

ONUN KÜÇÜK ÇİÇEKLERİ

ROMAN

SHANNON
MORGAN





EN İYİ KORKU KİTABI
DALINDA 2023 GOODREADS
OKUR ÖDÜLLERİ ADAYI

Francine Thwaite, elli beş yıl boyunca ailesinin atalarından kalma evinde, Elizabeth Dönemi'nden kalma bir malikânede yaşadı. Malikânede ondan başka hiç kimse olmasa da Francine evde yalnız değil. Thwaite Malikânesi'nin zararsız ve tanıdık hayaletleri var. En özeli ise Francine'in çocukluğundan beri beraber olduğu yaramaz kız Bree.

Francine'in kız kardeşi Madeleine yıllar sonra malikâneye döndüğünde beraberinde Francine'in her zaman inandığı her şeyi tehdit eden bir hikâyeyi de beraberinde getirir. Francine, ailesinin geçmişindeki karanlık hakkında daha fazla şey öğrendikçe ve kendisinin de bunda oynamış olabileceği rolü fark ettikçe, gerçeğe yüzleşmenin en değer verdiği şeyi kaybetmek anlamına gelebileceğini anlar.

"Okuyucunun dikkatini son sayfaya kadar çekecek
sürükleyici bir doğaüstü gizem"

— *Library Journal*



📖 artemisyayınları X artemiskitap @ artemisyayınları



ARTEMIS



9 786256 205468

GIZEMLİR
LABİRENTLE



"Akıldan çıkmayacak bir kalp kırıklığı,
okuyucuyla birlikte kalacak bir hikâye!"

—LISA CHILDS, *The Missing*

"Gotik bir dokunuş, güzel ve akıldan çıkmayan bir
atmosfer ve büyük bir aile dramı ile bu kitap modern
hayalet hikâyesi severler için okumaya değer!"

—SHANORA WILLIAMS, *The Wife Before*

YAYIN NO: 2574

ONUN KÜÇÜK ÇİÇEKLERİ

Shannon Morgan

Orijinal Adı: Her Little Flowers

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan

İngilizceden Çeviren: Dila Elmas

Editör: Layla Tiryaki

Son Okuma: Zikriye Eliter

Kapak Tasarımı: Aslıhan Kopuz

Sayfa Tasarımı: Semra Öner

Düzenleme

Ny.ozlem

1. Basım: Şubat 2025

ISBN: 978-625-6205-46-8

Sertifika No: 43949

Onun Küçük Çiçekleri

© 2023, ALFA Basım Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Her Little Flowers

© 2023, Shannon Morgan

Kتابın Türkçe yayın hakları Nurchan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla ALFA Basım Yayın Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve malı hakları saklıdır.

ARTEMIS YAYINLARI

Ticaretane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com – www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğdemhava Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

SHANNON MORGAN



Onun Küçük Çiçekleri



İngilizceden Çeviren: Dila Elmas

ARTEMİS YAYINLARI

Anthony; iş birlikçi, hayat arkadaşı, dost.



25 Temmuz 1969

Birlikte geçirdikleri son akşamda zaman çok hızlı geçmişti.

Kız kardeşler, yüzlerce yıldır gıcırdayan merdivenlerden parmak uçlarında inerken içlerini bir beklentinin heyecanı kaplamıştı. Kızlar bu kaçamak geceleri çok severlerdi ama korkarlardı da. En büyükleri hariç. O da yalnızca alev alev yanan saçlarına uygun bir mizacı olan yedi yaşındaki bir çocuğun korkabileceği kadar az korkardı.

Anneleri merdivenlerin dibinden gülümseyerek "Şşşt!" dedi.

Kız kardeşler annelerinin peşinden malikâneye doğru gecelikleriyle süzöldüler. Hepsi yalın ayaktı. En küçük kız inlediğinde, hepsi karanlık mutfakta hareketsiz birer karaltı gibi kaskatı kesildiler.

"Sessiz ol, çiçeğim," diye mırıldandı anneleri, ufaklığı hızla kaldırıp sıkıca kucakladı.

Geniş mutfağın duvarlarındaki geçmiş dönemlerden kalma bakır kaplar ay ışığında parıltıyor, kaldırım taşları üzerinde desenli bir ışık motifi oluşturuyordu. Kızlar nefes nefese bekler-

ken, zaman kurumuş adaşayı ve biberiyenin keskin kokusuyla adeta buruşuyor gibiydi. Evi dinlediler.

Sessiz bekleyiş gürleyen bir horultuyla bozuldu.

Anneleri, "Yürüyün!" diye mırıldanarak kızlarını dışarıya, gecenin karanlığına doğru itti.

Ay ışığının her yaprakta dans ettiği, tatlı kokulu hanımeli ve sert hardal yaprakları arasında dönüp durduğu bahçeyi nefes kesici bir ışık ve gölge örtüsü kaplamıştı. Hafif bir esintiyle, avludaki büyük, asırlık meşe ağacı gururlu bir heybetle sallanıp yerdeki gölgeleri süpürdü.

Anneleri hayalet gibiydi ve o kadar güzel görünüyordu ki, beyaz geceliğiyle bahçede süzülürken ona gözyaşlarına boğulmadan bakmak acı veriyordu. Ay sarmaşığıyla kaplı kulübenin yanında durdu; beyaz, sık tüylü çiçekler küçük arpa sarmaşıklı mumlar gibi parlıyordu, kalın asmaları yaşlılıktan bükülmüştü.

Anneleri elini uzattı.

Kızlar nedensiz bir heyecanla gerildiler ama hiçbiri kıpırdamadı ya da telaşlanmadı. Gece yeniden ürpertici ve beklenti dolu sessizliğine geri döndü. Anneleri orada kıpırdamadan, ara sıra yaptığı gibi sallanmadan, öylece bekledi. Üzerindeki ince ve sarkık gecelik, yirmi altı yaşından daha yaşlı olduğu izlenimini veriyordu. Ayrıca çok genç yaşta çok fazla hamilelik geçirmiş olmanın verdiği yorgunluğun da izlerini gösteriyordu.

Yine de, kızları onu izlerken anneleri doğruldu, her nefes alıp verişinde yılların acısını üzerinden attı. Hayat ona daha farklı, daha nazik bir şekilde davranmış olsaydı olabileceği genç kadını ortaya çıkardı.

Temmuz gecesi hâlâ uzun, tembel yaz günlerinin sıcaklığında olsa da kızlar çıplak kollarında tüylerini diken diken eden ani bir rahatsızlık hissettiler. Çünkü o ılık havada, Thwaite Malikânesi'nden de eski, çevredeki Lonehowe Ormanı kadar eski, uzun zaman önce ölmüş Thwaite kadınlarından gelen kadim bitki bilgisinin mırıltıları vardı.

Atalarınıninkine eşlik eden iç çekişleriyle kızlar, "Ay sarmaşığı, yakıldığında kendi ölümünü korkuyla görmek için," diye fısıldadılar anneleriyle birlikte. "Ay sarmaşığı, yakıldığında kendi ölümünü korkuyla görmek için. Ay sarmaşığı, yakıldığında..."

Ay, arpa bükümlü çiçeklerin büyük, soluk trompetlere dönüşmesini izledi. Hızla açıldı ve bir parlaklık dalgasıyla birlikte tiksindirici derecede tatlı bir aroma yaydı.

Kızları annelerini taklit ederek mis kokulu ay sarmaşıklarını içlerine çekerken, solgun güveler de baştan çıkarıcı ama ölümcül nektarın cazibesine kapılarak birer zerre gibi ortaya çıktılar.

Ay sarmaşıklarına tapınmalarında ilkel bir şey vardı; cadılara özgü, gizli ve yasak bir şey. Kız kardeşler, çocuksu masumiyetleriyle, gizlilikten, ona karşı kurulan komplodan ve her an sarhoş uykusundan uyanıp, nefret ettiği kızlarının ve karısının, o, annelerini fazla zorlarsa onu öldürecek bir bitkiye taparken bulabileceği düşüncesi tüylerini diken diken ediyordu. En soluk gecelerde bile neyin tehlikeli ve gizli olduğunu bilmek insana güç veriyordu.

Bree'nin ölümünden önceki gece zaman çok hızlı geçmişti.



BİR

Koyu, siyah ay. Diş sarartan ay. Güzel, demli, in ayı. Tercihen *Oolong*. Yaprakları okumak için mkemmел bir tür.

Francine Thwaite otuzdan geriye sayıp ayı hızla iti, fincanı üç kez sağa sola salladı, son damlaların da akması için fincanı tabağın üzerine çevirdi ve tortulara baktı. Bir zamanlar beyaz olan fincan defalarca okumanın ardından tanenle renk değiştirmişti. Hawkshead'deki hediyeelik eşya dkknında gördüğü aptalca sembollü fincanlara tahamml edemiyordu. Ona göre bunlar aptallar ve turistler içindi, ki ona göre ikisi de aynı şeydi.

Gözlerini kısarak sembolleri aradı. Yaprakları okumak onun için sessiz bir düşünme zamanıydı; huzur verdiği için değil, hayatı boyunca yaptığı bir şey olduğu için.

Mutfağın açık kapısından içeri giren rüzgâr, antika büfenin eğimli rafının zerindeki *Spode* atının hafifçe kaymasına neden oldu.

Francine ona ters ters baktı. “Bree! Seni uyarmaktan dilimde ty bitti. Porselenleri rahat bırak! Mobilyalarla uğraşman umurumda değil ama ss eşyalarıyla uğraşma.”

At kaymaya devam ederken birden durdu ve etrafındaki hava, küçük bir çocuğun ayakkabısını yere sürmesi gibi bir hoşnutsuzluk ifadesine büründü.

Mutfak masasının diğer tarafındaki sandalye döşeme taşlarına yavaşça sürttü. Havaya perçinlenmiş bir yoğunluk yayılırken Francine gülümsemesini engellemek için dudağını ısırды. Francine Bree'ye, "Yapraklardan pek bir şey anlaşılmıyor," dedi. "Bir haç, orantısız bir kalp ve yanında bir makasla *C* ya da *G*'ye benzeyen bir şey var. Bunu nasıl yorumlarsın? Adı *C* ya da *G* ile başlayan birini tanımıyorum."

Masadan havalanan çay kaşığı, çay fincanına vurdu. "Yaşlı Charlie sayılmaz," dedi Francine. "Nereden baksan yüz yaşındadır, kendimi bildim bileli tanıyorum onu. Yaprakların ondan bahsettiğini sanmıyorum."

Çay kaşığı onaylarcasına vurdu.

"Her kimse, onunla bir tartışma yaşayacağım ama makas o kadar da yakın olmadığı için muhtemelen kötü bir tartışma olmayacak. Biraz sivri dil belki?"

Haç, Francine'in aklına mezarlıkları getirdi. Mezarlıklardan fobi derecesinde nefret ederdi. Bahçenin hemen ötesindeki Lonehowe Ormanı'nda bulunan Thwaite Mezarlığı'na adımını bile atmamıştı. Yaprakların arasında bir haç görmek iyiye işaret değildi.

"Bir de mektup geliyor. Şuradaki küçük dikdörtgeni görüyor musun?" Fincanı Bree'ye doğru eğdi. "Bu sabah gelmesi gerekiyor. Hay aksi! Hawkshead'e gitmesem iyi olurdu." Karşısındaki sandalyeye kaşlarını çatarak alaycı bir tavırla baktı. "Bütün postacıları korkutmasaydın hiç gitmek zorunda kalmazdım, artık kimse buraya gelmeye cesaret edemiyor." Yapraklardaki talihinin planladığı günü altüst etmesinden duyduğu hayal kırıklığının

acısını hafifletmek için gülümseyerek, “Ağacına gitsen iyi olur.” dedi. “Ayrıca ben yokken yaramazlık yok, anladın mı?”

Son bir kaşık darbesinin ardından Francine’in yüzüne bir sıcaklık dalgası yayıldı, açık kapıdan çıkıp malikânenin çıkıntılı kollarıyla çevrili, buz tutmuş avlusuna doğru fırladı.

Francine, Thwaite Malikânesi’nde doğmuş ve büyümüştü, gerçi malikâne oldukça şatafatlı bir tabirdi. Ev denemeyecek kadar büyük, malikâne denemeyecek kadar da küçüktü. U şeklinde, üç katlı, siyah-beyaz yarı ahşap bir binaydı ve Lonehowe Ormanı’nın ortasındaki bir tepenin üzerinde duruyordu. Her iki yanında ikiz kuleleri ve ortasında yıkık bir saat kulesi olan bina, her yerinden bacalar fışkırdığı için tuhaf bir şekilde asimetrik görünüyordu. Bir zamanlar odalar seslerle doluydu; geçmişte kalan, yankılanan anılarla... Artık burada sadece Francine ve Bree yaşıyordu.

Francine, çay fincanını temizleyip kuruladıktan sonra kalktı ve ceketini giymek için loş antreye geçti. Masanın çekmecesinden bir avuç rezene tohumu aldı ve dulavrat otu kökünden yapılmış el yapımı bir bileziği ince bileğine takmadan önce cebine soktu. Bahçenin sınırlarının dışına çıkmaya hazırlandığı her seferde yaptığı şeylerden biriydi bu. Çünkü hem rezene hem de dulavrat otu yolculuk sırasında kötülükleri savuşturmak için birebirdi.

Francine bahçede ilerlerken çatırdayan buz tabakasının üzerinde sis yükseliyordu. Duraksayıp omzunun üzerinden baktı; Thwaite Malikânesi’nin çekiciliğini, güvenliğini ve sıcaklığını hissetti. Sisten bir örümcek ağına sarılmış olan eski bina, sanki Francine’in varlığı onu harabeye dönmekten alıkoyuyormuş gibi, yorgun bir şekilde sarkıyordu.

Bakışları araba yoluna kaydı. Genişti, çakıllı yüzeyi bakımlıydı ama Hawkshead’e gitmek için uzun bir yoldu. Yoldan küçük

bir patika ayrılıyor ve Lonehowe Ormanı'nın içinde kayboluyordu. Karanlık patika, köklerle düğümlenmiş bir yoldan başka bir şey değildi. Orman huzurlu bir yer değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Bu kadim ağaçlar insanoğlunun acılarına ve vahşetine yeterince tanıklık etmişti.

Francine, kendisini bekleyen herhangi bir haberin, istemediği şeylerle karşılaşma ihtimalinin yüksek olduğu ormandan geçen kestirme yolu kullanmasını gerektireceğinden şüphe ederek cakıllı yolda ilerlemeye başladı. Hawkshead'e yaklaştıkça hızı yavaşladı.

Göller Bölgesi, Kuzey İngiltere'deki Cumbria eyaletinin olağanüstü güzellikteki bir bölgesiydi. Tam bir turist mekânı olan Hawkshead ise, Esthwaite Vadisi'nde yer alan, kartpostal güzelliğiyle dar sokakların etrafında kümelenmiş gri kiremit çatılarla örtülü, beyaz badanalı evleriyle buranın mücevheriydi. Francine trafiğin olmamasından memnundu, tüm arabalar köyün eteklerinde bulunan otoparktaydı. Hayır, mesele köyün kendisi değildi. Daha ziyade, küçüklüğünden beri alay konusu olduğu için uzun zamandır temkinle yaklaşmayı öğrendiği köyün sakinleriydi.

Francine, her pencereden gelen yoğun bakışlara rağmen omuzlarını dik tutmaya zorlarken ana caddeye açılan sisli bir sokak boyunca yürüdü.

Eski saatini hızlıca kontrol edip yolun karşısına geçmeden önce aniden durdu, arkasından gelen adam ona çarpınca küfretmek zorunda kaldı.

Adam hiç de kabaca olmayan bir tavırla, "Kahretsin Francine, hâlâ bu şakayı mı yapıyorsun?" diye sordu ama bu, cadde boyunca endişeyle bakmasını engellemedi.

"Kibar sözlerin için teşekkür ederim, Gawain Farraday!" diye çıkıştı Francine, tam o sırada tekerlekleri sis yüzünden yolun

yüzeyinin altında gözüken hayalet bir at arabası, Francine'in yanından hızla geçip önüne fırlayan, aynı şekilde hayalet olan bir çocuğu devirdi.

“Sanırım küçük kız Crellin'in hayaletini görüyorsun.” Gawain gözlerini kısarak Francine'in gözlerinin kilitlendiği noktaya baktı. Cumbrialılar batıl inançları olan bir topluluktu ve Francine'in görülerine uzun zamandır alışkın olsalar da çoğu buna gerçekçi bir şüphecilikle yaklaşıyordu.

Francine, arkasından alay edildiğinin tamamen bilincinde olarak başıyla onayladı ve aynı derecede sert bir ifadeyle, “Sana iyi günler,” diyerek yolun karşısına geçti.

Gawain arkasından “Hepsini kafanda kuruyorsun, biliyorsun!” diye bağırdı.

Francine, hayal kırıklığıyla burnundan soluyarak ana caddeye doğru yürüdü. Sonra küçük bir haklılık duygusuyla gülümse-di çünkü yaprakları her zaman olduğu gibi doğru okumuştı: *C* veya *G* harfli biriyle sivri dilli bir konuşma.

Francine'in Postlethwaite'e girip yarım kilo domuz pastırması siparişi vermesi için cesarete ihtiyacı vardı. Siparişinin paketlenmesini ve tartılmasını beklerken, reyonun arka tarafında durup Guy Postlethwaite'ı göz ucuyla izledi. Ona ve Hawkshead'deki herkese duyduğu nefretin altında çocukluktan kalma bir korku yatıyordu. Guy Postlethwaite, kambur, iri yarı bir adamdı. Francine'den sadece iki yaş büyüktü, tamamen kel bir kafası ve kendi ürünlerine düşkünlüğünü gösteren bir göbeği vardı.

Tabii ki saygın bir adamdı. O da tıpkı babası gibi mahallenin kasabıydı ve kraliçeye et sağlama konusunda onlarca yıldır sürdürdüğü gelenekle gurur duyuyordu. Kraliyet Atama Emri dükkânının vitrininde belirgin bir şekilde sergileniyordu.

Yine de Francine, Guy'ın sataşmalarını çok iyi hatırlıyordu. İlkokul boyunca cadının kızı, son sınıfta ise sürtüğün kız kardeşi olmuştu. Tüm bu incitici aşağılamalar Francine'in ailesiyle olan bağlarından kaynaklanıyordu. Elizabeth Dönemi'nden kalma köhne bir malikânede yaşadığı ve içine kapanıklığı dışında çok az insanın onun hakkında bir şey bildiğini fark etmek çok üzücüydü. Francine'i hayatı boyunca tanıyanlar için bu kesinlikle alakasız bir bilgiydi.

En kötüsü de Guy Postlethwaite'in ona hâlâ "Frankie" diye sesleniyor olmasıydı. "Frankie! Siparişin," diyerek yağlı kâğıda sarılı pastırmayı uzattı.

Francine utanarak öne atıldı, Guy'ın uzattığı paketi kaptı ve sanki kendisi hâlâ on iki, Guy da on dört yaşındaymış gibi başını öne eğerek aceleyle dükkândan dışarı çıktı.

Postlethwaite'e yaptığı her ziyaretten sonra kendine artık bir çocuk değil, yetişkin bir kadın olduğunu hatırlatması gerekiyordu. Francine ıssız bir ara sokağa girdi ve gözlerini bir çatıya dikerek nefes alıp verişini yatıştırıp zihnini rahatlatmıştı. Çocukluğun iyileşmemiş yaraları derindi, fısıldanan alaylar hâlâ yara açıyordu.

Postaneye gitme havasına girmeden önce bir yarım saat kadar beklemesi gerekmişti. Kuyrukta sabırsızlıkla bekledi, umutsuzca eve gitmek istiyordu. Ev güvenlik demekti. Ev, eski ve yeni acılardan kurtulmak demekti.

Önündeki ve arkasındaki insanla arasında geniş bir boşluk olmasına dikkat etti. Kazara bile olsa bir yabancının ona dokunmasına tahammül edemiyordu.

"Ben de ona bizim Mollie'nin asla böyle bir şey yapmayacağını söyledim. Hillary ne dedi biliyor musun? Çok şaşırdım..."

"Ne dedi?"

Francine, Marjorie Whitcombe'a ters ters baktı. Postacı kadın Hillary'nin ne dediğini duyma hevesiyle tezgâhın öbür ucuna o kadar eğilmişti ki, yan tarafa devrilecekmiş gibiydi. Kendisine dedikodu verilen kadın kulağına bir şeyler mırıldanırken Marjorie'nin gözleri irileşti ama kendini geri çekerek, "Asla öyle bir şey demez!" dedi.

"Dedi! Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Tam bir deli fişek. Şaşılacak bir şey değildi." Ardından tekrar fısıldaşmalar başladı.

Daha fazla beklemeye dayanamayan Francine, "Öhöm!" diye bağırdı.

İki kadın sıraya doğru dönerken Marjorie'nin dudakları gerildi. Postanedeki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Bu Francine Thwaite," dedi. "Burada tekrar bir hortlak görerek müşterilerimi korkutup kaçırmadan önce onunla hemen ilgilensem iyi olacak."

"Marjorie Whitcombe, saygısızlığı kes," diye mırıldandı Francine'in arkasından titrek bir ses.

Marjorie yaramaz bir kız öğrenci gibi suçlulukla sırıtarak, "Merhaba Bayan C," dedi.

Bayan Cavendish homurdandı. "Her zaman korkunç bir dedikoducu oldun. Seni oyun parkındayken hatırlıyorum, sık sık küçük Kitty'ye elini kulağının arkasına koyarak fısıldardın." Kaşlarını sertçe çatarak, utanç içinde ayaklarına bakan talihsiz Kitty'ye döndü. "Kitty, şimdi sen kendi işine bak da biz de kendi işimize bakalım."

"Peki, Bayan Cavendish," diye mırıldandı Kitty ve gözlerini yere indirerek sıranın yanından hızla geçti. Francine, Kitty ve Marjorie ile aynı okuldaydı, bu yüzden gülümsemekten kendini

alıkoyamamıştı. Onun hakkında çok dedikodu yapmışlardı ve bazen intikam ufak porsiyonlu soğuk yenen bir yemek olabilirdi.

Bayan Cavendish, “Yüzündeki o sırıtışı silebilirsin Francine Thwaite,” dedi.

Francine yaşlı ve çelimsiz kadına dönüp ona sıcak, içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bayan C, günaydın. Arkamda olduğunuzu fark etmemiştim. Sizi buralarda görmek ne güzel.”

“Her ne kadar bacaklarım eskisi gibi olmasa da tembellik etmek vücuda iyi gelmiyor.”

“Birkaç gün sonra size geldiğimde acınızı hafifletecek bir şeyler getireceğim.”

“Öyle yap Fran, çünkü bacaklarım geceleri çok fena yanıyor. Dürüst olmak gerekirse gündüzleri de.” Bayan Cavendish durakladıktan sonra, “Annemi ziyaret etmek için sana gelmek istiyordum. Onu özlüyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Francine.

Bayan Cavendish yıllarca yerel okulun müdürü olarak görev yapmıştı. Bölgede yaşlı kadına karşı büyük bir sevgi ve sivriliğe karşı da derin bir saygı duymayan ne erkek ne kadın ne de bir çocuk vardı.

Ayrıca Francine’in annesinin en eski ve en yakın arkadaşıydı. Eleanor Thwaite’in mezarını ziyaret etmek için hâlâ düzenli olarak gelen tek kişiydi.

Bayan Cavendish, Francine’in duyabileceği kadar alçak bir sesle, “Tam bir çan sarmaşığı çiçeği,” diye mırıldandı.

Francine acı tatlı gülümsemesini gizlemek için dudağını ısırırdı. Annesi sık sık, sadece kendisinin ve Bayan Cavendish’in anlayabildiği gizli bir çiçek diliyle konuşurdu.

Eleanor bu dili bir adım daha ileri götürmüş, herkesin kişiliğine hitap eden bir çiçeği, bir tür totemi olduğuna inanmıştı.

Francine de uzun zamandır Marjorie Whitcombe'a çan sarmaşı-
ğı çiçeğinin yakıştığını düşünüyordu; tıpkı fırfırlı, mor trompet-
leriyle o iflah olmaz asma gibi Marjorie'nin bilgi ağı da hızlıydı,
pişmanlık duymuyordu ve her yerde söylentiler yayıyordu.

Marjorie, Bayan Cavendish'in merhametsiz bakışları altında
olduğu için sıra hızla ilerliyordu.

"Herhangi bir mesaj var mı?" diye sordu Francine tezgâha
geldiğinde. Marjorie, "Sana bir mesaj geleceğini nereden bili-
yordun?" diye sordu.

Francine omuz silkti. Çay yapraklarında gördüklerini açıkla-
maya hiç niyeti yoktu.

"Bu normal değil, biliyorsun. Daha sana haber gönderme-
ye fırsat bulamadan buraya gelmen." Marjorie'nin kendine has
gizli bir hayatı varmış gibi duran kocaman göğüsleriyle dolgun
bir vücudu vardı. Marjorie arkasındaki posta kutularına bakmak
için döndüğünde Francine, kendisinin öyle göğüsleri olmadığı
için Marjorie'nin geri kalanından önce göğüslerinin görkemli
bir şekilde sağa doğru savrulmasını hayranlıkla izledi.

"Eğer bir telefonunuz olsaydı," dedi Marjorie'nin genç asista-
nı diğer tezgâhtan, "köye gelmenize hiç gerek kalmazdı."

"Sus, Emma," dedi Marjorie, genellikle ilgiyle parlayan yüzü-
ne rahatsız edici bir şekilde oturan suçluluk duygusuyla.

"Sadece söylüyorum," diye mırıldandı Emma. "O bizi gör-
mek istemiyor, biz de onu görmek istemiyoruz."

"Bir mesaj var mı?" dedi Francine Emma'yı görmezden gele-
rek, yine de ses tonunu kibar tutmayı başardı.

Marjorie gözlerini kısarak kâğıt parçasına baktı. "Beş aylık
bir kira sözleşmesi. Bir marangoz ve çırağı, yolun aşağısında inşa
edilen yeni otelde çalışmak için geliyorlar. Bugün gelecekler.
Rezervasyon Todd Constable adında bir Güneyli tarafından ya-

pılmış. Sanırım Londra'dan demişti,” diye ekledi garip bir zevkle. Sanki Londra uzak, egzotik bir ülkeymiş gibi.

“Bugün mü? Ama onlarla konuşmadım ya da herhangi bir ayarlama yapmadım.”

“Sezon dışı olduğu için kalabilecekleri başka bir yer yoktu, ben de onlara senin yer verebileceğini söyledim.” Marjorie hiç istifini bozmadan Francine'e doğru omuz silkti. “Pansiyonere ihtiyacın var. Eski evinin bakımı bir servet tutuyor olmalı.”

Francine karşılık vermekten kaçındı çünkü her ne kadar kabul etmek istemese de gelire ihtiyacı vardı. Yılın bu zamanında beş aylık bir pansiyonerlik hiç de küçümsenecek bir şey değildi.

“Em haklı, biliyorsun,” diye devam etti Marjorie. “Eğer bir telefon bağlattırsaydın ya da kendine bir cep telefonu alsaydın, senin yerine rezervasyonlarını almak zorunda kalmazdım. Sadece bu da değil, işin güvenlik boyutu da var. Ormanda tek başına yaşıyorsun, yaralandığını kim nereden bilecek ki? Aklıma gelmişken, bu sabah kız kardeşin aradı. En kısa zamanda onu geri aramanı rica etti. Maddie bizi ziyaret etse ne güzel olur, değil mi? Sana eşlik eder. Maddie hep iyi biriydi.”

Francine kibarca homurdandı ve kendisine uzatılan kâğıt parçasını aldı. Kız kardeşi pek de iyi biri sayılmazdı. Madeleine'i tanımlamak için daha uygun sıfatlar uçar, düşüncesiz ve sorumsuz olurdu. Yaklaşık beş yıl önceki son ani ziyaretinden beri kız kardeşini görmemişti. Francine, Madeleine'in son evliliği bittiği için mi, yoksa başka biriyle evlenmek üzere olduğu için mi telefon ettiğini merak ediyordu. Kız kardeşinin evlilik felaketlerini takip etmek zordu.

Francine, Bayan Cavendish'e başıyla veda edip aceleyle postaneden çıktı.



iki

Francine ana caddedeki izole kırmızı telefon kulübesine girdi.

Cep telefonlarına tahammül edemiyordu ve insanların onlara neden bu kadar bağlı olduklarını hiç anlayamamıştı. Günün her saati çalışıyor, durmaksızın cır cır ötüyor, vücuda bir an bile rahat vermiyorlardı. Postaneden mesaj alma ve ankesörlü telefon sistemlerinin ihtiyaçları için gayet uygundu.

Kapıyı arkasından kapatarak kâğıttaki numarayı çevirdi. Numaranın, Madeleine'in ona en son telefon ettiğinde verdiği numaradan farklı olmasına şaşırmadı. Kız kardeşi asla bir yerde uzun süre kalmazdı.

Hat cevaplanmadan önce üç kez çaldı.

"Alo, Madeleine," dedi Francine, ses tonundaki sitem ifadesini bastıramayarak.

"Franny! Aradığına çok sevindim!"

Francine nefret ettiği çocukluk lakabının kullanılmasına karşı çıkmayı düşündü ama kız kardeşinin sesindeki çaresizliği duyunca vazgeçti.

İhtiyatla, “İyi misin?” diye sordu Francine. Sessiz, yürek parçalayan hıçkırıklar hatta yankılandı.

“Ah, Fran. Dün gece Jonathan vefat etti. Çok kötüydü.”

“Hangi kocandı o?” Francine sorulacak en iyi sorunun bu olmadığını farkında olarak, biraz temkinli bir şekilde söze girdi. Madeleine’in eve yaptığı seyrek ziyaretlerden birinde, Francine’in üçüncü kocayı o zamanki muhtemelen beşinci kocayla karıştırması üzerine Madeleine suratını asarak evi terk etmişti. Baştan emin olmak işe yarıyordu.

Madeleine bıkkınlıkla içini çekti. “Yedi numara. Soybilimci!”

“Ah... Okültiste ne oldu? Bu Jonathon’la ne zaman evlendiniz?”

“Sebastian’dan boşanalı yıllar oldu. Anlattıklarımı dinlemiyor musun sen?” Madeleine bir kez daha gözyaşlarına boğularak ağlamaya başladı. “Jonathon öldü! Yıllarca mücadele etti, iyileşebileceğini düşündük ama dün gece kalbi durdu. O benim hayatımın aşkıydı ve şimdi öldü. Onsuz tamamen kaybolmuş gibi hissediyorum. O— Francine! Hâlâ orada mısın?” Francine’in sessizliği karşısında Madeleine’in dramatik çıkışı son buldu.

“Evet, elbette, hâlâ buradayım ve seni duydum. Kaybın için üzgünüm. Eminim bütün bu olanlar çok zordur,” diye zoraki bir şekilde ekledi Francine ama Madeleine’in hayatında pek çok aşk yaşadığını düşünmeden edemedi. Kuşkusuz bir ölüm, sayısız boşanmadan sonra bir değişiklik olmuştu. “Peki, beni neden arıyorsun?”

“Çünkü...” Madeleine bir an bocaladı, “Çünkü sen benim kız kardeşimsin ve sana ihtiyacım var. Ve—”

Francine kız kardeşinin tereddüt ederek dudağını ısırıldığını hayal etti. “Başka bir sorun mu var?” diye sorarak sessizliği bozdu.

Madeleine “Tam olarak bir sorun yok. En azından şimdilik.” diyene kadar epey bir süre geçmişti.

“Ne saklıyorsun?”

“Hiçbir şey!”

Francine, bir sır olduğunu sezerek kız kardeşinin yavaş nefes alışını dinledi. Ancak sessizlik rahatsız edici bir hâl alınca yüzünü telefon kulübesinin camına dayadı ve gözlerini kalabalık caddeye dikti. “Eve dönmek ister misin?”

“Evet.” Francine’in kulağı Madeleine’in rahatlamasıyla doldu. “Teşekkür ederim Franny. Anlayacağını biliyordum. Sen her zaman söylenecek en doğru şeyi bilirsin.”

Francine şaşkınlıkla başını salladı. “Ne zaman geliyorsun?”

“Yarın. Hayır, muhtemelen ertesi gün. Önce burada birkaç şeyi halletmem gerekiyor. Off, gerçekten çok korkunçtu. Ayrıca seni son görüşümün üzerinden aylar geçti...”

“Yıllar,” diye araya girdi Francine yılgınlıkla.

“Gerçekten mi? O kadar uzun zaman mı oldu?”

“Madeleine, birkaç gün sonra görüşürüz.” Francine, kız kardeşi daha fazla bir şey söyleyemeden telefonu kapattı ve kendi düşüncelerine dalmış bir hâlde telefon kulübesinden çıktı.

Madeleine’i kardeş oldukları için zoraki bir şekilde seviyordu ama hiçbir ortak ilgi alanları yoktu. Anneleri Madeleine’in çiçeği olarak düğün çiçeğini seçtiğinde Francine buna içten içe itiraz etmişti. Francine, kız kardeşinin cazibe, çekicilik ve ısıltı gibi özellikleri olmasına rağmen, Londralı gururunun anlamsızlığına ya da daha kabaca ifade etmek gerekirse aptallığına kırmızı sardunyaların daha uygun olduğunu düşünmüştü. Kız kardeşler çiçek eş değerlerinde bile zıttılar. Francine ağaç minesı gibiydi; titiz, tutarlı, katı ve çok az kişinin geliştirmek için çaba harcadığı edinilmiş bir zevk.

Gece ve gündüz gibi olsalar da birbirlerinden başka hiçbir şeyleri yoktu. Babaları ikisi de küçükken ölmüştü ve ikisi

de onu hatırlamıyordu. Anneleri, Francine yirmi, Madeleine on altı yaşındayken ölene kadar küçük ailelerini bir arada tutmuştu. Annelerinin ölümünün üzerinden üç ay bile geçmeden Madeleine Londra'ya kaçmıştı. Francine önce üzülse de, sonunda bunun en iyisi olduğu sonucuna varmıştı.

Eğer Cumbria'da kalsaydı Madeleine onu oradan oraya sürükleyecekti ve birbirlerini sık sık görmemeleri daha iyiydi. Çünkü drama Madeleine'i kötü bir koku gibi takip ediyordu.

Francine, Hawkshead'in dar sokaklarında hızla ilerliyordu, artık uzun yoldan korkakça gitmeye vakti kalmamıştı. Sis öncekinden daha yoğun hâle gelmişti, kümelenmiş bacalardan yükselen yağlı dumanla iç içe geçerek etrafında dönüyordu.

Tek başına bir tepeye tünemiş Hawkshead'in kilise koruyucusu Aziz Michael ve Melekler Kilisesi'ne yaklaştığında, köy gözden kaybolmuştu. Onun ötesinde, sisin içinde, Lonehowe Ormanı saklambaç oynuyordu. Ama Francine ormana giden az kullanılmış patikayı gözü kapalı bile bulabilirdi. Bir zamanlar kiliseye giden eski cenaze yolunun¹ bir parçasıydı. Bölge sakinleri tarafından pek kullanılmıyordu ve toplulukta çok az kişinin kabul etmekten hoşlandığı ürkütücü bir efsanesi vardı.

Francine ormanda yavaşladı, gözleri sağa sola seğiriyor, hapsolmuş sisin mezar parmakları gibi kadim ağaçların arasından geçip birbirine dolandığı yerlerde geziniyordu. Orman sessiz değildi. Kıştan kalma çıplak dallardan sürekli damlayan yoğunlaşma damlaları, budaklardaki ve direklerdeki kırağıkların çıkırtısı ve gıcirtısı, Francine'in dönüp sisin içine sertçe bakmasına neden oldu.

¹ Orta Çağda cenaze yolları, ölüleri ebedi dinlenme yerlerine taşımak için kullanılan yaygın güzergâhlardı. -çn.

Nefes kesen sis Francine'in etrafında şekilleniyor, o ilerledikçe daha da yoğunlaşıyordu. Yolun kenarlarındaki kökler ve ölü çalılar yavaşça kıvrılıp yüzlerce hayaletten oluşan yoğun bir kalabalığa dönüşüyor, o koşarak geçerken sessiz ve tetikte bekliyorlardı. Cenaze yolu adını bir zamanlar Aziz Michael ve Melekler Kilisesi'ne giden yolda taşınan tabutlardan alıyordu, bu yüzden alışılmadık bir olay değildi. Francine gördüklerinden şüphe etmeyi hiç düşünmemişti. Hayaletlerden korkmuyordu ama bazı yerler onu huzursuz ediyor ve nedensiz bir korku duymasına neden oluyordu.

Küçük yağmur damlaları saçlarına ve kirpiklerine yapıştı, gözlerini hızla kırptırdıkça görüşü bulanıklaştı. Yoldaki keskin bir dönemeçte iğrenç bir korku burnunun direğini sızlattı, Francine rezene tohumlarını öylesine sıkıca kavradı ki avucuna saplandılar. Adımlarını hızlandırdı. Ormanın derinliklerinde, yoğunlaşan sisin çıtırtıların neredeyse gizlediği bir anda, Francine'i iliklerine kadar ürperten, tüylerini diken diken eden bir ses geldi.

Güzergâhtaki bu dönemece her gelişinde bu sesi duyuyordu. Ağaç dalları iç içe geçerek dar bir tünel oluşturuyor, birbirlerine sürtünerek kanlı sırlarını yaşayanların asla duymaması gereken uğursuz bir ilahiyle açığa vuruyordu.

Nefesi hızlanan Francine, kasvetli ormanın bu kısmından kaçmamak için kendini zor tutuyordu. Son iki yüz yıldır bu bölgede, 18. yüzyılda silah olarak çekiç kullanan katil demircinin hikâyesinden korkmayan tek bir çocuk yoktu ve Francine de bir istisna değildi. Bakışları, efsaneye göre demircinin öldürdüğü yerin burası olduğunun kanıtı olan, çevredeki ağaçların üzerindeki eski izlerine kaydı. Bitkilerin solmaya yüz tuttuğu ormanın bu kısmında hiç rüzgâr esmiyordu, yalnızca ruhsuz bir

sis Francine'in yüzünü yalayıp geçiyordu. Francine sıçrayarak ilerledi, bakışları tepesindeki iç içe geçmiş dallara odaklanmıştı, dallar aniden seslerini kesmiş, yağın yağmurun sesi dışında ormanı sessiz bırakmıştı.

Francine, rahatlamış bir ürpertiyle Lonehowe Ormanı'ndan dışarı fırladı, çoktan unutulmuş bir zamanın sisli ışıltısına hap solmuş Thwaite Malikânesi'nin hoş görüntüsü karşısında kalbi buruk bir sevgiyle doldu. Hawkshead'e yaptığı yolculuğun gerginliği, bakışları düzensiz çapraz kırılgan ve silik pencereler üzerinde gezinirken titrek bir iç çekişle azaldı. Kibirli bir yapı değildi; bunun yerine hafif çıkıntılı duvarları, hafif kavisli çatısı ve ilginç bacaları ona mütevazı bir görünüm veriyordu. Yorgun ve yıpranmış görünse de Francine için her şeydi.

Malikânenin etrafından avluya doğru koştu, mezarlığı görmemek için gözlerini kapalı tuttu. Pansiyonerlerinin ne zaman geleceğini bilmiyordu.

Avlunun duvarları sarmaşıklarla kaplıydı. Solmuş asmalar baharı beklerken çıplak kalmıştı.

Ortada kocaman bir meşe ağacı duruyordu, o kadar budaklıydı ki Francine bunun ev ilk inşa edildiğinde oraya dikildiğini düşünürdü. Hemen altında tahta bir kova ve gri kiremit çatılı, duvarla çevrili küçük bir kuyu vardı. Kuyu terk edilmişti, uzun zaman öncesinden kalma bir kalıntıydı ama yine de Francine'e mezarlıkla aynı tuhaf ürpertiği veriyordu.

Francine, meşe ağacının altında durup gözlerini kısarak ağacın çıplak dallarına baktı. "Bree," diye seslendi. "Aşağı gel. Yapacak işlerimiz var."



ÜÇ

Salondaki ayaklı duvar saati, bekleyiş dolu saatlerin tik taklarını vuruyordu. Bu ses zemin katın her yerinden duyulabiliyordu. *Tik, tak, tik, tak.* Francine'in, şu anda olduğu gibi, beklediği zamanlar dışında pek fark etmediği rahatlatıcı bir sestir. Saat gece on olmuştu ve pansiyonerlerinden hâlâ bir iz yoktu. Evin etrafındaki telaşlı koşuşturması boşuna olmuştu.

Pencere camı hayal kırıklığıyla takırdarken, “Ne zaman geleceklerini bilmiyorum,” dedi Francine, gözlerini incelediği kitaptan ayırmadan. “Buraya gel ve şunu dinle.”

Hafif bir hava dalgası koluna değene kadar bekledi. “Şimdi, nerede kalmıştım?” Eskilikten çatırdayan ve her sayfa çevirişinde içyağı gibi kokan eski kitabın sayfalarını karıştırdı. “İşte burada, Thomas Thwaite... *1536-1537'deki Grace Hac Yolculuğu ve 1537'deki Bigod'un Ayaklanması*, özünde Thomas Thwaite için bir lütuftu. Dindar bir Katolik olmasına rağmen— Kes şunu Bree,” dedi Francine usulca, üzerine kuru biberiye yağıyordu. “Her şey ilginç olamaz, değil mi? Sadece vahşet içeren kısımları tercih etmeni biraz endişe verici buluyorum. Gerçi çok fazla kanlı şey yok.

Saygıdeğer edebî atamız Jeremiah Thwaite'in yazıları çok sıkıcı." Sonraki birkaç on yılı gözden geçirdikten sonra, "*Thomas, 1542'de Hawkshead'deki rakibinin kızı Eliza Ashburaner'i eş olarak aldı ve böylece iki başarılı girişimi Cumbria'nın en büyük işletmelerinden biri hâline getirdi. Evliliklerinin ilk yılında ilk oğulları Richard'ın dünyaya gelmesiyle Thwaite soyu güvence altına alınmış oldu.*"

Francine sayfaları karıştırdı. "Yün endüstrisiyle ilgili bu kadar şeyi okumakla uğraşamam. Tanrım! Yirmi yedi sayfa."

Sayfaları karıştırması yavaşladı ve tekrar okumaya başladı. "*Thomas'ın işleri geliştikçe ailesi de büyüyordu. Kraliçe Mary'nin gripten öldüğü 1558 yılına kadar Eliza dört erkek çocuk dünyaya getirmişti. Ne yazık ki, ölü doğan dokuz kızından sonra Eliza doğum sırasında öldü...* En azından senin Thomas Thwaite'in çocuğu olmadığını biliyoruz, Bree. Onun sadece erkek çocukları olmuş. Bu Eliza için çok korkunç olmalı."

Sayfaları tekrar karıştırdı, üstünkörü okudu. "İki yıl sonra tekrar evlenemeden ölmüş. Ama senin bir Thwaite olduğuna eminim. Eve bağlı olman mantıklı geliyor... Tamam, madem ısrar ediyorsun, meşe ağacına." Pencereye doğru ilerleyen Bree karşı çıkarak perdeleri çekiştirmeye başlayınca Francine bunu kabul etti.

Francine, Bree'yi nadiren görüp duysa da küçük hayaletin varlığı aşikârdı. Kaba insanlar Bree'nin, Francine'in hiç unutamadığı hayalî bir arkadaşı olduğunu söyleyebilirlerdi. Francine henüz keşfedemediği bir nedenden ötürü, Bree'nin malikâneye bağlı bir hayalet olduğundan emindi. Adının bu olup olmadığından bile emin olmasa da Francine ona hep Bree derdi ve uzun süredir devam eden aşinalıkları nedeniyle küçük hayaletin somurttuğunu, omuz silktiğini ya da muzip bir anında dilini dışarı çıkardığını hayal edebiliyordu.

Francine'in tek dostu Bree'ydi.

Bir cereyan mutfağı ürperti içinde bıraktı. Francine başını salladı, Bree bu kadar huzursuzken daha fazla okuma şansı yoktu. Malikânenin kütüphanesinde bulduğu eski Thwaite Tarihi kitabını kapattı, ruh hâli onu yönlendirdikçe yüzyıllara dalıp çıkıyordu. Çünkü Bree haklıydı, bu oldukça sıkıcıydı.

Francine ayağa kalktı ve perdeleri kenara iterek pencereye doğru yürüdü. Bahçe solgun ayın altında parıldıyordu. Malikâneyi çevredeki Lonehowe Ormanı'ndan ayıran orman gülü çimenliğine doğru hafif bir eğimle inen çimenlik çoktan kırağı tutmuştu. Orman gülünün önünde, yazın renk cümbüşü olan ama baharın ilk kıpırtılarıyla birlikte cansız ve sıska kalan çiçek tarhları vardı.

Francine yanındaki sıcak havayı işaret ederek, "Bu sabah ilk kardelenimi gördüm," dedi. "Ama çiğdemler henüz açmadı."

Hava kayıtsızca omuz silkti.

Francine, araba yolundan aşağı baktı ve "Acaba bu adamlar ne zaman gelecek?" dedi. "Marjorie bugün geleceklerini söylemişti ama saat on oldu."

Sadece yaz aylarında zorunluluktan pansiyoner kabul ederdi. Evi tek kişi için çok büyüktü ve bakımı da pahalıydı. Francine pek çok açıdan kendi kendine yetebiliyordu. Sebze bahçesi yıl boyunca bol bol ürün veriyordu. İyi yumurtlayan tavukları, bir keçi sürüsü, ormanın kenarında birkaç arı kovanı ve bir ineği vardı. Bu modern dünyada su tesisatı, akan su ve elektrik gibi başka şeylere de ihtiyacı vardı. Bunları yetiştiremediği için tıpkı annesinin ondan önce yaptığı gibi pansiyonerler almaya başlamıştı. Göller Bölgesi'nde yaşadığı için müşterisi hiç eksik olmamıştı., binlerce ziyaretçi Francine'in hafife aldığı nefes kesici manzarayı seyretmeye geliyordu.

Bir önceki günün sisi kaybolmuştu, Esthwaite Gölü ay ışığında Lonehowe Ormanı'nın çıplak dallarının arasından parılıyordu. Wordsworth şiirlerine yakışır pastoral bir manzaraydı ama Francine o meşhur yerel şairin şiirlerini hiç beğenmezdi. Ona göre, Wordsworth zahmet edip aşırı zehirli olduklarını öğrenseydi, nergislerden daha ilginç şeyler yazabilirdi.

Güçlü farlar araba yolunun bir köşesinde belirdiğinde pencere tıkırdadı.

“Gördün mü? İşte geliyorlar. Sabırsızlanmana hiç gerek yoktu, Bree.” Francine aceleyle antreye doğru ilerledi. Francine, kapıyı açtığı anda tiz kahkahaların hayaleti onu takip etti ve beyaz bir minibüs evin önüne yanaştı.

Francine sert bir sesle, “Onlar buradayken saçma sapan şeyler yapma,” dedi. “Maskaralıklarınla, para ödeyen yeterince misafiri korkutup kaçırdın ve şu çatı arasını onarmak için paraya ihtiyacımız var. O yüzden uslu dur yoksa seni meşe ağacına sürgün ederim.” Bu, Bree'yi ona zarar veremeyecek kadar çok sevdiği için asla yerine getirmeyeceği sıradan bir tehditti.

Kahkahalar hemen kesildi.

Francine gücünü toplarcasına iç çekerek, “Şimdi ortalıktan kaybol,” dedi. Bree etrafta olmadığı zaman hissettiği o boşluk hissine kapılana kadar bekledikten sonra verandaya çıktı. Her iki yanda da dalları çoktan iri, tüylü tomurcuklarla kaplanmış üvez ağaçları vardı.

Kıpırdamadan durdu, midesi endişeyle düğümlenmişti. Şimdiden ne söyleyeceğini merak ediyor ve hiçbir şey söylemek zorunda kalmamayı diliyordu.

“Bir arabadan inmek ne kadar sürer?” diye homurdandı ve dalgınlıkla şimşir, böğürtlen, üvez ve sarmaşıktan oluşan çelengi indirdi. Yapraklar o kadar kurumuşt ki, dokunduğunda çatır-

dayarak kurumuş parçacıklara dönüşüyorlardı. Tazelik olmadan korumaları işe yaramazdı.

Buz gibi gecenin sessizliğini araba kapılarının çarpış sesleri bozdu. Francine şalını sıkıca çekip küçük göğsüne sardı.

Uzun boylu, siyahi bir adam büyük ve düzgün adımlarla ona doğru yaklaşıyordu. Onu, kızıl saçlarıyla iri yarı, hantal bir genç takip ediyordu.

“Francine Thwaite?” Adamın sesi derindi ve aksanında Karayipler’in melodik tınısı vardı.

“Evet, benim.”

Adam gülümsedi. Kahverengi gözlerine yayılan nazik bir gülümsemeydi bu. Francine şaşırarak kemikli omuzlarını hafifçe gevşetti. Adam ondan çok da yaşlı değildi, muhtemelen ellili yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydı ama Francine’in tamamen beyaz olan ve ensesinde bir topuzla tutturduğu kendi saçlarının aksine adamın kısa siyah saçlarına çok az ak düşmüştü.

“Bu kadar geç kaldığımız için özür dileriz. Ben Todd Constable, o da Keefe O’Driscoll.”

Kızıl saçlı genç utangaç bir şekilde sırtıttı.

Hepsi birbirine baktı.

Sessizlik rahatsız edici bir hâl aldığında Todd, “İçeri girebilir miyiz?” diye sordu.

“Ah! Tabii, buyurun.” Francine kenara çekilerek adamların eve girmesine izin verdi.

“Güzel bir eviniz varmış,” dedi Todd antreye bakarak. “Ne zaman inşa edilmiş?”

Francine iltifatlara alışkındı. Antrede ahşap zeminler, kaplamalı duvarlar ve eğri büğrü bir dama tahtasına benzeyen siyah ahşaptan yüksek bir tavan vardı. Evin arka tarafındaki kısma en uçta yer alan iki merdivenle çıkılıyordu. Duvarın önünde uzun bir

masa vardı, derin mazisinin getirdiği patinadan dolayı kararmıştı. Üzerinde iki kap sarımsak duruyordu. Duvarlarda eski ihtişamlarına kavuşturulmaları hâlinde muhtemelen değerli olabilecek kasvetli, kutsal tablolar vardı ama Francine hiç zahmete girmemişti. Her şeyin hep aynı şekilde kalmasından memnundu.

Francine, “1541. Orijinal kısmı,” dedi ve kapıyı kapattı. İkisinin de sadece büyükçe bir valiz taşıyarak oldukça yüksüz yolculuk ettiklerini görmek onu memnun etmişti.

“Fenaymış,” dedi Keefe, Francine bunu büyük bir övgü olarak algılamıştı ama gençlerle nadiren konuştuğu için emin olmıyordu.

Antreye açılan çeşitli kapıların üzerinde asılı duran bitki poşetlerine ve baş aşağı duran zufa otu ve civanperçemi demetlerine bakarak “Geri kalanı ne zaman inşa edildi?” diye sordu Todd. Yavaşça dönerek etrafı inceledi ve bakışları giriş kapısının iki yanına yerleştirilmiş iki adi ardıç saksısına takıldı. Dikenli tüyleri andıran ve zemini süpürecek kadar aşağı sarkan dalları tozlu mavi meyvelerle doluydu. Todd’un düşünceli bakışları Francine’e yöneldiğinde dudakları bir gülümsemeyi gizlemek için kıpırdandı.

Francine omuz silkip, “Geçtiğimiz birkaç yüzyılda. Bu taraftan,” dedi daha fazla soru sormasına fırsat vermeden. Yürürken ışıkları açarak onları sağ taraftaki merdiven boşluğundan doğu kanadına götürdü. İlk iki kapıyı açtı ve adamların içeri geçmesi için kenara çekildi.

Francine, Todd’un odasının eşiğinde duraksadı, hiç olmadığı genç bir kız gibi utangaç ve beceriksizdi.

“İıı, kahvaltı sabah saat yedide. Yemeklerinizi bitirdikten sonra bulaşıklarınızı lavaboya koyabilirsiniz memnun olurum. Kahvaltıda organik yumurta ve domuz pastırması olacak.”

Francine, sanki limon emmiş gibi organik kelimesinin üzerine dudaklarını büzdü, her zaman doğal olarak yetiştirdiğinden farklı bir şey olan bu yeni moda organik şeylerle hiçbir işi yoktu.

Francine odaya girdiğinde meşe ağacından yapılma dört direkli kocaman yatağa, kalın perdelere ve kapısı asla düzgün kapanmayan eski gardıroba baktı. Tek kişilik masanın üzerinde eski bir ibrik ve leğen duruyordu, hepsi de aile yadigârıydı. Hızlı bir kontrolle köpekotu, kasıkotu ve dağ çayı keselerinin odanın dört bir yanında yerleştirdiği yerlerde olduklarından emin oldu. Böylece misafirler korunmaya ihtiyaçları olduklarının farkında bile olmadan Francine onları koruyabilecekti. Yaramaz mizacı olan Bree, eşyaların yerini değiştirmeyi sevdiği için her zaman iki kez kontrol etmesinde fayda vardı.

Todd odaya göz gezdirirken, “Hepsi bu kadarsa,” dedi Francine.

Todd ona gülümsedi. “Bu kadar kısa zamanda bizi ağırladığın için teşekkürler, canım.”

Francine başını salladı, yabancı bir adam tarafından kendisine *canım* denmesinden hiç hoşlanmamıştı.

Bir hanımefendi edasıyla homurdanıp, “O hâlde sizi rahat bırakmalıyım sanırım,” dedi ve kaçarcasına uzaklaştı.

Aşağı inerken tereddüt etti, saatin geç olduğunu ve Hawkshead’de hiçbir yerin açık olmayacağını varsayıp onlara yiyecek bir şeyler ikram etmeli miydi diye düşündü. Omuz silkti ve aceleyle aşağı indi, devam ettirmeye niyeti olmadığı bir iyi niyet alışkanlığını başlatmanın faydası yoktu.

Antrede tekrar durdu, başını bir sağa bir sola eğdi. Ev, pansiyonerlerinin gelişiyile değişmişti, sanki malikâne dış dünyanın yorgunluğundan sıyrılıp konuklarla meşgul olmaya başlamış gibi havada bir gerginlik vardı.

Francine hafif bir ürpertiyle usulca, “Bree,” diye seslendi.

Etrafını titrek bir toz bulutu sardı, yüzüne, saçlarına, boynuna bir hafiflik geldi.

“Vakit geldi,” diye fısıldadı, dışarı çıkmadan önce antredeki uzun masadan büyük bir kese aldı.

Francine, böyle pırlanta gibi berrak gecelerde, havada tek bir canlılık esintisi bile olmayan kambur ayın altında gerilmişken, Bree’yi bir anlığına görebiliyordu. Küçük bir kızdı, yedi ya da sekiz yaşından büyük değildi. Uzun kızıl saçları iki örgü hâlinde sırtına dökülüyordu. Uzunluğu onu rahatsız ediyormuş gibi külotunun içine sokulmuş uzun bir elbise giyyordu. Bree omzunun üzerinden baktı, yüzü hayattayken nasıl göründüğünün soluk bir yansımasıydı. Muzip bir yüzdü ama güçlü ve güler yüzlüydü.

Böyle gecelerde Francine’in yanında yürüyen başka bir hayalet daha vardı çünkü Francine’in annesine en yakın hissettiği yer bahçeydi. Birlikte diktikleri her çiçekte ve planladıkları her tarhta anılar vardı. Burada, ayın ışığı her bir yaprak ve taç yaprağı boyunca filigranlı gölgelerin izini sürerken, çiçeklerin diline daha karanlık, daha eski bir anlam çöküyordu. Korkunun saf olduğu ve büyüye inanıldığı zamanlardan kalma, çok az kişinin hatırladığı ilkel bir bilgiydi.

Francine keseyi eline alıp evin etrafında yürüdü, toz hâline getirilmiş melekotu kökü, *boneset* ve ezilmiş papatya yaprakları serpiştirirken, Bree bahçenin gerisinde kalıp etrafı izledi.

Francine bahçesini çok severdi. Dünyanın dört bir yanından gelen tohumlardan yetiştirdiği bitkileri vardı. Çoğu insan için burası yazın rengârenk vahşi bir doğa gibi görünebilirdi ancak farklı bir yöntemi vardı, belirli bitkileri belirli nedenlerle belir-

li alanlara stratejik olarak yerleştiriyordu. Çünkü o, çiçeklerin daha karanlık, daha eski dilini anlıyordu.

Francine, bahçenin etrafındaki çiçek tarhlarının her zaman bakımlı olmasını sağlardı. Orman gülü labirentine açılan bir kemerin üzerinde böğürtlen sarmaşığı büyüyordu, alıç ve ardıçın yanında sıraca otu yetişiyordu. Bir adamotu, ısırgan otu yatağının ortasında uyumsuz bir şekilde büyüyen bir mürver ağacının bitişiğindeki sarı kantaron yatağının üzerinde sürünüyordu. Çoğu İngiliz bahçesinde çok az geleneksel çiçek bulunurdu ancak her ağaç, çalı ve bitkinin dikilme amacı kötülükleri uzaklaştırmaktı.

Kese boşaldığında Francine, “Bu, kötü yaratıkları bir gece daha uzak, iyi olanları da içeride güvende tutar,” dedi. Sırtarak alıç çalılarına baktı, Bree kırmızı meyveleri teker teker koparıken kendisiyle misket oynuyor gibiydi.

Francine, Bree’nin peşine takıldı; önce kurumuş, kararmış muzlara benzeyen ve hafif bir çikolata kokusu yayan eski keçi boynuzu ağacı kabuklarını salladı sonra söğüt ağacının uzun, çıplak yapraklarını birbirine doladı. Avlunun kenarındaki sıra sıra sarısalkımları sallamak için koşturdu, baharın sarı rengiyle göz kamaştırmasını bekledi. Birkaç dakika sonra avludaki yaşlı meşe ağacının dalları hafifçe sallandı ancak hiçbir kıpırtı olmadı.

Eski kuyuya yaklaşmamak için duvara yaslanan Francine, annesinin ektiği bitki bahçesini geçip önce mutfığa sonra da korkmuş bir çocuk gibi üst kata, batı kanadındaki özel dairesine koştu.

Uzun bir banyodan sonra Francine uzun geceliğini giyip yatağına uzandı. Işığı kapatıp gecenin sesini dinledi.

Eski ev, sanki kendi de uykuya hazırlanıyormuş gibi temelleri üzerine yerleşirken küçük kıpırtılar ve gıcırtilar evin içini dol-

duruyordu. Dostane sıcaklığı Francine'i sarıyor, rahatlatıcı bir şekilde roz ve eski kitapların küf kokusunu alıyordu.

Francine her gece yaptığı gibi bekledi. Diğerlerinden önce yatmaması gerektiğini küçük yaşta öğrenmişti. Onlar sadece tam uykunun eşiğindeyken, o uykuya dalmadan hemen önce, rüyalarla gerçeğin bir arada bulunduğu o belirsiz yerde ortaya çıkarlardı.

Önce Tibbles geldi, Francine'in koluna ipeksi bir yumuşaklıkla dokunmadan önce odayı sessiz mırıltılarla dolduran tekir bir kediydi. Ardından yaşlı adam geldi, Thwaite Malikânesi'ne demir atmış hayaletler arasında en görünür olanıydı. Pek bir şey yapmadı, sadece yatak odasının duvarından geçti ve karşı duvardan geçmeden önce silindir şapkasını Francine'e doğru salladı. Ardından hamile kadının hayaleti geldi. Yüzünde kederli bir ifadeyle yatak odasının penceresinin yanında oturmuş avluya bakıyordu, ta ki küçük bir oğlan içeri girip eteğini çekiştirene kadar. İçeri girdikleri gibi sessizce odadan çıktılar.

Değişmeyen tek şey Francine'in yatağının ucunda oturan Bree ve Francine'in yanına kıvrılıp şafağa kadar orada uyuyan Tibbles'tı.

Francine, Thwaite Malikânesi'ndeki hayaletlere kızmıyordu. Hepsi zararsızdı. Onların arkadaşlığını yaşayanlara tercih ediyordu. Her gece hatırlanmak dışında ondan hiçbir şey beklemiyorlardı.



DÖRT

Francine çay fincanına bakarak içini çekti. Üç fincan çay ve yaprakların hepsi aynı şeyi söylüyordu. “Bir misafir. Kesinlikle kadın. Görüyor musun?” Sabırsızca masaya vuran Bree’ye doğru fincanı eğdi. “Madeleine olmalı.” Bree tekrar vurdu. “Hayır, pansiyonerler olamaz, onlar zaten buradalar ve erkekler. Bulutlara benzeyen bir şey var, bu da bela demek. Kadın figürüne yakın... Sorun çıkaracak bir ziyaretçi mi?”

Duvardaki kancadan bir kepçe düştü.

Francine gülümsedi. “Evet, bu kesinlikle Madeleine’i tarif ediyor.” Kaşlarını çatarak çay fincanına baktı. “Bir tarak,” diye mırıldandı. Ayağa kalkıp annesinin yemek kitaplarını sakladığı raflara gitti. Çay yapraklarını okumakla ilgili, kullanılmaktan sayfa kenarları yıpranmış bir kitap çıkardı ve masaya döndü.

Kitaba nadiren başvurma ihtiyacı duysa da tarak onun için yeni bir şeydi. Sembolü buldu, çay fincanındakiyle neredeyse tamamen aynı görünüyordu. Midesinin derinliklerine bir huzursuzluk çöktü. “Tarak düşman anlamına gelir.”

“Buldum!”

Francine bir erkek sesi duyunca irkildi, düşmanlarla ilgili tüm düşünceleri yok oldu. Şaşkınlıkla açılmış gözleriyle sandalyesinde döndükten sonra Keefe O'Driscoll'un devasa, hantal figürü kapıdan içeri girince rahatladı. Keefe mutfağa göz gezdirirken usulca ısıklık çaldı.

Mutfak, duvarları süsleyen bakır kaplarla, batı kanadının neredeyse tamamını kaplayan devasa bir genişliğe sahipti. Muazzam masa merkezî bir ada görevi görüyor, fırınlar duvarları çevreliyor ve diğer tarafta yüzyıllardır yanan ateşlerle kararmış geniş bir ocak duruyordu. Kurutulmuş otlar ve sebzeler ahşap tavandan sarkıyor, kurşun pencereler yayılan ışığı içeri alarak odanın gün boyunca altın rengi bir ışıltıya dolmasını sağlıyordu. Arka kapı açıktı, avluya bakıyordu ve bitki bahçesine kolayca ulaşılabilirdi.

Tek başına yaşayan birisi için gülünç derecede büyük bir mutfaktı ama eskiden böyle değildi. Francine, yıllar boyunca pek çok kalabalık aileyi doyurmuş olan mutfağa her zaman hayranlık duymuştu. Her ne kadar büyük olsa da rahattı ve onu değiştirmek için ne parası ne de yüreği vardı. Annesiyle ilgili çok fazla güzel anı barındırıyordu.

“Vay canına! Bu iğrenç koku da ne?”

Keefe elini yüzünün önünde salladı. İlk kez Francine'in onun İrlanda aksanını fark edebileceği kadar konuşmuştu.

Todd mutfağa girerken Francine'e özür dileyen bir bakış fırlatarak, “Terbiyeli ol evlat,” dedi.

“Karanfil.” Francine, büfenin üzerinde yanan ev yapımı karanfil tütsüsüne dikkatle baktı. “Şeye iyi gelir...” derken son anda kendini tuttu.

Todd, Francine'e düşünceli bir bakış atarak, “Koruma açısından iyi,” diye sessizce tamamladı.

Francine şaşkınlıkla Todd'a baktı. O da kaşlarını kaldırarak gülümsedi. Francine suçüstü yakalanmış gibi hissederek boğazını temizledi. "Bazıları öyle diyor," diye mırıldandı ve kafası karışmış bir hâlde bakışlarını kaçırdı.

Annesi dışında bitkilerin koruyucu özelliklerini bilen biriyle hiç karşılaşmamıştı. Yoksa Todd Constable sadece karanfili mi biliyordu? Oldukça yaygın bir baharattı ama çekiciliğe de iyi geldiğini biliyor muydu?

Bu düşünce de nereden çıkmıştı? Francine, göz ucuyla ona bakarken adamın hâlâ kendisini izlediğini gördü. Aniden ayağa kalkıp elindeki fincanla tabağı lavaboya koydu, adamın yaprak okuduğunu fark etmemiş olmasını umuyordu. Bree izlerken bunu yapmak başka, yabancıların bunu yaptığını bilmesi bambaşka bir şeydi.

"Her neyse, kokusu hoşuma gidiyor," diye ekledi Francine, neden kendini açıklama ihtiyacı hissettiğinden emin değildi.

Todd bu bariz yalan karşısında kaşlarını kaldırdı. Francine onu suçlayamazdı, yanmış karanfilin keskin kokusunu sevmek şöyle dursun, buna tahammül etmek için koku alma duyusu olmayan biri olmak gerekirdi. Tabii Francine gibi onlar da karanfili çok farklı bir nedenle yakmıyorlarsa. "Peki bu ne?" diye sordu Keefe, ocağın üzerinde fokurdayan tencereye bakarak.

"İncir reçeli," dedi Francine.

"İncir reçelinden nefret ederim," dedi Keefe dostane bir tavırla.

"Ben de," dedi Francine, genç adamla sohbet etmesi kendisini bile şaşırtmıştı.

"O zaman neden yapıyorsun?"

Omuz silkti. "Bilmem... Yapıyorum işte. Hep yaparım."

“Bu kadar yeter Keefe,” dedi Todd bıkkın bir ifadeyle başını sallayarak.

Keefe sırttıktan sonra henüz cüssesine alışmamış iri yarı genç adamların beceriksizliğiyle mutfakta dolaşmaya başladı.

“Hawkshead’e gidiyoruz,” dedi Todd.

Francine kaşlarını çattı. “Kahvaltı istemiyor musunuz?” İncir reçelinin yanında pastırma ve yumurtaların cızırdadığı ocağı başıyla işaret etti. Masanın bir ucu iki kişilik olarak hazırlanmıştı.

Keefe umutla Todd’a baktı. “Beş dakika? Açlıktan ölüyorum.”

“Sen hep açlıktan ölüyorsun,” dedi Todd, boyun eğmiş bir hâlde masaya otururken Francine’e baktı, “Hemen kalkacağız, canım.”

Francine, “Bana öyle deme,” diye tersledi.

Todd’un tost tabağına uzanan eli bir anlığına havada kaldı. İhtiyatla, “Sana ne demeyeyim?” diye sordu.

“Canımmış. Ben senin canın değilim!”

Bir dakikalık garip bir sessizlikten sonra Todd başını salladı, “Elbette Bayan Thwaite,” dedi.

“Bayan da değilim. Francine yeterli.”

Todd’un dudakları yarı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Pekâlâ, Francine. Madem öyle diyorsun.”

“Burası çok sessiz,” dedi Keefe ağzı dolu bir hâlde, mutfağı dolduran gerginlikten habersiz.

“Keefe dün gece odama geldi,” dedi Todd, “biri çarşafını çekip duruyor diye çocuk gibi zırlıyordu.”

Francine hızla pencereye baktı, Bree’nin en sevdiği yer olduğunu bildiği kısımda, yaşlı meşe ağacının yüksek dalları usulca sallanıyordu. Arka kapıdan cılız kahkahalar geliyordu.

“Bir dahaki sefere hayalet görmeye başlayacak,” dedi Todd, Keefe’nin dehşete düşmüş ifadesine karşılık kocaman gülümseyerek.

Keefe, “Keşke bunu söylemeseydin,” diye mırıldandı. “Hayaletler aklımın ucundan bile geçmemişti. Etrafta oynayan bir çocuk olduğunu varsaymıştım. Ayrıca, burası eski bir ev olduğu için muhtemelen etrafta dolaşan bir sürü ürkütücü eski hayalet vardır.”

“Öyle olmalı,” diye onayladı Todd, hayaletlerden söz edilince irkilen Francine’e göz kırparak.

Keefe içtenlikle gülümsedi. “Eğer biri eski, perili bir evdeyse ve bütün gece odasında ışıklar yanıp söndüğü için uyuyamıyorsa, garip şeyler düşünmesi kaçınılmazdır.”

“Ne ışıkları?” diye sordu Francine sertçe.

“Ormandan gelen ışıklar. Komşularınızın evinden. Penceremden bacalarını görebiliyorum. Bu konuyu onlarla konuşmalısın.”

“Benim hiç komşum yok.” Francine, Keefe’ye kaşlarını çatarak baktı ve onun ormandaki eski tımarhaneden gelen ışıkları görüp görmediğini merak etti. Onlarca yıl önce terk edilmiş korkunç bir yerdi. Francine, “Benim bir şeyle ilgilenmem gerekiyor,” diye mırıldanıp aceleyle arka kapıdan çıktı. Meşe ağacına ulaştığında öfkeyle “Bree!” diye tısladı.

Onu huysuz bir sessizlik karşıladı.

“Yukarıda olduğunu biliyorum. Hemen aşağı in yoksa ağacının etrafında hardal yetiştiririm, bir daha aşağı inemezsin! Hardalın seni nasıl etkilediğini biliyorsun.”

Dallar tepki olarak titredi.

“Bree! Sana daha önce de misafirleri rahatsız etmemeni söylemiştim,” dedi Francine, neredeyse yalvarırcasına. “Şimdi uslu dur ve odalarına yaklaşma.”

Meşe ağacı tekrar titredi, ardından ılık bir hava akımı Francine’in topuzunu çekiştirdi sonra da somurtmak için bahçeye uçu.

Francine başını sallayınca topuzu tamamen çözüldü. Mutfağa dönüşünü geciktirdiğinin farkında olarak sessizce Bree'ye küfretti ve uzun, beyaz saçlarını her zamanki şekline soktu.

Çok geçmeden sandalyelerin sürtünme sesi onu içeriye geri dönmeye zorladı. Adamlar kahvaltılarını yapmışlar ve masadan kalkmak üzereydiler.

Antreden geçerken Francine, "Size iyi günler," diye mırıldandı. *Gerçekten Bree bazen çok fazla oluyor,* diye düşünüyordu ceketini çekerken.

Kafasını kaldırıp, dulavrat otu bileziğini bileğine takıp reze-ne tohumlarını cebine doldururken Todd'un onu düşünceli bir şekilde izlediğini fark etti. Son olarak da sabah erken saatlerde masanın üzerine koyduğu kapalı sepeti aldı.

"Seni bırakmamızı ister misin Francine?" diye sordu Todd, Keefe mutfaktan çıkıp ağzına son bir parça tost tıktırırken.

"Beni gitmem gereken yere götürebilecek iki sağlam bacağım var," dedi Francine niyetinden biraz daha sert bir ifadeyle. Bu adam gerçekten de oldukça rahatsız ediciydi ve Francine kendini yine suçüstü yakalanmış gibi hissediyordu.

"Pekâlâ o zaman," dedi adam şaşkınlıkla.

Francine başıyla onaylayıp kapıyı açtı. Adamlar minibüslerine binip uzaklaşana kadar bekledi ve hızlı adımlarla yola koyuldu. Güzel bir gündü, ilkbaharın o ilk günlerinden biriydi. Soğuk havanın keskinliği, nefes aldıkça insanın içini sızlatıyordu.

Cenaze yolundan aşağıya doğru ilerledi, bugün ormanın karanlık kalbinden uzak duracağını bilmekten memnundu. Colthouse'a giden küçük patikanın ana yoldan ayrıldığı yerde sabırsız bir iç çekişle durdu. "Alfie, sakıncası yoksa çekilir misin?" dedi Francine patikada çömelmiş, bulduğu bir şeyi hay-

ranlıkla inceleyen küçük çocuğa. “Bugün senin saçmalıklarınla uğraşacak havada değilim.”

Küçük hayalet, patikadan uzaklaşırken o kadar kederli görünüyordu ki, Francine neredeyse bazen yaptığı gibi onu ormana, yüz yıldan fazla bir süre önce öldüğü yere kadar takip edecekti. Alfie’nin kısa bir hayatı ve trajik bir ölümü olmuştu; üç yaşındayken bir kış gecesi Lonehowe Ormanı’na girmiş ve donarak ölmüştü. Trajik bir olaydı ama kimsenin suçu yoktu.

Bayan Cavendish, Hawkshead’in batısında bir mezra olan Colthouse’da yaşıyordu. Gri kiremit çatılı küçük kulübesinden Windermere Gölü ve Cumbria’da dağlar olarak adlandırılan çevredeki tepeler görünüyordu.

Francine kapıyı çaldıktan sonra Bayan Cavendish’in mütevazı bahçesine bakarken kaşlarını çatı. Bayan Cavendish hevesli bir bahçıvan olmasına rağmen, gurur duyduğu gülleri budamamış ya da kış malçlaması yapmamıştı. Francine, annesinin dostluklarının bir hatırası olarak Bayan Cavendish’e verdiği meşe yapraklı sardunya saksısına bakarken gülümsedi. Eleanor Thwaite’in ölümünden onlarca yıl sonra bile Bayan Cavendish aynı bitkiyi her yıl buduyordu.

“Fran! Ne kadar hoş. Gel içeri, gel.” Bayan Cavendish, Francine’in içeri girmesi için kenara çekildi.

Küçük oturma odasına hızlıca bir göz attığında Francine’in teninde bir ürperti belirdi. Her zamanki gibi darmadağınktı ama tuhaf bir şekilde içinde yaşanmamış hissettiriyordu.

Kendini silkeleyerek yaşlı kadına tıpalı bir şişe uzattı, “Tadı biraz farklı. Söğüt kabuğunun acılığını alması için bal ekledim.”

“Senin balın mı?”

Francine başıyla onayladı. “Bu sabah topladım, burada da biraz yumurta ve birkaç turta var. Bunları mutfığa koyayım, olur mu?”

“Çok teşekkürler Fran. Oturmadan önce çaydanlığın altını açiver,” dedi Bayan Cavendish, eklem ağrıları içinde pencerenin yanındaki sandalyeye doğru ilerleyerek.

İki kadın oturup çaylarını yudumladıktan sonra hiç konuşmadan Windermere Gölü’nün kıvrımlı tepelerinin altındaki manzarasına baktılar.

Bayan Cavendish sanki bir sohbete devam ediyormuş gibi, “Peki genç Maddie bugünlerde nasıl?” diye sordu.

Francine bu üstü kapalı bilgi alma çabası karşısında sırıtişını gizledi. “Eminim Marjorie her zamanki coşkusuyla kasaba tellalı rolünü oynamıştır. Dün Madeleine’le konuştuğumu da biliyorsunuz. Geleceğine söz vermesine rağmen henüz gelmedi. Kocalarından biri vefat etmiş. Madeleine... Her zamanki gibiydi.” diye ekledi. Bu, kız kardeşinin abartılı davranışları hakkındaki gerçek duygularını açıklamaktan daha nazikti. Francine, Madeleine nihayet eve dönmeye karar verdiğinde aynı şeylerin tekrarlanmasını istemiyordu. Yine de şimdi düşününce, Madeleine’in sesinde bir tuhafılık olduğunu fark etmişti. Duygusallığın tamamen kabul edilebilir olduğu bir durumda suskundu.

“Dünyası başına yıkıldığında hep sana koşar.”

Francine kaşlarını kaldırarak başını salladı. “Sanırım öyle.” Bayan Cavendish kıkırdadı. “Şu Maddie Thwaite her zaman öyleydi. Delikanlıları peşinden koştururdu. Siz kızların hepsiyle olan anılarıma bayılıyorum.”

Francine kaşlarını çatarak, “Sadece Madeleine ve ben vardık,” dedi.

Yaşlı kadın durakladı, telaşlanmıştı. “Evet, elbette,” diye mırıldandı. Sonra gülümsedi. “Sakın bu aptal yaşlı kadını dinlemeye kalkma. Aklı eskisi gibi değil.” Ama eskisi gibi olmadığını iddia ettiği aklında bir şeyler dönüyordu. “Bree hâlâ seninle mi?”

diye sordu kayıtsız bir tavırla. Francine gülümsedi. “Elbette.” Sonra dudakları gerildi. “Misafirlerimizi korkutmaya başladı.”

Bayan Cavendish belli belirsiz, “Bizim... Ah evet, evet tabii,” dedi. “Bree, tatlı kız.”

Francine’in kaşları yeniden çatıldı. Bayan Cavendish hayaletlere hiçbir zaman inanmamıştı ve Francine’in gördüklerine olan inancını her zaman anlayışla karşılamıştı. Bu durum Francine’i hiç rahatsız etmemişti çünkü Bayan Cavendish bölgede kendisine nezaket gösteren tek kişiydi. Bu yüzden yaşlı kadını neredeyse her konuda affedebilirdi. Yine de...

“Bree’ye hiç inanmadınız.” Bayan Cavendish inkâr etmek için ağzını açtığı anda Francine elini kaldırdı. “Annemle hayaletlerin varlığı hakkında tartıştığınızı hatırlıyorum, siz de karşı çıkıyordunuz”

“Bunun annenin muhteşem çakal eriği cini ile bir ilgisi olabilir. Birkaç kadehten sonra pek çok konuda hararetli tartışmalar yaşamamıza neden oluyordu.” İçini çekip sözlerine devam etti, “Eleanor benim en yakın arkadaşımdaydı ama bu onun söylediği ya da yaptığı her şeye katıldığım anlamına gelmiyor. Eleanor’un müsamaha göstermesi hoşuma gitmezdi, senin...” uygun kelimayı bulmaya çalıştı ardından “Hayalî arkadaşına. Genç bir kızın geçmişe takılıp kalması sağlıklı değildi.”

“Bree bir hayalet. Evle birlikte geldi.”

Bayan Cavendish sanki kendi içinde tartışma yaşıyormuş gibi garip bir şekilde başını salladı. Francine bir süre sessizliğin çökmesini bekledikten sonra yaşlı kadının eğik başına bakarak kaşlarını çattı ve son ziyaretinden bu yana belirgin bir şekilde artan hâlsizliğini gözlemledi.

Bayan Cavendish soluk mavi gözlerinde muzip bir pırıltıyla öne doğru eğildi. “Benim için yaprakları oku Fran, tıpkı eskiden annenin yaptığı gibi. Yapraklarla arası iyi olan Eleanor’umuzdu.”

Francine bu istek karşısında şaşırılmış bir hâlde başını ağır ağır salladı. Eleanor Thwaite'in bunu düzenli olarak yapmasına rağmen, Bayan Cavendish aylık ziyaretlerinde bir kez bile ondan yaprakları okumasını istememişti. İkisi de bir süre sessiz kaldı, kısa bir hayat yaşamış ama üzerlerinde kalıcı bir etki bırakmış olan kadını hatırladılar.

"İç de bir bakalım."

Bayan Cavendish fincanı dikkatle üç kez sağa sola çevirdikten sonra tabağının üzerine ters çevirip Francine'e uzattı.

Kulbun yanında dalgalı çizgiyle bir yılanı bağlanmış, çok belirgin bir kuzgun Francine'in dudaklarının büzülmesine neden oldu. Kulübeye girerken hissettiği tedirginlik daha da arttı.

Daha fazlasını görmesine gerek yoktu.

"Ne görüyorsun?" dedi Bayan Cavendish hevesle.

Francine başını salladı, dudaklarını öylesine büzmüştü ki neredeyse yok olacaktı.

"Ah." Bayan Cavendish sandalyesinde arkasına yaslandı. "O zaman yakında olacak?"

"Evet."

Bayan Cavendish memnun bir tavırla başını salladı.

"Ne zamandır haberdarsınız?"

"Epeydir. Kanser. Şimdi de beyne sıçradı."

"Çok üzgünüm."

Yaşlı kadın güldü. "Üzülme, hemdem. Benim zamanım geldi. Ölüm eninde sonunda hepimizin kapısını çalacak. Hayattaki tek hakiki şey budur."

Francine boğazını sıkan yumruya karşı yutkundü. "Yanlış ilacı getirmişim. Bilseydim..."

Bayan Cavendish onun elini okşadı. "Bilemezdin. Yine de gelmene çok sevindim."

Francine'in kalbi, yıllar geçtikçe giderek kırıştığını gördüğü, o çok sevdiği yüz için sızladı. Ortak kahkahalarından ve üzüntülerinden kaynaklanan her kırışıklık, karmaşık geçmişlerinin bir kanıtıydı.

Bayan Cavendish mesafeli bir ifadeyle, "Umarım uykumda ölürüm," diye mırıldandı yaklaşan ölümünü hissederek. "Ya da bu sandalyede, böylece göl ve tepeleri son kez görmüş olurum. Gözüm açık gitmem." Gözlerini kırptırdı ve Francine'e gülümsedi.

Francine, tek başına yaşamayı tercih ettiği kederini boğazından temizleyerek, "Evde hızlıca bir tur atacağım. Sonra da gitsem iyi olur," dedi.

"Bana karşı çok iyisin, Fran."

"Annem de böyle olmasını isterdi."

Yaşlı kadın başını salladı ama çok sevdiği tepelere bakarken aklı başka yerlerdeydi.

Francine mutfak lavabosunun altından temizlik malzemelerini aldı ve her ay yaptığı gibi evi temizlemeye koyuldu. Oturma odasına dönmesi uzun sürmedi.

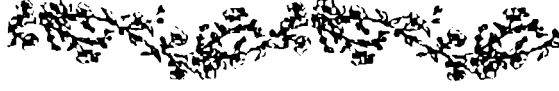
Bayan Cavendish kımıldamamıştı.

Francine'in kaşları endişeyle çatıldı, ölene kadar yaşlı kadını daha sık göreceğine dair kendine söz verdi.

"Şimdi gidiyorum, Bayan C— Hayır, kalkmayın. Ağrınızı hafifletmek için daha güçlü bir ilaçla tekrar geleceğim."

Bayan Cavendish arkasına bakmadan belli belirsiz bir sesle, "Öyle yap Fran," dedi. En sevdiği sandalyesine gömülmüş, gözleri yarı kapalı bir şekilde pencereden dışarı bakıyor gibiydi. Gördüğü her neyse, Francine onun Windermere Gölü olmadığını emindi.

Francine huzursuz bir şekilde kulübeden çıkarken ön kapıyı sessizce arkasından kapattı.



Francine eve girerken “Bree!” diye seslendi. Aceleyle mutfığa geçti, oradan da avluya çıktı. “Bree!” diye tekrar seslendi, meşe ağacının üst dallarının kendi küçük esintilerinde sallandığını fark etti. Mezarlığı görmeyen duvar boyunca ilerleyerek tavuk kümesi, keçi ağılı ve otlamak için ormana giden ama her zaman olduğu gibi akşama dönecek olan inek Maccabee için yaptırdığı tek ahırın yanında duran bahçe kulübesine yöneldi. Tüm bu karmakarışık ev halkı, Thwaite’lerin atalarından birinin büyük masraflarla Londra’dan getirttiği, Viktorya Dönemi’ne ait oldukça güzel bir cam seranın görkemli gölgesinde yer alıyordu. Uzaktan, ormanın kenarındaki arıların uğultusu geliyordu.

Francine seraya girdiğinde durdu. Ağaç kabuğu, balçık ve tabii ki doğal olarak üretilmiş olan gübrenin sıcak, baş döndürücü kokusunu içine çekti. Garip eğrelti otlarının tüylü yaprakları etrafa saçılıyor, eşsiz sarmaşıklar taş zeminin üzerinde süzülüyor, aylardır pembe pembe çiçek açan bir medine gülünün yanında aloe veralar dikenli bir şekilde yükseliyor ve uzak bölgelerden gelen orkideler cam tavandan sarkıyordu. Francine, birçok koleksiyoncunun uğruna büyükannelerini öldürebileceği, var olan en nadide bitkilerden bazılarının yer aldığı bu özel koleksiyona tanıklık eden tek kişiydi.

Uzun bir sehpa üzerine yüzlerce eski reşel kavanozu, kâse, küçük bir ocak ve bir havan tokmağı yerleştirilmişti. Yeni sarılmış bir yığın beyaz çiriş otu tütsüsünün yanında yarım yamalak yapılmış hasır kuklalar duruyordu. Uçucu yağlar, daha büyük

şişelerdeki kıvamlı merhemlerin önüne özenle dizilmişti. Her biri kendi özelinde değerliydi, her biri doğru zamanda toplanmış ve Francine'e annesi tarafından öğretilen eski ilim yöntemleriyle hazırlanmıştı.

Francine masanın altından bir çuval alarak ezilmiş bitki ve köklere uzman gözüyle baktı. Büyük bir çuval dolusu gübreyi ve bir başka çuval dolusu kaya tuzunu bekleyen el arabasına taşımadan önce bir avuç dolusu otu torbaya doldurdu.

Francine el arabasını çimenlerin kenarında bırakarak avludaki meşe ağacına geri döndü.

"Bree!" diye bağırdı. "Dalga geçmeyi bırak, bitkilerin beslenmeye ihtiyacı var."

Francine'i kasvetli ve sitemkâr bir sessizlik karşıladı.

"Sabahki asık suratlılığım için özür dilerim," dedi, öfkeyle başını sallayarak. "Şimdi somurtmayı bırak ve aşağı gel. Madeleine yakında geliyor ve onun herkesi nasıl üzdüğünü biliyorsun."

Bree'nin Madeleine'in adını duyunca surat asmaktan vazgececeğini umarak sabırsızlıkla bekledi. Madeleine'in son ziyaretini takip eden aylar boyunca Bree ona hiç uyum sağlamamıştı. O sakinleşene kadar Francine hiçbir pansiyoneri kabul edememişti. Bunun tekrarlanmamasını sağlamak için evi şu anda elinden geldiğince korumalıydı.

Francine gitmek için döndüğünde sıcak bir hava dalgasının yanından geçip bahçeye girmesiyle aniden sıırıttı. El arabasının saplarından tuttu ve onu en yakın çiçek tarhına doğru yuvarladı.

Çılgınca çalışıyor, her çiçek tarhına gübre ve kaya tuzu serpiyordu.

Bree onun etrafında oynarken, bir oraya bir buraya koşuştururken pek yardımcı olmuyordu. Ne var ki Francine'in yardıma ihtiyacı yoktu, sadece Bree'nin eşlik etmesini istiyordu.

Etraftaki tarhları en sona bırakmıştı. Bitki torbasını çıkartıp avuç avuç dağıtırken, Thwaite kadınlarının nesilden nesile kendisine aktardığı bitki bilgisini, sözlü bir Gölgele Kitapı gibi usulca zikretti.

“Orman iplikçığı, tutumlu bir ruhun mahvoluşu olabilir... Fındık, iyi ya da kötü zamanlarda bahtsız kadere karşı koyar... Yıpranmış bir ruhu hevhulma tomurcuğuyla iyileştir...”

Kulaklarının dibinde Bree'nin onunla birlikte belli belirsiz mırıldanışı belirdi. “Kötü huyları kovmak için mavi yer minesini... Şeytani ihtiyaçları gidermek için bir tutam adamotu... Hırsız gözleri kimyon tohumuyla tersine çevirin...”

Francine gülümsedi çünkü ara sıra kıkırdaması dışında Bree hiç konuşmazdı. Hayalet ziyaretçileri de nadiren konuşurdu.



BEŞ

Malikâne, Francine'ini sıkıca kucaklamış gibi sarıyor, adeta onu uyutmaya çalışıyordu. Ancak uyku inatçıydı ve gelmeyi reddediyordu. Francine, gözlerini fal taşı gibi açmış, yattığı odanın karanlık tavanına huzursuzca bakıyordu.

Pek çok şey için endişeleniyordu. Çoğunlukla önemsiz şeyler, zihninde büyük endişelere dönüşüyordu. Tavuklardan biri iyi yumurtlamıyordu, bu da başka bir tavuk almak için yakındaki çiftliğe gitmesi gerektiği anlamına geliyordu. Üçüncü kattaki banyoda bakılması gereken bir sızıntı vardı ancak önerilenin tüm evin tesisatını yenilemek olacağını biliyordu, bu da maddi durumu nedeniyle imkansızdı.

Gece ilerleyip karanlık çöktükçe düşünceleri de gitgide artıyordu. Zihnini Bayan Cavendish meşgul ediyordu. Herkesin hep sevdiği ama hep katı olan teyzelerdendi. Francine, onu son haftaları için kendi evine getirmek istiyordu ama yaşlı kadının bunu reddedeceğini biliyordu. O da Francine gibi evde kalmıştı. Alışkanlıklar ve koşullar nedeniyle her zaman kendisine güvenmiş, başkalarının yardımını nadiren kabul etmişti.

Peki ya Francine'in bu sabah yapraklarda gördüğü tarak? Yapraklarda uğursuz bir şey görmesi nadir bir şeydi, kendisine zarar vermek isteyebilecek birini de düşünemiyordu. Zaten çok az insan tanıyordu. Yine de bu düşünce, derisinin altındaki kırık cam gibi bilincini tırmalıyordu.

Bu yüzden, tüm bu telaşın içinde evi inleyen o çığlık neredeyse bir rahatlama gibi geldi.

Francine yataktan fırlayıp pencereden dışarı baktı. Dudakları kenetlemişti, bazı geceler yaptıkları gibi, köyün çocuklarının bahçede oynadıklarını göreceğinden emindi.

Kaşlarını çatıp başını eğmişti ki evin içinden tiz bir çığlık daha yükseldi.

Bir zamanlar annesine ait olan sabahlığın içine sokulup, "Bree!" diye mırıldandı. Fısıltıyla yapılan bir konuşmayı daha iyi duymak için içeriye doğru eğilirmiş gibi malikânenin tetikte olduğunu hissederek doğu kanadındaki karanlık koridora doğru aceleyle ilerledi.

Francine, karanlık figüre çarparken "AAA!" diye bağırdı. Sonra adam koridorun ışığını açtığı anda, "Ah, Bay Constable." diye geveledi.

Adam dengesini yeniden sağlayarak "İyi akşamlar, Francine," dedi.

"Sorun değil, birinin çığlık attığını mı duydun? Senin genç adamın belki?"

"Keefe boş yere kendini yıpratıyor. Bütün gün hayaletlerden bahsedip durarak beni deli etti. Ben de tam ona bakmak üzereydim." Sesindeki kahkaha tınısıyla kolunu Francine'e doğru uzattı. "Bana katılmak ister misin?"

Francine onun koluna baktı. "Sanmıyorum," diye tersledi. "Harika! Üstelik gecenin köründe." Adamın sırtışının yayılma-

sından hoşlanmayarak, kendisiyle dalga geçtiğinden emin bir şekilde onu itip Keefe'nin kapısını çaldı. İçeriden bir çığlık daha yükseldi, ardından da yüksek sesli bir takırtı duyuldu.

Keefe kapıyı açmayınca Todd, Francine'in yanından uzanıp kapıyı açtı. Işığı açınca, Francine ile Tood odada tökezleyerek yürüyüp kollarını başının üzerinde sallayarak "Çekil! Bırakın beni!" diye bağırarak İrlandalıya bakakaldılar.

Gençliğin tuhafıkları karşısında şaşkına dönen Francine, "Bu çocuk ne yapıyor?" diye sordu.

Todd omuz silkti. "Kız gibi bağırmanın sebebi ne, Keefe?"

Keefe onlara doğru döndü, saçları darmadağınktı, gözleri korkuyla irileşmişti. Kollarını iki yanına indirdikten sonra bir kez daha kaldırıp kendine sıkıca sarıldı. "Todd, burada bir şey var. Dün buranın perili olduğu sana söylemiştim. Bir şey çarşaf-larımı çekip duruyor. Bu gece..." Yutkunmanın şiddetiyle adem elması boğazında bir aşağı bir yukarı oynadı. "Bu gece de bir şey saçımı çekiyordu!"

Francine, Bree'den bir iz bulabilmek için gözlerini odada gezdirdi, Bree misafirlerinin odalarına girmesin diye her sabah defne tozu serptiği eşiğe baktı.

Toz ortadan kaybolmuştu.

Todd odayı ve loş koridoru büyük bir dikkatle inceledikten sonra, "Burada hiçbir şey yok," dedi. Sanki genç adamla ilgili gizli bir şaka yapıyorlarmış gibi Francine'e alaycı bir bakış fırlattı, Francine aynı şekilde karşılık vermeyince de kaşlarını çatı. Boğazını temizledi. "Her hâlükârda, senin gibi güçlü kuvvetli bir adamın bir ya da iki hayaletten korkmaması gerekir."

"İki mi?" diye ciyakladı Keefe. Sanki yatağın altından bir şeyin uzanmasını bekliyormuş gibi yatağın içine atladı. "Bir taneyken bile oldukça korkunçtu. Daha fazlası olabileceğini hiç dü-

şünmemiştim!” Titreyerek çarşafı çenesinin altına kadar çekti. “Tüm bu hayalet muhabbetleri,” diye söylendi. “Biz İrlandalıları feyiz². Burada olmayan şeyleri görebiliriz.”

Todd başını salladı. “Haklısın, burada hiçbir şey yok.”

“Hayalet diye bir şey yok,” diye yalan söyledi Francine. Hayaletleri hissetmek bir şeydi ama misafirlerinin onları hissetmesi bambaşka bir şeydi. Francine hayalet arkadaşlarına karşı son derece korumacıydı.

Todd, “Uyumaya devam et, Keefe.” diye karşılık verdi.

Keefe “Beni yalnız bırakmayın!” diye bağırdı ama kapı sıkıca kapatıldığı için yalvarışları duyulmadı.

Francine, Todd’la birlikte Todd’un odasına doğru ilerlerken, “Her zaman böyle... Hassas mıdır?” diye sordu.

“Tanrım hayır! Normalde bir tuğla ne kadar hassassa o kadar hassastır. İçine ne girdi hiç bilmiyorum.”

Francine’in dudakları iyice gerilmişti. İrlandalının içine ne değil, kimin girdiğini çok iyi biliyordu ve Bree’yi bulduğunda o küçük hayalete haddini bildirecekti. Bree’nin meşe ağacının altına uyarı olarak hardal koymanın akıllıca olacağını düşündü.

“Evet, şey...” Francine sabahlığını düzeltti. “O hâlde iyi geceler dilerim,” diyerek zarifçe döndü.

Todd arkasından usulca, “Neden böyle korku içinde yaşıyorsun?” dediğinde durdu.

Francine dönüp ona bakmaya zorladı kendini. “Ne kadar saçma bir şey söyledin.” diye mırıldandı. “Ben hiçbir şeyden korkmam.”

“Odalarımıza kasıkotu, dağ çayı ve köpekotu keseleri koymuşsun. Zannedersen evdeki her odada bir tane var. Alt kat- ta, ön kapıda ardıç var. Bahçendeki neredeyse her bitkinin de

² Kelt mitolojisinde doğaüstü bir ırkın İrlandaca adı. -çn.

kötülüklerden koruduğu söylenir.” Gülümsedi. “Büyükanmem dışında ısırgan otu yetiştiren tek kişi sen olmalısın.”

Francine hayretle, “Bahçe işlerinden anlar mısın?” dedi.

“Hayır ama koruyucu bitkiler hakkında bir şeyler biliyorum. Büyükanmem Jamaikalı ve kötülüğü uzak tutmak için kullandığın bitkilerin çoğunu yetiştiriyor. Çocukken beni öğrenmeye zorlamıştı.” Todd alaycı bir tavırla gülümsedi. “Beni korumak için yaptığını söylerdi ama neyden korunmam gerektiği konusunda hiçbir zaman kesin konuşmazdı.”

“Hâlâ hayatta mı?” diye sordu Francine, kendisi de merak içindeydi.

“102 yaşında, son derece zinde. Her sabah adaçayı ve ökse otuyla yaptığı çayın onu hayatta tuttuğunu iddia ediyor. Peki, sen kendini neyden koruyorsun?”

Francine omuz silkti. “Asla emin olamazsın.”

Aralarında, Francine’in bozmaya hiç niyeti olmadığı bir sessizlik hüküm sürüyordu. Hayatı boyunca, başkalarının kendi kişisel işlerine fazla karışmasını önlemek için sessizliği kullanmıştı ama sessizliğin Todd’u rahatsız etmediğini hissetti.

Sonunda Todd, “İyi geceler o zaman,” diye mırıldandı, Francine orada öylece durup ona bakarken.

“İyi geceler.” Francine topuklarının üzerinde döndü ve üzerinde eski bir sabahlık varken neden bu kadar ciddi davranarak döndüğünü merak ederek sessizce koridorda ilerledi.

Yatak odasında kendini yatağa atmak üzereyken durdu. Neredeyse güneş doğmak üzereydi, artık uyumanın bir anlamı yoktu. Bunun yerine lacivert gömleğini ve tüvit eteğini giyip aşağıya, mutfığa indi.

Masaya oturup duvara baktı. Malikâne sabahın erken saatlerinde hafif bir sessizliğe bürünmüştü. Midesinde bir kıpırtı hissetti

ve bunun hastalığın habercisi olmamasını umdu. Duvarlardaki keçeleri kaldırıp tatmin edici bir   ınlamayla d   melerini sağlayan Bree'ye, "Madeleine her an gelebilecekken tek ihtiyacım olan şey hastalanmak," dedi. "Ayrıca seninle konuşmak istiyorum, genç bayan," diye ekledi. "Sana misafirlerimizi rahat bırakmanı söylemiştim. Bu gece o çocuğun   d  n   kopardın."

Zerre kadar pişmanlık duymayan bir kahkaha gölgesi geldi. Francine'in küçük hayaleti daha fazla azarlayacak yüreği yoktu. Bree'ye duyduğu öfkeyi uzun süre içinde tutamadı.

Bir süre   ınlayan keçeleri izledikten sonra, "Bu Todd Constable'dan ho  landığımdan emin değilim," dedi. "Rahatsız edici biri. Düşünceli bir adama benziyor ve düşünceli insanlar genellikle gözlemci olma eğilimindedirler. Görmemesi gereken şeyleri görmemeli. Bence   oktan görmüş bile."

Bree yanlarından hızla geçerken keçeler yükselen bir oktavla   ıngırdadı ve ardından yuhalamaya çok benzeyen bir ses   ıktı.

Francine ayağa kalkarak, "Sende de hiç arlanma yok," diye azarladı. "Madeleine bugün gelecekken burada boş boş oturmamız. Mutfağı güzelce temizleyelim bari."

Üst kattan bir hareketlenme gelene kadar, kurşun camlı pencerelerden sızan güneş ışığı mutfağa vuruyordu.

Francine ne yaptığını bile bilmeden pastırma kızartıyor ve yumurta kırıyordu, gözleri uykusuzluktan acıyordu. Tavana t  neyen Bree kuru otları çekiştiriyor, dökülenler mutfağa yağıyordu.

Francine, "Keşke Madeleine gelmese," dedi. "Nedenini hiç bilmiyorum, gerçekten. O benim kardeşim. Onun eve dönmesini istemem gerekirdi."

Bree, Francine'in başına biraz kurutulmuş biberiye serpti.

Francine sorunun Madeleine olmadığını biliyordu. Sorun Madeleine'in beraberinde getirdiği anılardı. Annelerine o kadar çok benziyordu ki, Francine'in kalbini sızlatıyordu.

“Bir şeyler yanıyor,” dedi Todd.

Francine kızartma tavaına baktı. Yumurtaların kenarları kararmış, pastirmalar çıtır çıtır olmuştu.

“Yenisini yapayım,” diye mırıldanan Francine tavayı ocaktan almak için uzandı. İstmeden de olsa sıcak bir el onunkine değdi.

Todd kızartma tavaını elinden kaparken Francine, “Dokunma bana,” diye bağırdı.

Francine aralarında güvenli bir boşluk oluşana kadar geriye doğru çekildi.

Todd tavayı yere bıraktıktan sonra ellerini kaldırdı. “Özür dilerim,” diye mırıldandı korkmuş bir atı teselli etmek için kullanılan yatıştırıcı bir sesle. “Seni ürkütmek istememiştim.”

Francine kendini aptal gibi hissederek başını salladı.

Kalbi sanki bir tepeye doğru ölümüne koşmuş gibi çarpıyordu. En son ne zaman bir erkeğin ona dokunduğunu hatırlamıyordu.

Keefe tökezleyerek odaya girerken Todd, “Bunu yeriz,” diye karşılık verdi. “Ben zaten pastirmamı iyi pişmiş severim.”

Francine bir kez daha başını salladıktan sonra, “Bugün başka bir misafirimiz daha gelecek. Kız kardeşim.” diye ağzından kaçırdı.

Todd masanın üzerindeki iki tabağa pastırma ve yumurta koyarken Francine'e dönüp sorgulayan bir bakış attı. “Onu göreceğin için heyecanlı olmalısın.”

“Hayır, değilim!” Francine ağzından başka bir şey kaçırmamak için eliyle ağzını kapattı. Kişisel bilgilerini kimseyle

paylaşmazdı. Çok alışılmadık bir durum olduğu için gözlerinin dolmasına şaşırdı.

“Evi temizlemem gerek,” diye mırıldanıp aceleyle mutfaktan çıktı.

Francine, Keefe’nin Todd’un kulağına fısıldar gibi, “Bence o biraz kaçık,” dediğini duydu.

“Doğru konuş, biraz saygı göster. Bir sorunu yok. Sadece farklı biri. Değişik...”

Hoşuna gitmeyecek bir şey duymamak için ön salona dalan Francine, gergin ve dimdik bir şekilde sandalyeye oturdu.

Bu oda onun en sevdiği odalardan biriydi; limon renkli çizgili duvar kâğıtları ve eski sandalyelerin soluk, sarı döşemeleriyle belirginleşen ferah atmosferli oda, kurşun camlı pencereleriyle geniş ama samimiydi. Francine’in en çok hoşuna giden şey büyük şömineydi. Malikânenin en eski bölümlerinden biri olan şömine nadiren yanar ve bazen, şimdi olduğu gibi bir fırtına yaklaştığında bacadan aşağı gelen cereyan, solmakta olan hardal rengi perdeleri dalgalandırırdı.

Francine’in tedirginliğini hisseden eski ev, toz zerrecikleri onun etrafını sarmıştı. Francine’in mutfak dışında annesini en net hatırladığı oda burasıydı. Annesinin burada dikiş dikişini dün gibi hatırlıyordu. Pencereye en yakın koltuğa oturmuş, dikiş sepeti yanındaki masanın üzerinde, dili ağzının kenarından dışarı çıkmış hâlde iğneye iplik geçiriyor, ipliği kesmek için de hantal dikiş makasını kullanıyordu. Francine, siyah saplı, uzun, hantal ve ölümcül görünümlü makaslara dokunmaması için defalarca uyarıldığını hatırlıyordu. Küçükken bu makaslardan çok korktuğu için onlara asla dokunmamıştı. Bu annesiyle ilgili hatırladığı küçük ama çok hoş bir anıydı.

Ancak bugün ne anılar ne de oda teselli ediciydi. “Bana neler oluyor, Bree?” diye mırıldanırken hayaletin sıcaklığının sandalyenin koluna yerleştiğini ve saçlarına bir düşünce kadar hafif, narin bir şeyin dokunduğunu hissetti.

“Madeleine neden şimdi gelmek zorunda ki? Onu burada istemiyorum. Hayatımı olduğu gibi seviyorum ve istemiyorum...” İçini çekip yüzünü sertçe ovuşturdu.

“Bu kadar yeter. O benim kardeşim. Onun da benim kadar burada olmaya hakkı var.”

Ayağa kalktı, merdiven altındaki dolabı açıp ev yapımı temizlik malzemelerini ve çarşafı çıkardı. Üst kata, evin kendi kaldığı kanadına çıktı.

Madeleine’in eski odasının kapı koluna dokununca tereddüt etti. Yıllardır oraya girmemişti. Yanı başındaki Bree, telaş içinde, koridorun duvarlarındaki tabloları devirmişti.

“Aşağı in, Bree. Bunu tek başıma yapacağım.”

Bree koridor boyunca aceleyle ilerleyip kalan tabloları da devirdiğinde Francine hiç şaşırılmamıştı.

Küçüklüğünden beri Madeleine’in odası hiç değiştirilmemişti.

Duvar kâğıdı eskiydi, üzerinde sarı çiçekler arasında mutlu bir şekilde zıplayan soluk kuzular vardı. Bir duvarda çıplak bir şilteyle küçük bir yatak, diğer duvardaysa ceviz ağacından yapılmış gardırop vardı. Çıplak şilteli dar yatak bir duvara yaslanmış, gardırop ise karşı duvarın büyük bir bölümünü kaplamıştı. Pencerenin altında küçük bir masa duruyordu. Masanın üzerinde, kenarının hemen altında filigran olan bir vazo ve Francine dokunduğunda toz hâline gelen, kararmış çiçek kalıntıları duruyordu. Bunlar bir zamanlar Madeleine’in çiçeği olan düğün çiçeği idi. Bu canlı çiçekler odaya renk katmaya pek yardımcı olmuyordu. Francine, Madeleine’in bu çiçeklerin anlamını fark

ettiğinden kuşkulansa da, her eve dönüşünde bu güzel çiçekleri annelerinin bir hatırası olarak kız kardeşinin odasına bırakırdı.

Madeleine'e dair hiçbir şey yoktu. Girişteki küçük kitaplıkta özel çocukluk fotoğrafları ya da kitapları yoktu. Francine'e göre Madeleine on altı yaşında odadan bu şekilde ayrılmıştı. Kız kardeşinin kısa ve ara sıra yaptığı ziyaretler bile odada kendine özgü bir iz bırakmamıştı.

Francine yatağı temizleyip düzelttikten sonra cansız odada daha fazla vakit geçirmek istemediği için küçük koruma poşetlerinden birini yatağın altına sıkıştırıp aceleyle dışarı çıktı.

Temizlik malzemelerini tam kaldırmak üzereyken evin önüne bir arabanın geldiğini duydu. Antreye girip her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için etrafa göz gezdirdi.

Eteğindeki ve gömleğindeki tozları gönülsüzce sildikten sonra derin bir nefes aldı. O daha ön kapıyı açamadan kapı bir anda açıldı ve Madeleine uçarcasına evin içine girdi.



ALTI

Madeleine, elli birinde bile hâlâ güzeldi ve orta yaşını büyüleyici bir zarafetle taşıyordu. Uzun kumral saçları zarif dalgalar hâlinde sırtından aşağı dökülüyor, makyajı gözlerinin ve ağzının etrafındaki belli belirsiz çizgileri gizliyordu ama gözleri hâlâ aynıydı. Büyük, yeşil, kapkara kirpiklerle çevrili ve sanki her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi kırılganlıkla parlayan gözler. Çikolata yemeye karşı, kendine engel olamadığı bir dürtüsü olduğu şehvetli vücudundan anlaşılıyordu. Üzerinde, vücudunu saran yaprak yeşili bir elbise vardı.

Madeleine, eşikte dramatik bir şekilde durakladı.

Kaşlarını kaldırarak, alçak ve boğuk bir sesle “İçeri girebilir miyim?” diye sordu.

Francine, taksi şoförünün ön kapıya taşıdığı çanta yığınının bir bakış attı. Yüzünde gergin bir gülümsemeyle başını salladı. “Sen ve geri kalan her şeyin.”

Madeleine, Francine’e doğru koşuktan sonra kız kardeşini kucakladı.

Birbirlerinden çok farklıydılar. Pek çok kişi onların kardeş olduğuna inanmıyordu. İlerlemiş yaşına rağmen parlak bir renge sahip olan Madeleine'in aksine Francine soluk tenliydi. Francine'in tüm yüz hatları inceydi; omuzları, kalçaları, dudakları ve yanakları küçüktü, hiç göğsü yoktu. Madeleine'de fazlasıyla olan şeylerdi bunlar.

"Çok uzun zaman oldu," dedi Madeleine. "Hiç değişmemişsin."

"Sen de öyle," diye karşılık verdi Francine. Kız kardeşinin yüzünü endişeyle inceledi, Madeleine'in makyajının ardında uzun, uykusuz geceleri çağrıştıran koyu gölgeler vardı.

Francine'den ayrılan Madeleine, hâlâ ödeme bekleyen taksiciye ters ters baktı. "Ödeyebilir misin? Nakit getirmeyi unutmuşum."

Francine kız kardeşine ters ters baktıktan sonra parasını dolabın arkasındaki eski bir bisküvi kutusunda sakladığı mutfığa gitti. Bankalara hiç güvenmezdi.

Şoför gittikten sonra, "Sorun ne?" diye sordu. "Berbat görünüyorsun."

Madeleine, "Sen de bana hep en güzel şeyleri söylüyorsun," dedi suratını asmadan.

Francine kaşlarını çatarak verandada duran bavulları kaldırdı ve Madeleine'in arkasına takılmadan önce onları antreye sürükledi.

Madeleine, Francine'in hep kapalı tuttuğu salonun kapısını açtı, ellerini kalçalarına koyup odaya göz gezdirdi.

Francine eşiği geçmedi. Mezarlığa baktığı için salonu hiç sevmemişti. Kocaman şömine onun hatırladığı kadarıyla hiç yanmamıştı, yıpranmış İran halısının üzerine serpiştirilmiş sandalyeler ve sehpa hiç kullanılmamıştı. Burası ölü bir oday-

dı ve Francine bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmamıştı. Değişikliği sevmezdi, değişiklik karmaşa getirirdi.

Nadiren açılan odadan gelen keskin, bayat tütün kokusu Francine'in burnunun kırıışmasına neden oldu. Bu garipti çünkü hiç sigara içmemişti ve evinde sigara içenlere tahammülü olmadığını açıkça belirtmişti. Yeni misafirlerinin sigara içmediğinden oldukça emindi, içiyor olsalardı kıyafetlerinden kokuyu alabilirdi.

Madeleine, "Buraya gerçekten daha fazlasını yapabilirsin," dedi.

"Ben bu hâlini seviyorum."

Madeleine topuklarının üzerinde zarifçe dönerek mutfığa doğru yürüdü. Masanın üzerinde duran çay fincanına ve içinde yapraklar olan tabağa baktı. "Görüyorum ki zamanının çoğunu hâlâ mutfakta geçiriyorsun."

Francine omuz silkti.

"Ve hâlâ çay yapraklarını okuyorsun."

Francine sert bir şekilde başını salladı.

Madeleine başını arkaya eğip ablasına düşünceli bir bakış attı. "Benim burada olmamdan rahatsız oluyorsun."

"Neden böyle söylüyorsun?" Madeleine'in böyle anlayışlı açıklamalar yapmasından nefret ederdi. Bu onun tipik uçarılığına uygun değildi.

"Duruşun. Çok hareketsiz ve dik. Sanki yeterince hareketsiz durursan kimsenin seni fark etmeyeceğini umuyormuşsun gibi yapıyorsun hep."

Francine kıpırdamadan durmakta bir sorun görmüyordu. Yerinde duramamaktan daha iyiydi. Kıpır kıpır olanlara tahammülü yoktu.

Madeleine iç geçirerek masaya oturdu. Francine de onun karşısına oturdu.

“Kocana ne oldu, şeye—”

Madeleine, “Jonathon,” diye cevap verdi ve bir kez daha içini çekti. “Lenf kanseri. Sonlara doğru onu rahat ettirmekten başka yapabileceğimiz bir şey kalmadı. Çok zor oldu.” Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. Francine, masanın üzerine düşene kadar gözyaşının pudralı yanaktan aşağı süzülüşünü izledi. “Korkunçtu, Franny. Çok nazik bir adamdı. Benimle ilgilenirdi.” Madeleine, kendisini tehdit eden gözyaşı seline karşı sertçe yutkundu. “Onu özlüyorum,” diye fısıldadı.

Francine, Madeleine’in dikkatini yaklaştırmakta olduğunu bildiği dramdan uzaklaştırmak umuduyla boğazını temizleyerek, “Önceki kocana ne oldu? Spiritüalist miydi?” diye sordu.

“Sebastian bir okültistti. Çok iyi biriydi ama nihayetinde yürümedi. Daha sonra Jonathan’la tanıştım.” Onu gözyaşlarına boğmakla tehdit eden bu anı sırtımasına neden oldu.

Francine kız kardeşinin içten üzüntüsüne karşılık söyleyecek başka bir şey bulamadığı için duraksayarak, “Üzgünüm.” dedi. Madeleine’in gözleri dolunca, “Şu Sebastian’ın ruh çağırma gibi bir alışkanlığı var mıydı?” diye sordu.

“Elbette. Hep seanslar düzenlerdi. İnsanlar ülkenin dört bir yanından ona ruh çağırma için gelirdi. Kendi çapında ünlüydü,” dedi Madeleine, sanki bu ün kendisine de yansıyormuş gibi eski kocasının şüpheli ününden gurur duyarak.

Madeleine’in okültizme gösterdiği ani ilgi Francine’i şaşırtmamıştı. Kocalarının ilgi alanlarını, onları kendine bağlayıp evlenene kadar söz konusu erkeğe duyduğu takıntıyla benimserdi, sonra da can sıkıntısı başlardı. Madeleine’in bir mayıs sineği kadar dikkat süresi vardı.

“Lütfen bana tüm bu saçmalıklarla uğraşırken kendini koruduğunu söyle.”

Üzüntüsünden sıyrılan Madeleine gözlerini devirdi. “Tabii ki! Annem tüm koruma bitkilerini bana da öğretti, sadece sana değil!”

Francine biraz sakinleşerek, “Ne gibi?” diye sordu.

Madeleine dramatik bir kızgınlıkla içini çekti ve şarkı söyler gibi bir sesle, “Şeytanın büyüünü bozmak için melekotu kökü. Kâhin için, öğle vakti biçilmiş yanık aynısefa... Ökse otu dalı eş dostu korur...” dedi.

Francine homurdanarak, “Sen kendini koruyor olsaydın, aynısefa pek işe yaramazdı,” diye karşılık verdi.

“Sebastian bunun üzerine yemin etmişti.”

“O zaman adam aptal ve şarlatanın tekiymiş.”

Madeleine yüzünü buruşturdu. “Bunu hâlâ yapıyorsun, farkında mısın?”

“Ne yapıyorum?”

“Ben gökyüzünün mavi olduğunu söylesem, sen hep pembe olduğunu ya da renksiz olduğunu söylersin.”

“Hayır öyle yapmıyorum!”

“Yapıyorsun.”

“Yapmıyorum!”

“Yapıyorsun!”

Madeleine dikkat kesilerek doğruldu. “Hayaletlerden bahsetmişken, Bree hâlâ seninle mi?”

“Uslu durana kadar onu meşe ağacına gönderdim çünkü eve geldiğinde onu hep üzüyorsun.” Francine ona eski kafalı bir bakış attı. “Bree’ye hiç inanmadın. Hayaletlerin gerçek olduğuna hiç inanmadın. Kocanla seanslarla falan uğraşmana şaşırdım doğrusu.”

Madeleine tereddüt etti, cevap vermek için dudaklarını araladı, sonra da somurtarak kapattı. “Bu doğru,” diye itiraf etti. “Ama sen inanıyorsun, annem de öyle. Sanırım ben de onlara inanmak istedim. Sebastian bu konuda çok ikna ediciydi. Her şeyin mümkün olduğu izlenimini veriyordu.”

Mutfağı garip bir sessizlik kapladı. Madeleine, Francine’in bakışlarından kaçınarak mutfak masasına baktı.

Madeleine’in bir şeyler sakladığından emin olan Francine, “Neden eve geldin?” diye sordu.

Madeleine hafifçe omuzlarını silkti.

Francine kız kardeşinin eğik başını görünce kaşlarını çatı. Sessizlik garip olmanın ötesine geçtiğinde, “Madeleine!” diye sertçe sordu. “Beş yıldır eve gelmiyorsun. Neden şimdi geldin?”

“Söylediklerimi duymadın mı? Eşim kısa süre önce vefat etti! Bu yeterli değil mi?” Birden ayağa kalktı. “Çok yorgunum. Seninle sonra konuşuruz.” Francine daha fazla bir şey söyleyemedi. Madeleine hızla mutfaktan çıktı.

Francine kız kardeşinin merdivenlerden yukarı, sonra da üst kattaki koridor boyunca yürüdüğünü duydu. Masada hatırı sayılır bir zaman geçirdikten sonra içini çekti ve işlerine devam etti. Akşam yemeğini hazırladıktan sonra evin içinde dolaştı, sessiz nefes alışverişlerini dinledi, kendisiyle çelişkiler yaşadı. Tedirgin, sinirliydi ama Madeleine’in gelişiyse bu beklenen bir şeydi. Ayakları onu üst kata, misafirlerinin odalarını temizlemeye götürdü.

Keefe O’Driscoll eşyalarına karşı oldukça dikkatsizdi; Francine’in genç bir adamdan beklediğinden fazlası değildi bu. Kendi kendine gülümsedi. Odasının hoyratlığında ve dağınıklığında çocuksu bir şeyler vardı. Keefe’nin bir çocuğun toyluğu ve sadeliğiyle bir papatya olduğuna karar verdi. Odasına papatya

koymayı aklına not ederek aceleyle Todd Constable'ın odasına gitti.

Todd'un derli toplu biri olduğunu, her sabah kendi yatağını topladığını, birkaç giysisini gardırobuna özenle yerleştirdiğini görmekten memnun oldu. Todd'un çerçevelenmiş aile fotoğraflarıyla kişiliğini odaya çoktan yansıtmış olmasına şaşırmıştı. Bayan Constable oldukça hoş bir kadındı, en azından Francine fotoğraflardaki kadının onun karısı olduğunu varsaymıştı. Birkaç fotoğrafta da ancak kızları olabilecek iki kız vardı. Yatağın baş ucundaki masanın üzerinde karısının vesikalık fotoğrafının yanında bir aile fotoğrafı duruyordu. Fotoğraflar, sadece ailevi bir bağın zorunluluğundan değil, birbirlerini gerçekten sevdikleri için paylaşılan bir sevgi olduğunu gösteriyordu.

Odadan çıkmadan önce etrafına son bir kez baktı. Her şey oradaydı; düşüncelilik, sevdiklerine bağlılık ve sabır. Francine, Todd için en uygun çiçeğin yalancı keçisakalı olduğuna karar verdi. Kulübenin yakınında erken açmış birkaç çiçek görmüştü, onun odası için kesebilirdi. Yatak odalarının işini bitirdikten sonra, malikâneyi boydan boya geçen ve görkemli bir şekilde alt galeri olarak adlandırılan uzun koridorun tozunu aldı. Duvarlar Thwaite'lerin atalarının eski, kirli ve kırık dö-kük portreleriyle kaplıydı. İsimleri çerçevelerin üzerine küçük, kibirli altın işlemlerle basılmıştı. Francine tabloları evin mobilyalarından biriymiş gibi kabul ediyor ve onlara pek dikkat etmiyordu.

Genellikle oldukça sabırlı biriydi ama Madeleine'in uyanmasını beklerken pek de öyle değildi. Kız kardeşinin odasına bakmak istedi yine de bu isteğine direndi. Aralarındaki kan

bağına rağmen, kız kardeşinin odasına izinsiz girmesine müsaade edecek türden bir yakınlıkları yoktu.

Bunun yerine, batı kanadına giden uzun koridoru gören an-tika bir sandalyeye tüneyerek bekledi.

Ev, Francine'in etrafında sessizce tıkırdayarak onunla birlikte bekliyordu. Francine hep evin kendine özgü bir kişiliği olduğuna inanırdı; duvarları arasında yaşamış ve ölmüş nesillere karşı ketum ama dikkatli olduğunu düşünürdü. Bu hayatlar yaşayanlar tarafından unutulmuş ama malikâne tarafından unutulmamıştı ve bunda biraz da olsa rahatlatıcı bir şeyler vardı. Malikâne uyanık gibi görünse de her şeye sinmiş gergin bir hava vardı; duvarlarda bir kırılmalık, havada bir keskinlik, galeride ve Francine'in atalarının ona bakan kasvetli yüzlerinde yankılanan öngörülemez bir tedirginlik.

Francine, Madeleine'in yatak odasının kapısının açıldığını neredeyse duymayacaktı. Bir hamleyle merdivenlerden atladı ve mutfığa daldı. Madeleine mutfığa girdiğinde, sanki en başından beri meşgulumuş gibi titreyerek fırına doğru koştu.

"Haklısın," diye söze başladı Madeleine. "Eve gelmemin bir nedeni vardı."

Francine yüzünü fırından çevirerek Madeleine'in devam etmesini bekledi. "Daha erken gelmek isterdim ama Jonathan'a teşhis konulmadan hemen öncesine kadar bunu bilmiyorduk ve sonra..." Madeleine eliyle çılgınca bir hareket yaparak son zamanlarda yaşadığı kalp kırıklığının derinliğini ifade etti.

"Neyi bilmiyordun?"

"Sanırım sana göstermeden önce otursan iyi olur."

Francine neredeyse, "Ayakta da gayet iyiyim, çok teşekkür ederim!" diye çıkışacaktı. Ama Madeleine'in ses tonundaki bir şey onu oturmaya zorladı.

Madeleine yavaşça oturup önündeki masaya ince bir dosya koyarak hemen kurcalamaya başladığında Francine, “Eee?” diye sordu.

Madeleine gözlerini kaldırmadan, “Annem bize yalan söyledi,” dedi. Francine’in gözleri öfkeyle irileşince elini kaldırdı. “Sadece beni dinle,” dedi çabucak. “Jonathon’la ilk tanıştığımda aile geçmişlerini araştırmaktan falan çok bahsetti. Tüm bunların içinde büyümüş olmama rağmen ailem hakkında bu kadar az şey biliyor olmam onu çok şaşırtmıştı.” Belli belirsiz bir el salladı. “Biraz araştırma yapmaya başladı. Ben de merak ediyordum; bizi şekillendiren ve bizi biz yapan insanlar hakkında bilgi edinmenin oldukça sürükleyici bir yanı vardı. Tarihimizin hep sıkıcı olacağını düşünmüştüm ama korkunç, karanlık bir sırrımız var Franny.” Öne doğru eğildi, gözleri çarpık bir heyecanla parlıyordu. “Annemin hep söylediği gibi her zaman sadece üçümüz değildik. Dört kız kardeşimiz ve bir erkek kardeşimiz vardı.”

Francine kız kardeşinin sözlerini güçlükle algıladı, çünkü bu sözler onun katı düzenindeki hayatında hiçbir anlam ifade etmiyordu. “Bu mümkün değil.” Başını salladı, dudakları gergindi, göğsü daha da sıkışmıştı, “Hayır, yalan söylüyorsun!” diye bağırdı.

“Neden yalan söyleyeyim ki?”

“O zaman aptal kocan yalan söylüyor. Yanlış aileyi bulmuştur ya da uyduruyordur. Her zaman sadece sen, ben ve annem vardık. Babamız öldü, başka kimse yoktu. Böyle olsa annem bize söylerdi. Bana söylerdi!” Sonuncusu ağlamaklı bir feryattı.

“Üzgünüm Fran ama bu doğru.” Madeleine durakladı, kız kardeşine dikkatle baktı ve sonra, “Bree’nin nereden geldiğini hiç merak ettin mi?” dedi.

“Elbette! Çabalıyordum...” Francine omuz silkti, Bree’ye duyduğu merakı ya da küçük hayaletin bir zamanlar kim olduğunu bulma çabalarını açıklamak istemiyordu. “O hep buradaydı. Evle birlikte geldi.”

“Hayır, Franny. Elli yıl önce ölmüş... O bizim ablamızdı.” Francine göğsünde bir endişe düğümünün büyüdüğünü ve nefes almasını zorlaştırdığını hissetti. Açık kapıdan avluya ve meşe ağacına baktı, çorak dalları kuyunun üzerinde sanki bir esintiye ihtiyacı varmış gibi sallanıyordu.

Madeleine’e dönerek kız kardeşinin yalan söylediğine dair bir işaret aradı. Madeleine hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştı. Üstelik yanakları kızarmamış, Francine’in gözlerinin içine genellikle yalan söylerken yaptığı gibi kararlı bir şekilde bakmıyordu.

Başının döndüğünü hissederek ve kız kardeşinin yüzündeki sempatiyi kaldıramayarak masaya baktı. Boğazındaki yumruyla, “Anlat bana,” dedi.

“Kendin görsen daha iyi olur.” Madeleine ince dosyayı açtı ve birkaç kâğıt parçasını masaya doğru kaydırды. “Hepimiz Coniston’daki Kutsal Kalp Kilisesi’ne kayıtlıydık. Annemle oraya gittiğimizi hiç hatırlamıyorum, ya sen?”

Francine başını iki yana salladı ama şaşırmamıştı, çünkü anesi hiçbir zaman dindar biri olmamıştı.

Eski bir el yazısıyla yazılmış defterin fotokopisi üzerinde sarı renkle işaretlenmiş isimleri okurken tuttuğu nefesi bir anda keşildi. Her sayfanın başında bir duyuru yer alıyordu:

***Cumbria Bölgesi Coniston Mahallesi'nde
Kaydedilen Doğumlar:***

- 30 Eylül 1961, ***Bree Elizabeth***; Kız,
Thwaite Malikânesi, Hawkshead Kırsalı
Baba — George Robert Thwaite
Anne — Eleanor Mabel Thwaite
- 13 Ağustos 1962, ***Agnes Ida***; Kız
Thwaite Malikânesi, Hawkshead Kırsalı
Baba — George Robert Thwaite
Anne — Eleanor Mabel Thwaite
- 21 Aralık 1963, ***Francine Lillian***; Kız,
Thwaite Mâlikanesi, Hawkshead Kırsalı
Baba — George Robert Thwaite,
Anne — Eleanor Mabel Thwaite
- 16 Eylül 1964, ***Viola Clementine***; Kız
Thwaite Mâlikanesi, Hawkshead Kırsalı
Baba — George Robert Thwaite,
Anne — Eleanor Mabel Thwaite
- 1 Nisan 1966, ***Rosina Sylvia***; Kız
Thwaite Mâlikanesi, Hawkshead Kırsalı,
Baba — George Robert Thwaite,
Anne — Eleanor Mabel Thwaite
- 26 Ocak 1968, ***Madeleine Beatrix***; Kız
Thwaite Malikânesi, Hawkshead Kırsalı
Baba—George Robert Thwaite
Anne—Eleanor Mabel Thwaite
- 19 Kasım 1968, ***Montgomery George***; Erkek
Thwaite Malikânesi, Hawkshead Kırsalı
Baba—George Robert Thwaite
Anne— Eleanor Mabel Thwaite

Francine başını sallayarak isimleri tekrar tekrar okudu. *Bree. Agnes. Viola. Rosina. Montgomery...* Bree dışında hiçbir ismi hatırlamıyordu ve bu sadece çocukken uydurduğu bir isimdi. Bu, Francine'in küçük hayaleti Bree'yle *aynı* olduğu anlamına gelmiyordu. Hatırlama ya da aşinalık duygusu oluşmamıştı, birlikte büyümüş olmalıydılar, çünkü doğum tarihlerine göre hepsi birbirine yakın doğmuştu.

"Bunlar ölü doğum olmalı," dedi Francine, sunduğu mantıklı nedene şükrederek.

"Ölü doğumlar için ayrı bir kayıt var," dedi Madeleine nazik bir sesle, sanki sesini biraz bile yükseltse Francine'in tepesi atacakmış gibi. "Ayrıca vaftiz kayıtlarımız da var, hepsi Coniston'da." Masanın üzerinden iki sayfa daha uzattı. "Bunlar bulabildiğim ölüm kayıtları." Madeleine, sessizce ağlıyordu.

Francine'in boğazı düğümlendi. Önce sayfalara dokunmadı, sadece dehşet içinde baktı. Sayfaları eline alıp keskin kelimeleri okurken elleri titredi. Bree Elizabeth Thwaite ve Montgomery George Thwaite, 26 Temmuz 1969'da boğularak ölmüş olarak kayıtlara geçmişti. Thwaite kardeşlerin en büyüğü ve en küçüğü.

"İkisi de boğulmuş," dedi Francine sıkıntıyla. "Babamız gibi."

Ama Madeleine başını sallıyordu. "Annem bu konuda da bize yalan söyledi. Hiçbir yerde onun öldüğüne dair bir kayıt yok."

Francine soğukkanlılıkla karşı çıktı. "Babamız öldü," diye ısrar etti. "Sen daha bebekken bardan dönerken Esthwaite Gölü'nde boğuldu. Annem bize—"

"Kaza falan değildi, Francine! Annem bize yalan söyledi."

Francine başını salladı, kız kardeşine aksini söylemek için her bir zerresi yanıp tutuşuyordu. "O zaman ona ne oldu? Bütün cevaplar senin elinin altında. Ona ne olduğunu anlat bana!"

“Bilmiyorum. Şu an ölü olabilir ama burada ölmedi. Eğer ölmüş olsaydı, ölümü burada kaydedilirdi. Ona ne olduğunu bilmiyorum.”

Francine midesinde sert bir endişe tohumu filizlendi, tüm vücuduna yayılıp tüylerini diken diken etti. Daha fazlasını duymak istemiyordu. Annesini çok severdi, her zaman onun yanında olan, sonsuz güven duyduğu tek kişiydi.

“Annem babamızın ölümü hakkında neden yalan söylesin ki?”

Kız kardeşinin gerçeği kabullenmeyi inatla reddetmesine sinirlenerek, “Bilmiyorum Francine!” dedi Madeleine. Burnundan derin bir nefes aldı, sonra daha sakin bir ses tonuyla, “Bir şeyler hatırlayabileceğini düşündüm. Montgomery ve Bree boğulduğunda beş yaşındaymışsın.”

Francine boş gözlerle başını salladı.

“Hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

“Hayır. Senin dışında hiçbir kardeşimi hatırlamıyorum ve Bree’yi de mutlaka hatırlardım.” Francine’in gözlerinin arkasında bir damla yaş belirdi. “Bree bizim ablamızdı ve ben onu hatırlamıyorum!”

Madeleine, Francine’i teselli etmek için masanın öbür ucuna elini uzattı ama karşılık görmeyince geri çekti. “Bunun zoruna gideceğini biliyordum. Bence Bree hayattayken onunla yakındın. Belki de bu yüzden...” Durakladı ve sonra, “Onu neden böyle hatırlıyorsun, hayalî bir arkadaş olarak?” dedi.

Francine, Bree’nin sadece parçalanmış bir hafızanın ürünü olduğuna dair kuşkulu öneriyi görmezden geldi. “Diğer kız kardeşlerimize ne oldu?” diye sordu, sesi duygularını bastırmaktan boğuklaşmıştı.

Agnes. Viola. Rosina. Bu isimler tanıdık gelmiyordu ama yine de şimdi zihnine zorla girdiklerine göre, bir bulutun gölgesi kadar uzak bir anı yankısı olabileceğini düşünüyordu. Çocukluğunun ilk yıllarına dair bir şeyler hatırlamaya çalışırken kaşları çatıldı.

Hiçbir şey yoktu. Tek bir anıyı bile hatırlayamıyordu. Bree her zaman etrafında olmasına rağmen, onu hatırlayamıyordu.

Madeleine başını salladı. “Onlara ne olduğunu ben de hiç öğrenemedim. İsimleri sadece vaftiz ve doğum belgelerinde geçiyor. Başka bir şey yok.”

Zihni allak bullak olan Francine, kıpırdamadan oturup tüm bunlara bir anlam vermeye çalıştı. Ama yapamadı. Her şey çok ani, çok yıkıcıydı. Çok imkânsızdı. “Ne zamandır biliyorsun?” Madeleine rahatsız bir şekilde sandalyesinde kaydı. “Birkaç aydır,” diye itiraf etti.

Francine hayretle kız kardeşine baktı. “Neden bana daha önce söylemedin?”

Madeleine tereddüt etti ve sonra, “Çünkü böyle tepki vereceğini biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, bana inanacağından bile emin değildim.”

“Saçmalık! Kendini Londra’daki kaotik hayatından koparmaya zahmet edemedin!”

Bir şüphe anı daha. Madeleine başını salladı. “Bu kısmen doğru,” diye kabul etti. Mutfığa bakarak ürperdi. “Burayı çok sevdiğini bilsem de ben hiç sevemedim. Ayrıca, sana söylemek için buraya kadar gelmeyi planlamıştım ama Jonathan rahatsızlandı.”

Francine sakinleşerek başını salladı ama eklemeyi de edemedi: “Arayabilir ya da yazabilirdin.”

“Franny, bana biraz hak ver. Bu bir mektuba yazılacak ya da birine telefonda söylenecek türden bir şey değil.”

Francine gözyaşlarının boğazının arkasını gıdıkladığını hissetti. Kız kardeşinin önünde ağlayamazdı, ağlamayacaktı. Aniden ayağa kalkarak avluya açılan kapıya doğru ilerledi.

“Mezarlarını gördüm,” dedi Madeleine.

Francine kapının girişinde durakladı. “Ne?”

Madeleine’in yüzünde sanki yeni bir şey keşfetmiş gibi bir şaşkınlık ifadesi vardı. “Bree ve Montgomery. Mezarlığımıza gömüldüler. Senin gibi korkmuyordum, küçükken oraya giderdim. Mezar taşlarında isimlerini gördüğümü hatırlıyorum ama o zamanlar benim için hiçbir anlamları yoktu.”

Francine mezarlığa adım atmaya hiç niyeti olmamasına rağmen başını salladı ve aceleyle avludaki meşe ağacına koştu.

Sesini yükselterek seslendi. “Bree!” Seyrek dallar belli belirsiz hışırdadı.

“Bree, lütfen aşağı in.” Yutkundu, küçük hayalete kardeş olduklarını bildiğini ama onunla hayatta karşılaştığını hatırlamadığını nasıl açıklayacağını bilemiyordu.

Francine tam beş dakika boyunca meşe ağacının altında durdu. Francine, Bree’nin orada olduğunu, aşağı inmese de onu izlediğini biliyordu.



26 Temmuz 1969

Kız kardeşleri ve küçük erkek kardeşiyle birlikte bahçede olması gerektiğini çok iyi bilen Bree, merdivenlerden aşağıya indi. Sahanlıkta durdu, başını eğmiş dikkatle dinliyordu.

Aşağıda, ön kapıya kadar uzanan antre gölgeli ve kasvetliydi. Ahşap panelli duvarlar, Bree'nin anlayabildiği kadarıyla hiçbir zaman ilginç bir şey yapmamış olan Thwaite atalarının eskimiş resimleriyle kaplıydı.

Evin boş olduğundan emin olunca son birkaç basamağı da inerek salona göz attı. Odanın üzerinde hüznü bir sis hâlinde asılı duran tütün kokusu burun deliklerini sızlattı. Koku nahoş olmasa da çağrıştırdıkları öyleydi; sadece bu odaya değil, tüm eve onun kişiliğinin kalıcı bir damgasını vuruyordu.

Kendi cüretkârlığı karşısında neredeyse kendinden geçen Bree, pencereden gelen hareketlenmeyi görünce eşikte durdu. Kardeşleri annesiyle birlikte eski papatya tarhlarını ve çimenleri düzenliyorlardı.

Güzel bir manzara olması gerekiyordu. Bree için değildi. Tek gördüğü, başlarının her eğilişinde, gözlerinin eve doğru kayışında hissedilen tedirginlikti. Herkes O'nun Hawkshead'e giden ormandaki patikadan aşağı inmesini ve kendilerinin, hatta evin bile rahat bir nefes alacağı anı bekliyordu.

Bree'den sadece bir yaş küçük olan Agnes, papatya tarhlarının birine eğilmiş olan annesinin yanında duruyordu. Agnes bir eliyle mavi beyaz köpeğini göğsüne yakın tutuyor, diğer eliyle de sivriri, küçük hareketlerle işaret ediyordu. Bree gözlerini kıstı. Annesi sabırlı bir sessizlik içinde onu görmezden gelirken Bree'nin, Agnes'in annesine nereye ne ekeceğini söylediğini duymasına gerek yoktu. Ama patronluk taslarken bile Agnes'in ince omuzları, dik ve temkinli duruyordu. Hep bir feryat ve korku içinde bekliyordu, gözleri sürekli etrafa bakıyordu. Dayaktan kaçınmak için hep ona anlatacak bir hikâyeye ihtiyaç duyuyordu.

Sürekli ağlayan ve birisine muhtaç olan Maddie, annesinin eteğine yapışmış, mutluluk anlarında bile her zaman göz kamaştırıcı olan iri yeşil gözlerinin etrafındaki suratı buruşmuştu. Mutluluk, on sekiz aylık yaşamında pek sık karşılaştığı bir şey değildi.

Bir kahkaha patlaması, kapalı pencereden süzülen güneş ışığının toz zerrecikleriyle dansına hapsolmuştu. Bree gülümsedi. Rosie güldüğünde gülmemek çok zordu. Üç yaşındaki bir kıza göre karnından taşan derin bir kahkahası vardı. Bree'nin hayatındaki en neşeli seslerden biriydi. Rosie yüzüüstü düşmüştü ama bu durumda ağlayacak olan diğer çocukların aksine o sadece hıçkırıklara boğulacak kadar gülmüştü.

Ayağa kalktı, hıçkırdı ve poposunun üzerine düştü, buna daha da çok güldü.

Rosie'nin imdadına yetişen Viola oldu. Rosie'den sadece bir yaş büyük olan Viola, kendisi için hiçbir şey istemeyen, huzurlu, hayalperest, nazik ve şefkatli küçük bir kızdı.

Bree'nin gözleri, yakındaki bir battaniyenin üzerinde bacaklarını açmış sallanan Monty'nin yanında oturan, en sevdiği Figjam'a kaydı. Elinde kırmızı oyuncak bir traktörle oynuyor, farklı mesafelerdeki ışık oyunlarından etkilenerek yüzüne yaklaştırıp sonra uzaklaştırıyordu. Figjam muhtemelen küçük kardeşine bakması için annesi tarafından uyarılmıştı, çünkü kardeşine öfkeyle kaşlarını çatıyordu.

Figjam izlendiğini hissederek Monty'ye bir kez daha kaşlarını çatı ve yüzünde korku dolu bir ifadeyle malikâneye baktı.

Bree yapması gerekeni yaptıktan sonra tadını çıkarmaya niyetli olduğu yaz güneşinden gözlerini ayırarak, sandalyesinin yanındaki küçük masanın üzerinde duran çantaya baktı. Çok fazla bir şey almayacaktı. Fark edilmeden çaldığı yığının ekleyebileceği kadarını alacaktı ama yakalanırsa karşılaşacağı tehlikeyi ve ağır sonuçları düşününce buna değmeyecek kadar da az olmayacaktı. Bu sefer, belki üç şilin³. Evet, üç şilin yeterli olabilirdi.

Bree gıcırdayan döşeme tahtalarına basmamaya dikkat ederek parmak uçlarında odanın içine girdi. Cüzdanı açmak saniyelik bir işti... Şaşkınlıkla durakladı. Hiç bu kadar çok para görmemişti, sıkı bir rulo hâlindeki banknotlar cüzdanı tıka basa dolduruyordu. Babasının daha önce hiç bozuk paradan daha fazlası olmamıştı.

Antrede bir gıcırtı duyuldu.

³ Eski İngiliz gümüş parası. -ed.n.

Bree'nin başı o kadar sert döndü ki uzun saç örgüleri yüzüne çarptı. Cüzdan arkasında, parmakları öfkeyle kıvrılmış hâlde dönerken kalbi küt küt atıyordu. Karanlık antreye baktı.

Banknotlar Bree'nin parmaklarında yumuşakça kayıyordu. Yalnızca hissederek birkaç tanesini aldı ve masaya geri koymadan önce cüzdanı usulca kapattı. Sonra antreyi daha iyi görebilmek için parmak uçlarında kapıya doğru ilerledi.

Toz zerrecikleri bile o gölgeli karanlıkta kıpırdamıyordu.

Koşmaya hazır bir şekilde kapıya doğru ilerledi. Gözlerini kısarak kapının etrafından dolaşıp merdivenlerden yukarı çıkarken kaşlarını çatı, nabızı kulaklarında uğulduyordu. Bu bir oyun muydu? O, çoğu zaman bundan daha açık sözlü, kaba ve doğrudan biriydi. Ancak, orada biri vardı. Birinin fark edilmek için sığ nefes almaya çalıştığı o yoğun duyguyu hissetti.

Bree, kaşlarını çatarak gözden kayboldu ve antrenin panelli duvarları boyunca ilerledi. gözleri her gölgeli çatlak ve yarığa, neredeyse insan şeklinde görünen duvardaki her koyu lekeye takıldı. Eski evler, gizli geçitleri, saklanmak için çok sayıda odaları ve çevik çocukların koşuşturması için uzun koridorları ve kendilerine özgü tarzlarıyla büyüleyiciydi. Ancak aynı şey saklanan ve saldırmaya hazır biri için de geçerli olabilirdi.

Midesi bulanık ve panikten boynu tutulan Bree sendeleyerek mutfağın aydınlık ve sıcak ortamına girdi. Çaldığı banknotları elbisesinin cebine koyarak aceleyle büyük orta masanın yanından geçti.

Kayarak durdu, döndü ve tepsilerde soğumakta olan küçük keklerden iki avuç aldı. Hâlâ sıcaktılar ve zencefil kokuyorlar-

dı. Annesinin onları aldığı için Figjam'ı suçlayacağını düşünerek suçluluk duydu, çünkü Figjam zencefili çok severdi, Bree kekleri banknotlarla birlikte cebine soktu. Sessiz eve son bir kez baktıktan sonra avluya fırladı.

Kasvet yerini güzel bir aydınlığa bıraktı. Bree kendini yürümeye zrolamadan önce bahçeye fırladı. Agnes onu görünce sinir bozucu, çok bilmiş kaşlarını çattı.

Bree hissetmediği bir soğukkanlılıkla Figjam ve Monty'ye yaklaştı, ayakkabıları papatya çimenlerine pelüş bir halı gibi batıyor, çürük elma kokusu yayıyordu.

Monty, Bree'yi gördüğünde mutlulukla kıkırdadı. O mutlu bir bebekt,; başka bir şey olması için hiçbir neden yoktu. Herkesin beklediği oğul olduğu için hayatı kutsanacaktı, nefret edilen bir kız çocuğu değildi.

“Nerelerdeydin?” diye fısıldadı Figjam, kız kardeşini görünce çilli yüzündeki endişeli ifade kayboldu. Bree bir parmağını dudaklarına götürdü ve sadece saklandıkları yerin güvenliğinde paylaşılacak en katı sırları ifade etmek için gözlerini kocaman açtı. Oturdu ve yüzünü güneşe dönerek sıcaklığın evde hissettiği soğuk telaşı alıp götürmesine izin verdi. Artık, şimdiye kadar çaldığından daha fazla parayı çalmayı başardığı için kendi cesaretinin tadını çıkarabilirdi.

Viola “Bak ne yaptım!” diye bağırarak yanına koştu ve Bree'nin eline bir papatya zinciri tutuşturdu. “Bu senin için, Bree. Bunu senin için yaptım,” diye ekledi nefes nefese.

Viola dikkatini dağıttığı için minnettar olan Bree papatya-ları başına taktı. “Artık senin prensesinim,” dedi ağırbaşlı bir ses tonuyla. “Ben ne dersem onu yapmak zorundasın.”

"Papatya takıyorsan prenses olamazsın," dedi Figjam. "Yıldız çiçeği olmalı. Krallar ve kraliçeler içindir. Annem öyle söyledi."

Viola'nın yüzü düştü. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Yıldız çiçeğiyle başka bir tane yapacağım."

Bree, Figjam'a ters ters bakarak, "Hayır! Zaten moru sevmiyorum. Ayrıca papatyalar çocuklar içindir ve ben bir çocuğum. Bu yüzden çocuk prenses olacağım. Şimdi..." Etrafına düşünceli bir şekilde bakış attı.

Oyun yaklaştıkça Viola'nın ela gözleri beklentiyle büyüyordu. Bree'nin hiç yoktan bir saat süren bir oyun yaratma yeteneği vardı. "Mezarlığa git ve benim için biraz çiriş otu getir," dedi.

"Emredersiniz majesteleri," dedi Viola. Eğri büğrü reverans yaptı ve Bree'nin yaptığı gibi eteğini külotunun içine sokarak çimenlikte koşmaya başladı.

Viola'nın duyamayacağı bir mesafede olduğu anda, diğerlerinin de duyup duymadığından emin olmak için hızlı bir bakış atan Bree fısıldadı, "Onu gördünüz mü? Evde değildi."

Figjam başını salladı. "Dediğin gibi yolu gözlüyordum. Dışarı çıkmadı."

Bree'nin omurgasını bir endişe titremesi sardı. "Odasında da değildi. Kontrol ettim."

"Bundan emin misin, Bree? Eğer seni yakalarsa..."

Bree ürkmüş bir tavşan kadar gergin olsa da her zaman yaptığı şeyi yaptı. Figjam'ın endişeli yüzüne gülümsedi ve onun elini tuttu. Her zaman koruyucuydu, her zaman teselli ediciydi. "Her şey iyi olacak. Her şey yoluna girecek," diye o kadar inandırıcı bir yalan söyledi ki, neredeyse kendi de inanacaktı.



YEDİ

Francine Lonehowe Ormanı'nda ilerliyordu, ikinci güneşi ağaçların arasından süzülürken kızgın adımları onu altın ve yeşilden oluşan bir halının üzerinde gezdiriyordu.

Bu zalimce bir oyun olmalıydı. Kayıtlar sahte olabilirdi. Dört kız ve bir erkek kardeşini, varlığı için bu kadar temel olan bir şeyi unutmaması imkânsızdı. Ölü ya da diri, Bree'yi asla unutamazdı.

Madeleine kötü biri değildi. Kendini beğenmiş, kibirli ve sinir bozucuydu ama asla zalim değildi. Francine, çaresizce inkâr etmek istese de Madeleine'in yalan söylemediğini biliyordu. Ancak anneleri söylemişti.

Bu, Francine'in tüm değişmez inançları için çok yıkıcı bir darbeydi. Yürüyüş yolunun ortasında durup korkudan kasılan karnını tuttu. Gözleri dolsa da gözyaşlarının düşmelerine izin vermedi. Doğruldu ve kıpırdamadan durup Madeleine'in iddialarını desteklemek için çocukluk yıllarından herhangi bir anıyı geri getirmeye çalıştı. Ama aklına tek bir anı bile gelmedi. Sanki beş yaşında doğmuş gibiydi.

Francine, annesinin anlattığı boğulma hikâyesini olduğu gibi kabul ettiği için babasını hiç düşünmediğini fark etti. Görünüşünü ya da kendine özgü kokusunu hayal meyal hatırlayabiliyordu. Evde ona ait tek bir fotoğraf bile yoktu, aile fotoğrafları bile yoktu.

Uzun gölgeler alacakaranlığa karışırken Francine derin düşüncelere daldı. Bir süre sonra bir şey zihnini kurcalamaya başlamıştı; bir anı değil de daha çok bir atmosfer hissiydi. Yavaşça bu hissi gözden geçirdi; gergin, uzun süre maruz kaldığı için boğuklaşan bir tedirginlik hissediyordu. Yine de bu hissin kaynağını belirlemek imkânsızdı.

Annesinden mi geliyordu? Hayır, kesinlikle ondan değildi. Babasından mı? Küçükken Madeleine'in onu sorması dışında, ki soran hep Madeleine olmuştu, anneleri ondan hiç söz etmemişti.

Francine kendi kendine öfkeyle homurdandı, bunun gerçek bir hatırlama mı yoksa aşırı sinirli olduğu için hayal gücünün bu izlenimi vurgulayışı mı olduğundan emin değildi.

Francine, gözlerini kırpmadan ormanda ilerlerken alacakaranlık geceye dönüştü. Gündüz kuşları sakinleşirken, gece hayvanları yuvalarından ve inlerinden yavaşça süzöldüler. Asla sessiz olmayan doğa, yemek ya da yenmek üzere hayatlarına devam eden binlerce canlının ürpertici mırıltısıydı.

Francine irkilerek olduğu yerde durdu, karanlık düşüncelerinden sıyrıldı ve hastalıklı bir çıban gibi ormanın içinden yükselen binaya baktı. Cenaze yolunun kadim bir karanlığı olsa da, ormanda tamamen insani bir kötülük olan ve çok daha yeni bir havası olan başka yerler de vardı.

Devasa yaşlı meşe ve kayın ağaçlarının sıkıca sarmaladığı Nonsuch Tımarhanesi, devasa taş girişinin üzerinde gururla

duruyordu. Aslanlar, griffonlar, ejderhalar ve devasa kartallarla bezenmişti. Sanki mimar, hangi canavarın dünyayı içeride hapsedilenlerden daha iyi koruyacağına karar verememiş de, bu görkemli ve korkunç tasarımı yapmıştı.

Eski tımarhane Francine'in uzun zamandır nefret ettiği bir yerdi. Zamanında kötü şöhretli ve İngiltere'nin kuzeyindeki Bedlam'ın muadili olmasının yanı sıra, yeri de tarihinin büyük bir bölümünde gizemliydi. Francine burayı bir sır olarak saklamaya kararlıydı. Malikâne kadar eski olmasa da, bir zamanlar atalarından biri tarafından inşa edilmiş görkemli bir yerdi. Thwaite Tarihi'ne göre hükümet burayı 18. yüzyılda kiralamış, ancak Francine'in annesi 1980'lerde kira sözleşmesinin yenilenmesi gündeme geldiğinde yenilemeyi reddetmişti. Korkunç yer o zamandan beri orman tarafından geri alınmıştı.

Francine gençken bu bölgelere girmemesi için uyarılmaya hiç ihtiyaç duymamıştı. Şimdilerde perili olduğu varsayılan bir evde bir gece geçirmenin eğlenceli olacağını düşünen birkaç Hawkshead genci dışında kimse bu tarafa gelmiyordu.

Tımarhaneyle arasına mesafe koyma ihtiyacıyla tüyleri diken diken olan Francine, topuklarının üzerinde döndü. Arazide nadiren canlı ya da ölü birini görmüş olsa da eski mahkûmların kayıp yakarışlarını duyabildiğinden emindi.

Ağaçların arasından Thwaite Malikânesi'nin ışıkları görününce durdu. Ev, duvarları içinde bir sığınak sunan davetkâr bir sıcaklığın habercisiydi. Ancak çok sevdiği evi bile onun çözülmemiş korku düğümünü çözemezdi.

Francine bakışlarını mezarlığa doğru çevirmeye zorladı.

Kasvetin içinde tehditkâr bir havası vardı. Mezar taşları simetriden yoksundu, ferforje çitin içinde düzgün çizgiler yoktu. Çürümeye yüz tutmuş taşlar yabani otların istilasına uğramıştı,

ağaçlar beş asırdır yaşayan Thwaite'lerin cansız bedenlerinin üzerine eğilmişti.

Francine gözlerini kapadı, sıkıdığı avuçları mezarlığa girme fikrinden dolayı terlemişti. Annesi öldükten sonra bile kendini kapıdan girmeye zorlayamamıştı. Buradan nefret ediyordu çünkü annesinin ağladığına tanık olduğu tek yer burasıydı.

Ellerini çözdü. Kısa, işlevsel tırnaklarının battığı avuç içlerinde küçük hilaller oluşmuştu.

Teyit etmeye ihtiyacı vardı. Kilise kayıtlarından, fotokopi ile çoğaltılmış birkaç sayfadan daha sağlam bir şeye ihtiyacı vardı. Ayrıca bunu yapabilirdi. Bree için...

Francine eve giden patikada ilerlemeye başladıktan sonra yol ayrımına geldiğinde bir kez daha durakladı. Sağ taraf ışığa ve evinin sıcaklığına, sol taraf ise mezarlığın dehşetine ve cevaplara götürüyordu.

Başına öyle bir kan hücum etti ki bayılacağını sandı. Gözlerini tekrar kapattı. Açmadan yüzünü sola çevirdi.

Derin bir nefes aldı... Gözlerini hızla açtı.

Çürüyen geçitten geçerse, sıkı bir şekilde düzenlenmiş hayatı büyük ölçüde değişecekti. Kapıya önüne gelene kadar her seferinde bir adım atarak ilerledi.

Mezarlık otuz yıldır, yani annesinin vefatından beri hiç bakım görmemişti. Mezarlarla hep annesi ilgilenmişti. Mezar taşlarındaki isimleri eskilikten kazınmış olanlarla bile.

Francine kapı tokmağına dokundu. Teni buz gibi metal tarafından adeta ısırılıyordu. Dönüp evin patikasından aşağıya, avluya doğru kaçtı ve kapıyı arkasından çarparak mutfığa girdi.

Kapıya yaslandı, kalbi patlayacakmış gibi çarpıyordu. Cildi soğuktan ama yine de ateşi varmış gibi terliyordu.

Yavaşça, kendisine bakan üç çift göz fark etti. Francine duruşunu dikleştirip düşüncesizce gelişinin ardından yapabildiği kadar ağırbaşlılıkla, “İyi akşamlar,” dedi.

Sert adımlarla mutfaktan geçip merdivenlerden çıkarak teselli aradığı yatak odasına gitti. Saatin erken olmasına aldırmadan yatmaya hazırlandı, soğuk battaniyelerin arasına uzanarak gözlerini tavana dikti. Ev, yakınlığı ve gergin durgunluğuyla boğucu bir şekilde üzerine çökmüştü.

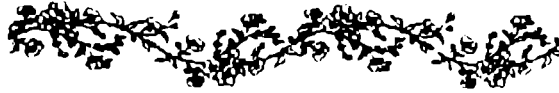
Bree gelmedi.

Perdenin hışırtısı, süpürgelik boyunca hafif bir tırmalama sesi ve banyo kapısının sebepsiz yere yavaşça sallanırken çıkardığı gıcırtısı gibi binlerce küçük akşam sesi eski malikâneyi dolduruyordu.

Francine bütün gece boyunca mezarın ötesindeki dostlarından birini görebilme umuduyla etrafı izledi. Onların rahatlatıcı varlıklarına, tutarlılıklarına ve sarsılmaz desteklerine ihtiyacı vardı. Madeliene buradayken bile, her şeyin sessiz olduğu gecelerde gelmeyi hiç ihmal etmemişlerdi.

Artan karanlığa rağmen Tibbles yatağına atlamamış, silindir şapkalı adam duvardan içeri girmemiş ve hamile kadın küçük oğlunu pencere kenarında beklememişti.

Francine’in hayaletleri onu terk etmişlerdi.



Francine uyandığında pencereden içeri ışık doluyordu. Kuşluk vaktiydi. Normal şartlarda erken kalkan birinin suçluluğuyla yataktan fırlayarak giyindi.

Alt kat sessizdi. Oturma odasındaki ayaklı duvar saatinin tik takları dışında antre sessiz ve sakindi. Gölge kasvetten asık su-

ratlı, inatçı filizler gibi uzanan tütün kokusu o kadar hafifti ki Francine bunu kafasında kurduğundan emindi.

Başı yana eğik ve gergin bir hâlde, ayaklı duvar saatinin yavaş tik taklarına odaklandı ve evin içinde başka ritimler aradı. Yavaş *tik tak tik tak* sesleri dışında arka plandaki sesleri oluşturan tüm küçük vuruşlar ve mırıltılar durmuştu.

Bazen kendisini, oldum olası özel bir bağ kurduğu Thwaite Malikânesi'nin ruh hâlinin barometresi gibi hissediyordu.

Ev tuhaf, dengesiz hissettiriyordu.

Ev, rahatsız ediciydi.

Hayalî düşüncelerden sıyrılıp mutfığa daldı. Her şey temiz ve düzenliydi. Madeleine'den hiçbir iz yoktu ve Todd'la çırağının çoktan yeni otel için çalışmaya gitmiş olduklarını düşündü. Bir gün önce büfenin üzerine bıraktığı tıpalı şişeyi aldı ve sertçe gülümsedi. Konuşması gereken biri vardı.

Bir elini cam şişeye sıkıca sarıp diğer eliyle de rezene tohumlarını kavrayan Francine, Lonehowe Ormanı'na doğru ilerledi. Cenaze yolundaki sessiz hayaletleri görmezden geldi. Kendi düşüncelerine öylesine dalmıştı ki, ormandaki hayaletlerin en genci olan Alfie'nin her zamanki gibi yoluna çıkmadığını ancak Colthouse'a doğru küçük çataldan aşağı indiğinde fark etti.

Hava onun ruh hâline uygundu. Güneşin bir daha hiç çıkmayacakmış gibi hissettirdiği, saçları kıvırcıklaştıran, nemli ama gerçekte ıslak olmayan bir his veren, sürekli çiseleyen yağmurlu, karanlık ve kasvetli günlerden biriydi. Colthouse'a vardığında bir bulutun içinde yürüyordu.

Bayan Cavendish'in kapısını çaldı, içeriden bir ses geldi.

"Fran!" dedi Bayan Cavendish. Çizgili yüzü mutlu bir şaşkınlıkla aydınlandıktan sonra Francine'in gergin yüz ifadesini

görünce düştü. “Ne oldu?” diye sordu Francine’i içeri buyur ederken.

Francine küçük oturma odasına girdiğinde yüzünü yaşlı kadına döndü ama Bayan Cavendish oturmasını işaret ettiğinde oturmadı. Bu konuşma sırasında dik durması ve kontrolü elinde tutması gerekiyordu.

Lafı dolandırmadan, “Madeleine geldi,” dedi. Durakladı, yutkundu ve başını salladı. “Bana şeyi anlattı... Şeyi... Bree’yi.” Son cümlesi fısıltı gibiydi çünkü Bayan Cavendish’in oturma odasının rahatlığı ve tanıdıklığı içinde şu anda daha fazla bir şey söyleyemiyordu.

Bayan Cavendish usulca, “Otur Fran,” dedi.

Francine bir koltuğun kenarına oturdu ve yüzündeki sempatik ifadeye bakması acı veren yaşlı kadına doğru kısmen döndü.

“Maddie sana ne söyledi?”

“Yedi kardeş olduğumuzu. Bana doğum kayıtlarımızı gösterdi ve—” kuru bir hıçkırık, “İki ölüm kaydını. Bree’nin kardeşim olduğunu bilmiyordum!” Francine birden bağırdı. “Kendi öz ablam ve ben onu unutmuşum!”

“Ah.” Bayan Cavendish koltuğunda geriye yaslandı. “Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?” dedi uzun bir süre sonra.

“Hayır. Onlara ne oldu? Ölüm kayıtlarında sadece Bree ve Montgomery’nin boğulduğu yazıyor. Başka bir şey yok. Diğer üç kız kardeşimden hiç söz edilmiyor ve Madeleine annemin bize yalan söylediğini, babamızın Esthwaite’de boğulmadığını, burada öldüğüne dair hiçbir kayıt olmadığını söyledi.” Sözcükleri telaştan birbirine karışmıştı. “Bree hakkındaki gerçeği bilmem gerekiyor.”

Bayan Cavendish yağan yağmura bakarken, “Bunu sana söylemenin kolay bir yolu yok ama sana bildiğim gerçekleri anlatacağım, o zamanlar ortalıkta dolaşan söylentileri değil,” dedi. Çizgili yanaklarını yakıcı bir hüznün kaplamıştı. “Bree ve Monty elli yıl kadar önce malikânenin avlusundaki o kuyuda boğuldular. Aynı gece George, yani baban, diğer üç ufaklığı da yanına alarak kaçtı. Kısacası bu. Daha fazlasını kim bilebilir ki?”

Francine ürperdi. Avludaki kuyudan her zaman nefret etmişti. “Bu kadar mı? Bütün bildiğiniz bu mu?”

Bayan Cavendish o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Francine cevap vermeyeceğini sandı. Cevap verdiğinde, kederle karışık yumuşak bir sesle konuştu. “O gece ne olduğunu annen dışında kimse bilmiyor ve o da anlatmadı. Ona herkesten daha yakındım ama bundan hiç bahsetmedi. Faciadan sonra bir kez bile Bree’den, Monty’den ya da küçük kızlardan bahsetmedi. Sanki yanı başındaymış gibi Bree’den bahsetmeye başladığında bile konuşmadı. Bu beni korkutmuştu, sana söylemekte sakınca görmüyorum. O zamanlar Eleanor’la konuşmaya çalıştığımda tek söylediği; Bree’nin hâlâ seninle olduğu düşüncesiyle teselli buluyorsan, bu sadece kafanda olsa bile, seni rahat bırakacaktıydı. Eleanor sırlarını mezara götürdü. Ama aramayı dün gibi hatırlıyorum. Annen onları bulamadığında ortalığı ayağa kaldırmıştı...”

Bayan Cavendish’in kaşlarını çatmasıyla alnı kırıştı. “Hanginizi aradığınızı şimdi tam olarak hatırlayamıyorum. Bree ve Monty kesin, bir de diğer kızlardan biri sanırım.” Omuz silkerek devam etti, “Bütün köy dışarı çıktı ve bütün gece aradık. Lonehowe’dan Esthwaite Gölü’ne, Grizedale Ormanı’na kadar. Ormandaki eski tımarhaneye bile girmeye çalıştık ama buna pek yanaşmadılar. O günlerde durum öyleydi, onların bizimle, bizim de onlarla işimiz olmazdı. Bırakın doktorları ve hemşireleri,

mahkumları bile gördüğümü sanmıyorum. Ama tüm o zaman boyunca Monty ve Bree kuyuydu. Ertesi sabah bulundular. Grizedale’de arama yapıyordum ve çığlıkları duydum. Oraya vardığımda Bree ve Monty kuyunun yanında yatıyorlardı. Ve George—” dudakları tiksintiyle gerilmişti “Baban o zamandan çok önce küçük kızlarla birlikte kaçmıştı ve iyi ki de kaçmışlar diyorum. Kızlardan değil elbette ama George Thwaite acımasız tembelin tekiydi.”

“Sence ne oldu?”

“Bilmiyorum, hemdem. Hikâye ulusal basında yer aldı. Gerçi hepsi aynı şeyi söyledi, sadece boğulmadan bahsettiler. Bir soruşturma yapıldı, kaza olduğuna karar verildi. Korkunç bir kaza ama yine de bir kaza. Konuşulanlar vardı elbette. Bree ve Monty’nin boğulmasında George’un parmağı olduğunu düşünenler vardı.”

“Ama siz öyle düşünmediniz, değil mi?” diye sordu Francine, yaşlı kadının tereddüdünün üzerine atılarak.

Bayan Cavendish kaşlarını çattıktan sonra başını salladı. “George, Monty’ye asla zarar vermezdi. Çocuğa tapardı. Sanırsın ki ikinci Mesih, Thwaite Malikânesi’nde doğmuştu.” Yüzü öfkeli bir hatırlama ifadesiyle buruştu. “O George denen adam siz kızların hiçbirini zerre kadar umursamazdı. Zalimdi ve nefret doluydu, özellikle de Eleanor’a karşı. Ama Tanrı biliyor ya, Eleanor’umuzun gözünü korkutmayı başaramadı. O güçlü bir kızdı.”

“Madem o kadar korkunçtu, annem neden onu terk etmedi?”

Bayan Cavendish şaşkınlıkla seyrek kaşlarını kaldırdı. “Neden terk etsin ki? Ev onundu, Monty’nin ölümünden sonra daha da çok onun oldu, ne yazık ki.” Francine’e baktı, sonra başını sal-

ladı. “Tanrım, gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun. Annen İhtiyar Thwaite’in babanla yaptığı anlaşmadan hiç bahsetmedi mi?”

“Büyükbabam mı? Ben bebekken ölmüş. Onu hiç tanımadım.”

Uzun süren bir sessizlikten sonra Bayan Cavendish, “Orada yaşananlar büyük bir sır değildi. İhtiyar Thwaite sert bir adamdı, özellikle de büyükkanneniz öldükten sonra. O zamanlar Eleanor on iki yaşından büyük değildi. Siz Thwaite’ler gibi o da malikâneye düşküncü ve eski kafalıydı. Ailede kalmasını, soyadının devam etmesini istiyordu. Sadece bir kızı olması bu yüzden bir sorundu. Böylece yaşlı adam Eleanor’u Ullswater Thwaite’lerinin uzak bir akrabasıyla evlendirme fikrini ortaya attı.”

“Babamla mı?” Francine, bilmediği bir aile geçmişinden haberdar olma çabasıyla konuya açıklık getirmeye çalıştı.

Bayan Cavendish başıyla onayladı. “George, doğru soyadına sahip uzak bir akrabaydı. Bir ismin bu kadar değerli olabileceğini kim bilebilirdi ki? Ancak İhtiyar Thwaite için öyleydi. George da bu fırsatın üzerine atladı. Hiç yaşı gibi davranmasa da otuz küsür yaşındaydı. İhtiyar Thwaite, o aylağın evlenip bir malikâneyi almasını sağlayacak bir teklifle çıkageldi. Ama sanırım o kurnaz yaşlı piç, George’un ne mal olduğunu anlamıştı. George’la Eleanor’un bir erkek çocuğu olana ve varis beş yaşına gelene kadar George’un malikâneyi alamayacağını belirten bir sözleşme yaptı.”

Francine dehşete kapılarak, “Annem neden hayır demedi?” diye bağırdı.

Yaşlı kadın omuz silkti. “George’un gözü ödüldeydi ve havaya girdiğinde çok çekici olabiliyordu. Eleanor henüz on yedi yaşındayken evlendiler. Eleanor her yıl düzenli olarak hamile kaldığı için George şüphesiz yükümlülüğünü yerine getirmeye

çalışıyordu. Ancak Eleanor, peş peşe kız çocukları doğurduğunda George'un ona karşı tutumu düşmanca bir hâl aldı. Bütün kızlar için onu suçladı ama İhtiyar Thwaite ölene kadar ona elini bile sürmedi."

Durakladı ve yüzünü buruşturarak yutkundu, sanki bu hikâyeyi anlatmak bile dilini zehirlemişti.

Francine annesi hakkında bu kadar az şey bildiği için dehşete düşmüştü. Annesi sefil bir hayatın yükünü çekerken ona en yakın iki adam bir isim uğruna entrika çeviriyordu.

Bayan Cavendish boğazını temizleyip Francine'e yarım yamalak gülümsedi. "Monty doğduktan sonra elbette işler biraz daha iyiye gitti ama o zamana kadar Eleanor ve George birbirlerinden o kadar nefret etmişlerdi ki bunu hiç atlatamadılar." İçini çekti. "Monty öldüğünde, George'un planları paramparça oldu. Sanırım Monty beş yaşına geldiğinde malikâneyi satmaya niyetlenmişti."

"Bana Bree'den bahset," diye fısıldadı Francine, sesi kalbiyle birlikte kırılıyordu. "Nasıl biriydi?"

Bayan Cavendish'in gülümsemesi içten bir sevgiyle doluydu. "Vahşi bir kızdı. Sertti de. Uzun, alev alev yanan saçları ve buna uygun bir mizacı vardı, söylemekte sakınca görmüyorum. Ama babanızdan çok fırça yedi. Bu annenizi çok endişelendiriyordu çünkü Bree, babanızın dikkatini küçük kızlardan uzaklaştırmak için onu yemliyordu. Bree'yle çok yakındınız. Aranızdan su sızmazdı. Agnes'i deli ederdi. Kıskançtı, çünkü hepiniz Bree için özel olmak istiyordunuz. Ama Bree seni seçti. Senin için özel bir isim takmıştı. Şimdi hatırlayamıyorum. Tuhaf bir isimdi gerçekten, çünkü sen doğduğunda adını söyleyememişti—"

"Figjam." Bu isim Francine'in ağzından herhangi bir bilinçli düşünceyi ya da anıyı atlayarak, hem kendisini hem de Bayan Cavendish'i şaşırtarak beklenmedik bir şekilde dökülüvermişti.

“Evet, buydu. Tuhaf bir isim.”

“Diğerleri nasıldı? Rosina, Agnes ve Viola.”

Bayan Cavendish yine sevgiyle gülümsedi. “Güzel kızlardı. Kızıl saçlarınızla hepiniz öyleydiniz. Bir Thwaite’i her zaman saçından tanırsın. Küçük Rosie’ye karşı zaafım vardı. Okula yeni başlamıştı ve çok tatlıydı. Annenin karnından gülerek çıktığına yemin edebilirim. Agnes gerçekten otoriter bir kızdı, Violet ise utangaç ve nazik bir kızdı. Hepsiniz çok farklıydınız.” Francine’e gülümsedi. “Sen ciddi olandın. Her zaman çok ciddi ve fazla zekiydın. Hâlâ öylesin ve bazen fazla ciddisin.”

Parçalanma korkusuyla açığa vurmaya cesaret edemediği duygularla göğsü sıkışan Francine, birkaç kez ağzını açtı ama boğazının dehşetle daraldığını fark etti. Sonunda ağzından şu sözler döküldü: “Neden hatırlamıyorum Bayan C? Hayatımdan koparılmış kocaman bir parça var. Bir trajedi...” dedi, çünkü geçmişindeki bu acımasız olaydan daha basit terimlerle bahsetmeyi kendine yediremiyordu, “Hafızamda silinmez bir şekilde yer etmesi gerekirdi ama hiçbir şey yok. Peki annem bana neden yalan söyledi? Ona güvenmiştim—” sesi kesildi, yüzü şaşkınlıktan harap oldu. “Siz annemin en yakın arkadaşısınız. Eminim—”

“Üzgünüm, hemdem. Sonrasında Eleanor’la konuşup açılmasını sağlamaya çalıştım. Ama hiç açılmadı. Kız kardeşlerinden ya da küçük Monty’den hiç bahsetmedi. Babanın adını bile ansam çekip giderdi. Sonrasında Eleanor’un o adama karşı içinde kalan tek şey şiddetli bir nefret oldu.”

Başını salladı, çenesi hatırladığı bir nefretle kenetlenmişti. “Bununla da kalmadı, tüm fotoğrafları ve kıyafetleri ortadan kaldırdı. Sanki hatırlatılmasına katlanamıyormuş gibi çocuklarına ve kocasına dair her izi yok etti.” Bayan Cavendish öne doğru

eğilerek elini Francine'in koluna koydu. "O gece annenden bir parça öldü, Fran. Sonrasında asla eskisi gibi olmadı, bunun için onu kim suçlayabilir ki? Bir gecede beş çocuğunu kaybetmek her ebeveyn için katlanılması zor bir şeydir. Ama sana ve Maddie'ye iyi bir annelik yaptı. İkiniz için yaşadı. Bu sizi rahatlatmalı."

"Agnes, Rosina ve Violet'i bulmaya çalıştı mı hiç?"

"George'u bulmak için sürekli polise gitti. Kızlarını geri alabilmek için onu bulmayı çok istiyordu. Polisin elinden gelenin dışında annenin yapabileceği pek bir şey yoktu. Denediler de, biliyorum..." Bayan Cavendish kaşlarını çatarak sözünü kesti.

"Ne?" dedi Francine. "Bir şey mi hatırladınız?"

"Hayır, hatırlamadım, daha çok o anda edindiğim bir izlenim." Durakladı, sonra şöyle dedi: "Sanırım Eleanor o kızları bir süre sonra tekrar göremeyeceğini biliyordu. O ilk haftalarda hâlâ George ve kızların bulunacağını umuyordu ama zaman geçtikçe bu umudunu yitirdi. Hepimiz onlara ne olduğunu merak ediyorduk elbette. Bir sürü söylenti ve saçma hikâye vardı. Görüldüklerini söyleyenler falan. Saçmalık diyorum ben. George onları çok uzaklara götürdü ama nereye, kim bilir?" Bayan Cavendish Francine'in kolunu okşadı. "Şimdi tek umudumuz George'un ölmüş ve kimseye zarar veremeyeceği bir yere gömülmüş olması. Bizim Eleanor'dan biraz daha yaşlı olduğu için şimdi doksanlarında olmalı. Ama kızlar bugün hâlâ hayatta olurlardı."

Kardeşleri hakkında konuşmak Francine'e hâlâ garip geliyordu. Konuşmak kızları daha gerçek kılmiyordu, daha çok başka birinin hayatındaki insanlar gibiydiler. Francine için gerçek olan tek kişi Bree'ydi ama o da gerçek olmayan bir şeydi. Yine de, aynı şekilde, kızlardan gerçek insanlarmış gibi bahsetmek ona neyi kaybettiğine dair küçük bir his veriyordu: Hiç tanımadığı

kız kardeşleri ve sonsuza dek bebek kalacak küçük erkek kardeşi. Kayıp ve unutulmuş bir aile.

Bayan Cavendish, “Artık yorulduğum, Fran,” demeden önce iki kadın elli yıl önceki o korkunç zamanı sessizce düşünerek oturdular. Bayan Cavendish, Francine’in ilk geldiği zamankinden daha kırılgan görünüyordu, sanki geçmiş hakkında konuşmak içinde kalan azıcık şeyi de tüketmişti.

“Bu bana bir şey hatırlattı.” Francine şişeyi çıkarıp yaşlı kadına uzattı. “Zerdeçal ve zencefilden dolayı biraz sert kokuyor ama sona yaklaşırken acınızı biraz olsun hafifletecektir.”

“Teşekkür ederim, Fran.” Uzun bir süre Francine’e baktı. “O zaman kız kardeşlerini arayacaksın sanırım?”

Francine irkilerek yaşlı kadına baktı, çünkü o da tam olarak bunu düşünüyordu; eğer kız kardeşleri gerçekten de hâlâ hayattaysa, mutlu bir hayatları olmasını umuyordu. Kendisi onları tamamen unutmuş olsa da, onların kendisini hatırladıklarını umuyordu.

Yavaşça başını salladı. “Sanırım öyle. Deneyeceğim.” Omuz silkti. “Nereden başlayacağımdan bile emin değilim. Her şey çok uzun zaman önce olmuş.”

“Sam Woodall’u bul, o bu konuda benden daha çok şey bilir. O zamanlar genç bir adamdı, acemi çaylaktı ama buna rağmen kötü bir delikanlı değildi. Annen polisi aradıktan sonra ilk gelen polis memuruydu. Daha sonra Kendal’dan başka bir grup geldi ve görevi devraldı ama genç Sam buralı bir delikanlıydı, bizim yöntemlerimizi biliyordu.”

“Hâlâ emniyette mi?”

“Hayır, hemdem. Emekli olmuş olması lazım. Son duyduğumda Seatoller yolundan taşınmıştı.”



SEKİZ

Francine eve vardığında rüzgâr, yaklaşmakta olan bir fırtınanın habercisi olan şiddetli esintilere dönüşmüştü. Ön kapı arkasından çarparak kapandığında uğultulu rüzgâr kesildi ve evin sessizliği ona açılmamış bir mezar gibi çarptı. Sanki yıllardır kimse pencereleri açmamış gibi havasız ve basık görünüyordu. Yine de sessizlik taze ve heyecan vericiydi.

Francine bunu yaklaşan fırtınaya bağlayarak boş odalarda aceleyle dolaştı. “Bree,” diye seslendi. “Dışarı çıkabilirsin. Madeleine dışarı çıktı.”

Ev sessizdi.

Avluya, meşe ağacının yanına gitti. Budaklı dalları sallanıyor, çiseleyen yağmuru Francine’in yüzüne çarpıyordu.

“Lütfen, Bree,” dedi. “Bir şey yapmam gerek ve bunu tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum.”

Dallar öyle bir sallanıyordu ki, Bree meşe ağacının tepesindeyken belirgin hareketleri görmek imkânsızdı.

Francine gerçekten endişelenmeye başlamıştı. Bree daha önce hiç böyle ortadan kaybolmamıştı. Yirmi dört saatliğine, hatta en

fazla birkaç saatliğine kaybolduğu olmuştu. Madeleine'in varlığı bile onu uzun süre uzak tutamazdı.

Üzüntüyle kuyuya döndü.

Oldukça güzel bir kuyuydu; konik gri çatı, dairesel bir taş duvarı ve zincire bağlı bir kovayı örtüyordu. Uzun metal kulpun bir tarafı çıkıntılıydı, yıllarca kullanılmadığı için ince bir pasla kaplanmıştı.

Bastırılmış bir korku hissi Francine'in içini ürpertti ama Bree ve Montgomery'nin boğulmasına dair hiçbir anı kapalı zihninden akıp gitmedi. Yine de kuyudan hep nefret etmişti. Belki de bir parçası hatırlıyordu ama somut bir anıdan ziyade tuhaf bir korku olarak ortaya çıkıyordu.

Francine, omuzlarını geriye doğru çekerek kuyuya doğru yürüdü ve kendini uzun kuyuya bakmaya zorladı. Sırtındaki rüzgâr onu itiyordu, bu yüzden destek almak için etrafını saran duvara tutunmak zorunda kaldı. Koyu renkli suyun taşa hafifçe çarpması ve şırıldaması eşliğinde nemli bir koku ona doğru yükseldi. Bir bebek ve yedi yaşında bir kız çocuğu kuyuya nasıl düşmüştü? Başını kaldırıp tepesinde sallanan meşe ağacına baktı. Bree o ağacı çok severdi. Üzgün olduğunda hep oraya giderdi. Bunun nedeni öldüğü yere yakın olması mıydı?

İç geçiren Francine geri adım attı. "Bree?" diye tekrar seslendi ama pek umutlu değildi. Meşe ağacı sallanmaya ve su damlatmaya devam ediyordu.

Bu gece bahçeyi korumak için dışarı çıktığında Bree'nin geri geleceğini umuyordu...

Francine'in gözleri büyüdü. Bir elini ağzına kapatarak parmaklarının arasından "Olamaz!" diye fısıldadı. Dün gece evi korumayı unutmuştu! Madeleine'in ifşası onu o kadar etkilemişti

ki rutinini bozmuştu. Hayaletlerinin dün gece ona gelmemesine şaşmamalıydı.

Seraya koştu. Bir torba kaya tuzu ve stokladığı kurutulmuş otlardan bir tane daha alarak el arabasına koyup bahçeye fırladı.

“Lütfen geri dön, Bree,” diye mırıldandı otları sınırın etrafına saçarken. Otlar, esen rüzgârla birlikte uzaklara savruldular. Çılgınca çalışıp hatasının kalıcı bir hasara yol açmaması için dua ederken etrafını saran ihtiyaç mırıltısı *lütfe, lütfe, lütfe*di. Bahçeden evin arka tarafına doğru ilerlerken sertçe kaya tuzu savuruyordu.

Francine, hızla esen rüzgârdan sıçrayan bir yağmur damlasıyla sarsıldı. Doğruldu ve Bree’nin yakınlarda olduğuna dair bir işaret var mı diye etrafına bakındı. Herhangi bir hareket bulanıklığı, rüzgârın yönüne karşı sallanan bir dal ya da olmaması gereken yerde beliren bir gölge fark edip edemeyeceğini görmek için döndü.

Rüzgâr aniden kesilip hayalî bir sakinlik çöktüğünde Francine mezarlığa doğru döndü. Dehşet boğazını sıktı. Kasvetli bir gökyüzünün altında mezar taşları terk edilmiş ve iç karartıcıydı. Yakındaki ağaçlar, leşlerin üzerindeki akbabalar gibi mezarların üzerlerine çökmüştü.

Kendini o kapılara doğru gitmeye zorlayamayarak arkasını döndü. Onun yerine orman gülüyle karşılaştı. Kalbi rahatsız edici bir şekilde düzensiz, çok hızlı atıyordu.

Mezarlığı göremeyeceği yola, yani labirentin içine adım atarak önce sola, sonra sağa sonra da sıkıca örülmüş yapraklardan oluşan yüksek duvarlarla çevrili dar, koyu yeşil patikadan aşağı kaydı.

Ayakları onu uzun zaman önce yapılmış bir çeşmenin önünde duran, yosun kaplı eski bir taş bankın bulunduğu merkeze

götürdü. Bir zamanlar bir Neptün heykeli, etrafındaki nilüferlerle dolu taş leğene su fışkırtıyordu. Ancak nilüferler uzun zaman önce solmuş ve leğendeki su paslı, çürümüş bir kokuya dönüşmüştü.

Francine yosunlarla kaplı banka oturup Neptün'e baktı. Tüm bakımsızlığına rağmen huzurlu ve mutlu bir yerdi.

Anılar bir fotoğraf karesi netliğinde canlandı. Yazdan kalma bir günde bir doğum günü partisi... Çeşmenin yanında mavi beyaz kareli bir örtü... Örtünün üzerinde bir pasta. Etrafında kasımpatılardan örülmüş bir çelenk vardı. Bree çelengin yanında diz çökmüştü. Francine'in hiç hatırlamadığı Bree. O kadar gerçektir ki, son kasımpatı çelengin içine yerleştirdikten sonra labirentin ortasından çıkan patikaya doğru umutla baktı.

Ayak sesleri... Labirentten gelmiyordu. Çakılların üzerinde gıcırdayan botlar...

Francine başını iki yana çevirip orman gülü duvarlarının ötesindeki araba yolunu görebilecekmiş gibi baktı.

Bree başını eğip parmağını dudaklarına götürerek ayağa kalktı ve ayak seslerini dinledi. Ardından her iki taraftaki küçük geçitlerden hızla ve kendinden emin bir şekilde geçerek uzaklaştı.

Francine de Bree'nin hafızasının rehberliğinde aynı yolları izledi. Her şeyi bir çocuğun gözünden görüyordu. Labirentin duvarları gizli periler ve canavarlarla dolu bir kalenin duvarları gibiydi. Bree onun önündeydi, labirentin gölgeli girişinde duruyor ve parlak güneş ışığında parıldayan, kenarları zamanla yumuşayan, sanki bir sabun köpüğünün içinden görölüyormuş gibi görünen eve bakıyordu.

Francine anılarına tutunmak ve kendi akışına bırakmak için çaresizce labirentten çıktı. Bree çimlerin üzerinde koşuyordu.

"Francine."

Francine neredeyse dehşet dolu bir çığlık atacaktı. Etrafında döndü, anıları bir rüyadan uyanırmışçasına paramparça oldu. Todd çimenlerin üzerinden ona doğru yürürken Francine hayal kırıklığı dolu iç çekişini yutmak için kendini zorladı.

“Beni korkuttun,” dedi öfkeyle.

“Özür dilerim,” diye cevap verdi Todd, gözleri gülümsemeyle kırışıyordu. “Bir şey almaya gelmişim ve seni burada dikilirken gördüm. Senin kadar hareketsiz duran birini daha önce hiç görmemişim.”

Francine gözlerini kırptırdı ve kir bulaşmış eteğini silkeledi, telaşlanmıştı. Tesadüfen karşılaştıklarında toplum tarafından dayatılan geçici hoşbeşler dışında, adam geldiğinden beri onunla neredeyse hiç konuşmamıştı. Todd’un bakışlarından kaçınmak için etrafına bakındı, ta ki gözleri mezarlığa takılana kadar. Ne yapmayı planladığını unutarak gerildi ve hâlâ elinde tuttuğu kaya tuzunu hızla en yakındaki çiçek tarhına fırlattıktan sonra başını kaldırdığında adamın meraklı bir ifadeyle kendisini izlediğini gördü. Todd’un bakışları el arabasındaki kaya tuzu torbasına kaydı.

Francine onun kalkık kaşlarını görmezden gelerek bir şey söylemesini bekledi. İkisi de gözlerini malikâneye dikti. Todd da Francine gibi ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

“Saat kulenin hafifçe eğildiğini fark ettim,” diye söze başladı Todd.

“Yıllardır böyle eğik duruyor,” dedi Francine, Todd’un evini eleştirmesinden hiç memnun olmamıştı.

“Temeli çöktüyse kayıyor olabilir.” Francine bir şey söylemeyince boğazını temizledi ve devam etti, “Sorun sadece saat kulesi değil; sundurma da yıkılmak üzere, zıvana ve kiriş bağlantıları bozulmuş ve değiştirilmesi gerekiyor. Bir de merdiven

var; çürümeden dolayı oldukça kötü durumda. Bir de yan duvar var...” Söz konusu yan duvarı başıyla işaret etti.

Francine onun bakışlarını takip etti. Ortası kabarmıştı ve açıktaki ahşaplar fena hâlde çatlamıştı.

Malikâneyi Todd’un gözünden görmeye çalışarak, “Evin biraz tadilata ihtiyacı var,” diye kabul etti. Ama yapamadı. Gerçekten sevdiği her şeyde olduğu gibi, eski binadaki kusurlara karşı da kördü. “Yine de bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum.”

“İstersen bir kısmını senin için tamir edebilirim.” Francine böyle nazik bir jest karşısında gözlerini kırptırdı. “Neden?”

“Çünkü tamir edilmesi gerekiyor.”

“Tamir edilmesi gerektiğinin farkındayım ama neden tamir etmek *istiyorsun*?”

Todd hayret ve şaşkınlıkla başını salladı. “Çünkü evin bir ölüm tuzakına dönüşüyor. Eğer yan duvarı yakında tamir etmezseniz, evin o tarafı tamamen yıkılacak. Salon oranın altında; eğer orada biri varsa, ölecek. Eğer saat kulesi yıkılırsa ikinci katın ve muhtemelen cephenin bütünlüğü tehlikeye girebilir. Bunlar yapısal olarak en sağlam olmayan alanlar. Başka küçük sorunlar da var ama bunların acilen halledilmesi gerekiyor.”

“Bu eski bir ev, elbette sorunlar olacaktır. Ancak benim senin yardımına ihtiyacım yok,” dedi Francine hızlıca. “Hawkshead’de gayet uygun bir inşaatçı var.”

Elbette bu bir yalandı. Francine’in tanıdığı tek inşaatçı seksen yaşlarındaydı ve beş yüz yıllık bir evi onarmak şöyle dursun, merdiveni bile zor çıkıyordu.

Todd başını sallayarak, Francine’i sinirlendirmeyecek başka bir sohbet konusu bulmaya çalışıyormuş gibi etrafına bakındı. Todd’un tereddüt ettiğini hissettiğinde Francine bu kadar ani

davrandığı için pişman oldu. Todd, ona gerçekten yardım etmek istiyor gibiydi. Yalnızca bu bile kafasını karıştırmıştı ama daha çok kafasını karıştıran şey, Todd'un yardımını istemesiydi.

Biraz da olsa yumuşadı. “Mezarlığa gitmek üzereydim.” Todd yanındayken kendini çok daha cesur hissediyordu ve yapmak istediği şeyi yüksek sesle söylemek, korkmasına rağmen yapmasını sağlıyordu.

“Orayı gördüm. Mezarlıkları severim. Melankolik bir huzurları var.”

“Onları *sever* misin?”

Todd sırtıttı. “Ölüler sessizdir ve sana zarar veremezler. Şehrin karmaşasından kaçmak için Londra'daki mahalle mezarlığımızı sık sık ziyaret ederim.”

Yalnızlık bulmak için mezarlıklara giden bu adam ilgisini çekince, “Orada kimin mezarı var?” diye sordu Francine.

Todd önce cevap vermedi, sonra “Karımın. Dört yıl önce öldü... Beyin tümöründen.”

“Ah, çok üzüldüm.” dedi Francine. Todd'un odasındaki gülümseyen kadını düşündü, onun fotoğrafları gözünün önüne geldi. O fotoğraflar ölümün ötesine uzanan bir aşkın hatırasını tasvir ediyordu. Bu yüzden Todd'dan hoşlanmıştı.

Todd içini çekti. “Onun için yapılacak başka bir şey yoktu. Ölüm sonunda bir kurtuluştı.”

Francine böyle durumlarda ne söyleyeceğini asla bilemezdi. Genellikle insanlarla konuşmaktan kaçınırdı, bu yüzden böyle bir ikilem nadiren ortaya çıkardı. Yine de çok az tanıdığı bu adama karşı büyük bir sempati duyuyordu.

Todd, zaten garip olan konuşmayı daha fazla uzatmadan “İşe dönmeden önce seninle mezarlığa gelmemin bir sakıncası var

mı?” dedi. “Her ne kadar ilgimi çekse de iznin olmadan içeri girmek istemedim. Aile mezarlığı mahremiyet alanıdır.”

Francine’in içini bir rahatlama dalgası kapladı. Bu, kabul edebileceği bir teklifti ama bunu sormayı gururuna yediremezdi.

“Nasıl istersen.” Francine, Todd patikada yürümeye başlarken kadar bekledi ve yavaşça onu takip etti, kapılara yaklaştıkça ayakları ağırlaşıyordu. Derisi panikle karıncalandı, neredeyse geri dönecekti.

Ancak Todd çoktan kapıları açmaya başlamıştı. Kapılar korkunç bir şekilde gıcırdadı. Yan gözle bakarken gülümsedi. “Güzel ürkütücü kapılar... İyi misin?” diye sordu onun solgun yüzünü görünce.

“İyiyim, iyiyim,” diye mırıldandı Francine. “Senin aksine, mezarlıklardan pek hoşlanmam.”

“Korkmuş görünüyorsun.”

“Kesinlikle korkmuyorum!” Francine kendi cesaretine şaşır-mış bir hâlde, ellerini yumruk yaparak adamın yanından geçip kapıya doğru yürüdü.

“Bütün ailen burada mı gömülü?”

Francine başını salladı. Korkudan boğazı düğümlenmişti, sözlü bir cevap veremedi.

Todd en yakın mezar taşının önünde çömeldi. Francine iri gözlerle ona baktı, bakışlarını kaçırırsa mezarlıktan kaçacağından ve bir daha geri dönecek gücü kendinde bulamayacağından korkuyordu.

“Jeremiah Desmond Thwaite,” diye yüksek sesle okudu Todd. “1823’te doğdu, 1876’da öldü. Huzur içinde yatsın.” Parmağını soluk harflerin üzerinde gezdirdi.

Tanıdığı bir ismi görünce irkilen Francine dilini toparlamakta zorlandı ve kekeleyerek, “Thwaite Tarihi’ni yazdı,” dedi.

Todd güldü. “Sizin de mi tarihçeniz var?” Başını iki yana salladı. “Mezarlar ne kadar geriye gidiyor?”

“500 yıl.” Todd’a bir adım daha yaklaştı. Onun sakin varlığı güven vericiydi ve paniğinin bir kısmı azalmıştı. “Ailem ilk Thwaite’den beri doğumdan ölüme kadar burada yaşamış. Thomas Thwaite araziye 1538’de, Manastırların Feshedilmesi’nden sonra satın almış.”

Todd ona gülümsedi. “Bir mirasınızın olması ne kadar harika. Benim ailem Jamaika’dan geliyor ama en fazla büyükanne kadar gidebiliyorum. Diğer tarafın nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim İngiltere’de bir yer olduğu.”

Francine derin bir nefes aldı. Buraya kadar gelmişti ve şimdi Bree’yle Montgomery’nin mezarlarını bir an önce bulması gerekiyordu çünkü mezarlığa bir daha adım atmaya hiç niyeti yoktu.

Yabani otlarla sarılı patikalardan birine doğru bir adım attı, sonra Todd, “Eleanor Mabel Thwaite, 23 Aralık 1943-13 Haziran 1984. Huzur içinde yatsın. Mezar taşı oldukça yeni... Bu senin annen mi?”

“Evet.”

“Genç yaşta ölmüş, daha kırk bir yaşındaymış.”

“O öldüğünde ben yirmi yaşındaydım. Madeleine on altı yaşındaydı.” Francine sarsılarak yutkundu. Annesinin mezarını ilk kez görüyordu. “Öylece yitip gitti.” Annesiyle ilgili eski anıları zihninde canlandı, edindiği yeni bilgiler çocukluktan kalma izlenimleri değiştirmişti. “Sanırım babamdan sonra...” Durakladı, söylemek üzere olduğu şeyi yeniden düşündü. “O gittikten sonra, onun bir parçası da onunla birlikte gitti ya da belki de içindeki bir şeyi öldürdü.” Bu yeni kavrayış karşısında gözlerini kırptırdı. “Sanırım sadece Madeleine ve benim yetişkinliğimize tanıklık edecek kadar uzun yaşadı.”

“Yakın mıydınız?”

Francine başını salladı. “O benim en iyi arkadaşımdı.” Gözleri doldu. Boğazını temizledi, bir yabancıya bu kadar çok şey anlatmış olmaktan dolayı rahatsızlık duyuyordu.

“Peki ya Madeleine?” diye sordu. “Onunla yakın mısınız?”

“Hayır. Birbirimizden uzaklaştık.” Duygularını kontrol etmeye çalışırken dudağının kenarı kıvrıldı. “Dürüst olmak gerekirse, çocukken bile hiç yakın olmadık.”

Todd’un sorularıyla daha fazla karşılaşmamak için mezarların arasında ilerlemeye başladı. Mezarlar belli bir şekilde düzenlenmişti. 20. yüzyıl, 18. yüzyılın yanına yerleştirilmişti, 17. yüzyıl ise çitin bir tarafına uzanıyordu. Sanki o yüzyılın Thwaite’leri diğer yüzyılların kendilerinden daha aşağı olduğuna karar vermiş ve bu bölünme ölümle sonuçlanmıştı. En eski mezarlar mezarlığın en arka tarafındaydı. Küçük mezar taşları yamuk dişler gibi eğilmişti, çimler onları neredeyse gözden gizliyordu.

Araştırmasına dalıp giden Francine, Viktorya Dönemi’nden kalma mezar sıraları ve mezar sandıkları arasında durup hayretle baktı. Mezarların üzeri onlarca yıldır kış uykusuna yatmış bitkilerden oluşan bir arapsaçına dönmüş, hatıra, sevgi ve hüzünden oluşan Gordion Düğümü’ne dönüşmüştü. Bu mevsimde bitkilerin hiçbirisi çiçek açmamış olsa da, hepsi Francine’le anlayabileceği bir dilde iletişim kuruyordu; öbür dünyada yeniden bir araya gelen aile için kırlangıç otu, keder için çan çiçeği ve nergis, hayatın kırılganlığı için karahindiba, sonsuz sevgi için horozibiği çiçeği. Bodur ve cılız bir söğüt, mezarların başında dünyevi bir hüznle ağlıyordu.

Biri hariç. Nefret. Francine dehşet içinde geri çekildi. Bu mezar en basit olanıydı, mezar taşı olmayan bir toprak yığınının ibaretti. Ama üzerindeki her bitkiden korkunç bir nefret

kükrüyordu. Kurtboğan otu, yıldız çiçekleri arasında yükseliyordu. Francine onların da tıpkı iskelet hâlindeki gül ağacı gibi simsiyah olacağını anlaması için çiçek açtığını görmesine gerek yoktu. Öfke ve nefret, solucan otu ve sarı kantaron kullanımından açıkça belliydi. Fesleğen ve lobelyanın da kesinlikle orada olacağından emindi. Bu isimsiz mezar, gerçekten nefret edilen birinin kalıntılarını barındırıyordu. Bu nefret zamanla büyümüş ve karanlık bir çiçek tarihçesiyle serpilmişti.

Francine ürpererek patika boyunca uzanan kalın sarmaşıkların ve dikenli sapların arasından ilerledi. Ama her sırada daha da telaşlanıyor, her ismi okurken dudakları sessizce kıpırdıyordu. Artık mezarlıktan eskisi kadar korkmuyordu. Todd'un bir köşede durup şaşkınlıkla onu izlediğinin farkında bile değildi.

Son mezar taşında durdu, inanamayarak başını salladı. Kendini sıkmaktan midesine ağrılar girmişti.

“Burada değiller,” dedi.

“Kim burada değil?” diye sordu Todd, dikkatli ve soğukkanlı bir ses tonuyla.

“Bree ve Montgomery. Burada olmalıydılar!” diye bağırdı Francine, tiz ve endişeli bir sesle. “Madeleine burada olacaklarını söylemişti ama değiller!”

“Hemen şuradalar,” dedi Todd, iki küçük mezar taşının bir araya toplandığı bir oyuğu başıyla işaret ederek. “Bree, Elizabeth Thwaite, 30 Eylül 1961 doğumlu, 26 Temmuz 1969'da ölmüş ve Montgomery, George Thwaite, 19 Kasım 1968 doğumlu, 26 Temmuz 1969'da ölmüş... Çok küçük yaşta. İkisi de aynı gün ölmüşler.”

Francine mezarlara doğru sendeleyerek yürürken dizlerinin üzerine çöktü.

Tereddütle parmağını uzatıp isimlerin üzerinde gezdirdi.

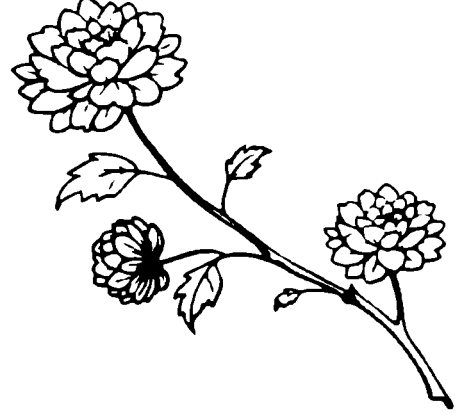
Todd mezarlığın iç kısımlarına doğru uzaklaşıp onu ölülerle baş başa bıraktı. Onun ölüleriyle. Erkek kardeşi ve kız kardeşi hep buradaydı, evden birkaç yüz metre uzaktaydılar.

İki mezarın üzerinde sevimli, yaşlı bir kızılıcık ağacı vardı. Francine'in en sevdiği ağaçlardan biriydi, yazın göz alıcı bir beyazlığa bürünürdü. Montgomery'nin mezarını, bahar saplarını topraktan yeni çıkarmaya başlayan küçük, dikenli çiğdemler kaplıyordu.

Bir damla gözyaşı kontrolsüzce yanağından aşağı süzüldü. O kadar uzun zamandır ağlamamıştı ki nasıl ağlayacağını bilemiyordu. Etrafına özenle ördüğü duvarlar yıkılmaya başladığında sessiz bir hıçkırık ince bedenini sarstı, ezici bir duygu barajı tarafından süpürüldü.

"Bree, çok üzgünüm" diye mırıldandı.

Uzun bir süre boyunca mezarların önünde diz çöktü. Bree ve önündeki mezar taşları olmasaydı erkek kardeşinin ve ablasının dünyadan silinip gidecek olmasının acısıyla yüreği burkuldu.



26 Temmuz 1969

“Yanlış yapıyorsun Rosie!” diye azarladı Agnes.

“Yanlış mı?” Rosie, yanağına toprak bulaşmış, örülmüş kızıl saçları yapraklar ve dallarla karmakarışık olmuş bir hâlde, şaşkınlıkla papatya çimenliğindeki yerine baktı. “Çiçekler toprağın içinde.”

Agnes öfkeyle haykırdı, “Yanlış taraftalar!”

Rosie diz çöktü ve ağzı olayı anladığında açılırken kendi kendine kıkırdadı. “Aptal, aptal Rosie.”

Annesi Agnes’e, “Rosie aptal değil,” dedi uyarıcı bir bakış atarak. “Sadece küçük bir Rosie. Bir dahaki sefere yapabilmen için sana göstereceğim.” Annesi Rosie’ye daha önce birçok kez fidan dikmeyi göstermiş olsa da, papatyayı özenle ekti. Yaprakları eğilmiş ve toprakla ağırlaşmıştı, olgunlaşmış elmaların çürük aromasını yayıyordu. “Şimdi, çiçeğim, bana papatya hakkında ne söyleyebilirsin?”

Rosie yüzünü buruşturdu. “Babatya bir hizmet midir?” diye sordu.

"Tekrar dene," dedi annesi. Konu kızlarına bitkilerin birçok özelliğini öğretmeye geldiğinde, bir azizin sabrına sahipti. Kızlar birçok bitkinin iyileştirmenin yanı sıra öldürebileceğinin ve birçoğunun her ikisini de yapabileceğinin farkındalardı. Bu da bitkiler hakkında küçük yaşları için teknik olarak güvenli olandan daha fazlasını bildikleri anlamına geliyordu.

"Babatya bir naz mı... Yoksa bir his mi? Bree? Şu lütuf anlamına gelen kelime neydi?"

"Bir nimet," dedi Bree, dikkatini malikâne nöbetinden küçük kız kardeşinin yoğun bir şekilde odaklanmış yüzüne çevirerek.

"Babatya bir nimet mi?" Rosie bir kez daha denedi. "Çok yaklaştın," diye sırttı anneleri. "Papatya kötü ruhları geri çevirmek için bir nimettir... Hatırlamana yardımcı olması için şimdi bunu üç kez söyle." Rosie her zamanki mantrayı sadakatle tekrarladı, ellerini arkasına koydu, yüzünü buruşturup sanki cevapları verecekmiş gibi güneşe doğru kaldırdı.

Bu, Thwaite kadınları boyunca aktarılan pek çok ilahiden sadece biriydi. Hepsi mutfakta tutulan, filigranlı, açıklamalı, sayısız el tarafından eklenmiş ve Bree'nin zorlukla kaldırabileceği kadar ağır olan büyük eski kitapta yazılıydı. Anneleri ona Gölge Kitapı derdi. Bree'nin kulağına hoş geliyordu. Sırlardan bahsediyordu ve Bree'nin sevdiği bir şey varsa o da sır saklamaktı. Ama başkalarının sırlarını ortaya çıkarmayı sevdiği kadar değil.

"Şimdi bana papatya hakkında üç şey söyle," dedi anneleri.

"Hımm..." diye başladı Rosie, dudağını ısırarak. Yardım etmeleri için önce Bree'ye sonra Agnes'e baktı. Agnes, Rosie'nin

dönüp önce Bree'ye baktığını görünce gözlerini kırptırdı. Dudakları kıpırdamadı, tekrar kantaron otunun kenarlarını hışımla ayıklamaya döndü.

“Uyumana yardımcı olur,” diye ekledi Figjam. Bütün kızlar arasında Figjam'ın bitkilere karşı doğal bir yatkınlığı vardı. Eğer diğer kız kardeşlerinden biri olsaydı, Bree onu kıskanırdı. Figjam'ın bahçedeki çalışkanlığı ve annesinin her sözünü dinlemesi ona beş yaşındaki bir kız için olağanüstü bir bitki bilgisi kazandırmıştı. Şahsen Bree bitkileri sıkıcı bulur ve sadece öğrenmesi gerekenleri öğrenirdi.

“Ayrıca alerjiye de iyi gelir,” diye ekledi Agnes omzunun üzerinden, küçük kız kardeşinden geri kalmamak için.

Birkaç dakikadan fazla yerinde duramayan Bree, “Hadi gidelim Figjam,” diye fısıldadı. Koşmak ve hiç durmamak istiyordu. Güneşin bile yok edemediği bu iğrenç atmosferden kaçmak istiyordu. Sadece birkaç saatlik çalıntı bir özgürlük için bile olsa hayatını geride bırakmak...

“Hayır! Annem rezene ekmeme izin verecek. Ben de ek-mek istiyorum.” Sesi neredeyse meydan okur gibiydi. Figjam'ın Bree'nin planlarına uymaması nadir görülen bir şeydi.

Dudakları gergin, eve hızlı bir bakış atan Bree sinirlerini yatıştırıp başını salladı. Figjam'ın sevgisinde annesinden sonra ikinci sırada olduğunu biliyordu. Bu, küçük kız kardeşine çok gördüğü bir şey değildi. Çünkü annesi ve Figjam, karakter ve doğa olarak birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, annesinin diğer çocuklarıyla paylaştığından daha sıkı bir bağ paylaşmalarını imkânsızdı.

Figjam cevap vermek için ağzını açtığında, "Bir tane daha, Rosie... Hayır, Fran. Cevabı bildiğini biliyorum ama Rosie'nin denemesine izin vermelisin yoksa asla öğrenemez," dedi anneleri.

Rosie ne yapacağını bilemez bir hâlde annesinin önünde dururken Bree, "Bu sonsuza dek sürecektir," diye mırıldandı.

Figjam nefesinin altından, "Ağrıya iyi gelir, kemikleri güçlendirir, şişliklere iyi gelir,; lanetlere karşı korur," diye fısıldadı. Rosie'nin kendisini duymasını sağlamak için umutsuz bir çabayla bunları defalarca tekrarladı.

Rosie ilgisini kaybederek eteğini savurmaya başladığında Bree, "Şişliklere iyi gelir," diye bağırdı.

Rosie Bree'ye gülümsedi, sonra çimenlerin üzerinden Viola'ya doğru fırladı.

"Anne?" dedi Viola, mutlu bir şekilde daireler çiziyor ve elbisinin etrafında balon gibi şişmesini izliyordu. Mezarlıkta nergis bulduğunu tamamen unutmuştu. "Rosie hâlâ çiğdem mi?"

Rosie şaşkınlıkla kız kardeşine baktı. "Ben çiğdem değilim. Ben bir gülüm çünkü Rosie'yim."

Anneleri gülümsedi. "Çiğdemden başka bir şey olmak için hâlâ çok gençsin."

"Ben büyüğüm! Üç yaşındayım!"

Anneleri başını iki yana salladı ve kızına düşünceli bir şekilde baktı. "Belki de..."

Bir çiçeğin bahşedilmesinde büyük bir ciddiyet olduğu için bahçede nefesler tutuldu ve bütün kızlar yaptıkları işi bırakıp Rosie'ye döndüler. Malikâne bile bu özel törenin bir parçası olmak için beklenti içinde eğildi.

Rosie'nin gergin kıkırdamalarıyla sessizlik bozulduğunda Bree tuttuğu nefesi bir iç çekişle bıraktı.

"O bir hazeran çiçeği olmalı," dedi Viola. "Mutlu bir çiçektir ve Rosie de her zaman mutlu."

"Ya da benimki olabilir," dedi Agnes.

Bree sırtıttı. Agnes'in kasımpatı kelimesini telaffuz edemediği için çiçeğini yüksek sesle tanımlamaktan kaçınmaya devam ettiğini fark etti. İçten içe Agnes'in huysuz ve güvenilmez olduğuna ve bir devedikeni olmayı hak ettiğine inanıyordu. Annesinin Agnes'e doğruluk ve dürüstlüğü temsil eden kasımpatı vermekle sadece nazik davrandığından emindi.

Annesi, Agnes'in önerisini duymamış gibi görünüyordu. "Evet, bence hazeran çiçeği senin için mükemmel olacak, çünkü kocaman bir kalbin var ve hep mutlusun."

Rosie sırtarak Viola'nın kendisine sarılmasına izin verdi, sonra o da eteğinin dönen bir şemsiye gibi dalgalanmasını izlemek için daireler çizmeye başladı.

Figjam Bree'ye, "Sanırım dışarı çıktı," diye fısıldadı. "O burada olmadığında annem hep daha mutlu oluyor," dedi, çocukların ebeveynlerinin ilişkilerine dair o tuhaf algısıyla.

Bree eve bir kez daha baktı. Belki de salonda bulunduğu sırada birinin onu izlediğini hayal etmişti. Kendini rahatlamış hissetmesi gerekirdi ama bunun yerine içi huzursuzlukla doldu.

Emin olmak zorundaydı. Bree, "Anne? Nerede..." diye söze başladı ki Agnes, "Babam hangi çiçek?" diye sordu.

Bu basit soru, durgun güneş ışığının ve güçlü bitki kokusunun büyüsunü bozdu. Anneleri kaskatı kesildi. Gergin ve gizemli

bir ifadeyle Agnes'e dönmesi uzun bir an aldı. "Kelebek otu," diye mırıldandı, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

Bree kaşlarını çatarak Figjam'a baktı. Figjam çiçeklerin anlamlarını çok iyi bildiği için, "Kelebek otu ne?" diye mırıldandı.

"Sütlü öz suyu olan bir bitki," diye fısıldadı. Kaşlarını ciddi bir şekilde çatarak annelerine baktı. "Anlamı 'bırak beni' demek."

Bree başını salladı, yüz ifadesi karanlık ve hiddetliydi. "Keşke yapsa."

"Sanırım annem de öyle olmasını diliyor."

Anneleri kızlarına dönüp endişelerini fark ettiğinde yüziündeki gerginlik kaybolmamıştı. "İşlerinize devam edin, çiçeklerim," dedi, sonra aceleyle Monty'nin yanına gitti ve Monty hayal kırıklığını haykırmak için tam da o anı seçtiğinde onu kollarının arasına aldı. Maddie de ağlamaya başladı, küçük yumruklarını annesinin eteğine geçirdi.

Ama artık ev işleri için endişelenmek için çok geçti. Rosie ve Viola dönme oyununu bırakıp annelerinin Monty ve Maddie ile meşgul olduğunu görünce Bree'ye doğru yöneldiler. Agnes de Bree'ye doğru koştu, sonra durdu. Annesine değil de kız kardeşine koşmak gibi doğal bir tepki vermesine şaşırmıştı.

"Hepiniz sakin olun," dedi anneleri. "O burada değil, telaşa kapılmanıza gerek yok. En iyisi meşgul olmak."

Yavaş yavaş hepsi sakinleşti ama bu, ortak yakınlıklarından kaynaklanan sahte bir güvenlik duygusuydu.



DOKUZ

“Hâlâ burada mısın?” diye sordu Francine.

Todd biraz ötede, bir mezar taşının üzerinde oturuyordu. Francine onu tamamen unutmuştu.

Todd başını salladı, Francine’in yüzünü inceledi. “Gitmeye hazır mısın?”

Francine de başını salladı, birkaç mezar taşının önünde otururken neden hıçkırığa hıçkırığa ağladığını sormadığı için memnundu. Sorularla başa çıkabilecek durumda değildi. Bilmediği bir kederle uyuşmuş bir hâlde Todd’un arkasında sendeledi.

Bahçeye girdiklerinde Todd, “İşe dönmem gerekiyor,” dedi. Boğazını temizledi, sonra başını salladı ve kendi kendine gülümsedi. “Şey, ben... Bu akşam burada olacak mısın?”

Bu soru karşısında şaşırان Francine başını salladı. “Her zaman buradayım.”

“Güzel. Sonra görüşürüz o zaman.” Todd çimlerin üzerinde hızlı adımlarla yürüdü.

Francine unutulmuş el arabasının saplarını tutarak malikânenin arka tarafına doğru itti. Orada durdu ve Todd'un gerçekten gidip gitmediğini görmek için köşeden baktı. Gitmişti.

Duygu selinden bitkin düşmüş olan Francine, şu anda hissetmek istemediği duygular listesine bir de kafa karışıklığını ekledi. Çünkü Todd Constable daha önce hiç olmadığı kadar kafasını karıştırmıştı.

İnek Maccabee ormandan içeri girdi ve Francine'in sırtını dürterek onu düşünmekten alıkoydu.

"Bekleyebilirsin," dedi sert bir sesle ve el arabasını bahçeye doğru sürdü, peşinde de gözü kara bir Maccabee vardı. Boş torbaları kulübeye geri yerleştirdi, el arabasını temizledi ve ne yaptığığının farkında olmadan duvara yasladı. Sonra huysuzca alçalan Maccabee'nin karnını doyurdu.

Kafası hâlâ karışık bir şekilde düşünürken eve doğru yürüdü. Antrede durdu. Yine oradaydı, o garip his. Ev bu sabahkinden daha güçlüydü ama sessiz değildi. Duvarlardan gelen bir uğultu... Hayır, uğultu değildi. Mırıltı, alçak ve derin. Francine kulağını en yakındaki duvara dayadı. Eskimiş, kararmış ahşap garip bir şekilde sıcaktı. Başını çevirirken duvara doğru kaşlarını çattı. Evden gelen sesleri mi duyuyordu? Evle arasında her zaman bir bağ hissetmişti şüphesiz ama evin cansız olduğunu ve ruh hâllerinin her şeyden çok atmosferik olduğunu da biliyordu. Konuşan evler deliliğe daha yakındı.

Mırıltı duvardan daha da aşağıya indi. Francine'i salona götürdü. Kilitli kapının önünde durdu ve arkasında korkunç bir şeyin beklediğine dair ürkütücü bir endişe hissetti. Mırıldanmalar burada daha yüksekti, daha çok kısık ve öfkeli seslerle yapılan bir tartışma gibiydi ama Francine kelimeleri seçemiyordu.

Francine, elini kapı kulbuna koyduktan sonra yavaşça çevirdi. Kapıdan hafif bir tütün kokusu sızdı, iğrenç ama bayattı.

Francine geri adım attı, nabızı çok hızlı atıyordu. Kendini salonun karşısındaki duvara yaslayarak bakışlarını kapalı kapıya sabitledi. Sessiz tartışma ağır bir suskunluğa büründü.

Buna daha fazla dayanamayan Francine mutfağın sıcaklığına doğru fırladı. Kendini zihinsel olarak silkeledi ama onu bir gölge gibi takip eden baskıcı ruh hâinden kurtulamadı. Büyük olasılıkla, sorun yaratan sadece eski ısıtma sistemiydi. Yağ çok pahalı olduğu için sadece misafirleri olduğunda çalıştırıyordu.

Umutsuzca dönen zihninin patlamasını engelleyecek en iyi şey meşgul olmaktı. Fırına bir tavuk koydu ve birkaç patates kesti. Geri dönmeden önce birkaç yaban havucu ve son pırasaları toplamak için sebze bahçesine gitti.

Francine eşikte durakladı, sonra yavaşça geri dönüp meşe ağacının altında durdu. “Bree,” diye seslendi usulca.

Rüzgâr yeniden hızlanmış, dalların sallanmasına neden olmuştu. Francine küçük hayaletin orada olup olmadığını anlayamadı.

“Sana ne olduğunu biliyorum,” dedi. “Sana ve Montgomery’ye olanları biliyorum. Kardeş olduğumuzu biliyorum... Neden kaldın? Neden ölülerin gittiği yere gitmedin?”

Meşe ağacı sallanmaya devam etti, Bree’den yanıt gelmedi.

Francine tam bir dakika bekledikten sonra içini çekti ve sebzeleri mutfağa götürdü. Sıkıntısını pırasalardan çıkardı, her şeyi kafasından geçirirken onları dilim dilim kesti. Ama yaban havucu, tavuk ve pırasaları kaynar su dolu tencereye attığında hiçbir şeyi anlamaya yaklaşamamıştı.

“Yemek hazır mı?” diye sordu Madeleine mutfağa girerken.

Francine dönüp baktı. “Birazdan,” dedi, sert bir ses tonuyla. Boğazını temizledi. “Gittiğini sanmıştım,” diye devam etti, göz yaşlarından kalanların gittiğini umarak.

“Çıktım. Dışarı çıkmam gerekiyordu...”

“Bu havada mı?”

Madeleine omuz silkti. “Bu ev yüzünden. Geldiğimden beri evin beni burada istemediğini hissediyorum.” Francine inamayarak homurdandığında Madeleine utangaç bir ifadeyle gülmüştü. “Ben de bir değişiklik olup olmadığını görmek için Hawkshead’e gittim. Her zamanki gibi hiçbir şey değişmemişti.”

“Ne bekliyordun ki? Dünyanın sana inat değişeceğini mi?”

“Değişim hiç kimseye zarar vermez. Sen de kendini değiştirsen iyi olur Franny. Başlangıç olarak o sivri dilini köreltebilirsin!”

Francine sözlerini duymazdan gelerek kız kardeşiyle yüzleşmek yerine çaydanlığa doğru ilerledi. Çaydanlığı ocağın üzerine koydu ve Madeleine’in isteyip istemediğini sorma zahmetine girmeden, iki fincan çay doldurmadan önce kaynamasını bekledi.

Francine masaya oturmuş olan kız kardeşinin önüne bir fincan koyduktan sonra onun karşısına oturdu. Derin bir nefes aldı. “Mezarlığa gittim.”

Madeleine bir kaşını kaldırdı. “Bugün senin için sürprizlerle dolu bir gün. Beni dinledikten sonra oraya gitmiş olman bile beni şaşırtıyor. Hayatın boyunca mezarlıklardan korkmuşsundur.”

“Ben hiçbir şeyden korkmuyorum!” Francine kız kardeşine ters ters baktı. “Mezarlarını gördüm,” diye ekledi dişlerini sıkarak.

“Artık doğruyu söylediğimi biliyorsun.”

“Bree ve Montgomery’nin ölümlerine gelince,” Derin bir nefes aldı ve devam etti. “bu sabah Bayan Cavendish’le konuştum.”

Madeleine kaşlarını çattı. “Neden?”

“Annemin en yakın arkadaşıydı.”

“Senin dışında.”

Kız kardeşinin ses tonundaki acılık Francine’i duraksattı.

“Şey... Evet, sanırım. Ama sana anlatmaya çalıştığım şey, Bree ve Montgomery’nin boğulduğu gece Bayan C’nin orada olduğu. Arama ekiplerinin bir parçasıydı.” Pencereden dışarı baktı, fırtına avlu duvarlarındaki uyuyan sarmaşıkları çekiştiriyordu. “Kuyuda boğuldular.”

“Ne? Bizim kuyumuzda mı? O kuyuda mı?” Madeleine’in beti benzi attı. “Ben düşünmüştüm ki... Esthwaite’de boğulduklarını sanmıştım.”

“Sana bunu düşündüren neydi?”

Uzun bir sessizlikten sonra Madeleine başını salladı ve cevap verdi, “Sanırım annem babamızın orada boğulduğunu söylediği için,”

“Sen de ikiye ikiyi toplayıp beş yaptın.”

“Çirkinleşmeye gerek yok,” diye tersledi Madeleine.

Francine’in iki dudağı arasından bir özür çıkacak gibi oldu. Yutkundu, çünkü kızgındı... Evet, Madeleine’e kızgındı. Eğer Madeleine eve gelmeseydi, Francine’in hayatı yine istediği gibi düzen içinde olacaktı. Cehalet mutluluktur sözünün haklılık payı vardı. Son yirmi dört saati geri alabilmeyi ve hâlâ mutlu cehaletinin içinde olmayı diliyordu. Mantıksız davrandığını bilerek içini çekti. Dağınık düşünceleri ve kırık kalbi için birini suçlamak istiyordu ve Madeleine kolay bir hedefti.

“Bayan C ne dedi?” diye sordu Madeleine sessizlik uzayınca.

Francine ona her şeyi anlattı ama sitem dolu düşünceleri yüzüne yansır diye kız kardeşine bakmaya korkuyordu.

“Altı kıza karşılık bir oğlan. Bizden gerçekten nefret etmiş olmalı,” dedi Madeleine kısık bir sesle. “Montgomery öldüğünde malikâne üzerindeki hakkı da ortadan kalktı.”

“Daha fazla çocukları olabilirdi.”

“Doğru. Neden yapmadılar?”

“Nefret,” diye mırıldandı Francine. “Bayan C, Montgomery doğduğunda birbirlerinden nefret ettiklerini söyledi.”

“Bu, onun gibi bir adamı durduracak gibi gözükmüyor... Acaba ona ne oldu?” Madeleine babalarından bir yabancıya gösterilen mesafeyle söz ediyordu. Ama babaları öyleydi. İkisinin de hatırlayamadığı bir adam için bir ünvandan fazlası değildi.

“Bayan C bana bildiklerini anlattı ama bu da pek yeterli değildi. Kimse ona ve kız kardeşlerimize ne olduğunu bilmiyor. Annem ondan gerçekten hoşlanmıyormuş. Son derece korkunç bir adama benziyor. Zavallı annem.”

“Bize yalan söyleyen zavallı annem,” diye mırıldandı Madeleine. Francine kaşlarını çattı. Bugün annesini çok düşünmüştü, öyle ki daha fazla bilgi edinene kadar sessiz kalma tercihiğine saygı duymayı seçmişti. “Belki de bizi korumak için yalan söylemiştir,” dedi, bu belirsiz fikrin ardına sığınarak. “Bize zarar vereceğini bildiği için bu kadar korkunç bir şeyi gizlemiştir.”

Madeleine’in dehşete kapılmış yeşil gözleri daha da büyüdü. “Ya onları öldürdüyse?” dedi masaya doğru eğilirken.

“Bayan C böyle olduğunu düşünmüyor—” diye söze başladı Francine ama kafasında bir fikir olan Madeleine tarafından geçirildi.

“Annem bunu bir sır olarak saklamış olabilir! Bir düşün Franny! Bir gece içinde beş çocuğun ölmesi ya da ortadan kaybolması tesadüf olamaz. Belki de annemiz, babamızın cinayeti işlediğini biliyordu ya da buna tanık oldu ama bize babamızın bir

katil olduğunu söylemeye cesaret edemedi. Bayan C'nin onun tam bir piç olduğunu söylediğini söylemiştin. Ya Montgomery ve Bree'yi öldürüp sonra da vicdan azabıyla kaçtıysa?"

Francine bir elini yüzünde gezdirdi. Ölümüne yorgundu, tüm duyguları tükenmişti. Bu yüzden Madeleine'in dramatik teoriler üretmesiyle başa çıkmak zor geliyordu. Ellerindeki bilgiler iki mezar taşı, kilise kütüğüne karalanmış birkaç isim ve Bayan Cavendish'in hafızasındaki birkaç anısından oluşuyordu. En ufak bir teori oluşturmak için bile yeterli değildi.

"Birini öldürüp öldürmediğini bile bilmiyorsun," dedi Francine, sesi giderek yumuşuyordu. "Soruşturma boğulmanın bir kaza olduğu sonucuna varmış. Eğer kazaysa, neden kaçsın ki? Bayan C bile onun herhangi bir şekilde olaya karıştığına inanmıyor. Ayrıca, malikâneyi almak istediği için Montgomery'ye asla zarar vermezdi."

"Bence onları o öldürdü."

"Yeter!" Francine bağırdı. "İkimizin de ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Spekülasyon yaratmanın anlamı yok. Bunun tek yapacağı ikimizi de sinirlendirmek."

Madeleine isyan edercesine ona baktı. Ama Francine'in geri dönen soğuk bakışları karşısında hemen yumuşadı.

"Haklısın. Elbette haklısın ve..." Aniden gülümsedi. "Dışarıda bir yerlerde üç kız kardeşimiz olduğunun farkında mısın?"

"Biliyorum ama bunca zaman sonra onları nasıl bulacağız?"

Bugün aldığı yaraları Madeleine fark etmesin diye kendini sıkıttığı için çenesi ağrıyordu. Bakışlarını çay fincanına indirdi. Yapraklar yeterince uzun süre demlenmişti. Dikkatini dağıttığı için şükrederek çayını boğazını yakacak şekilde yudumladı.

Kız kardeşinin temkinli bakışlarını görmezden gelerek çayın tortularını tabağa döktü ve fincanda kalan yapraklarda semboller aradı.

Francine şaşkınlıkla kaşlarını çatığında Madeleine “Ne görüyorsun?” diye sordu.

“Bir gemi, kapalı bir kitap, bir kalp ve...” Tabağı hafifçe eğdi ve nefesi kesildi. “Bir tarak.”

“Yani kitap okuyamayacağın bir yolculuğa çıkacaksın ve belki de saçlarını tararsan aşkı bulacaksın,” dedi Madeleine pervasızca.

Francine onu duymazdan geldi. “Gemi yolculuk demektir,” dedi yavaşça, “kalp de sevgi ya da güven anlamına gelebilir. Açık bir kitap iyi haberdır ve bence kapalı bir kitap...” Kaşlarını çatı. “Sanırım kapalı bir kitap bir şeyi araştırmam gerektiği anlamına geliyor.” Gözleri tarağı takıldı, Madeleine gelmeden kısa bir süre önce yapraklarda gördüğü bir semboldü bu. “Tarak bir düşman anlamına geliyor,” dedi, sesi endişeli ve kasvetliydi. Madeleine hortlak gibi bir ilgiyle öne doğru eğildi. “Bir düşman edinecek kadar insan tanıdığını sanmıyorum.”

Elbette haklıydı. Francine çok az insan tanıyordu ve tanıdığı hiç kimsenin düşmanı olması mümkün değildi. Gönül meselesi de aynı şekilde. Ama bu, damarlarında dolaşan tedirginliği hafifletmeye yetmiyordu.

Çay yapraklarının arasındaki gemi şekline baktı ve başını salladı. Bir yolculuğa çıkmaya hiç niyeti yoktu. Otuz kilometre uzaklığa değil, Kendal’dan daha uzağı bile gitmemişti. Geleceğiyle ilgili olabilecek tek sembol kapalı bir kitaptı. Bir şeyi araştırmak istiyordu. Bree ve Montgomery’nin kuyuda boğulduğu gece neler olduğunu bilmek istiyordu. Kız kardeşlerini bulma umuduyla, babasının nereye kaçtığını öğrenmesi gerekiyordu.

Madeleine ve Francine akşam yemeğini erkenden mutfakta yediler. Rüzgâr evin etrafında uğulduyordu, yaklaşan fırtanın sinyallerini veriyordu. Çok az konuştular. Francine havadan sudan konuşma sanatında hiçbir zaman ustalaşamamıştı ve

Madeleine de kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Ama ikisi de ailelerinin paramparça olmuş geçmişini düşünüyorlardı. Düşünmemeleri imkânsızdı.

Yemekten sonra tabaklar yıkanınca Francine ön salona geçti, Madeleine de peşine takıldı.

Francine geceleri yalnız kaldığında genellikle Bree'ye kitap okur ya da onunla kâğıt oynardı. Ancak Madeleine kitap okumakla ilgilenmiyordu ve Bree de eve dönmeyeceğini açıkça belirtmişti.

“Oyun oynamak ister misin?” diye sordu Madeleine'e gönulsüzce.

Madeleine omuz silkti, kız kardeşiyle vakit geçirmek konusunda Francine kadar isteksizdi.

Francine köşeye yerleştirilmiş küçük dolabı açtı ve yıpranmış bir Monopoly kutusu çıkardı.

Eve yaklaşan bir otomobilin sesi iki kadını da ürküttü. Kapılar çarpılırken antrede ağır ayak sesleri duyuldu.

Todd'un kafası girişte belirdi. “İyi akşamlar hanımlar,” dedi, onu görünce rahatlayan bakışlar karşısında biraz şaşırmıştı. Keefe uzaktan iri yarı görünüyordu.

Todd, Francine'in göğsüne bir kalkan gibi tuttuğu Monopoly kutusunu gördü. Odaya girdiğinde, “Akşamları nasıl vakit geçirdiğinizi merak ediyordum,” dedi.

Madeleine tatlı bir gülümsemeye ve birkaç dakika önce gösterdiğinden çok daha büyük bir hevesle, “Oyun oynamak ister misin?” diye sordu.

Francine'in kaşları havaya kalktı. Kız kardeşinin tavrı can sıkıntısından neşeli bir ev sahibine dönüşmüştü, sanki kişilik bölünmesi yaşıyordu. Francine inanamayarak başını salladı. Madeleine erkeklerin yanında çekilmez oluyordu.

“Kulağa hoş geliyor.” Todd, Keefe’nin kolundan tutup onu odaya doğru sürükledi.

Francine kız kardeşine karşı duyduğu öfkeye şaşırarak dolabın arkasından katlanır bir masa çıkardı.

“Onu ben alayım,” dedi Todd ve masayı odanın ortasına yerleştirdi. Francine’e göz kırptı.

Francine kaşlarını çatı. Daha önce hiç kimse ona göz kırpmamıştı ve bunu nasıl yorumlayacağından emin değildi.

Oturdular ve oynamaya başladılar.

“Göller Bölgesi’nin tadını çıkarıyor musun?” diye sordu Madeleine, sesi sanki mahrem bir güven bahsediyormuş gibi boğuk bir şekilde nefes nefeseydi ve Francine’in kaşlarını çatarak oyun tahtasına bakmasına neden olmuştu.

“Şaşırtıcı derecede ilginçti,” dedi Todd ve parayı dağıtmaya başladı. Francine’e sinsice sırıttı.

“Ama Londra’yı özleyiyor olmalısın. Franny’yi görmeyi seviyorum elbette ama büyük şehrin koşturmacasını özleyorum. Burası çok sessiz.” Madeleine ortada hiçbir neden yokken boğuk boğuk güldü.

Francine’in kaşları daha da çatıldı. Hayatı boyunca sigara içmemiş olan hiç kimse böyle gülmezdi ve Madeleine bildiği kadarıyla hiç sigara içmemişti.

“Londra’yı hiç özlediğimi söyleyemem.”

“Burada televizyon yok,” diye araya girdi Keefe huysuzca. “Ayrıca ben hiç masa oyunu oynamadım. Böyle şeyler yaşlı insanlar içindir.”

“Biz yaşlı insanlarız,” dedi Todd. “Oyun oynamak istemiyorsan git kitap oku. Sana faydası olur.”

“Sinyal çekseydi tabletimi kullanabilirdim,” dedi Keefe, mız-mızlanmayı bir türlü bırakamıyordu.

Yaşlılarla aynı kategoriye konulmanın şokuyla, “Sen kime yaşı diyorsun?” dedi Madeleine. Küçük bir duraksama ile, “Ben sadece... Kırk yedi yaşındayım!”

Francine gülümsemesini gizleyerek, “Elli bir,” diye mırıldandı.

Francine her şeye rağmen oyundan zevk alabileceğine kanaat getirdi ve Madeleine ona ters ters bakarken bile kazanmaya koyuldu.

Fazla konuşmadı, oyuna konsantre oldu ve Madeleine’in Todd’la flört etmesini görmezden gelmeye çalıştı. Bunun onu neden rahatsız ettiğinden bile emin değildi. Kız kardeşi flörtözdü, hep böyle biriydi ama Madeleine’in Todd’la flört etmemesini diliyordu. Todd onun pansiyoneriydi, misafiri değil. Bu hiç hoş değildi.

Francine kazanınca Todd yenilgiyle ellerini havaya kaldırdı. “Çok iyisin, Francine.”

Madeleine zarifçe ayağa kalkarken, “Kendime kahve koyayım,” diye mırıldandı.

“Bize koymayın. Keefe ve ben yatmaya gidiyoruz. Yarın erken kalkacağız.” Keefe bir oyuna daha katlanmamak için yerinden fırladığında sandalyesi neredeyse devriliyordu ve mırıldanarak iyi geceler dileyip kapıdan çıktı.

“Bu kadar çabuk mu?” dedi Madeleine suratını asarak. “Seni bir oyuna daha ikna edemez miyiz?”

“Bana da yetti,” dedi Francine kararlılıkla ve parçaları toplamaya başladı. “Ama hâlâ ikram ediyorsan bir kahveni içerim.”

Bir anlık tereddütten sonra Madeleine mutfığa doğru koştu.

Todd, Madeleine gözden kaybolur kaybolmaz, “Şimdi nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Francine gözlerini kırptırdı. “İyiyim. Neden olmayayım ki?”

“Öğleden sonra seni bırakırken biraz endişeliydim.”

Francine ayağa kalkıp kutuyu dolaba geri koymadan önce son birkaç parçayı da kutuya tıktırarak yüzünü gizledi. Sonra kalkıp kutuyu dolaba geri koydu.

“Farklı görünüyordun.”

“İyiyim,” dedi Francine, sırtını ona dönerek. “Önemli bir şey değildi.”

Todd’un arkasında hareket ettiğini duyunca gerildi. “Bunun hakkında konuşmak ister misin?”

“Hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorum!” diye tersledi, yüzünü ona döndü. Todd geri çekildiğinde Francine gözlerini kısa süreliğine kapattı, öfkesinden ürkmüştü. “Özür dilerim, böyle çıkışmamalıydım.”

Todd ona temkinli bir bakış attıktan sonra tereddütle gü-lümsedi.

“Şey, anlıyorum. Aslında bir akşam benimle yemeğe çıkmak ister misin diye soracaktım ama belki de şimdi sırası değildir.”

“Pardon?” dedi Francine, doğru duyduğundan emin değildi.

Todd boğazını temizledi ve hafifçe arkasını döndü. Kendi kendine, “Bu çok saçma, kendimi ergen gibi hissediyorum,” diye fısıldadı. Sonra Francine’in gözlerinin içine baktı. “Francine, lütfen benimle yemeğe çıkar mısın?”

“Ne için?” diye sordu Francine şaşkınlıkla, yüzü kızarıırken.

Todd başını arkaya atıp güldü. Harika bir sest; derin, melodik, bulaşıcı nağmeler salonu sıcaklıkla dolduruyordu.

Francine bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu anlamadı. Todd gülmeyi kesene kadar ona ters ters baktı.

“Sen gerçekten de tanıdığım en sıra dışı kadınsın,” dedi Todd. “Sana çıkma teklif ediyorum!”

“Ah,” dedi kadın şaşkınlıkla, sonra da geç de olsa anlayarak “Haaaa!” dedi. “Ama daha önce hiç biriyle çıkmamıştım.”

“Ne? Hiç mi?” Todd başını salladı ve tekrar güldü.

“Bunun nesi komik?” diye sordu, yüzü kızarmıştı, inadına rağmen gururu okşanmıştı. “Neden hiç biriyle çıkmadın?”

Omuz silkti. “Kimse bana sormadı. Zaten ben o tür şeylerden hoşlanan biri değilim. Madeleine’i yemeğe davet etsen daha iyi olur. O ne yapacağını bilir.”

“Hangi kız kardeşle yemek yemek istediğimi çok iyi biliyorum ve senin hiçbir şey yapmana gerek yok, sadece kendin ol... Bunu bir düşün.” Francine cevap veremeden Todd odadan çıktı.

Francine, sersemlemiş bir hâlde ellerini yanaklarına götürdü. Yanakları sıcaktı, şiddetle kızarıyordu. Vücudu onu hiç de yakışık almayan bir şekilde ele veriyordu. Todd Constable’ın çekici biri olduğunu ve kendisiyle yemek yeme teklifiyle onu şaşırttığını kabul ediyordu. Ama elli beş yaşındayken bir liseli kız gibi yüzünün kızarması?

Başını salladı, sonra durdu. Çekici bir adamla yemek yemenin nesi bu kadar kötü olabilirdi ki? Bu sadece bir akşam yemeğiydi, evlilik teklifi değil. Ama... Todd onu aynı anda hem rahat hem de rahatsız hissettiriyordu. *Ondan* hoşlanıp hoşlanmadığından ya da bu hissi sevip sevmediğinden emin değildi.

Hayır, bu bir yalandı. Ondan hoşlanıyordu ama bundan daha fazlasıydı. Bu öğleden sonra aralarında bir bağ oluşmuştu. Mezarlıkta Francine’in içinde bir şeyler kırılmıştı. Belki de kalbi. Çocukluk anıları paramparça olmuştu. Bununla birlikte, kendi etrafına diktiği aşılmaz engeller de parçalanmaya başlamıştı. Todd bu kırılma ve erimeye tanık olmuştu.

Madeleine elinde bir tepsiyle döndü. “Todd nereye gitti?”

“Todd mu?” diye yineledi Francine, kafası karışmıştı.

“Todd Constable. Pansiyonerin.”

“Adını biliyorum,” dedi Francine alaycı bir tavırla. “Ama ona ne zamandan beri ismiyle hitap ediyorsun?”

Madeleine omuz silkti. “Dün sen ormana gittiğinde ona Todd dememi istedi.”

Francine dişlerini sıktı. “Ben dışarı çıkıyorum,” diye mırıldandı.

“Bu havada mı?” dedi Madeleine. “Dışarıda fırtına var.”

Francine omuz silkerek odadan çıktı. Annesinin eski ceketini aldı ve kapıyı güreşerek açmadan önce bir kese ot aldı. Bahçeye çıktığında “Bree,” diye seslendi. Bu sesleniş pek içten değildi, çünkü Lonehowe Ormanı’nı kasıp kavuran çığlık çığlığa fırtına şeytanın sesini bile bastırabilirdi.

Tam bahçenin sınırına otları serpiştirmeye başlamıştı ki dondu kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Ormandan yine bir ışık parıltısı geldi, kısa bir parıltı yanından gümbürdeyerek geçen muazzam bir rüzgâr tarafından çabucak bastırıldı. O kadar şiddetliydi ki topuz yaptığı saçlarını savurarak saçlarının yüzünün etrafında çılgınca dolanmasına neden oldu. Rüzgârı *görebiliyordu*. Ölü yapraklar, dallar ve püsküren karla karışık yağmur çılgın bir dansla etrafa savruluyordu. Kulakları sağır eden patlama yanından hızla geçti ve kırılan camlardan oluşan bir gürültüyle malikâneye çarptı. Eğik saat kulesi endişe verici bir şekilde sallandı. Francine nefesini tutmuş, rüzgârın etkisiyle kulenin devrilmesini bekliyordu. Kule eğildi, sonra şeytani rüzgâr Lonehowe Ormanı’nın diğer tarafına doğru ilerlerken kendini düzeltti.

Evin içinden boğuk bir gürültü geldi.

Francine koşmaya başladı, ön kapıyı kırarcasına açıp “Madeleine?” diye bağırarak antreden içeri daldı.

Bir başka gürültüyle ön salona koştu. Dehşet dolu gözleri patlayan yıkımla karşılaştı.

Tüm bunların ortasında Madeleine sinmiş, kollarıyla başını uçan camlardan korumaya çalışıyordu. Bacadan gelen devasa rüzgâr salonu darmadağın ediyor, paramparça pencerelerden içeri giren rüzgârla çarpışarak perdeleri çılgınca dalgalandırıyordu.

Francine, “Madeleine!” diye bağırarak kız kardeşini ayağa kaldırmaya çalıştı.

Aşağı doğru esen rüzgâr güçlenerek cam parçalarını havaya uçurdu. Kız kardeşler kapı aralığına doğru kaçışarak, uğuldayan rüzgârın çileden çıkmış derviş gibi odayı birbirine katışını şaşkınlıkla izlediler.

“Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim,” diye fısıldadı Madeleine, Francine’in kolunu sıkıca kavrayarak.

“Ben de görmedim.” Gözleri havanın hırıltısı ve yırtıcı çığlıkları arasında gidip gelirken Francine’in zihninde korkunç bir farkındalık belirdi. Bu doğal bir şey değildi.

Dudakları öfkeyle gerildi. “Bree!” diye bağırdı. “Bu curcunayı hemen kes!”

“Delirdin mi sen?” diye tısladı Madeleine, Francine’in kolunu daha sıkı kavrayarak. “Bu Bree değil! Bu fırtına!”

Francine kız kardeşinin kendisini tutan elinden kurtulduktan sonra salona doğru yürüdü. Etrafında vahşi hava dönerken tokasız saçları kasırgadaki yosunlar gibi yüzüne dolanıyordu.

“Bree?” diye tekrar bağırdı, sesindeki şüphe titremesi öfkesi tarafından bastırılmıştı. Küçük hayaletin varlığını hissedebiliyordu. Ama Bree yaramaz ve şakacıydı, asla zarar vermezdi. İçini ürperten bir soğukluk hissetti. Burada başka bir şey vardı, şeytani ve kötücül, buraya ait olmayan bir şey.

Korku dolu gözlerini Madeleine’e çevirdi ve kız kardeşinin onu kapının eğreti güvenliğine doğru sürüklemesine izin verdi.

“Bu Bree değil. O gerçek değil!” diye bağırdı Madeleine. “Bunun Bree olmadığını biliyorsun. Bu sadece korkunç bir rüzgâr.”

Francine başını şiddetle salladı. “Bree *burada* ama yalnız değil.”

Madeleine’in yüz ifadesi önce şaşkınlıkla, sonra da dehşetle buruştu. “Francine...” diye söze başladı, sonra mutfaktan gelen bir gürültüyle arkasına döndü, açık arka kapıdan soğuk bir hava içeri daldı.

Francine her gözeneğinde karıncalanan korkuya karşı dudaklarını sıkarak, “Arkama geç!” diye bağırdı.

Madeleine hiç tereddüt etmeden Francine’in arkasına geçti. Francine, Madeleine’in titrediğini hissedince kendisinin de aynı şiddette titrediğini fark etti.

Soğuk hava huni gibi bükülerek iki kadına doğru uzandı.

Francine elindeki keseyi hâlâ sıkıca tutuyordu. Bir avuç ot çıkardı ve onları soğuk havaya fırlattı.

Korkunç, doğaüstü bir çığlık salonu yırttı ve ruhani kasırga kıvrılarak uzaklaştı. Otlar yılan gibi kıvrıldı ve odanın içinde uçuşan cam kırıklarıyla karışarak sarı duvar kağıdını oydu.

“O da neydi öyle?” Madeleine fısıldadı.

“Kasıkotu ve köpekotu.”

Madeleine, “İşe yaramayacak!” diye bağırırken bacadan sıcak bir hava akımı geldi, soğuğa çarparak havayı odanın ortasına doğru itti. “Bu bir fırtına, Francine! Sadece bir fırtına.”

Francine, “Bree bizi korumaya çalışıyor!” diye haykırırken gözleri şiddetle, korkunç bir şekilde sıcaktan soğuğa doğru gidip geliyordu. Sinirleri diken diken eden korkunç, tiz bir çığlık çatışmaların ortasında yükseliyordu.

“Ona yardım etmeliyiz!” Francine, Madeleine’i girişe doğru ittikten sonra dehşet verici çığlığı duymak için kısmen döndü. Şiddetli dondurucu fırtınanın ortasında kısa bir süreliğine ağzı

açık, yüzü nefretle çarpılmış bir adam silüeti belirdi, ardından sıcak hava adama çarptı.

Francine dehşet içinde hıçkırarak ağlayan Madeleine'e, "Kendine gel," diye çıkıştı ve Madeleine'i peşine takarak mutfığa doğru yürüdü. Buna hiç tahammülü kalmamıştı. Burası onun eviydi! Annesi ona kötülükle nasıl başa çıkacağını öğretmişti. Fırtına yüzünden zorla açılmış olan arka kapıyı kapattı.

Francine çekmeceleri açtı, birkaç kese çıkardı, sonra yukarı uzanıp tavandan sarkan kurutulmuş otları indirdi.

Antreye dönerek yemek odasının eşiğine yoğun bir ot yığını dizdi.

Madeleine şaşkınlıkla Francine'i izleyerek "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

"Kendimizi korumalıyız. Evi korumalıyız."

"Neyle? Aptal otlarınla mı?" diye homurdanan Madeleine, odadan odaya koşturan, her kapı aralığına otar döken, sonra da bunları üst katlara çıkan merdivenlere saçan kız kardeşinin peşinden koştu.

Dalga geçilmesine aldırmadan, "Kapa çeneni ve hazırlan," diye tersledi.

"Ne için hazırlanayım?" Madeleine korku dolu bir fısıltıyla ve daha da korku dolu bir bakışla Francine'in gergin yüz ifadesine baktı, sanki kız kardeşinin akıl sağlığından endişe ediyor gibiydi.

"Bilmiyorum."

Francine ihtiyatlı bir şekilde salona doğru yürüdü. Çarpışan hava büküldü ve kıvrıldı. Sabit bir raf duvardan koparak soğuk havanın bükülmesiyle uçtu ve şömineye doğru daldı. Bree'nin küçük görüntüsü şöminenin üzerinde titreyerek belirdi, dudakları vahşi bir hırıltıyla geriye çekilmişti.

“Bree!” Küçük hayalet bağırarak hortlağın üzerine atladı ve Francine dehşet dolu bir çığlık attı.

Bree, Francine’in neredeyse kulak zarlarını patlatacak bir çığlık sesi yayan ve ardından kalbini parçalayan korkunç bir inilti çıkaran kıvranan havanın içine çekildi.

“Bree!” diye bağırdı. “Hemen şömineye gir!” dedi ve bitki bulutu saçarak salona koştu.

Civanperçemi... Dağçayı... Sıracı otu... Mine çiçeği... Bir sıcaklık dalgası yağmur yağar gibi Francine’in üzerinden akıp giderek şöminenin içinde kayboldu.

Acı dolu bir çığlık Francine’in ruhunun en karanlık kısmına bıçak gibi saplandı. Çılgınca. Vahşi. Öfkeli bir soğuk hava sarmalı tavana doğru yükseldi, sonra aşağıya inerek Francine’i itti.

Francine yerinde durdu ve “Evimden defol!” diye bağırdı. Sonra odadan koşarak çıktı, geçerken ağzı açık kalmış Madeleine’i yakaladı.

Antrede koşturdular, peşlerinde acı ve soğuk bir öfke vardı. “Ön kapıyı aç, sonra beni takip et!” diye bağırdı Francine, yemek odasına dalmadan önce Madeleine’i bıraktı.

Madeleine ablasının sözünden çıkmaya cesaret edemedi. Kapıyı çekip açtı ve soğuk hava peşlerinden fırlarken yemek odasına daldı, sonra sanki bir şey yemek odasına girmesini fiziksel olarak engelliyormuş gibi açık kapı aralığına çarptığında çığlık attı.

Francine’in koruması dayanıyordu.

Francine, koluna batan Madeleine’in tırnaklarına aldırmadan, “Kızgın,” diye fısıldadı.

Soğuk öfkenin alevleri antreyi kırıp döküyor, giriş arıyor ama bulamıyordu. Ket vurulmuş öfkenin yalvaran feryadı, açık ön kapıdan gecenin içine doğru patlamadan önce eski yapıyı parçaladı.

Malikâne nefes alan bir sessizliğe gömüldü. Zaferin verdiği gururlu bir sevinç yoktu, sadece yorgunluk vardı.

Rüzgâr yerini yağmura bırakırken çatıdan önce hafif, sonra daha sert tıkırtılar geliyordu.

Francine Madeleine'den uzaklaştı ve ön salona doğru koştu.

“Bree?” diye fısıldadı. “Her şey yolunda. Geçti artık. Artık dışarı çıkabilirsin.”

Şömineden sessiz bir hıçkırık sesi yükseldi. Ayak sesleri merdivenlerde yankılanırken ılık bir hava dalgası bacadan yukarı yükselerek kayboldu.

Francine ve Madeleine, yüzleri şoktan bembeyaz kesilmiş bir hâlde, çığlık çığlığa salona giren Todd ve Keefe'ye döndüler.

Sadece birkaç dakika içinde yaratılan yıkımı derin bir hayranlıkla inceleyerek, “Vay anasını!” dedi Keefe.

Bir açıklama yapması gerekiyordu ama Francine'in boğazı öyle bir düğümlenmişti ki konuşamadı. Dizginlediği tüm korku içine doldu ve titremeye başladı. Yalvarırcasına kız kardeşine baktı.

Madeleine, sesinde bir korku titremesiyle, sorulmasını beklemeden, “Fırtınaydı,” dedi. “Bütün pencereler rüzgâr yüzünden kırıldı. Bakın!” Parmağıyla, yağmurun hâlâ belli bir açıyla düşmesine izin veren ve ahşap zeminde havuzlar oluşturan pencereleri işaret etti. “Burada çok şiddetli fırtınalar olur,” dedi Madeleine. “Göl sisteminin ve tepelerin jeolojik oluşumuyla ilgili bir şey.”

Francine önce şaşkınlıkla kız kardeşine, sonra da Todd'a baktı. Todd kaşlarını çatmış, parçalanmış camların arasında yatan ıslak otlara bakıyordu.

“Yukarıdaki o korkunç gürültüyü duydunuz mu?” dedi Keefe. “Sanki cehennemden gelen şeytanlar duvarlardan çığlık atıyor gibiydi.”

“O merkezî ısıtma sistemiydi,” dedi Todd. Bakışları Francine'e yöneldi, kaşları çatıldı. “Sen duymadın mı?”

“Merkezî...” Francine sözünü kesip Madeleine’e baktı, o da omuz silkti.

“Öyle mi oldu?” dedi Keefe. “Ben yine hayaletler olduğunu düşünmüştüm. Çok gürültü yapıyorlardı.”

Todd öfkeyle başını salladı.

“Sana söylüyorum, burada hayaletler var Todd. Onları *hissedebiliyorum*. Özellikle de böyle gecelerde. Her türlü iğrenç hortlağın ortaya çıkıp halkın ödünü koparması için yaratılmışlar. Işıkları gördün mü? Fırtınadan hemen öncekileri? Orman deli gibi titreşiyordu.” Ürperdi. “Kabaktan yapılan fenerler gibi,” diye ekledi gizemli bir ifadeyle.

Francine’in kaşları şaşkınlıkla kalktı. Fırtınadan önce ormanda ışıklar gördüğünü unutmuştu. Kısa bir süreliğine görmüştü ve tamamen aklından çıkmıştı. Onları bizzat görmeyeli yıllar olmuştu ve yeniden ortaya çıkmalarına ne anlam vereceğini bilemiyordu.

Todd bu kez bıkkınlıkla başını bir kez daha sallayarak Madeleine ve Francine’e gülümsedi. “Hanımlar, ikiniz de biraz korktunuz. Neden yatağa gidip bu işi Keefe ve bana bırakmıyorsunuz? Fırtınanın daha fazla zarar vermesini önlemek için bu gece pencereleri kapatmanın bir yolunu bulabileceğimize eminim. Camların değiştirilmesini yarın hallederim.”

“Çok nazıksınız,” dedi Madeleine, daha Francine onun teklifini reddetmek için ağzını bile açmadan.

Madeleine, Francine’in kolunu çekiştirdi, Francine hareket edemiyor gibiydi. Francine odaya son bir kez daha baktı. Sanki fırtına henüz dinmemiş gibi hâlâ basık bir havası vardı ama yine de bomboştu.

Madeleine, Francine’i antreye çıkmaya zorlayıp üst kata yönlendirirken adamlara gülümsedi.



ON

İki kız kardeş Francine'in odasına gittiler. İkisi de yalnız kalmak istemiyordu ve Francine için bu, onca şoktan sonra en büyük olanıydı. Yaşayan başka bir insanın varlığına ihtiyacı vardı ve bunun kız kardeşi olmasına sevinmişti. Madeleine az önce ne olduğunu anlayabilirdi.

Francine kapı kapanır kapanmaz, "Bir şey gördün mü?" diye sordu.

"Ne gördüm mü?"

Francine kaşlarını çattı. "Salonda bir şey vardı."

Madeleine'in yüzü alışılmadık bir şekilde donuklaştı. "Sadece rüzgârdı, Franny. O odada her zaman rüzgâr eserdi. Sadece fırtınaydı."

"Hayır! Orada Bree'yle birlikte bir şey vardı! Onunla savaşıyordu. Şeytani bir şey." Kız kardeşine baktı, sonra dudakları gerildi. "Eve yanında ne getirdin?"

Madeleine ona bön bön baktı.

"Aklını mı kaçırdın sen?"

“Sen eve geldiğinden beri ev farklı hissettiriyor ve bu gece ...” Yatağa oturdu ve Madeleine’in dün eve girdiği anı hatırlamaya çalıştı. Sonra dehşet içinde gözlerini kapadı.

Madeleine içeri girmek istemiş, o da *Sen ve diğer her şeyin* demişti. Nasıl bu kadar aptal olabilmmişti?

Onu endişeyle izleyen kız kardeşine baktı. “Eve kötü bir ruh getirmişsin, onu bir şekilde kendine çekmeyi başarmışsın,” dedi soğukkanlılıkla, duyguları hiç de soğukkanlı olmamasına rağmen. “Gitmek zorundasın. Burada kalamazsın. Kötülükle işim olmaz.”

Madeleine’in gözleri büyüdü, sonra da gözleri yaşlarla doldu. “Beni kovuyor musun?”

“Evet... Hayır!” Francine dağınık düşüncelerini toparlamaya çalıştı. “Özür dilerim Maddie,” dedi sessizce, yıllardır kullanmadığı kısaltmayı kullanarak. “Burası senin de evin. Böyle söylememeliydim.”

Şaşırان Madeleine, “Daha önce hiç benden özür dilediğini sanmıyorum” dedi.

“Çünkü daha önce bir özü hak etmemiştin,” diye tersledi Francine.

“Senin saçma otların kötülüğü uzak tutmak için değil mi?” Madeleine gözlerinden bir damla yaş süzülürken bile ters ters cevap veriyordu. “Şifalı bitkiler içeri davet edilmiş bir ruhu dışarıda tutamaz.”

Kemikleri sızlayan Francine yüzünü ovuşturdu. Madeleine yanıliyordu. Otlar kötülüğü dışarıda tutuyordu ama kötü bir ruh içeri davet edilmişse, dünyadaki hiçbir koruma onun içeri girmesini engelleyemezdi.

Aniden ayağa kalktı. “Buraya getirdiğin bu ruhtan kurtulmalısın.”

“Peki bunu nasıl yapacağım?”

“Kocana sor. Seanslar falan düzenlediğini söylemiştin.”

“Sebastian mı? O benim *eski* kocam.” Madeleine yüzünü buruşturdu, sonra omuz silkti. “Zaten sırf ona şaka olsun diye kabul etmiştim. Sebastian’ı da dört yıldır görmedim! Senin bu ruhun ortaya çıkmak için dört yıl beklemez herhâlde.”

Bu Francine’i duraksattı. Bir ruh ortaya çıkmak için neden bu kadar uzun süre *beklesin* ki?

Madeleine sakın ve alçak bir sesle, “Bence birini görmelisin,” diyerek sessizliği bozdu.

“Ne?”

Madeleine, “Bir dönem bir psikiyatristle evliydim.” diye söze başladı.

Francine gözlerini devirdi. “Tabii ki öyleydin.”

“Bence o da fırtına sırasında bir tür psikotik nöbet geçirdiğini söylerdi.”

“Hissedemedin mi?” diye tısladı Francine. “Tehdidi? Burada, evimizdeydi. İçeri girmek için fırtınayı kullandı.”

“Sadece bir fırtınaydı, Francine! Sadece bir fırtına, başka bir şey değil. Ne tehditkâr ne de başka türlü hayaletler vardı. Sadece korkunç bir fırtına.”

“Neden bu kadar inatçısın?” Francine aklına doluşan azıcık şüpheyi bastırmak için gereksiz bir hiddetle bağırdı.

Madeleine donuk gözlerle kız kardeşine baktı. “Çünkü bunların hiçbirisi mantıklı değil. Hayaletlere inanmıyorum. Hiç inanmadım.” Ardından fısıltıyla, “Çünkü haklı olmana dayanmıyorum.”

Francine yüzünü sertçe ovuşturdu. Uzun bir gün olmuştu. Çocukluğundan beri ilk kez ağlamış, korkudan aklını kaçırmış

ve Montgomery'le Bree için gecikmiş bir yas tutarak hüznle dolmuştu.

Kız kardeşinin endişeli ifadesini görmezden gelerek, "Bree buradaydı. Bizi koruyordu."

Madeleine hayal kırıklığı içinde gözlerini tavana dikti. "Peki, sadece bunu iddia ettiğin için soruyorum; bunu neden yapsın ki?"

"Bilmiyorum ve ona soramıyorum bile çünkü yanıma gelmiyor."

Madeleine, Francine'in yanındaki yatağa uzandı. "Bu gece seninle uyuyacağım," dedi küçük bir ürpertiyle. "Bütün bu hayalet muhabbetinden sonra odama dönmemin imkânı yok."

Francine başıyla onayladı.

Eski modeline küçümseyerek bakan kız kardeşine bir gecelik ödünç verdi, Francine'in diş fırçasını kullandı, sonra dar yatağına tırmandı.

Dar bir yataktı ama ikisi de şikâyet etmedi, birbirlerine yakın olmanın rahatlığını yaşıyorlardı.

Madeleine kıpır kıpır biriydi. Bir süre yorganla boğuştu, sonra sustu. Francine onun uykuya daldığını düşündüğü sırada, "Sadece iddianı tartışmak adına soruyorum, neden şeytan tersi kullanmadın? Bir ruhu tümüyle yok ettiğini ben bile biliyorum... *Kara ruhları mahvetmek için şeytan tersinin yanık kokusu.*"

"Şeytan tersini yakmak zorundasın, aksi takdirde işe yaramaz ve iyi ya da kötü tüm enerjileri temizler. Bree'yi de yok edebilirdi."

Madeleine bir an sessiz kaldı; Francine kız kardeşinin zihninin bir şeyler düşündüğünü neredeyse duyabiliyordu. "Peki ya çiriş otu? *Ahirete giden yolu çiriş otu gösterecek.*"

“Bree’yi de öbür dünyaya gönderirdi.”

Madeleine iç çekti. “Senin için her şey Bree’yle ilgili, değil mi?”

“Evet,” dedi Francine yavaşça. “Sanırım her zaman öyleydi, hayattayken bile.”

“Bazen ondan nefret ediyorum.”

Francine kıpırdanarak burun buruna gelmelerini sağladı. “Neden?” diye fısıldadı, incinmişti. “Bree sana hiç zarar vermedi.”

Madeleine’in fısıltıyla karşılık vermesi uzun zaman aldı: “Çünkü senin *benim* kız kardeşim olmanı istedim. Sadece benim. Ama hep sen ve Bree vardınız. Hayalî bir birinciliği kaptırmak zordur. Biz küçükken sen hep Bree’yle ormanda ne yapıyorsanız yapardınız, ben de hep katılmak isterdim ama izin vermezdin. Bree’nin benim de hayalî arkadaşım olmasını istedim, böylece benimle vakit geçirebilecektin.”

Cevap vermeden önce duraksama sırası Francine’deydi. “Böyle hissettiğini bilmiyordum.”

Madeleine’in omuz silkmesiyle yastık yerinden oynadı. “Bilseydin bir şey fark eder miydi?”

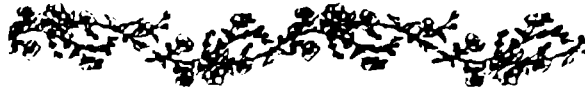
Bir sessizlik daha oldu, ardından, “Hayır, muhtemelen fark etmezdi.” dedi.

Francine kıpırdamadan yattı, gözlerini kısarak kız kardeşinin gölgeli yüz hatlarına baktı ve başka bir şey söylemesini bekledi. Bunun yerine, birkaç dakika sonra tek duyduğu sessiz horultular oldu.

Sırt üstü yatan Francine, onu uyutacağını umarak yağmuru dinledi. Salonda olanları tekrar tekrar gözden geçirdi ve her tekrarda Madeleine’in şüphesizliği Francine’in kesinliğine renk kattı. Belki de doğal olmayan hiçbir şey *olmamıştı* ve her şeyi

hayal etmişti. Bree dışında garip bir şey olmamıştı. Kesin olarak bildiği tek şey, Bree'nin orada olduğu ve korktuğuydu.

Gece uzadıkça ve yağmur yavaş yavaş azaldıkça dış dünya sessiz ve ıslak kalmıştı. Karanlığa, geceleri evin çıkardığı sesler eşlik ediyordu. Duvarlardan donuk gıcırtilar, gizli çizikler ve belli belirsiz bir mırıltı yayılıyordu. Ev Francine'in üzerine çökmüş gibi ağır, kapalı ve boğucu geliyordu.



Francine, Madeleine'in yataktan kalkıp odadan çıktığını hissedene kadar uyuyormuş gibi yaptı. Giyindikten sonra aceleyle aşağı indi ve antrede durup kaşlarını çatı. Vitraylı kapıdan sızan ışık karanlık zemini aydınlatıyordu ve Francine salonun kapalı kapısının altından süzülen bir tutam dumanı seçebiliyordu.

Antrede hafif bir tütün kokusu dolaşıyordu. Bayat değil, tazeydi ve bir pipodan geliyordu. Kiraz ve akçaağaç. Hoş bir kuydu ama yine de içini bir ürperti kapladı. Salon kapısına dikkatle baktı, hatta ona doğru bir adım attı, elini uzattı.

Evin içinden gelen bir ses onu ürküttü. Bir nefes. Kendi nefesi. Bir elini göğsüne götürdü, kalbi çok hızlı atıyordu.

Sessizlik etrafını sarmıştı, kindar bir sessizlik. Yoğun, gergindi. Birinin onu gölgelerden izlediği hissiyle sıkıştı, ancak arkasını döndüğünde kimsenin orada olmayacağını biliyordu.

Derin nefesler alarak kendini yavaş yavaş sakinleşmeye zorladı. Sakinleşebildiğini hissettiğinde salonun kapısına tekrar baktı, sonra kendine her türlü aptallığı yakıştırdı. Orada hiçbir şey yoktu. Kapının altından duman sızılmıyordu, sadece desenli ışığın üzerinde dans eden toz zerrecikleri vardı.

Francine omuzlarını dikleştirdi ve salona doğru yürüdü ve bakakaldı.

Salon tertemizdi; raflar duvara asılmış, sandalyeler ve masalar yerlerine yerleştirilmiş, köşede de hiçbir yapıştırıcının düzeltemeyeceği cam ve kırık süs eşyalarıyla dolu bir kutu duruyordu. Dün geceki şiddetten geriye kalan tek şey olan tahta pencereler ve duvar kağıdındaki çizik izleri odayı çirkin bir kasvet içinde bırakmıştı.

Francine'in önceki gece eve kötü bir şeyin girdiğine dair hissettiği güven, bu çirkin karanlıkta şüpheli mırıltılardan öteye gidemiyordu.

"Şaşırtıcı, değil mi?" dedi Madeleine kapı aralığından içeri bakarak.

Francine başıyla onayladı. "Bunu Bay Constable mı yaptı?"

"Evet. Bu kadar zahmete girdiğine göre seni gerçekten seviyor olmalı."

"Bunu nereden çıkardın? Benimle daha yeni tanıştı."

"Hayatında tanıştığın neredeyse herkes için bunu söyleyebilirsin. Yıllarca tanımış olsalar bile kimse seni tam anlamıyla *tanıyamıyor*. Sen tanıdığım en ölçülü, kendi hâlinde insansın." Madeleine'in sesi neredeyse üzgün geliyordu.

Francine ne diyeceğini bilemedi.

"Tecrübelerime dayanarak söylüyorum. Erkekleri tanımam ve Todd senden hoşlanmasaydı bunu yapmazdı."

"Hadi ya." Sıcaklık Francine'in göğsünden yüzüne yayıldı. Madeleine görmesin diye arkasını döndü.

"Belki de birinin sana yaklaşmasına izin vermenin zamanı gelmiştir," dedi Madeleine usulca.

"Tek başıma gayet iyiyim," diye karşılık verdi Francine. "Dışarı çıkıyorum," diye ekledi, antreye doğru yürümeye başlamıştı bile.

"Nereye gidiyorsun?"

“Dışarı!” Francine ceketini, bir avuç rezene tohumunu ve dulavrat otu bileziğini kaptığı gibi kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

Çimenlerin üzerinde, kaşlarını çatmış endişeyle malikânenin çatısına bakan Todd’u görünce irkilerek durdu. Çatılı kaşları Francine’i görünce sıcak bir gülümsemeye dönüştü. “Günaydın.”

Francine başıyla onayladı ve Todd’un yanına gitti. O da malikâneye baktı, yüreği ağzına geldi. Eski bina kırbaçlanmış bir köpek gibi içine sinmişti. Çok sayıdaki pencere, aceleci bulutları asık suratlı bir dikkatle ve yeni bir darbe beklentisiyle yansıtıyordu..

“Fırtına sırasında birkaç kiremit kaybetmişsin” dedi Todd. “Bir ıslah deposunda evin yaşına uygun yenilerini bulabilirim. Ama gördüğün gibi saat kulesi daha da çökmüş.” Nasıl tepki verdiğini görmek için Francine’e yan gözle baktı.

Francine gözlerini evden ayırmamıştı.

“Ayrıca merkezî ısıtmanın acilen bakıma ihtiyacı var. Borularda sızıntı olma ihtimali çok yüksek ve bu da her türlü soruna yol açabilir. Ne kadar eski olduğunu biliyor musun?”

Francine omuz silkti ve “Aşağı yukarı yüz yıllık,” dedi. Derin bir iç çekti. “Bakın, Bay Constable, sizin de belirttiğiniz gibi, onarılması gereken pek çok şey var ama bahsettiğiniz her onarım büyük miktarda para gerektiriyor ve bu da bende fazla olmayan bir şey. Bu yüzden listeye merkezî ısıtmayı da ekleyeceğim ve mali durumum elverdiğinde bunu da halledeceğim.”

Todd çenesini ovuşturdu. “Bu konuda size yardımcı olabilirim. Arkadaşım çalışırken ona ev sahipliği yaparsanız malzemelerin maliyeti karşılığında bu işi yapabilir.”

Bu nazik teklif karşısında Francine’in ağzı açık kaldığında, Todd neşeyle gülümsedi. “Benim işimde pek çok başka zanaat-kârla tanışıyorsunuz.”

“Ben—” Ne diyeceğini bilemeyen Francine, onaylamaması gerektiğini bildiği hâlde kendini başını sallarken buldu. Onun yardımını istemese de başı hâlâ sallanıyordu. “Şey, belki merkezî ısıtma sistemi,” diye kabul etti. Ona gergin bir şekilde gülümsedi. “Çok nazıksınız.”

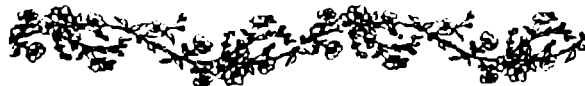
“Sorun değil.” Todd koluna doladığı paltosuna baktı. “Hawkshead’e mi gidiyorsun? Biz de tam çıkmak üzereydik. Seni bırakmamı ister misin?”

“Hayır, bence zaten yeterince yardımcı oldun ayrıca yürümeyi tercih ederim.” Todd’a başıyla selam verdi ve yanından geçip gitti.

Lonehowe Ormanı’na girerken duraksadı. Kestirmeden gitmek istemiyordu ama Todd’un yolda yanından geçip gideceğini biliyordu; bu onu, Todd’un bırakma teklifini kabul etmediği için inatçı bir aptal gibi gösterecekti.

Elindeki rezene tohumlarını sıkıca kavrayarak patikaya girdi.

Ağaçlar etrafını sardığı anda zihni, yıkılmakta olan saat kuleleri ve merkezî ısıtma gibi acil konulardan uzaklaştı. Bütün gece düşünmüş ve hiçbir sonuca varamamıştı. Şüphe, her birkaç metrede bir dirseklerini böğrüne saplayarak yanında ilerliyordu. Belki de Madeleine haklıydı ve Francine dün gece delirmişti, olmayan şeyler görüyordu. Peki ne görmüştü? Havadan başka bir şey... Neredeyse fiziksel bir şey gibi şekillenmiş hava. Hayır, muhtemelen hepsi kafasının içindeydi. Ama yine de... Yine de Thwaite Malikânesi’nde bir sorun vardı. Kendini bildi bileli ilk kez, dost canlısı hayaletlerin bile ziyaret etmeyi reddettiği karanlık, acı bir atmosferin musallat olduğunu hissediyordu.



Turistler Ambleside'a giden otobüs için kuyrukta bekliyordu. Francine sabırsızlıkla onların yanında durdu ve kendisi binemeden otobüsten inen ziyaretçi akınına kaşlarını çattı. Dönüş bileti aldı ve diğer yolcuların dikkatinden uzak kalacağı ön taraftaki tekli koltuğa oturdu.

Otobüs Windermere Gölü kıyısında ilerlerken Francine Sam Woodall'ı düşünüyordu. Sam Woodall diye birini hiç hatırlamıyordu. Muhtemelen şimdi seksen yaşında ya da daha fazla olmalıydı.

Başka bir otobüsle, ağaçlarla kaplı ürkütücü tepelerden geçerek Keswick'e vardıklarında Francine endişelenmeye başladı. Daha önce polisle hiç muhatap olmamıştı ve emekli de olsa bir polisle nasıl konuşulacağından emin değildi. Bir polise soru sorabilir miydi? Genellikle tam tersi olurdu. Ya onların da avukatlar ve doktorlar gibi bir tür gizlilik kuralları varsa?

Keswick'e vardığında Francine, çay yapraklarının bir kez daha doğru okuduğunu fark etti; Thwaite Malikânesi'nden en uzak mesafeye yaptığı bir yolculuğa çıkmıştı. Mesafe sadece yirmi beş kilometre olmasına rağmen, yarattığı korku ona sanki başka bir ülkedeymiş gibi hissettiriyordu. Francine'in Keswick'ten açıkça nefret etmesi de yardımcı olmuyordu. Modern ve büyüktü: Çoğu şeyde tahammül edemediği iki şeydi.

Otobüslerde geçecek bir güne razı olan Francine, Seatoller'a giden bir otobüse bindi. Yağmur çiselemeye başlamış ve hava onun kasvetli ruh hâline oldukça uygun bir şekilde sisle kaplanmıştı. Derwent Gölü'nün etrafındaki Cat Bells'in örtülü tepelerine yol veren Keswick'in geçip giden evlerine baktı. Zirveler artık haritalarda var olmayan adalar gibi karanlığın içinde ve dışında belirliyordu.

Seatoller Köyü, kudretli Honister Geçidi'nin gözetimi altında tek bir sokaktan oluştuğu için barda hızlı bir sorgunun ardından Sam Woodall'ın adresini bulmak kolay olmuştu. Francine'in takdir ettiği düzgün bir bahçesi ve parlak kırmızı bir kapısı olan küçük bir kiremit evdi.

Francine kapıyı çalar çalmaz kapı açıldı, sanki yaklaştığı bir perdenin kıpırtısından anlaşılmıştı. Sam Woodall'ın beyaz, rüzgârda uçuşan saçlarının altında yumuşak bir yüzü vardı. Bu yüz gülümsemeyle genişliyor ve kırıksıklıklar çoğunlukla sokakta geçirilmiş bir hayatı işaret ediyordu.

“Günaydın,” dedi Francine sert bir sesle. “Ben Francine Thwaite.”

“Hawkshead Thwaite'lerden biri mi?” diye sordu adam, Francine'e ilgiyle bakarak.

Francine başını salladı.

“Peki bir Thwaite neden Seatoller'a kadar gelsin ki?”

“Sanırım erkek kardeşim ve ablam boğulduğunda çağrılan polis sizdiniz.”

“Ah. Demek iş o noktaya geldi, öyle mi? Şey, o bendim.” Bir süre Francine'e baktıktan sonra kenara çekildi ve içeri girmesi için elini salladı.

Sam Woodall kısa, karanlık bir koridordan geçerek onları küçük bir mutfığa ve evin arka tarafına bitişik bir kış bahçesine götürdü.

Francine orada donup kalmıştı.

Orkideler. Her yerdeydiler. Yerde, pencere kenarlarında, duvarlar boyunca uzanan raflarda ve tavana asılmış, havada duruyormuş gibi görünüyordular. Odanın ortasında, aralarında bir masa olan iki yıpranmış deri koltuk duruyordu.

Francine olduğu yerde döndü ve bu ihtişam karşısında hayrete düştü. “Ne harika bir gizli bahçe.”

Woodall sevinçle gülümsedi. “Bunu söylemen çok garip. Burayı her zaman gizli yerim olarak görmüşümdür. Otursana.”

Francine deri koltuklardan birinin kenarına oturdu. “Çaydanlığın altını yeni açmıştım,” dedi Woodall. “Bir fincan çay ister misiniz?”

“Poşet mi, demleme mi?”

“Demleme.”

“Evet, lütfen.”

O mutfağa girer girmez, Francine orkidelere daha yakından bakmak için yerinden fırladı. Woodall’ın harika bir koleksiyonu vardı. Bazı çiçekleri sadece kitaplarda görmüştü ve annesinin başardığı gibi orkide yetiştirmeyi asla başaramadığı için derin bir kıskançlık hissetmişti.

“Buyurun.” Woodall elinde küçük bir tepsiyle odaya girdi. Tepsiyi masanın üzerine koydu. “Evet, Bayan Thwaite...”

Kendisine uzatılan fincanı alarak “Francine diyebilirsiniz,” dedi. Çay teklifini kabul etmemiş olmayı diliyordu. Kış bahçesindeki nem boğucuydu.

“Francine. Neden benimle konuşmak istiyorsun?”

Boğazını temizleyerek, “Doğrudan konuya gireceğim. Kardeşime ve ablama ne olduğunu bilmek istiyorum. Bilmem gerekiyor.”

Sam Woodall’ın hakkını vermek gerekirse, kızın sert ses tonu onu biraz bile şaşırtmamıştı. “Neden şimdi? Elli yıl önce boğuldular.”

Francine gözlerini çay fincanına dikmiş, düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. “Olayı yeni öğrendim ama ne olduğunu hatırlamıyorum. O sırada orada olduğumu sanmıyorum.”

“Oradaydın,” dedi Woodall. “Ama hatırlamaman şaşırtıcı değil. Beş ya da altı yaşından büyük değildin.”

“Beş yaşındaydım.”

Adam bir süre orkidelerine baktı, parmağını burnunun altına sürttü, sonra “O geceyi dün gibi hatırlıyorum. Annen üçünüzü bulamadığı için beni çağırmıştı. Küçük oğlan ve en büyük kız vardı... Adını hatırlayamıyorum. Enerjikti. Kızıl saçlı ve çilli, harika bir kızdı.”

“Bree,” dedi Francine, göğsü üzüntüyle sıkışarak. “Onun adı Bree’ydi.”

“Bir de sen vardın tabii.”

“Ne?” Francine yaşlı adama bön bön baktı. “Bir yanlışlık olmalı.”

“Hayır, yok. Annen seni ve kardeşlerini bulamadı. Her yeri aradık ancak ertesi sabah üçünüzü de kuyuda bulabildik.”

“*Ben* kuyuda mıydım? Hayır, olamaz! Bu mümkün değil. Böyle bir şeyi asla unutmam!”

“Ama bu doğru,” dedi Woodall, çizgili yüzü kırışarak. “Hayatımda gördüğüm en üzücü şeydi. Sen ve küçük kardeşin kovanın içindeydiniz. Kolların ona o kadar sıkı sarılmıştı ki, ikinizi ayırmak ayrı bir işti. Kovayı yukarı çıkardığımızda Bree’yi gördük... Sadece aşağıdaki suda bir tutam kızıl saç.”

Durakladı, boğazını temizledi ve devam etti, “İlk başta hepinizin öldüğünü düşündük. Kovanın içinde gözleriniz kapalı öylece oturuyordunuz. Yazın ortasında bile o kuyu çok soğuktu. Yine de hayatta kalmışsın. Seni ve bebeği çıkardığımızda annen bir hayalet kadar beyazdı ama kendini tuttu. Sanki zaten en kötüsünü beklemiş ve buna hazırlıklı gibiydi. Ama Bree’yi bulduğumuzda yıkıldı.” Başını sallayarak, hatırladığı üzüntünün

boğazında düğümlendiğini hissetti. “Hepimizin gözü önünde, asla unutamayacağım korkunç bir feryatla yıkıldı.”

Francine soğuk bir korkuyla titreyerek, “Kız kardeşim Madeleine, babamızın onları öldürdüğüne dair oldukça gülünç bir teori ortaya attı,” demeye zorladı kendini.

“Bu mümkün,” diye kabul etti Woodall. “Bu kesinlikle peşine düştüğümüz bir soruşturma konusuydu ama ben sadece olay yerindeki kanıtlara dayanarak hareket edebildim ve soruşturmadaki karar bunun bir kaza olduğu yönündeydi.”

Francine onun ses tonundaki belirsizliği fark etti. “Ama siz öyle düşünmüyorsunuz.”

Woodall başını yavaşça salladı. “O gece Thwaite Malikânesi’nde boğulmalardan daha büyük bir şey oldu.” Çayından bir yudum aldı, sonra kollarını dizlerine dayayarak öne doğru eğildi ve hafızasının daralttığı gözlerle orkidelerine baktı. Seradaki nemden etkilenmemiş görünüyordu.

Francine keman yayı gibi gergin bir hâlde bekledi. “Bunun bir kaza olmadığını düşündüren neydi?” diye sordu sonunda.

“Birkaç şey oldu ama hiçbirisi pek mantıklı gelmedi. Çok garip bir geceydi. İlk başta elimizde iki küçük ceset ve kayıp bir baba varmış gibi görünüyordu. Ama ancak siz üçünüzü kuyuda bulduktan ve anneniz diğer kızları almaya gittikten sonra onların kayıp olduğunu fark ettik. Bu yüzden evi ve ormanı tekrar aramaya başladık.” İç çekti, sonra omuz silkti. “En mantıklı açıklama babanın Bree ve Montgomery’yi öldürüp diğer üçüyle birlikte kaçmış olmasıydı ve kazayla boğulma kararı çıkana kadar biz de aynen böyle düşündük. Mantıklıydı, çünkü babanız o çocuğu çok severdi, ona bilerek zarar vermezdi. Ama siz kızlardan nefret ettiği herkesçe biliniyordu, o hâlde neden üç kızı yanına almıştı? İntikam için mi? Mutsuz bir evlilikleri olduğu

bir sır değildi. Ayrıca o gece büyük bir kavga etmiş olmaları, çünkü Eleanor fena hâlde yaralanmıştı.”

Duyması acı verici olacak bu bilgiyi nasıl karşıladığını görmek için Francine’e baktı. Francine ona baktı, yüzü kireç gibi ve perişandı.

“İyi misin?” diye sordu nazikçe.

Francine sertçe başını salladı, kusmadan konuşabileceğinden emin değildi.

Başa çıktığından emin olunca devam etti. “Aklıma takılan bir diğer şey de, eğer boğulma olayında masumsa George’un neden bu kadar aceleyle gittiği. Kendisi için bir çanta hazırlamıştı ama kızları için hiçbir şey yoktu. Bir oyuncak dışında. Kızlardan biri...”

Sam Woodall kaşlarını çatı. “Aggie... Agnes! İşte oydu. Peluş bir köpeği vardı. Eleanor, nereye giderse gitsin onu yanında taşıdığını söylemişti. O zamanlar kaybolan tek şeyin o olması bana tuhaf gelmişti... Bu şartlar altında, sanırım o kadar da garip değil. Eğer babanız kardeşlerinizi boğduysa, kazara olsun ya da olmasın, oldukça stresli bir durumda olmalı ve sağlıklı düşünememeliydi. Evdeki tüm parayı da almıştı, böylece kızların güvenli bir şekilde uzaklaştıklarında ihtiyaç duydukları her şeyi satın almayı planlamış olabilirdi. Soruşturmanın ilk günlerinde George’un kızları geri vermek için kendi isteğiyle geleceğini düşündük, çünkü üç küçük çocuğa bakmaya uzun süre dayanabilecek bir adam değildi. Ama hiç gelmedi.”

Francine boğazına düğümlenen çılgı zapt etmeye çalışmaktan sesi kısılmış bir hâlde “Babamı iyi tanır mıydınız?” diye sordu. Kendi babasının Bree’nin ölümüyle bir ilgisi olabileceği düşüncesi kavrayamayacağı kadar büyük bir ihtimaldi. Çok inciticiydi.

“Köydeki diğer herkes gibi. Sana yalan söylemeyeceğim, George Thwaite tam bir piçti.” Woodall’ın ses tonu sertti ve Francine’in irkilmesine neden oldu. “Onunla ilk karşılaştığımda teşkilatta çalışmaya başlayalı çok olmamıştı.” Dudakları öfkeyle gerildi. “Anneni Hawkshead’in ana caddesinde saçlarından tutmuş sürüklüyordu. Onu annenin üzerinden indirdim ama o anda onu öldüresiye dövmeme ramak kalmıştı. Beni engelleyen tek şey üniformamdı. Annenin suç duyurusunda bulunmasını istedim ama yapmadı. Onun hakkındaki düşüncelerimi değiştirecek bir şey yaptığını söyleyemem.”

Francine’e nazik gözlerle baktı. “Annen onsuz daha iyiydi. Her hafta onun üzerine giderdi. Muhtemelen sana ve kız kardeşlerine de sataşmıştır. Kapanış saatinde körkütük sarhoş ve kavgaya hazır olan o adamı bardan dışarı attığım zamanlar... Neredeyse ayırdığım her kavgaya George Thwaite karışıyordu. Boğulma olayının olduğu gece de o vardı. Barda büyük bir arbe de çıkardı ve bir adamın kolunu kırdı. O kaçtıktan sonra orada neredeyse hiç kavga çıkmadı.”

“Daha sonra onu aradınız mı? Boğulmanın bir kaza olduğu düşünülmesine rağmen?”

Woodall başını salladı. “Tabii ki aradım. Kızların babasıydı ama onları annelerinin rızası olmadan almıştı. Ülke çapında bir arama başlatıldı. Ülke çapındaki tüm karakollar teyakkuzdaydı. Elbette görenler oldu ama hiçbir anlamı yoktu. Hiçbirinin izine rastlayamadık. Öylece ortadan kayboldular. Muhtemelen biz bakmaya başlamadan önce yurtdışına gitmiştir.” Ağzını açtı, sonra söyleyeceklerini tekrar gözden geçirmiş gibi gözüküyordu.

Francine sesini planladığından daha sert çıkararak “Ne oldu?” diye sordu.

Woodall ona alaycı bir şekilde gülümsedi. “Annenin bizi aramasının uzun zaman aldığını düşünmüşümdür hep. Sanırım onun kaçıp gitmesini istiyordu.” Kızın şaşkın bakışları karşısında ekledi, “Babanın nasıl bir adam olduğunu hatırlamalısın; küfürbaz, kibirli, zorba. Annen, onun hayatından çıkmasını istiyordu. Sanırım bizi sadece onun uzaklaşmak için yeterince zamanı olduğundan emin olduğunda aradı. Ben de öyle yaptım.” Durdu ve devam etmeden önce çayından bir yudum aldı. “Elbette, hepimiz onun kızları kaçırdığını fark ettiğimizde annen de çaresizce onu bulmaya çalıştı.”

Francine hayal kırıklığı içinde homurdandı. Yaşlı polisin biraz açıklık getirmesini ummuştı ama aklındaki tek şey daha fazla soruydu.

“O kaybolduktan sonra ne oldu?” diye sordu, çünkü Woodall aralarında oluşan sessizliği bozmak istemiyor gibiydi.

“Annen olayı takip eden ilk birkaç hafta boyunca günde üç ya da dört kez kızlarla ilgili bilgi almak için karakolu ziyaret ediyordu.” Orkidelerine kaşlarını çatarak baktı. “Sonra, bir günden diğerine, gelmeyi bıraktı. Sanırım haber alamadığımızı duymaya daha fazla dayanamadı ve onları bulacağımıza dair umudunu yitirdi. Sonra hayat devam etti. Babanızı aramaya devam ettik ama zaman geçtikçe başka suçlar öncelik kazandı. Onu bulmadan yapabileceğimiz fazla bir şey yoktu. Daha sonra annen geçinebilmek için kiracı almaya başladı. Annen iyi bir kadındı. İkinizi tek başına büyüttü. Bir daha hiç evlenmedi ama bu çok şaşırtıcı da değildi.” Duraksadı, ağzı ekşi bir düşünceyle burkuldu. “Onun için kolay değildi. Hawkshead tuhaf bir yer olabiliyor. Başlarda Eleanor’a karşı bir sempati vardı ama annen topluluğun bir parçası olmak için hiçbir çaba göstermeyince bu sempati kayboldu. Sanırım sempatilerinin kabul edilmemesine içerleyenler de var-

dı. Sen ve kız kardeşin yerel okullara gittiniz ama bunun dışında hepiniz kendi içinize kapandınız.” Sırıttı. “Kız kardeşin ergenlik çağına gelene kadar tabii ki. Sonra kilometrelerce ötedeki her erkek onunla takılmaya başladı. Bu annenin başını biraz ağrıttı.”

Francine yaşlı adama sertçe baktı. “Sanki annemi iyi tanıyor-muşsunuz gibi konuşuyorsunuz.”

Utanarak gülümsedi. “Bana karşı nazikti, her hafta onu kontrol etmek için tepeye çıkmaya özen gösterirdim. Bir fincan çay ve sohbet için her zaman vakti olurdu. Ellie Thwaite iyi bir kadındı. Bu Hawkshead’deki herkes için söyleyemeyeceğim bir şey. Varlığıma içerleyenler olmuştu.” Omuz silkti. “Zaman değişiyordu. Polis düşman olarak görülüyordu ve yerel polis ortadan kayboluyordu. Sonra istasyonum kapatıldı ve Windermere’de görevlendirildim. Ondan sonra anneni pek görmedim, belki yılda iki kez o civarda olurdum. Ölüm haberi aldığımdaya çok üzüldüm.”

“Sizi hatırlamıyorum,” dedi Francine merakla, hayatında birkaç gün öncesine kadar farkında olmadığı kara delikler karşısında dehşete düşmüştü. İnsanlar ve olaylar hafızasından silinip gitmişti.

“Ben uğradığımda neredeyse hiç orada olmuyordun. Eğer okulda değilsen, ormandaydın. Sessiz küçük bir şeydin. Evde ol-san bile varlığından pek haberdar olunmazdı. Ama annen senin için endişelenirdi.”

Francine gözlerini kırptırdı. “Endişelenir miydi? Madeleine baş belasıydı, ben değil!”

“Kız kardeşin ele avuca sığmazdı ama sen doğal olmayan bir şekilde sessizdin ve saatlerce kılını bile kıpırdatmadan durabilirdin. Bu bir çocuk için normal değildi. Ben...” Sustu ve başını salladı.

“Siz ne?” diye sordu Francine, bu yabancıнын kendisine dışarıdan nasıl baktığını merak ediyordu.

Adam acınası bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Kuyuda geçirdiğin zamanın sessizliğinin nedeni olup olmadığını merak ettim.”

“Nereye varmaya çalıştığınızdan emin değilim.”

Kıkırdadı. “Ben de ne dediğimi bilmiyorum. Sadece öylesine bir düşünce.”

Francine hafifçe kamburunu çıkardı. “Neden bunların hiçbirini hatırlamıyorum?”

Woodall ona şefkatle baktı. “Küçük bir kız için travmatik bir deneyimdi. İnsanlar korkunç bir şey yaşadıklarında bazen böyle olur. Zihin bunu engeller çünkü başa çıkamaz. Bir bakıma savaş bunalımı gibi. Beyninin seni koruma yöntemidir.”

Francine dudağını kemirdi. Ağlamak istedi ama sonra kendini zor tuttu. Mezarlıkta geçirdiği düne kadar hiç ağlamamıştı ve bir daha ağlamamaya kararlıydı. Başka bir adamın önünde ağlamak istemiyordu, bu bir zayıflıktı.

Uzun sessizlik sürerken ve Francine yeni öğrendiklerinden bir şeyler hatırlamaya çalışarak acınası bir hâlde orkidelere bakarken Woodall, “Bilmek istediğin başka bir şey var mı?” diye sordu.

“Eminim vardır ama ne olduğunu bilmiyorum çünkü hiçbir şey hatırlayamıyorum.”

Woodall masadaki küçük bir çekmeceyi açtı ve bir not defteri ile kalem çıkardı. Hızlıca bir numara karaladı, sayfayı yırttı ve ona uzattı. “Bu benim cep telefonu numaram. Aklına bir şey gelirse beni ara.”

Francine memnuniyetle kâğıdı aldı.

Woodall ayağa kalkarak, “Artık daha mutlu şeylerden konuşmamız gerektiğini düşünüyorum,” dedi. “Güzelliklerimi gösterme fırsatını pek sık bulamıyorum.”

Francine gülümsedi, bu bir rüşvetti. Bir arkadaş karşılığında bilgi. “Bunu çok isterim.”

“Mükemmel!” Woodall ellerini birbirine vurdu ve asil bir edayla biçimsiz bir kolu Francine’e doğru uzattı.

Kendini biraz tuhaf hissedenden Francine, endişeli bir bakış attıktan sonra temkinli bir şekilde kolunu tuttu.

Woodall, Francine’in elini okşadıktan sonra ona kış bahçesindeki her bir çiçeği gösterdi ve ardından onu dışarıya, bahçeye doğru yönlendirdi. Onun arkadaşlığından ne kadar hoşlandığına kendisi de şaşırان Francine, yaşlı adamla uzun saatler geçirdi. Orkidelerinin sofistike zarafetinden Sam Woodall’ın farklı bir çiçek türüne ait olduğu sonucuna vardı. Orkidelerinin aksine, zarif, görkemli ya da muhteşem değildi. Düşünceli, alçak gönüllü ve şefkatli, çok daha eşsiz bir şeydi. Sessiz, pek önemsenmeyen hercai menekşenin tüm niteliklerine sahipti. Konuştukça, çoğunlukla bitkiler hakkında, ilk izlenimlerinde yanıldığını fark etti. Sam Woodall arkadaşlık istemiyor ya da buna ihtiyaç duymuyordu. Yalnız değildi, yanında tutmayı seçtiği kişiler konusunda seçiciydi. Onunla vakit geçirmeyi seçmiş olması Francine’in gururunu okşamıştı.

Düzenleme

Ny.ozlem



26 Temmuz 1969

Bree'nin yanına kıvrılan Rosie, ablasına yaslanıp annesinin sırayla Monty ve Maddie'ye mırıldanmasını izlemekle yetindi.

"Bana bir sır ver," diye fısıldadı Bree. Rosie hâlâ en kolay olanıydı, henüz nasıl sır tutulacağını öğrenmemiştir.

Küçük kız önce ellerine, sonra da Bree'ye baktı. Adı gibi gülücükler saçarak sırttı, ardından tombul dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini Bree'nin kulağının etrafında kavuşturarak, "Bir sırrım var," diye nefes verdi.

Bree'nin tepkisini ölçmek için arkasına yaslandı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Bree, ellerini Rosie'nin kulağına götürmeden önce Agnes'in konuşulanları duymadığından emin olmak için döndü. "Ne sırrı?"

"Agnes sana söylememem gerektiğini söyledi."

Bree Rosie'ye sertçe baktı, küçük kız yakında anlatmak için yanıp tutuştuğu bir sırrı açıklamanın lezzetli beklentisiyle kıvrandı.

“Tacımı görüyor musun?” dedi Bree, başını işaret ederek. “Bugün senin prensesinim. Bu yüzden prensesin olarak bana sırrınızı söylemenizi emrediyorum!”

Rosie sanki işlenmiş altından yapılmışlar gibi Bree’nin başındaki papatyalara dokunmak için narin parmaklarını uzattı. Bree’nin tahmin ettiği gibi kolayca boyun eğdi. “Gizli bir yer” diye fısıldarken küçük kızın sıcak nefesi Bree’nin kulağına değiyordu.

Yüz ifadesi giderek sertleşirken, Bree’nin merakı onu neredeyse boğuyordu. Agnes, Rosie ve Viola’nın gizli saklanma yerini haftalardır biliyordu.

Bir önceki saklanma yerleri çok kötüydü, Bree kısa sürede nerede olduğunu bulmuştu: Masanın altında, zemini alçakta yetişen sıcak pembe medine gülleriyle kaplı olan annesinin serasında.

Bree yeni saklanma yerlerini bulmayı çok istiyordu, çünkü oranın Figjam ve onunkinden daha iyi olduğuna dair korkunç ve sinsî bir şüphesi vardı.

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

Bree taktik değiştirip sertliğini bıraktı ve kız kardeşini gıdıklamaya başlayınca, “Elbette!” diye kıkırdadı Rosie.

“Ne yapıyorsun sen?” Agnes’in gölgesi Bree ve Rosie’nin üzerine düştü.

Rosie’nin gözleri dehşet içinde büyüdü. “Ben bir şey söylemedim! Yemin ederim, Aggie. Ona nerede olduğunu söylemedim...”

“Rosina!” Agnes bağırdı. Agnes’i çileden çıkaracağını bildiği bir sakinlikle kız kardeşine bakan Bree’ye döndü. “Rosie’yi rahat bırak!”

“Neden? O benim de kız kardeşim. İstersem onunla konuşabilirim.”

“Bree!” Figjam Bree’nin kolunu tuttu, sonra başıyla Hawkshead’e giden yolu işaret etti.

Kızların hepsi döndü, tartışmalar bir anda unutuldu.

Tozlu patikada ayaklarını sürüyerek ilerliyordu, son ağaçları da arkasında bırakarak alnını sildi. Ailesinin kadın üyelerini görünce kaşlarını çatı.

Bree ona sert sert baktı. Sarhoştı, Bree bunun belirtilerini okumayı öğrenmişti; yüzü kızarmıştı, gözleri parlıyordu, kol ve bacaklarında bir gevşeklik vardı. Annesine hızlı bir bakış attı, gözlerinin kısıldığını gördü. Onun da bunu değerlendirmeye çalıştığını biliyordu, hâlâ idare edilebilir ve yönlendirilebilir olduğu ilk aşamalarda olmasını umuyordu. Sonrası her zaman çürükler ve ızdırapla sonuçlanırdı.

Selam vermeden ya da varlıklarının farkına bile varmadan malikâneye girdi.

Para, Bree’nin cebinde suçluluk duygusuyla yanıyordu. Aniden ayağa kalktı. “Figjam ve ben ormana gidiyoruz anne,” dedi gözlerini eve dikerek.

Annesi kızının tedirginliği karşısında kaşlarını çatı. “Ne yaptın sen, Bree?”

“Hiçbir şey! Neden hep bir şey yaptığımı düşünüyorsun?” Oysa banknotlar Bree’nin cebinde yanıp tutuşuyor, onun yalanını gizliyordu.

Annesi eve bir göz attı. Yutkundu, sonra döndü ve kızlarına ışıltı ışıltı gülümsedi. “Kimsenin sizi incitmesine izin vermeyeceğim,

çiçeklerim.” Bree’ye baktı. “Eğer yanlış bir şey yapmadıysanız, endişelenecek bir şey yok demektir.” Bu da başka bir yalandı. Thwaite ailesi birbirlerine ve kendilerine söyledikleri yalanlardan oluşan bir ağ örmüştü. O’nun canını sıkmak için pek fazla bir şey yapmak gerekmiyordu.

“Belki de gitmeliyiz, anne?” dedi Agnes endişeyle. “Babam kızgın görünüyor.”

Bu alışılmadık dayanışma gösterisi karşısında şaşırان Bree, Agnes’e belli belirsiz gülümsedi. Ama Agnes görmedi. Gözlerini eve dikmiş, mavi beyaz köpeğine öyle sıkı sarılmıştı ki, sökül-meye yüz tutmuş dikişlerinin patlamaması bir mucizeydi.

“Kim aldı?” Kükreme sesi malikânede yankılandı, sonra bahçeye doğru süzüldü.

Herkes öylece donakaldı.

Gürleyen bir ayak sesi. Avludaydı.

“George?” dedi anneleri, çimenlikte hışımla ilerleyen George’un öfkesi karşısında kaskatı, düz ve sert bir sesle. Maddie eteğine tutunmuş ve Monty kollarında kıvrılmış hâlde ona doğru hızla ilerledi.

Yüzündeki çatlamış damarlar derisinin altındaki minik kurtçuklar gibi kabarmıştı. “Kim aldı onu?” diye tekrar kükre-di. “Hangi şeytanın dölü benim kazancımı aldı?”

“Sen neden bahsediyorsun George?” diye sordu annem, Monty yükselen sesler karşısında ciddi bir şekilde feryat etmeye başladığında ona sıkıca sarıldı. Maddie de ondan geri kalmamak için çılgık atmaya başladı ve yüzünü annesinin eteğine gömdü. “Sabahtan beri hepsi benimle bahçedeydi.”

Agnes'in gözleri Bree ve O'nun arasında gidip geldi. Bree kız kardeşine usulca yalvarırcasına baktı ama Agnes'in gözleri kısıldığında bunun boşuna olduğunu anlamıştı. Bree'yi işaret etti. "Bree'ydi baba! Onu daha önce evden çıkarken gördüm. Oydu!"

"İspiyoncu, dilin kopacak," diye tısladı Bree, Agnes'in duyabileceği kadar yüksek sesle, "ve tüm küçük köpecikler birazcık kapacak!"

Agnes'in ifadesi meydan okuma ve suçluluk arasında gidip geldi, sonra ağlamamak için kendini zor tutarken ağzının kenarı kıvrıldı.

Anneleri kızları ve kocası arasında bir kalkan gibi duruyordu. Durdu ve ona ihtiyatla baktı. "Yapma George," dedi anneleri, elini hem yatıştırıcı hem de savunmacı bir tavırla kaldırarak.

"Ne yapmayayım, kadın?" diye bağırdı.

Anneleri hiçbir şey söylemedi. Ona baktı. Maddie ve Monty'nin çığlıkları iniltiye ve sonunda sessizliğe dönüşürken öylece baktı. Annelerinin nadiren kazandığı bir irade savaşıydı bu. Bree, onun ellerinin titrediğini sırf dikkatini bu yöne verdiği için fark etmişti.

Kızların hepsi nefeslerini tutmuştu, gözleri annelerinin ve O'nun arasında gidip geliyor, kaçmak için işaret bekliyorlardı.

"Çekil yolumdan," diye mırıldandı. "Senin veletlerle uygun gördüğüm şekilde ilgileneceğim."

Yine de kıpırdamadı, olduğu yerde sabitlenmiş, annelerinin bakışlarıyla adeta hipnotize olmuştu.

Bree, bahçeyi saran gerilim yüzünden göğsünün patlayacağını düşündü. Hepsi heykel gibi durmuş, güneşin altında gergin bir tabloda donup kalmışlardı. Malikâne onlara doğru eğilmiş, gergin ve tetikteydi.

İlk hamleyi O yaptı. Gözleri kısıldı, dudakları hırıltıyla geriye çekildi, omuzları sıkılmış bir yumruk gibi kamburlaştı. Başını annelerininikinden birkaç santim uzaklık kalacak kadar eğdi.

“Onlara zarar vermemi mi istiyorsun?” diye tısladı. “Çiçeklerine zarar verdirtme bana.” Kelimeyi kinayeli bir şekilde söylemişti, annelerinin çocukları için kullandığı bu özel ismi çirkin bir şeye dönüştürüyordu. “Bana karşı geldiğinde ne olacağını biliyorsun ve bunun için sadece kendini suçlayacaksın.” Annesi doğru bir karar verememişti. Elini ve bakışlarını indirdi, içine kapandı.

Kaybetmişti.

Monty aniden feryat etti, sanki bahçedeki dayanılmaz gerilim fiziksel olarak canını yakıyordu.

Durakladı, oğluna odaklandı, sonra annelerini kabaca itti. “George!” diye bağırdı, arkasından koşarak. “Kimse bir şey almadı. Sabahtan beri hepsi burada benimle birlikteydi!”

Bree ayağa fırladı. Kaçacak mıydı yoksa savaşacak mıydı? Küçük kız kardeşlerini görünce savaşmaya olan ilgisini kaybetti ve kaçmaya yöneldi. Avludaki meşe ağacına özlemle baktı. Orası onun güvende olduğu yerdı, ayrıca en yüksek dallarda ona ulaşamadığı için onu çıldırtması gibi bir avantajı da vardı.

Annesine baktı ve hafifçe başını salladığını gördü. Annesinin başa çıkabileceğinden daha ileri gittiğinde, Bree ve annesinin

yazılı olmayan bir anlaşması vardı: Annesi Monty ve Maddie'ye bakarken, Bree de büyük kızlara bakacaktı.

Bree, Figjam'ın elini tuttu, sert bir hareketle onu ayağa kaldırdı ve yola koyuldu.

Agnes'in yanından geçerken, "Koş! Vee ve Rosie'yi al, ormana doğru kaç!" diye tısladı. Bu uyarı dilinde bayat bir tat bırakmıştı, çünkü bir kez daha ihanet ettiği için kız kardeşini tokatlamayı tercih ederdi.

Agnes itiraz etmeden başını salladı. Viola ve Rosina gözyaşlarına boğulmak üzereyken Agnes onların ellerinden tuttu ve çimlerin üzerinden kiliseye doğru koşmaya başladı.

Bree omzunun üzerinden baktı ve annesinin onun önünde durduğunu görünce kalbinin sıkıştığını hissetti. Adamın öfkesi karşısında o kadar çaresiz görünüyordu ki, şimdi bir yandan korkuyor ve onu yatıştırmaya çalışıyor, bir yandan da büyük çocuklarının güvende olduğundan emin olmak için gergin bir şekilde başını sallıyordu.

Figjam'la birlikte mezarlığın yanından geçip tepeyi tırmanarak Lonehowe Ormanı'na doğru koşarken o, "Bu sefer seni öldüreceğim Bree!" diye kükredi. "İster inanın ister inanmayın, hepinizi öldüreceğim!"

THE LONE
HOWE
FOREST
FRANCINE



ON BİR

Francine yolda yorgun argın ilerlerken Thwaite Malikânesi'nin ışıkları Lonehowe Ormanı'nda ateş böcekleri gibi titreyordu. Bahçede durup eski yapıya baktı. İçeri girmeye isteksizdi. Saçaklarda Francine'in gidişine duyulan yoğun özlemi ve dönmekte gecikmesine duyulan çelişkili kızgınlığı dışa vuran iç karartıcı bir sarkıklık vardı.

Kız kardeşinin gırtlaktan gelen kahkahası yemek odasından yükseldiğinde Francine kendini içeri attı ve kaşlarını çatı. Thwaite Tarihi'ni okumaya devam etmek için gizlice yukarı çıkmayı düşünmüştü. Elbette Bree'nin kim olduğunu öğrenmek için değil, küçük hayalet her zaman yüksek sesle okuduğu için. Sonunda Kraliçe Elizabeth'in Katoliklerin başına açtığı ve Thwaite ailesinin yara almadan atlatamadığı belayla ilgili ilginç bir bölüme gelmişti ve bunun Bree'nin ilgisini çekeceğini biliyordu, çünkü bolca kan vardı.

Teslimiyet içinde yemek odasına doğru döndü ama fazladan birkaç adım attığını fark etmeden kendini salonun önünde buldu.

Nefesi boğazında düğümlendi. Bakışları bir avcının görüş alanındaki gergin bir geyiğin dikkatiyle malikânenin duvarlarının içindeki tek bir yere sabitlenmişti. Küçük bir ses zihninde homurdandı, *Git buradan! Seni mahvedecek bir şey bulmadan önce git buradan.*

“İşte buradasın!” diye bağırdı Madeleine, kafasını yemek odasından çıkararak Francine’i ürküttü.

Francine, elini suçluluk duygusuyla salon kapısının kolundan çekti, göğsü hâlâ ezici bir korkuyla gergindi.

“Geç kaldın.” Madeleine kolundan sıkıca tutup onu yemek odasına çekti.

Francine şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Yemek odası mum ışığında samimi bir odaya dönüşmüştü. Francine’in bahçesinde yetiştirmedeği için oradan alınmadığını bildiği kırmızı ve beyaz güller, mevcut her yüzeydeki vazoları ve havayı baskın kokularıyla dolduruyordu. Madeleine’in bunların anlamını hatırladığından şüpheliydi; kırmızı ve beyaz güller sırasıyla sonsuz aşkı ve genç aşkı temsil ediyordu. İkisi bir araya geldiğinde birlikteliği temsil ediyorlardı. Francine’in kız kardeşiyle hiç hissedemediği bir birliktelik.

Francine içeri girdiğinde Todd ve Keefe ayaktaydı, gece için hazırlanmışlardı. Todd takım elbise giyme zahmetine girmişti ve Francine onun ne kadar çekici görüldüğünü düşündüğüne şaşıırıyordu.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı kız kardeşine, bir yandan da ona gülümseyen Todd’a bakıyordu.

“Sana bu sabah söyledim,” dedi Madeleine öfkeyle. “Neyi söyledin?”

“Todd ve Keefe’yi camları tamir ettikleri için teşekkür etmek üzere yemeğe davet ettiğimi.”

“Böyle bir şey söylemedin ki!”

Madeleine omuz silkti. “Söylediğimi sanıyordum, yani aklımdan geçirdim bu da sayılır.”

Francine kız kardeşini tokatlamak isteğiyle beşe kadar saydı. Kimseyle yemek yemek istemiyordu, hele pansiyonerleriyle hiç. Huzur ve sessizlik istiyordu. Sessiz, düzenli hayatını geri istiyordu.

Madeleine onu masaya götürdü. “Yemek yaptım,” diye ekledi gururla. “Hatırlarsan bir zamanlar bir aşçıyla evliydim.”

Francine, Todd’un karşısındaki sandalyeye itilirken somurtkan bir ifadeyle, “Hatırlamıyorum,” dedi.

“Bana birkaç kolay yemek öğretti,” diye devam etti Madeleine umursamazca. “Bu akşam kuşkonmaz graten ile başlayacağız.”

Francine sandalyesinde iki büküm oldu. “Kuşkonmaz *benim* bahçemden mi?”

“Yılın bu zamanında kuşkonmazı başka nereden bulabilirim ki?” diye karşılık verdi Madeleine ve hızla odadan çıktı.

Madeleine gözden kaybolduğunda Todd, “Nasılsın?” diye sordu. “İçeri girdiğinde bembeyazdın.”

“İyiyim ben.” Francine masa örtüsüne bakarken Madeleine’in örtüyü nereden bulup çıkardığını merak etti. Annesi öldüğünden beri bunu görmemişti ve nereye koyduğunu unutmuştu. Todd’a baktı. Düşünceli bir ifadeyle Francine’i izliyordu.

Sessizliğin uzamasının altında yatan duyguyu Keefe bile fark edince, “Dün geceki fırtına da ne fırtınaydı öyle,” dedi. “Merkezî ısıtmanın gürültüsü falan...” Başını salladı ve muzip bir tavırla öne doğru eğildi. “Sanki duvardan sesler geliyordu ya anladınız işte.” Todd ve Francine ona sertçe bakınca, “Garip bir mırıltı gibi. Aklımı başımdan aldı.” diye ekledi.

Todd gülümsemesini gizlemek için elini ağzına götürdü ve Francine’e göz kırptı. “Belki de bir öcüdür?” diye alay etti. “İrlandalıların fey olduğunu söyleyip duruyorsun.”

Keefe o anda rüzgârın açık pencereden içeri girip kapıdan çıkmadan önce masa örtüsünün kırıışması ve mumların titreşmeye başlamasıyla irkildi.

“Bu hiç komik değil, Todd. Bu eski yer şimdiden tüylerimi ürpertmeye başladı.”

Todd, Francine’e suç ortağıymış gibi gülümsedi ama Francine ona karşılık vermeyince gülümsemesi yok oldu. Francine ciddiyeyle soğuk rüzgârın ayrıldığı noktaya bakıyordu.

Tekrar Todd’a döndü. Todd bir kaşını kaldırmış, ona her baktığında takındığı aynı düşünceli ifadeyi takınmıştı. Bu, kendisini cahil liseli kızlar gibi hissetmesine neden oldu.

Keefe gözle görülür bir ürpertiyle, “Etrafta hayaletler ve hortlaklar varsa burada kalmam,” dedi. “Annemin evi perili, yemin ederim. Geceleri garip sesler çıkıyor ve eşyalar yerlerinden oynuyor.”

Madeleine elinde dört tabakla yemek odasına girdi. Todd ayağa fırladı, yere düşmeden önce birkaç tanesini kaptı ve birini Francine’in önüne koydu.

Francine tabağa baktı, ustaca hazırlanmış sunum karşısında şaşırmıştı. Tadına baktı ve şaşkınlığı daha da arttı. “Bu çok güzel Madeleine,” dedi.

Madeleine gururla baktı. Oturur oturmaz sohbeti devraldı, onun becerikli ellerinde sohbet garip olmaktan çıkıp akıcı bir hâl almıştı.

Ana yemek ve tatlı çok hızlı geçti. Francine sohbele çok az katıldı. Sessizlik onun için daha güvenliydi, onun sığınağıydı. Bunun yerine, Madeleine Todd ve Keefe’ye sorular sorarken onu dinledi. Francine’in sormayı hayal bile edemeyeceği sorulardı bunlar ve o an Madeleine’in erkekleri neden büyülediğini anladı. Erkeklerle kendilerini dünyanın en ilginç insanlarıymış

gibi hissettirebiliyordu, bu yüzden Keefe bile onun nazik sorgulamaları altında çiçek açmıştı.

Ta ki iş kişiselleşene kadar. Madeleine Todd'a, "Peki evli değil misin?" diye sorduğunda Francine'in birden kafası yukarı kalktı.

"Madeleine, bu kadar yeter!" diye tersledi.

"Birine evli olup olmadığını sormanın nesi yanlış?"

"Ben dulum," dedi Todd, Francine'e muzip bir bakış atarak. "Ah, üzgünüm..." dedi Madeleine, kız kardeşine sırtarak. "Karın ne zaman öldü?"

"Dört yıl önce."

"Onu çok özleyiyor olmalısın. Çocuğun var mı?"

"İki kızım var. Artık büyüdüler."

"Seninle gurur duyuyor olmalılar."

"Eminim öyledirler," dedi Todd boyun eğerek.

Francine hayretle gözlerini devirdi. "Sanırım biraz kahveye ihtiyacımız var," dedi ayağa kalkarak. Pencereler tekrar tıkırdayınca durakladı ve soğuk bir hava odaya doldu.

Madeleine bir sonraki sorusunu yuttu, yemek odasına endişeyle bakarken ağzı bir anda kapandı.

"Bu evde rüzgâr bunu çok yapıyor," dedi Keefe.

Korkudan midesi sıkışan Francine hızlıca düşündü ve "Muhtemelen yine fırtına çıkacak. Ben kahveyi getireyim," dedi ve aceleyle mutfığa girdi.

Durdu ve Bree'den bir iz bulma umuduyla orada başka dünyalara ait bir şeyin varlığına dair bir işaret aradı. Oysa Bree'nin varlığı hiçbir zaman ensesindeki tüyleri diken diken etmemiş, kendi gölgesinden korkarak sağa sola koşturmasına neden olmamıştı.

Mutfak sıcak ve nemliydi, iğrençti, bunaltıcıydı. Tüm pencereleri ve avluya açılan kapıyı açtı, sonra kapının yanındaki

kancada asılı duran el fenerini alıp dışarı fırladı. Evde olmak istemiyordu. Artık olması gerektiği gibi, bir ev gibi hissettirmiyordu. O evde olmak istemediği için evin de onu istemediği ve onu dışarı ittiği gibi korkunç bir hisse kapıldı.

Meşe ağacına doğru yürüdü. “Bree!” diye seslendi. “Bree, lütfen aşağı gel.”

Dallar cevap olarak kuru bir şekilde hışırdadı. “Lütfen, Bree.”

Dallardan gelen hıçkırık sesi Francine’in yüreğini parçaladı.

“Ah, Bree,” diye iç geçirdi. “Bize, ailemize ne oldu?”

Hıçkırık esintisi arttı, sonra Bree kaçıyormuş gibi kayboldu.

Francine’in gözleri kuyuya kaydı. Zincir, avluya süzülen esintide hafifçe şingirdadı.

Bir adım geri çekilip meşe ağacına yaslandı ve gözlerini avluda gezdirmeye başladı. Biri... Hayır, bir şey onu izliyordu. Ya da belki de evdi. Kör pencereler ona bakıyordu. Her zaman aydınlık ve davetkâr görünürlerdi, şimdi ise karanlık ve kötü niyetli görünüyorlardı.

Kendine gel Francine, diye azarladı kendini. Bu kuyudan başka bir şey değil.

Kuyuya yaklaştı ve içine bakarken nefesini tuttu. Altında siyah, dairesel bir delik boğaz gibi açılmıştı. Francine gerildi ve geceyi dinledi. Sessizlik mutlaktı, evden gelen seslerin mırıltısı bile yoktu.

Hiç düşünmeden kolu çevirdi ve bir su sesi duyulana kadar kovayı indirdi. Kuyu tahmin ettiğinden çok daha derindi, onu besleyen kaynağın ne olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı için suyun varlığına bile şaşırmıştı.

Derin bir nefes alarak duvarın üzerine eğildi ve feneri yaktı. Ama ışıkla bile suyu göremiyordu.

Sırtında bir baskı oldu. Soğuk, buz gibi parmakların gücüyle bir baskı.

Francine çığlık atar gibi oldu. Fener kuyunun içine düşerek kenarlara çarptı ve ardından yüksek bir sesle yankılandı.

Baskı artmıştı.

Çırpınarak, çatıyı tutan destekleyici ahşap sütunları yakaladı. “Uzak dur benden!” diye bağırarak geriye doğru itti.

Francine ki büklüm oldu ve kaldırım taşlarına düştü.

Soğuk bir rüzgâr avluda uğulduyor, derinliklerinden tiz bir çığlık yayılıyordu. Francine’in kalbi düzensiz bir şekilde atmaya başladı ve kendi dengesiz nefes alış veriş de düzensiz ritme uyarak kulaklarını doldurdu. Gözlerini kapadı ve hareketsiz kaldı. Uzuvarları ağırlaştı ve taş duvar sırtına dayanana kadar her taraftan kendisine baskı yapan bir ağırlık hissetti. Kafasına kan hücum ediyordu. Gözlerini daha sıkı kapattı. Sürekli aklına gelen kuyuya indirilme görüntüleri yüzünden başının patlayacağından korkuyordu. Rüzgâr onu iterek ayağa kalkmaya zorladı.

“Hayır!” diye inledi, yere yakın durmaya çalışıyordu. “Oraya bir daha girmeyeceğim.” Zihninin bir köşesinde hayal meyal bir anı canlandı...

Karanlık... Suyun taşa çarpması...

Kıpırdamadan dur... Kıpırdama... Ben buradayım.

Hatıranın yansıması kuyu ne kadar parlaksa o kadardı.

Kıpırdama... Ses çıkarma... Hayatta kal...

Bu onun sesi değildi. Kulağında, duymakta zorlandığı bir fısıltı, hiç olmadığı kadar rahatlatıyordu.

“Francine?”

Kıpırdama...

“Francine!”

Sakın ses çıkarma....

Bir el omzunu sıktı. Büyük, sıcak bir insan eli.

“Francine! Gözlerini aç.” Seste aceleci bir ton vardı. Kuyuya ait olmayan tanıdık bir ses.

Gözlerini açmak için kendini zorlarken nefesi kısa, sert soluklarla geliyordu.

Todd’un yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı. Gözlerinin etrafındaki ince gülme çizgilerini fark etti. Daha önce hiçbir erkeğin yüzü kendisine bu kadar yakın olmamıştı.

Geri çekilmeye çalıştı, dudaklarından küçük bir inilti çıktı.

“Burada neler oluyor?” diye sordu Todd.

Başını sallayarak, Todd’un eli dirseğinin altındayken denge-sizce ayağa kalktı. Gölge görüntüler zihninde kavrayabileceğinden çok daha hızlı aktı ve geriye sadece soğukluk, karanlık ve fısıldayan sessizlikten oluşan bir kalıntı bıraktı.

Adamın yardım elini sıkarak, “Ben iyiyim,” diye mırıldandı kısık sesle. “Düştüm, o kadar.”

“Saçmalık!”

Francine sanki fiziksel bir darbe almış gibi irkildi.

“Kuyunun yanında korkmuş bir şekilde sinmiştin.” Todd, Francine’in kolunu tekrar sıkıca tuttu ve onu mutfığa çekti.

Francine’i bir sandalyeye oturmaya zorlayarak çaydanlığı ocağa koydu ve birkaç fincan aramaya başladı. Francine korku dolu gözlerle etrafına bakındı, malikâne onu boğucu bir sisle sararken kendi evinde davetsiz bir misafir gibi hissediyordu.

“Demek ikinizin buradasınız,” dedi Madeleine kapı aralı-ğından.

“Kız kardeşinizle özel olarak konuşmak istiyorum,” dedi Todd. Bu bir rica değildi.

Madeleine, Francine’in kireç gibi yüzüne bir kez baktı ve yemek odasına dönmeden önce başını salladı.

Todd, Francine'in önüne dumanı tüten bir fincan koydu ve dolaplardan birinden çıkardığı bir şişeden yeterli bir miktar likör döktü. Onun karşısına oturdu. "İç!" diye emretti, Francine çaya doğru hiçbir hamle yapmayınca.

Francine kaynayan sıvıyı bir otomat gibi yuttu. Boğazındaki kavurucu hissi zar zor algıladı, zihni karanlığı tekrar tekrar canlandırırken baştan aşağı uyuşmuştu.

Tuhaf bir anıydı; karanlıkta bir fısıltı ve midesinin bulantıyla kasılmasına neden olan bir dehşet duygusu. Ama şimdi bunun Sam Woodall'ın ona kuyunun içinde olduğunu söylemesinden ve hayal gücünün boşlukları doldurmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordu.

O sırada likör çarptı. Damarlarında hızla dolaşarak onu ısıttı ve nefesi kesildi.

Fısıldayarak, "Ne oldu?" diye sordu Francine.

"Söylediğine göre düşmüşsün."

"Ah." Başının arkasına dokundu. Şişlik yoktu. Fiziksel olarak kendini iyi hissediyordu, duygusal olarak ise karanlık anının son kalıntıları da yok olduğu için paramparça olmuştu. Baş ağrıyordu.

"Burada neler oluyor Francine?" diye sordu Todd, yumuşak bir ses tonuyla.

"Bilmiyorum," dedi Francine dürüstçe. "Genelde sakar biri değilimdir. Hem senin neden umrunda ki?"

Todd gülümsedi. "Ben de pek emin değilim. Sende bir şey var ama..." Başka bir şey söyleyecek gibiydi ama sonra vazgeçti. "Avluda ne yapıyordun?"

"İnatçı hayaletlerle konuşuyordum."

Todd kaşlarını çatı. "Mecazi anlamda mı yoksa gerçek anlamda mı?"

“Hem öyle, hem de değil.” Francine ayağa kalktı, başı o kadar ağrıyordu ki gözleri bulanık görüyordu. “Ben yatmaya gidiyorum.” Gitmek için döndü, sonra durdu. “Eğer buradan memnun değilsen, Hawkshead’de hoşuna gidecek başka bir konaklama yeri bulacağından eminim.”

Todd ayağa kalkarken sandalyesi yere sürttü. “Hiçbir yere gitmeye niyetim yok.” Masanın etrafında dolandı ve Francine’in önüne geçti. “Genelde başkalarının hayatlarında ne yaptıklarıyla ilgilenmem ama bu beni etkiliyorsa ilgilenirim. Belli ki bu gece çok korkmuşsun, o yüzden şimdilik bu konuyu kapatıyorum. Ama bu işin peşini bırakmayacağım. Şimdi olmaz.”

Francine itiraz edemeyecek kadar uyuşmuş bir hâlde başını salladı ve gitmek için döndü, sonra aklına gelen bir fikirle tekrar durdu. “Birini nasıl bulabileceğimi biliyor musun?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Elli yıl önce kaybolan birini.”

Kafası karışan Todd, “Tanıdığın biri mi?” diye sordu.

“Evet, sayılır. Babam ben küçükken kaçmış ve ona ne olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Kaşlarını çattı. “Bunca zaman sonra neden onu bulmak istiyorsun? Muhtemelen şimdi ölmüştür.”

“Muhtemelen ama ona ne olduğunu bilmek istiyorum. Bizi terk ettikten sonra nasıl bir hayat sürdüğünü.”

Düşünceli bir şekilde başını salladı. “İnterneti deneyebiliriz.”

“İnternet mi?” diye bağırdı Francine dehşete kapılarak. Zehirli bir yılanla kıvrılmayı tercih ederdi. “Benim bir radyom bile yok. İnternetin ne olduğundan bile emin değilim!”

Todd’un kahkahası mutfağı doldurdu. “Uzman olduğumu söyleyemem ama bize yardım edebilecek birini tanıyorum.”

Francine'in yüzü Todd'un kendilerinden "biz" diye söz etmesiyle ısındı. Bu dostça bir sözdü, fazlaca samimiyet içermeyen bir yakınlıktı. O anda her şeyi ağzından kaçırmamanın eşiğine gelmişti ama kendini kontrol etmeyi başardı ve sessiz kaldı.

"Keefe ile konuşacağım," dedi Todd. "O hep tabletinin başında. Hiç değilse bizi doğru yöne yönlendirebilir."

Francine minnet gösteren biçimde başını salladı üçüncü kez mutfaktan çıkmak üzere döndü.



ON İKİ

Francine, yatağa girdiğindeki baş ağrısıyla uyandı. Bir gece önce çok az okumuş olmasına rağmen Thwaite Tarihi karnının üzerinde açık duruyordu. Sık sık başı ağrımazdı,, tekrar yastığının üzerine uzandı. Herhangi bir şey yapacak enerjiyi kendinde bulamıyordu. Düşünmesi gerekiyordu ama düşünecek o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağını bilemiyordu.

On dakika sonra hâlâ yataktaydı, korkunç bir korkuyla titriyordu, gözleri tavandaydı ve sanki ev onu yutmaya çalışıyormuş gibi yanlardan içeri doğru kıvrılıyordu.

Bir gece önce neler olduğunu gayet net hatırlayabiliyordu. Onu kuyuya itmeye çalışan kindar soğukluktan karanlıktaki fısıltıların anısına kadar her küçük ayrıntıyı. Kendine sıkıca sarıldı ve tüm düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Bir şeyler yapmalıydı ama evine zorla giren şeyin ne olduğundan emin değilken nereden başlayacağını bilmiyordu.

Ayaklarını yatağın kenarından yavaşça sallayarak ayağa kalktı. Aşağıya inmeden önce sabah temizliğini bitirmek için çaba sarf etti.

Sahanlıkta durakladığında aşağıdan gelen boğuk sesler duydu. Bir tartışmaya benziyordu. Madeleine'in pansiyonerlerinden birini kızdıracak ne yaptığını merak ederek ve hayal kırıklığıyla nefesini üfleyerek antreye doğru ilerledi.

"Madeleine?" diye seslendi.

Cevap alamayınca kaşlarını çatarak aceleyle ön salona girdi ve salonu boş buldu. Pencereden dışarı baktı ama bahçe de boştu. Antreden yemek odasına döndü, sonra mutfığa hızlıca bir göz attı. Her yer boştu. Hızlıca üst kata çıktı, giderken kapıları açıp kapattı. Üçüncü katla uğraşmadı, çünkü oraya kimse çıkmıyordu ve seslerin alt kattan geldiğinden emindi.

Antreye geri dönerken Francine önce yavaşladı, sonra durdu. Malikâne ıssızlığıyla kasvetli ve bunaltıcıydı.

Yine de yüksek sesler duyduğundan emindi.

Mutfığa girip çaydanlığı ocağa koydu ve hâlâ rüya görüyor olma ihtimaline karşı başını salladı. O sırada masanın üzerindeki yalancı keçisakalı vazosunu fark etti. Altında bir not ve küçük bir yığın basılı sayfa vardı. Notu aldı ve kaşlarını çattı.

Francine.

Madeleine'den babanın adını aldım ve Keefe'ye dün gece internette ne bulabildiğine baktırdım. Boğulmayla ilgili birkaç eski makale dışında pek bir şey bulamadı.

Bu akşam görüşürüz.

Sevgilerimle,

Todd

Francine *Sevgilerimle, Todd* kısmından ne anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi. Todd notlarını normalde de bu şekilde mi bitiriyordu, yoksa daha derin bir anlamı mı vardı? Akşam yemeği davetini aklına getirmemekte oldukça başarılıydı

ve yalnız olduğu için rahatlamıştı, böylece kimse onun kıpkırmızı olduğunu görmeyecekti.

Pembe yalancı keçisakalının çubuktaki şeker gibi kabarık, sert tüylerine dokundu. Onlardan da nasıl bir anlam çıkaracağından emin değildi. Daha da kızardı, çünkü Todd'u en çok tanımladığını düşündüğü çiçek buydu. Ama yalancı keçisakalı sabır ve sevdiklerine bağlılıktan daha fazlasını ifade ediyordu. Hediye olarak verildiğinde gizli bir mesajı vardı: Seni bekleyeceğim.

Çaydanlık ısrarla ısıklık çalarak onun şaşkın düşüncelerini böldü. Kendine bir fincan çay yaptı, sonra masaya oturdu ve basılı sayfaları eline aldı. Evde yazıcı yokken gece boyunca bütün bunları basmayı nasıl başarmıştı? Minibüsünün ayrıldığını duymamıştı ama o sırada ölü gibi uyuyordu.

İlki şöyleydi:

27 Temmuz, 1969

FACIA KUYUSU

HAWKSHEAD - Dün gece, 7 yaşındaki Bree Elizabeth Thwaite ve 8 aylık küçük kardeşi Montgomery George Thwaite, Cumbria Hawkshead yakınlarındaki Lonehowe Ormanı'nda bulunan evleri Thwaite Malikânesi'ndeki eski bir kuyuda can verdi.

Bay ve Bayan George Thwaite'in çocukları bu sabah erken saatlerde bulundu. Kazanın nasıl meydana geldiği basım saatine kadar netlik kazanmadı. Dün gece çocukların kaybolması üzerine çocukların annesi 26 yaşındaki Eleanor Thwaite tarafından yerel polis teşkilatına haber verildi.

Yakınlardaki Hawkshead sakinlerinin de katıldığı arama çalışmaları Lonehowe Ormanı'nda devam etti ancak çocukla-

rın cesetleri bu sabah 6.15'e kadar bulunamadı. Polis, üç kızıyla birlikte gece kaybolan maktullerin babası George Thwaite'i arıyor: Agnes Thwaite, 6, Viola Thwaite, 4 ve Rosina Thwaite, 3. Nerede oldukları hakkında bilgi sahibi olan herkesi yardıma çağırıyorlar.

Cenaze işlemleri Coniston'daki Kutsal Kalp Kilisesi'nde devam ediyor.

Francine'in boğazına bir hıçkırık düğümlendi. Makalenin başındaki fotoğrafta Bree'nin yüzünün kendisine baktığını görünce yaşadığı ani şoka hazırlıksız yakalanmıştı. Kız kardeşiyle ilgili hatıralarının zaman geçtikçe bulanıklaştığını, mehtaplı gecelerde bir anlık görüntü olarak kaldığını düşünmüştü. Ama Francine farkında olmadan Bree'yi anılarında net bir şekilde yaşatmaya devam etmişti, çünkü orman gülleri arasında Bree'yle ilgili hatırladığı o tek somut anının içinde bu yüz vardı; büyük gözleri ve meydan okuyan ifadesiyle güçlü bir yüz.

Siyah beyaz fotoğraf pikseli ve oldukça küçüktü. Toplu çekilmiş bir aile fotoğrafı. Daha önce kesinlikle hiç görmediği bir fotoğraf. Annesi, babası George Thwaite'in iri, sakallı suratının yanında küçücük görünüyordu. Kızlar anne babalarının önünde boylarına göre dizilmiş, Montgomery ve Madeleine annelerinin kucağında oturuyorlardı. Kimse gülümsemedi. Bu mutlu bir aile tablosu değildi.

Yüzlerden üçü daire içine alınmıştı. Francine yüzleri tanıyormuş gibi yapıyordu ama aslında altı yaşındaki Agnes'in ince yüzlü, kameraya kaşlarını çatmış ve köpeğe benzeyen bir peluş hayvanı olan kız olduğunu tahmin ediyordu. Dört yaşındaki Viola'nın omuzlarına dökülen iki uzun, düzenli örgüsü vardı ve ciddiyetle önüne bakıyordu. Bree'nin elini tutan küçük

Rosina, gülümsememesi söylenmiş ama kendini tutamamış gibi dudakları hafifçe bükülmüş olan tek kişiydi. Bree'nin diğer yanında, içlerinde en ciddi olan küçük Francine durmuş, kameraya bakıyordu.

Francine, Bree'nin yüzüne son bir kez uzun uzun baktıktan sonra boğazını temizledi ve diğer haberlere döndü. Ama hepsi aynı şeyi söylüyordu, bazıları gazetenin eğilimine göre daha sansasyoneldi. Kaza, Apollo 11'in aya inişi ve kısa süre önce sağ salım dünyaya dönüşüyle ilgili haberlerle meşgul olan ulusal gazetelerin ön sayfalarında yer almamıştı.

O akşam neler olduğuna dair daha fazla bilgisi yoktu. Sam Woodall'ın kendisinin de o kuyuda olduğuna dair söylediklerinden de bahsedilmemişti.

Kasvetli bir sessizlik Francine'i, asgari teselli sunan kaba, yırtık pırtık bir battaniye gibi sarmıştı. Malikânenin daha önce hiç olmadığı kadar farkındaydı, yankılı odalar ve mutfak duvarlarının hemen ötesindeki uzun, karanlık koridorlar. Yine de, mekân boğucu ve havasızdı ve en ufak bir sestten irkilerek haber bültenlerinin üzerine eğilene kadar ona tatsız bir şekilde ağırlık yapıyordu.

Böylesine gergin bir hâldeyken pencereden gelen bir hareket onu ayağa kaldırdı. Mutfağın boğucu atmosferinden çıkıp güneşli bir güne, güneşin soğuk havanın etkisini azalttığı o muhteşem şubat günlerinden birine adım atmak rahatlatıcıydı.

Bahçeyi aceleyle geçti. Erken açan çiğdemler çimenlerin yeşiline parlak bir renk katmak için gece boyunca boy göstermişti. Mezarlıktan oldukça uzakta, uygun bir yerde durdu. Oraya bir kez girmişti ama bir daha girmeye hiç niyeti yoktu.

"Bayan Cavendish?" dedi, keskin güneş ışığında gözlerini kısararak.

“Merak etme Fran. Daha fazla yaklaşmana gerek yok. Eleanor’a merhaba demek için uğradım, fazla kalmayacağım.”

Francine başıyla onayladı ve bekledi, yaşlı kadının bu hâliyle Colthouse’dan buraya kadar yürümeyi başarmış olmasına şaşırılmıştı.

Bayan Cavendish uzun bir süre Eleanor Thwaite’in mezarının önünde bastonuna dayanarak durdu. Yüz ifadesinde ne üzüntü ne de sevinç vardı, sadece kaçınılmaz olana boyun eğmişti. Francine, Bayan Cavendish’in ziyaretinin bir selamlaşma olmadığına karar verdi. Bu bir vedaydı.

Bayan Cavendish sert ve yavaş adımlarla yaşlı kızılıcık ağacının gölgelediği oyuktaki iki küçük mezara doğru yürüdü ve başını öne eğdi. Francine, yaşlı kadının mezarlığın gıcırdayan kapısını açıp hafif yokuştan aşağı inerek Francine’in yanına gelmeden önce ağlıyormuş gibi yüzünü sildiğini görünce irkildi.

İki kadın mezarlığa baktı. Güneş ışığında bile, çömelmiş ağaçların altındaki tehdit hissediliyordu.

Bayan Cavendish kaşlarını hafifçe çatarak Francine’e döndü. “Maddie dün ziyarete geldi. Senin için endişeleniyor. Onun eve kötü bir ruh getirdiğini düşündüğünü söyledi.”

“Eve onunla birlikte bir şey geldi,” dedi Francine, dudakları sıkıntıyla gerilmişti.

“Yas tuhaf bir şey, hemdem.”

Konunun aniden değişmesi üzerine Bayan Cavendish’e ters ters bakarak, “Ben buna yas demezdim,” dedi.

Yaşlı kadın gülümsedi. “İnsanları farklı şekillerde etkiler. Ailenin başına gelen her şeyi unutan sana, kaybettiklerinin tek bir hecesini bile duymaya tahammül edemeyen Eleanor’umuza ve hayatı boyunca bir şeye ya da diğerine asla razı olamayan Maddie’ye bak örneğin.”

“Bunun Madeleine’i nasıl etkileyebileceğini anlayamıyorum. O zamanlar bebektir—” Kardeşlerinin isimlerini yüksek sesle söylemenin bile ne kadar zor olduğunu fark eden Francine boğazını temizledi. “Bu facia başımıza geldiğinde.”

Bayan Cavendish yüzünü malikâneye döndü. Buz gibi keskin güneş ışığında huzurlu görünüyordu, eski bir kitaptan fırlamış gibiydi. Gerçek gibi görünmüyordu, modern dünyaya uymuyordu. Tıpkı Francine gibi.

“Belki ama o facianın gerçekleştiği bir evde yaşadı ve bu da insanı farkında olmadan lekeler. Ruhunu lekeler ve üzer. Nereyi kaşıyacağınızı bilmediğiniz için kaşıyamadığınız bir kaşıntı gibi derinizin altına işler. Bu onun acısını daha az gerçek yapmaz. Ona nazik davran, hemdem. O senin gibi güçlü değil.”

“Ben güçlü değilim.”

“Sende annenin kuvveti var ve Eleanor’umuz tanıdığım en güçlü insandı.” Gözlerini kısarak gökyüzüne baktı, sonra, “Güzel bir gün, benimle yola kadar yürü, Fran,” dedi ve cevap beklemeden çimenlikte ağır ağır ilerlemeye başladı.

“Bir fincan çay içmek için içeri gelmek istemiyor musunuz?” dedi Francine, iki uzun adımda ona yetişerek.

“Bugün olmaz, hemdem.”

Francine’in boğazı, bunun yaşlı kadını son görüşlerinden biri olabileceği düşüncesiyle sıkıştı. Olası bir hüznü engellemek ve kalan azıcık zamanlarını uzatmak amacıyla huysuzca, “Sizinle eve kadar yürüyeyim,” dedi.

Bir süre sessizce yürüdükten sonra Bayan Cavendish bastonunu Lonehowe Ormanı’nın malikânenin yoluna girmesini engelleyen geniş sınırlara doğru salladı. “Çiğdemler ne kadar güzel görünüyor değil mi? Çok geçmeden nergisler de açacak. Gerçi bu yıl çan çiçeklerini görebileceğimi sanmıyorum.”

Francine başını salladı. Klasik yalanlamaların bir anlamı yoktu.

Bayan Cavendish tuhaf bir ifadeyle sessizce ekledi: “Eleanor, kişilikleri gerçek çiçeklerine uyacak şekilde olgunlaşana kadar bütün küçük çocukların çiğdem olduğunu söylerdi.”

“Gençliğin verdiği mutluluk,” dedi Francine, Bayan Cavendish’in konuyu annesine getirmesine şaşırmış ve oldukça rahatlamıştı, çünkü bu konuyu nasıl açacağını merak ediyordu. “Mantıklı.”

“Eleanor’umuz çiçeklere çok önem verirdi.”

Francine alaycı bir gülümsemeyle, “Ağaç minesi olmaktan hep nefret etmişimdir. Çoğu insan tarafından yabancı ot olarak görülür.”

“Ama haksız da sayılmazdı. Çok katı ve sert birisin. Ama olumlu bir yanın da var, kararlı ve sadıksın.”

Başka biri söylemiş olsa, kişiliğiyle ilgili bu analizden incinirdi. Boğazında yükselen acı safrayı yuttu. “Kız kardeşlerime hangi çiçeklerin verildiğini hatırlıyor musunuz?” diye sordu, çiçeklerin dili aracılığıyla kız kardeşlerinin kim olabileceğine dair bir fikir edinebileceğini umuyordu.

Bayan Cavendish seyrek kaşlarını kaldırarak, “Hepsi değil. Viola bir şakayıktı.”

“Utangaç mıydı?”

“Evet ama merhametliydi. Viola çok hoş bir kızdı.” Bayan Cavendish kaşlarını çattı, sonra yüzü aydınlandı. “Agnes tam bir hanımefendiydi, biraz da ispiyoncuysa. Tam bir kasımpatıydı.”

“Hangi renk?”

“Tanrım, bunca zaman sonra hatırlayamıyorum. Eleanor onun dürüst olduğunu söylerdi. Bazen fazla dürüst.”

Francine başını salladı. “Beyaz kasımpatı olurdu.”

Bayan Cavendish omuz silkti. “Benden daha iyi bilirsin. Rosie henüz çiğdem olmaktan öteye gidememişti. Bence Maddie’nin çiçeğini de biliyorsundur.”

“Düğünçiçeği. Ya Bree?” dedi Francine sessizce, kız kardeşi hayattayken onunla ilgili bir bilgi kırıntısı bile olsa göğsü beklentiyle geriliyordu.

“Bir ağaçtı sanırım. Hangisi olduğunu şimdi hatırlayamıyorum.”

Francine’in aklına beklenmedik bir anda geldi ve zihninin mahremiyetinde evirip çevirmeye fırsat bulamadan ağzından çıkıverdi. “Kızılıcak ağacı.”

Bayan Cavendish yürümeyi bıraktı ve ormanın gölgesinde bastonuna ağır ağır yaslandı, sonra başını salladı. “Evet, bu olabilir.”

“Bahçede iki tane yetiştiriyor.” Francine gözlerini kapadı, göğsü daraldı, kalbi kaburgalarının içine sığmayacak kadar büyükmüş gibi geldi. “Biri Bree’nin mezarı üzerinde büyüyor.” Kızılıcak ağacının anlamlarını gözden geçirdi; bunlar arasında güvenilirlik, metanet ve zorluklara rağmen devam eden sevgi vardı. Ama başka bir anlamı daha vardı: Yeniden doğuş. Bree’nin mezarının yanına kızılıcak ağacını dikerken annesinin aklından bunun geçip geçmediğini merak etti. Çünkü Bree öldükten sonra yeniden doğmuştu.

“Neden bana daha önce söylemediniz?” diye patladı Francine. “Boğulmalarla ilgili hiçbir şey hatırlayamadığımı biliyordunuz, öyleyse neden bana söylemediniz? Orada öylece durdunuz ve hiçbir şey söylemediniz.”

Bayan Cavendish, “İlişkiler karmaşıktır ve Eleanor...” demeden önce tekrar yavaşça yolda ilerlemeye başladı. İçini çekti. “Eleanor dünyada en yakın olduğum kişiydi. Onu bir kız kardeş gibi çok severdim. Ama bir dostlukta bu yakınlık düzeyini koru-

mak için tam anlamıyla güven duyulması gerekir ve bu özellikle paylaşılan sırlar ve tutulan sözler için geçerlidir.”

İlişkiler Francine için kapalı kutuydu. En yakın ilişkisi bir hayaletle olan ilişkisiydi. Bu da olabildiğince karmaşık olmayan bir ilişkiydi.

“Annem sana bu konuda konuşmayacağına dair söz vermişti,” dedi donuk bir sesle. Bayan Cavendish başını salladı. “Sen okuldayken bile, annenin ısrarı üzerine ne sana ne de Maddie’ye ulaşmamasını sağladım.” Francine’e yan gözle baktı. “Onun hakkında kötü düşünme, hemdem. Seni ve Maddie’yi çok sevdi. Yaptığı her şeyi, ne kadar yanlış yönlendirilmiş olursa olsun, ikinizi korumak için yaptı. Bunu asla unutma ama Eleanor’un o geceden sonra asla iyileşemediğini de unutma. Öldüğü güne kadar parçalanmış bir kadındı.”

İki kadın Hawkshead’e giden ana yola ulaşana kadar sessizce yürüdüler. Ancak karşı taraftaki kuru duvarlı yola girdiklerinde Bayan Cavendish, “Maddie senin için endişelenen tek kişi değil, hemdem” dedi.

Francine kaşlarını çattı. “Maddie yanılıyor. Malikâneye bir şey girdi ama ne olduğunu bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.”

Bayan Cavendish başını şaşkıncı derecede öfkeli bir şekilde sallayarak, “Eleanor’u kendi endişeleri yüzünden size korku aşılayacağı konusunda hep uyardım. Şu bitkilerin korunma amaçlı olduğu saçmalığı—”

Francine , “Bunlar saçmalık değil!” diye araya girdi. “Annem, özellikle ölümünden önceki son günlerde, kötülüğü dışarıda tuttuklarını çok açık bir şekilde ifade ediyordu. Bu konuda konuşmayı hiç bırakmadı. Hiçbir geceyi kaçırmadım...” Kelimeler

dudaklarından dökülürken bile yalan söylediğini fark ederek duraksadı.

“Peki nasıl bir kötülük bu?”

“Bilmiyorum,” diye kabul etti Francine. “Annem hiç söylemedi, ben de hiç sormadım sanırım.”

Bayan Cavendish durdu, bastonuna dayandı ve kuru duvarlı patikadan aşağıya, uzaktaki tepelerin dar manzarasına baktı. “Maddie bana o fırtınadan söz ettiğinde irkilmediğimi söyleyemem. Sanki...” Dudakları gerildi ve Francine’in sorgulayan bakışlarından uzaklaştı.

Francine muzaffer bir edayla, “Bir şey gördün!” diye haykırdı. “Annemle ilgili bir şey.”

“İnançsızlığım zaman zaman sınandı diyelim ama böyle şeyler üzerinde durmanın sana bir yararı olmaz.” Bayan Cavendish tekrar yavaşça yürümeye başladı.

Francine, yaşlı kadının bozmaya niyetli görünmediği bir sessizlik içinde bir süre yürüdükten sonra, “Lütfen anlatın Bayan C,” dedi. Bayan Cavendish’in sessiz kalacağı izlenimine kapılmıştı ki, kadın içini çekip başını hafifçe salladı.

Bayan Cavendish, “Şimdi, bunu bir bağlam içinde ele almalısın,” diye uyardı. “Çünkü annen ve ben çok içiyorduk, bu yüzden gördüklerimin bundan kaynaklanmadığına yemin edemem.” Francine başını salladığında bir kez daha iç çekti. “Bree ve Monty boğulduktan kısa bir süre sonraydı, belki birkaç hafta kadar. Eleanor’u ziyarete gitmiştim. Faciadan sonraki o ilk günlerde sık sık oradaydım. Dürüst olmak gerekirse, Eleanor’umuzun ruh hâli beni çok endişelendiriyordu. George’a ait olan her şeyi yok ediyordu. Sanırım bu beklenen bir şeydi. Her yerde anılar vardı... Neyse konuyu dağıtmayayım,” dedi Francine’e gülümseyerek. “Annenin George’un giysilerini seranın yanında yakması-

na yardım ediyordum. O gece büyük bir şenlik ateşi yakmıştık. Eleanor dalgındı ve gözyaşı dökmediği için çok mutluydum, çünkü o gecedan beri çok ağlamış olmalı, anlaşılır bir durum. Yoğun bir kederle karşı karşıya kalındığında yaşanan sorun budur. İnsanın söyleyebileceği çok fazla şey vardır ama yine de ne söyleseniz dikkate alınmayacağını bilirsiniz.”

“Sonra olan şey...” Bayan Cavendish başını iki yana salladı ve uzun yıllar boyunca tek bir ana odaklanmak için kaşlarını çatı. “Ormandan çıktı. Doğanın öngördüğünden farklı davranıyordu ama ben onu hep bir tür acayip rüzgâra benzetmişimdir. Sanki bize zarar vermeye çalışıyormuş gibi tıslıyor, kaçıyor ve sonra geri dönüyordu. O kadar güçlüydü ki derimizi sıyrırıyordu. Ama Eleanor’umuz onunla başa çıktı. Annene daha önce de cadı dendiğini duymuştum ama yüzüne karşı hiç söylenmemişti. Düşüncesi bile bizi çok güldürmüştü. Ama o gece herkesin haklı olup olmadığını merak ettim. Annen... uhrevi görünüyordu. O korkunç rüzgâr etrafımızda dolarken neredeyse hiç irkilmedi. Sonra seraya yöneldi ve bir sürü bitkiyle çıktı, annen bitkilere çok önem verirdi. Mırıldanmaya ve bitkileri dışarı atmaya başladı, o rüzgar da geri çekilmediyse şuradan şuraya gitmek nasip olmasın. Mezarlığın ötesindeki Lonehowe’a doğru itti onu.”

Colthouse’a varmışlardı. Bayan Cavendish kapısında durdu ve Francine’e döndü. “Ertesi sabah sağduyu ve mantık galip geldi ve bunu her türlü şeye bağladım, özellikle de annenin yaptığı çakal eriği cine. Ama aynaya baktığımda yüzümün derisinin sanki rendelenmiş gibi çiğ olduğunu gördüm. Söylemekte sakınca görmüyorum, o kadar sarsılmıştım.”

Başını iki yana salladı. “Uzun lafın kisası bu, hemdem. O gece olanlar yıllar boyunca kafamı karıştırdı ve hâlâ ne olduğunu anlayabilmiş değilim. Ne gördüğümü biliyorum ve tek emin

olduğum şey, o gece bahçeye giren kötü bir rüzgârın beni ölesiye korkuttuğu. Maddie malikânede de benzer bir şey olduğundan bahsettiğinde bunun endişesinin beni bütün gece uyutmadığını itiraf etmekte bir sakınca görmüyorum.”

“Kötü bir rüzgâr,” diye mırıldandı Francine. “Her zaman oradaydı, bu...” Evine giren şeyin adını koyamıyordu. Evindeki hayaller gibi davranmıyordu. Ormandakiler ya da Hawkshead’dekiler gibi davranmıyordu. Yine de hep oradaydı, ormanda, annesi onu oraya sürgün ettikten sonra zamanını bekliyordu. Şimdi malikâneye geri dönmenin bir yolunu bulmuştu. “Kim o? Bu ruh?”

Bayan Cavendish’in, “Bu tür şeylerle ilgilenmesem de, annenizin onun George olduğunu düşündüğünden oldukça eminim ama bunu hiç söylemedi,” demesi uzun zaman aldı.

Francine’in rengi soldu. “Babam mı? Ama o kaçtı.”

“Evet kaçtı.”

“Ama...” Francine çılgınca etrafına bakındı, düşünceleri oradan oraya uçuşuyor ve çok anlamlı ama aynı zamanda hiçbir anlamı olmayan kalıplar hâlinde tekrar bir araya geliyordu. “Bunu bilmesinin tek bir yolu vardı. Babam eve *geldi* ama öldükten sonra.” Kül rengi olmuş ve korkudan titreyerek, “Bunca zamandır oradaymış. Ormanda. Evi babamdan koruyordum.”

Yaşlı kadın omuz silkti. “Eleanor’un inandığı şey buydu.” Kapıyı açtı ve yavaşça ön kapıya doğru yürüdü. “Bütün bunları sana anlatabilmemin tek nedeni, annenle o gece olanları hiç konuşmamış olmamız ve onun da hiç...”

Francine, “Anlatmayacağına dair sana hiç söz verdimedi,” diye araya girdi. Bayan Cavendish gülümsedi. “Beni çok iyi tanırdı. Kimseye tek kelime bile etmeyeceğimi biliyordu. Okul müdiresinin hortlakların rüzgârı kendi çıkarları için kullandıkları gibi saçma sapan şeyler söylemesine izin veremezdik, değil mi?”

“Ama... Bekle! Demek ki ortadan kaybolduktan birkaç hafta sonra ölmüş olmalı. Eğer öldüyse, kızlara ne oldu?” dedi Francine, gözleri dehşetle açılmış bir hâlde.

“Benim tahminim muhtemelen sosyal hizmetlerdelerdi.”

“O zaman onları asla bulamayacağım,” diye fısıldadı Francine, babasının Eleanor’a inat etme ihtiyacı yüzünden muhtemelen bir sosyal kuruma bırakılan küçük kız kardeşleri için yüreği parçalanıyordu. Keşke onları almasaydı da sevgi dolu bir yuvaya sahip olsalardı.

Bayan Cavendish Francine’e uzun, yargılayıcı bir bakış attı. “Bu pes etmen gerektiği anlamına gelmez, Fran.”

Ama küçük kız kardeşlerinin maruz kalmış olabileceği şeylerin dehşeti, bunca zaman sonra onları bulabileceğine dair tüm umutlarını söndürüyordu. Bu umutsuz düşünceler, yaşlı kadını en sevdiği sandalyeye oturtup hemen gözlerini kapamasını sağlarken onu sessiz tuttu. Francine derin bir üzüntüyle gitmek için döndü ama Bayan Cavendish bir şeyler mırıldanınca kapıda durdu. Francine aceleyle geri döndü ve onun sandalyesinin yanına çömeldi. “Uyuduğunuzu sanıyordum.”

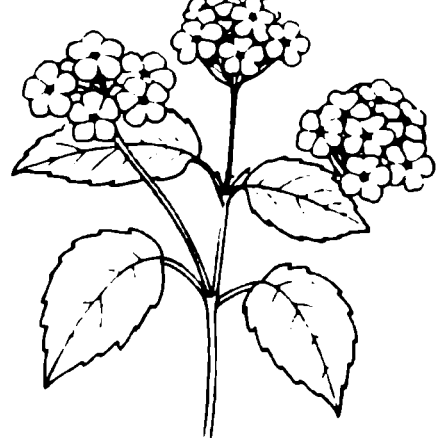
“Muhtemelen uyuyordum. Yaşlılığın laneti, uygunsuz anlarda uykuya dalmak.” Kâğıt gibi kuru elini Francine’in koluna dayadı ve ona şefkatle baktı. “Tuhaf şeylerden bahsettiğimiz çok olmuştur.”

Francine başını salladı.

“Eleanor’u sevdiğimi biliyorsun ama onun çaresizlik içinde yaptığına inandığım bazı şeyler vardı, bu da onu kimsenin girmemesi gereken bir yola soktu. Seni hiç doğmamış kızım gibi sevdiğimi de biliyorsun, sadece Eleanor’un hatırı için değil, kendi hatırım için de.”

Francine şaşkınlıkla kaşlarını çattı. “Bana ne anlatmaya çalışıyorsunuz?”

“Anlatmıyorum, seni uyarıyorum. O boğulma gecesi neler olduğunu bilmek istiyorsun, keşke sana daha fazlasını anlatabilseydim ama yapamam. Çünkü çok az şey biliyorum. Ama gerçeği keşfetmeye kararlıysan, cevaplar için hayaletlerine bakmak yerine belki de daha mantıklı, insani başka bir olasılığa başvurabilirsin. Annenizin korkularının hayatınızı mahvetmesine izin vermeyin.” Francine’in elini okşadı ve sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. “Şimdi git, hemdem ve bunu bir süre düşün.”



26 Temmuz 1969

“BURAYA GELİN, SİZİ KÜÇÜK PİSLİKLER!”

Kükremesi Bree'nin kulaklarında çınlarken Bree küçük kız kardeşinin elini tuttu ve ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladılar.

“Sen bir lanetsin! Bizi sınamak için gönderilen kötü bir lanet. Tanrı cezalandıracak...” ağaçlar yapraklı bir sessizlik içinde ikisinin etrafını sararken sözleri sadece bir fısıltı gibiydi.

Bree, “Hadi, Figjam!” diye bağırarak kız kardeşini bıraktı ve koşmaya başladı. Figjam ona ayak uydurmaya çalışırken Bree omzunun üzerinden baktı ve güldü. Francine'in küçük bacakları deli gibi koşarken onları uzun zamandır aşına oldukları yollara götürüyordu.

Kahkahaları ağaçların gölgeliklerine doğru savruldu, sanki etraflarındaki her şey kızların çalınan özgürlüklerinden duydukları sevinci hissetmiş gibi parlayan güneş tarafından ele geçirildi.

Çünkü çalınmıştı. Eve döndüklerinde intikamları alınacaktı. Ama şimdi değil, Bree yeterince isterse bu sonsuza dek sürebilirdi.

Hızlı adımları onları ormanın derinliklerine, garip bir şekilde insan yapımı gibi görünen bir yığın kayanın yanından akan dereye götürdü. Belki de bir zamanlar bir taş mezar ya da bir mezar odasıydı. Burası kutsal bir yerdi, o zaman da şimdi de güvenli bir yerdi.

Yedi ve beş yaşlarındaki kızlar için mükemmel büyüklükteki açıklıktan kayaların arasından süzülen Bree, gizli sığınaklarına girerken neredeyse mutluluktan havalara uçacaktı.

Toprağa gömülü, düz ve masaya benzeyen daha büyük bir taşın etrafındaki sandalye görevi gören taşlardan birine oturarak Figjam'ın kendini küçük mağaraya çekmesini ve beklenti havasıyla oturmasını beklerken mumun fitilini yaktı.

"Ee?" dedi Bree. "Ne getirdin?"

"İki şey," dedi Figjam ve utangaç bir tavırla küçük pembe bir düğme çıkardı. Onu taş masanın üzerine saygıyla yerleştirdikten sonra aralık dişleriyle sırttı. "Bunu kilisenin yakınında buldum."

Bree düğmeyi eline aldı ve pembeliğine hayran kaldı. "Bu mükemmel," dedi. "İşte bu yüzden en sevdiğim kardeşimsin, çünkü hep en iyi şeyleri buluyorsun."

Figjam'ın yüzü güldü, genelde solgun olan yanaklarında zevkten iki kırmızı leke belirdi.

Bree raf görevi gören bir kayanın kenarındaki doğal çıkıntıya doğru adım attı. Küçük bir bez bebek, birkaç favori kitabın ve Figjam'ın ısrarı üzerine annesinin serasından aşırıldığı birkaç koruma poşetinin üzerine yaslanmıştı. Hafif paslanmış iki teneke kutunun üzerinde eski püskü bir masa oyunu duruyordu. Birinde lunaparkta mutlu ve gülümseyen bir ailenin, diğerin-

de ise etrafında yine mutlu ve gülümseyen bir ailenin olduğu bir Noel ağacı resmedilmişti. Fazla bir şey olmasa da Bree ve Figjam bunu özenle sakladıkları hazinelerinin bir sembolü olarak görüyordu.

Bree Noel kutusunu indirdi ve yeni düğmeyi içine yerleştirdi. Sonra diğer tenekeyi indirip Figjam'ın karşısına oturdu. Elbisesinin cebine uzanarak hâlâ sıcak olan zencefilli kekleri çıkardı. Birkaç limon şerbetli şeker ve bir çubuk meyan köküyle birlikte tenekeye yerleştirdi.

“Bunlar paylaşmamız için,” dedi Bree sert bir sesle. “Zencefili ne kadar sevdiğini biliyorum ama paylaşmak zorundasın Figjam. Anladın mı?”

Küçük kız başını salladı, ela gözleri zencefilli keklere kilitlenmişti. Figjam payına düşenden fazlasını alacağını biliyordu, çünkü Bree ona her zaman daha fazlasını verirdi.

“Şimdi,” dedi Bree, “başka ne getirdin?” Figjam'ın ince dudakları tereddütle kıvrıldı.

“Sır yok,” dedi Bree, masaya doğru eğilip kaşlarını çatarak. “Seninle benim aramda sır yok.”

“Sır yok,” diye onayladı Figjam, küçük kırmızı bir traktör çıkarırken hâlâ tereddüt ediyordu. Suçluluk duygusu yüzünden okunuyordu.

“Bu Monty'nin. Diğerlerinden bir şey almamaya karar vermiştik, sadece bulduğumuz şeyleri alacaktık.”

Kız kardeşi omuz silkti ve traktörü parmaklarının arasında çevirdi. “Her şeyi o alıyor,” diye mırıldandı.

“Monty sadece bir bebek. Kendine engel olamıyor.”

Figjam başını salladı, ela gözleri büyürken ağlamamaya çalışıyordu. “Neden bizden nefret ediyor?”

Monty hakkında konuşmayı bırakmışlardı. Bree, onun mutluluklarını karartmadığı bir öğleden sonra geçirebileceklerini ummuştu. Onun adının gizli yerlerine girmesine izin vermiyorlardı. Orası onların. Acının, çürüklerin, mutsuzluğun olmadığı bir yerdi.

“Çünkü biz erkek değiliz.”

“Ben erkek olabilirim,” dedi Figjam ciddiyetle.

“Hayır, olamazsın. Bu işler böyle yürümez.” Bree konuyu değiştirmek için bir şeyler düşünürken kız kardeşine bir kek uzattı.

Ama Figjam alçak sesle devam etti, “Onun istediği her şeyi yapıyorum. Sessiz kalıyorum, kıpırdamıyorum, ortalığı dağıtmıyorum, çok çabalıyorum, Bree!”

“Kekini ye,” dedi Bree, kaba bir tonda değildi, çünkü küçük kız kardeşinin içten yakarışına verecek bir cevabı yoktu. Söylediği hiçbir şey hayatlarını değiştirmeyecekti.

Figjam bir şey söyleyemeden, “Unutma, bir karar vermemiz gerekiyor,” diye ekledi Bree.

Figjam, gözyaşları yanaklarından süzülürken kekini yedi.

Bree elini kaldırarak, “Öyleyse” dedi. “Agnes, Rosina ve Viola’nın bize katılmasına izin verelim. Ama şimdilik Maddie’yi almayalım, daha çok küçük.”

“Çok ağlıyor. Maddie hep ağlıyor.”

Bree başını salladı. Küçük kız kardeşleri, anneleri uykusuzluktan bitkin görüne kadar saatlerce ağlayabilirdi. Diğer

kızlar da doğal olarak bundan etkileniyordu. Onlara daha az ilgi gösteriliyor, daha fazla sorumluluk veriliyor, annelerinin yorgunluktan dalgınlığı yüzünden hepsi hayatlarındaki küçük zaferleri ve acıları için Bree'ye sığınıyorlardı.

"Neden?" dedi Figjam.

"Ne neden?"

"Neden onları burada istiyorsun? Burası bizim özel yerimiz. Hep böyle söyledin."

Bree duraksadı, sonra suratını astı, Figjam'ın eninde sonunda ondan gerçeği öğreneceğini biliyordu. "Çünkü onların gizli bir yeri var ve bana yerini söylemiyorlar."

"Güzel. O zaman bırakalım onlar kendi yerlerinde kalsınlar, biz de kendi yerimizde kalalım."

"Ama ben nerede olduğunu bilmek istiyorum!" diye gürledi Bree.

Figjam kaşlarını çatı. "Tamam. Ama Agnes olmaz. ona anlatacak, o da Agnes'e bir şeker verecek. Daha önce gördüm."

Figjam haksız değildi. Kızların her birinin onunla başa çıkmak için kendi yöntemleri vardı: Figjam bir gölge gibi sessiz kalırdı, Viola ve Rosina daha küçük oldukları için annelerinin ya da Bree'nin arkasına saklanırlardı. Agnes, onun takdirini kazanma umuduyla kız kardeşlerini ispiyonlardı ve Bree her zaman mücadele ederdi.



ON ÜÇ

Francine kasvetli antrede durup evin sessizliğinin etrafını sarmasına izin verdi. Bunun gergin sinirlerini ve karmakarışık düşüncelerini yatıştıracağını umuyordu. Bunun yerine, hava kapalı, boğucu ve iğrençti. Sadece malikânenin kalp atışları gibi, salonda zamanı yaran ayaklı duvar saatinin zayıf tik takları duyuluyordu. Ama bu görkemli ritim muğlaktı, her seferinde hafifçe temposu düşüyordu. Her tik tak arasında binlerce kuşun kanat çırpışları gibi bir mırıltı vardı.

Francine, en ufak bir gürültünün cezalandırılacağı hissiyle ürpererek salonun kapalı kapısına doğru adım attı. Mırıltı burada daha güçlüydü, avuç açılmış ellerin ardında kin dolu fısıltıların tıslamasına dönüşüyordu. Francine, Mavi Sakal'ın son karısının, açıldığı takdirde korkunç bir sırrı ortaya çıkaracak olan kapının önünde dururken yaşadığı dehşetin aynısıyla karanlık ormana baktı.

Bir gıcırtı, sanki kendi evini karıştırırken yakalanmış gibi suçluluk duygusuyla irkilmesine neden oldu. Antreden hızla geçip salonun eşiğinde durdu.

Madeleine dalgın bir ifadeyle ön bahçeye bakan bir koltuğa kıvrılmış oturuyordu.

Francine'in gözleri odada dolaştı, kaşları kalktı. Fırtınada kırılan pencere camlarının hepsi değiştirilmişti. Todd, o dışarıdayken tamiratyapmıştı.

Kız kardeşini rahatsız etmeden gitmek için döndü. Ama Francine'in varlığını hisseden Madeleine önce arkasını döndü, sonra hızla pencereye baktı.

"Dışarı çıktığını sanıyordum," dedi Francine, sesindeki ekşimsi tınıya engel olamayarak.

"Uyuyakalmışım. Çok korkunç bir gece geçirdim. Sürekli izlendiğimi düşünerek uyandım."

Bu düpedüz bir yalandı, çünkü Francine o sabah yükselen sesleri duyduğunda kız kardeşinin odasına göz atmıştı ve Madeleine orada değildi. Salona girip otururken kız kardeşini yalanlama zahmetine girmedi, sırtı o kadar dikti ki omurgası bir cetvel niyetine kullanılabilirdi.

Madeleine'in dönmüş başını görünce kaşlarını çattı. "Bana bak!" dedi, sesi alçaktı.

"Sana baktım," dedi Madeleine asık suratla, bahçenin manzarasına ilgisi artmış gibi yaparak.

"Hayır, bakmadın." Francine aniden ayağa kalktı, odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Kız kardeşini kendine doğru çekti, çenesinden tuttu ve yüzünü inceledi. Gözleri dehşetle açıldı, çünkü makyajın altında Madeleine'in çene çizgisi boyunca ve bir gözünün etrafında gölgeler vardı.

Madeleine yüzünü kız kardeşinin elinden çekip alarak, "Şimdi mutlu musun?" diye sordu.

"Kim vurdu sana?" diye tısladı Francine.

Madeleine'in genellikle yumuşak olan yüzü kırılğan ve gergindi. "Bilmiyorum. Bu sabah kalkıp aynaya baktığımda morluklar vardı. Belki de eve beraberimde getirdiğimi söylediğin o kötü niyetli ruhtur," diye tısladı. Ama gözlerinde gerçek bir korku vardı.

Francine oturdu, omuzları çöktü. "Onu eve sen getirmedi, o zaten buradaydı. Geldiğin gece bahçeyi korumayı unuttuğum için eve girmesine izin veren bendim."

"Zaten burada mıydı? Sen neden bahsediyorsun? Aman Tanrım." Madeleine ellerini yüzüne götürdü. "Gece boyunca bir hayaletin bana zarar verdiğini düşündüğüme bile inanamıyorum. Hissetmedim bile Franny!"

"Başka bir seçenek var mı ki?"

Madeleine'in yeşil gözleri henüz dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Haklı olmanı istemiyorum. Başka bir açıklaması olmalı."

"Sanırım kim olduğunu biliyorum," dedi Francine nazıkçe, çünkü şu anda gözyaşlarıyla başa çıkamazdı, hele de kendisi de eşikteyken. "Bayan C buradaydı..."

"Biliyorum. Seni onunla çıkarken gördüm." Francine'in kalık kaşlarına alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "Bir süredir buradayım. Düşünmem, her şeye bir çözüm bulmam gerekiyordu," belli belirsiz bir şekilde elini salladı, "mantıklı olması için."

"Dün onu görmeye gittiğini ve benim için endişelendiğini söyledi."

"Endişelendim. Gerçi şimdi..." Madeleine sanki kendi bedeninde rahat değilmiş gibi huzursuzca kıpırdandı.

Francine, kasvetli bir sessizlik çökmeden önce Bayan Cavendish'ten öğrendiklerini ona anlattı.

Madeleine kuşkuyla, “Bu ruhun babamız olduğunu ve hep burada olduğunu mu düşünüyor?” dedi. “Annem onu bir şekilde ormana mı sürgün etmiş?”

“Bayan C’nin buna inandığını sanmıyorum ama annemin inandığını düşünüyor.”

“Bu delilik,” diye mırıldandı Madeleine.

Francine kız kardeşinin morarmış yüzüne baktı. “Öyle mi?”

“Evet! Asıl korkutucu olan senin de buna inanıyor olman.”

“Elbette! Kanıtı yüzündeyken nasıl inanmazsın?”

Aralarında korku ve salondan gelen tik tak sesleriyle dolu bir sessizlik hüküm sürüyordu.

“Çürüğüne iyi gelecek bir şeyim var.” Francine ayağa kalktı ve mutfığa doğru yürüdü. Madeleine yalnız kalmaktan korktuğu için hemen arkasından gitti.

Francine içeri girdiğinde Todd’dan gelen notu ve mutfak masasının üzerinde unutulmuş hâlde duran çıktıları gördü. Onları çabucak topladı ve yalnız kaldığında tekrar okumak üzere bir çekmeceye koydu. Aile geçmişleriyle ilgili kendi araştırmasını yaptığını kız kardeşine söylemeye hazır değildi. Somut bir şey bulana kadar olmazdı.

Bir dolabı karıştırdı, sonra masaya oturmuş olan Madeleine’e büyük bir kap uzattı.

Madeleine kabı açtı ve temkinli bir şekilde kokladı. “Oldukça güzel kokuyor. Ananas mı?”

“Kısmen ve öküzgözü otu. İkisi de iltihaplanmaya iyi gelir.”

Francine çay yaparken Madeleine merhemi yüzüne sürdü. Bir fincanı Madeleine’in önüne koydu, sonra da alay edilme korkusuyla sohbe devam etmek istemeyerek onun karşısına oturdu.

“Farz edelim ki,” diye söze başladı Madeleine, “babamız eve musallat oldu.”

Francine’in gözleri temkinli bir şekilde kız kardeşine kaydı. “Evet?”

Madeleine dudağını ısırdı, sonra içini çekti. “Annem onu kovmak için, onun öldüğünü nereden biliyordu?”

“Öldükten sonra evin yolunu bulmuş olmalı.”

“Neden?”

Francine soruyu düşündü, sonra omuz silkti. “Burası onun eviydi.” Ama verdiği yanıt kendi kulaklarına bile klişe geliyordu.

“O öldüyse kız kardeşlerimize ne oldu?”

“Bayan C onların sosyal hizmetlere teslim edilmiş olabileceğini düşünüyordu.” Madeleine yüzünü ovuşturdu, çürüklerden birine dokunduğunda yüzünü buruşturdu.

“O zaman onları asla bulamayacağız.”

“Denemek zorundayız. Babamıza ne olduğunu, nereye gittiğini öğrenebilirsek bu bize onları bulmamız için bazı ipuçları verecektir. Belki yerel yetkililerle konuşuruz.”

Madeleine umutsuzca başını sallayarak sessizliğe gömüldü. “Sebastian tüm ruhların ölümün ötesinde kalmak için bir nedeni olduğunu söyledi.” demesi uzun zaman aldı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Francine kaşlarını çatarak.

“Hawkshead’deki yaşlı köylülerden birkaçıyla konuştum, babamız tam bir piçmiş. Hepsi annemi dövdüğünü biliyormuş ve hiçbirisi bu konuda bir şey yapmadı. Annemin yerinde olsaydım onu öldürürdüm.”

Francine kız kardeşine ters ters baktı, çenesi öfkeyle sıkılmıştı. “Sözünü geri al! Annem çok tatlıydı. Bir sineği bile incitemezdi. Onun hakkında böyle düşündüğüne inanamıyorum!”

“Bunların hepsi varsayımsal, Francine!”

Hâlâ öfkeli olan Francine boğazında büyüyen acı tadı yuttu, sonra sertçe başını salladı, tamamen gerçek dışı terimlerle düşünmeye çalıştı. “Peki!” diye tersledi. “Varsayalım ki onu öldürdü. Peki cesediyle ne yapmış olabilir?”

Madeleine omuz silkti. “Onu bahçede bir yere gömdü. Belki sümbüllerin altına. Hep çok güzel büyümüşlerdir.”

Francine alaycı bir tavırla, “Büyük olasılıkla devedikenlerinin altına,” dedi. “Sümbüller onun gibi korkunç bir hayvan için zarif bir şekilde büyümeyecek kadar akıllıdır. Her hâlükârda, varsayımın hatalı. Eğer o kaçmadıysa, üç kız kardeşimiz nerede? Annem onları da mı öldürdü? Monty ve Bree’nin boğulduğu o gece?”

Madeleine ona tuhaf tuhaf baktığında “Ne?” dedi. “Kardeşimizi hatırlayamadığın hâlde ona neden Monty dedin?”

Francine şaşkınlıkla başını salladı. “Bilmiyorum. Montgomery için mantıklı bir takma ad sanırım.”

“Belki de hafızan geri geliyorur.”

Francine öyle düşünmedi ve varsayımlarına geri döndü. “Annemin birini, hatta korkunç babamızı bile öldürdüğü fikri çok saçma.”

“Benimle bu tonda konuşmana gerek yok, Francine!”

“Ses tonum değişmedi.”

“Çok kendini beğenmişsin! Annemin kimseyi öldürmek şöyle dursun, incittiğine bile *inanmadığımı* biliyorsun. Bunların hepsi varsayım ama sen her zaman haklı olduğunu düşünüyorsun! Bu huyundan hep nefret etmişimdir. Biz çocukken de böyleydin. Bu beni deli ederdil!”

Francine homurdandı. “Benimle tartışmak istiyorsan, bundan daha iyi bir şey bulman gerekecek.” Madeleine’i çileden çıkaracağını bile bile kırılğan, tiz bir kahkaha attı. Oysa hiç gülmek istemiyordu. Ama bir kavga istiyordu. Sinirleri yıpranmıştı

ve başı ağrıyordu. Mutfak etrafını sarmış, adeta nemli parmaklarıyla tenine baskı yapıyordu.

Madeleine ona ters ters baktı. “Bunu yapmandan hep nefret etmişimdir.” O kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi yere düştü. Kapıya doğru tepinerek gitti, sonra geri döndü. “Gidiyorum ve bu korkunç eve asla geri dönmeyeceğim.”

Francine, kız kardeşinin böyle bir şey yapmayacağını bildiği için sahte bir sakinlikle, “Ne istiyorsan yap, Madeleine,” dedi. “O kötü ruhu da yanında götürebilirsin!”

“Her zaman son sözü sen söylemek zorundasın!” diye bağırdı Madeleine yüksek sesle. “Ama bugün değil! Bu şekilde yaşayamam.” Ellerini salladı. “Ben senin gibi değilim. Ölülerle birlikte yaşamaktan hoşlanmıyorum. Onlar ölü kalmalı!” Topuklarının üzerinde döndü ve hışımla üst kata çıktı.

Francine, “İsabet oldu,” dedi ama ciddi değildi. Madeleine o kadar sinir bozucuydu ki, öfkesinin kendisini ele geçirmesine izin verdiği için utanıyordu. Uzun bir süre oturdu, çay fincanına baktı. Havada asılı kalan kaba sözlerin, nahoş neşesiyle nüfuz eden dikenli atmosferin farkındaydı.

Hem kendi içindeki hem de evdeki gerginliğe dayanamayan Francine dışarı çıktı. Biriyle konuşmak istiyordu ama şimdiye kadar rahatça konuşabildiği tek kişi Bree’ydi. Hayaletlerini özlemişti. Özlediği sadece Bree değildi. Madeleine’in gelişinden beri diğer hayaletlerinden hiçbirini görmemişti.

Thwaite Malikânesi’ne doğru döndü. Güneş ışığının vurduğu pervazlı pencereler, hafif sıcaklığı yıldızlar gibi yansıtıyordu. Birkaç saniye önce evden çıkmak için yanıp tutuşsa da, dışarıdan her zamankinden daha güzel görünüyordu. Kenarları solan bir anı gibi bulanıklaşmış olan ev, içinde kötülüğü barındırama-

yacak kadar güzeldi. Francine hayatında ilk kez evinden korkuyordu. Artık güvenli bir sığınak gibi hissetmiyordu.

Francine'in dikkatini bir hareket çekti. Lonehowe Ormanı'nın ağaçları sanki bir kasırga esiyormuş gibi şiddetle dalgalanıyordu. Başını yana eğdi. Rüzgâr rastgele esmek yerine ağaçtan ağaca geçerek bir düzen izliyordu.

"Bree?" diye seslendi umutla.

Yeni gelişen tomurcuklarıyla dalları kamçılayan rüzgâr bir ağaçtan diğerine geçiyor, sonra bir diğerine atlıyordu.

Francine rüzgârı takip etti, onu gözden kaybetmemeye kararlıydı. Ağaçların arasında birbirleriyle saklambaç oynar gibi ilkinin takip eden başka bir rüzgârla dikkati dağıldı.

Francine soğuk bir şeyin kalbini sardığını hissetti. "Bree!" diye bağırdı ve bahçenin kenarına doğru koştu. "Bree!"

Vahşi bir ağlamanın sesi güneşin aydınlattığı günü böldü, ardından alçak bir uğultu yükseldi.

Francine rüzgârın ilk esintisiyle ormana doğru koştu ve "KOŞ BREE!" diye bağırdı.

Alacalı gölgelerin arasından, patika boyunca koşan küçük kızın anlık görüntüsünü fark etti. Bree, Lonehowe Ormanı'nın derinliklerine doğru kaçmadan önce dehşete düşmüş yüzünü Francine'e dönmüştü.

"Bree!" Diğer rüzgâr küçük hayaletin peşini bırakmazken Francine çılgılık attı. Onların peşinden, gölgelerin derinliklerine doğru koştu. Güneş ışığı huzmelerinde, birkaç gece önce salonda gördüğü adamı gördü. Yüzü öfkeyle buruşmuş bir hâlde Bree'nin peşinden uçuyor, onu evden, Lonehowe Ormanı'nın derinliklerine, küçük hayaletin evinden uzağa doğru kovalıyordu.

Francine nefes nefese ve göğsü yanarak onların gittiği yöne doğru koşmaya devam etti.

Sonunda durdu ve diz çöktü, ellerini dizlerinin üzerine koyarken derin derin nefes aldı. Ormandaki sessizliği yavaş yavaş fark etti. Kasvetli, hüzünlü bir sessizlik.

Ormanı iyi tanıyordu, hayatı boyunca yollarından geçmişti. Ona mutluluk veren bir yerdi. Şimdi ise tehdit ediciydi. Güneş ışığı toprağı alacalandırıyor, her gölge sırlar ve dikkatli gözler barındırıyordu. Yıllardır ormanın bu kısmına gelmemiştir. Bree'nin nereye gittiğine dair hiçbir fikri olmadan, Bree'yi usulca çağırarak küçük bir hayvanın izini sürmeye başladı. Sürekli omzunun üzerinden bakıyordu, bir şeyin onu takip ettiğinden emindi. Her döndüğünde bir hareket gördüğüne inanıyordu, sanki biri az önce bir ağacın arkasından yürümüş gibiydi.

Kendini silkeleyen Francine, patikaları birbiri ardına takip etti. Birkaç yıl önce ortaya çıkan yalnız bir yürüyüşçü bu bölgedeki tek hayaletti. Kışın ortasında ormanda tek başına yürüyüşe çıkmış ve bir kar fırtınasında bacağını kırmıştı. Sonunda hipotermiye yenik düştüğünde ormanda mahsur ve yalnız kalmıştı. Patikanın hemen dışında, büyük bir ağacın kökleri arasında kıvrılırdı hep.

Güneş tepede ilerleyip yeni gölgeler oluşturdukça ormanın şekli değişiyor ve daha koyu bir renk alıyordu. Hava nemli ve rutubetliydi. Francine unutulmuş bir anı gibi hissettiği patikada ilerlemeye devam ederken saç tutamları ensesine yapıştı.

Tam eve dönmek üzereydi ki ileriden gelen bir hıçkırık sesi duydu. Hızını artırdı.

İçinden bir dere akan ve aşağıya doğru yolculuğunda mutlu bir şekilde köpüren bir koruluk açıldı. Suyun içinde ve uzak

kıyının kenarındaki büyük, yuvarlanmış kayaların üzerinde birkaç salkım söğüt uzanıyordu.

Hıçkırık sesleri daha da yükselmişti.

Francine, yarı batık taşların doğal bir köprü görevi gördüğü akıntının karşısına geçti.

“Bree?”

Hıçkırıklar aniden kesildi.

“Bree!” Francine’in rahatlaması o kadar yoğundu ki boğazı daraldı. “Sadece benim. Lütfen gitme.”

Yavaşça kayalara doğru ilerledi. Bir çocuğun ya da elli beş yaşındaki zayıf bir kadının elleri ve dizleri üzerinde sürünerek geçebileceği büyüklükte dar bir açıklık görünce şaşırdı.

Francine sürünerek içeri girdi. Dar omuzları kayalara sürtünüyordu. Sonra bir boşluğa açılınca durdu. Karanlığın içinde merakla etrafına baktı. Hava rutubetliydi ama rahatsız edici değildi; yosun, liken ve küf kokusu vardı... Tanıdık bir şeydi, kapalı hafızasını yoklayan bir şey.

Sürünerek içeri girdi. Küçük hayaletin varlığını hissederek, “Bree?” diye mırıldandı.

Francine’in bakışları küçük boşlukta gezindi. Ortasında bağdaş kurup oturabileceği kadar büyüktü. Birkaç tavan penceresi yere ışık saçıyordu. Daha büyük bir kayanın iki yanında küçük bir masa ve sandalyelere benzeyen iki yosunlu kaya duruyordu. Her şey tanıdık geliyordu. Francine hiç düşünmeden başının hemen üzerindeki bir kayaya oyulmuş doğal rafa uzandı. Parmakları yumuşak ve nemli bir şeye dokunana kadar etrafı yokladı. Şaşkınlıkla başını sallayarak onu aşağı çekti ve küçük bebeği inceledi.

Bir başka gezinti, başka çocuksu hazineleri ortaya çıkarmıştı. Beatrix Potter’ın Bayan Tiggywinkle kitabının sayfaları nemden

birbirine yapışmıştı, kapağında paspaslı kirpi çizimi hâlâ seçilebiliyordu. Bir mum koçanı, parlak renkli düğmeler ve iğnelerle dolu artık paslanmış olan teneke kutu, boyası çoktan dökülmüş, içinde yiyecek olabilecek ama şimdi dibinde hâlâ şeker kokan asit yeşili bir küf tabakası olan eski bir bisküvi tenekesi.

Son eşya ise küçük bir traktördü. Kız çocuğu eşyalarının yanında daha uyumsuz duruyordu. Yeni görünüyordu, kırmızı boyasında tek bir çizik bile yoktu.

Francine tüm eşyaları doğal masanın üzerine yerleştirdi ve taş sandalyelerden birine zorlukla oturdu.

Bir anı sızısı zihninin ön tarafına doğru ilerledi. Buraya daha önce de gelmişti.

Traktör, taşın engebeli yüzeyinde yavaşça ilerledi ve bisküvi kutusuna yaslandı.

Francine titreyerek iç çekti, rahatlama duygusuyla gözleri dolmuştu. “Merhaba, Bree.”

Bir şey hafifçe saçlarına dokundu. Francine gülümsedi. Kayaların arasındaki oyuğu işaret etti, “Sen hayattayken buraya gelirdik. Burada oynardık.” Bu bir soru değildi. “Garip ama sanki hatırlamadığım bir anıdan buraya gelmişim gibi.” Masanın karşı tarafındaki yarı aydınlıkta gözlerini kısarak Bree’yi görebilmeyi diledi. “Burası bizim için önemliydi,” dedi, karmakarışık duygular ve varsayımlar arasında yolunu bulmaya çalışarak. “Bizim gizli yerimiz.”

Francine uzun bir süre sessizce oturdu. Cevap almasının imkânsız olduğunu bilse bile Bree’ye sormak istediği o kadar çok şey vardı ki. Her zaman hayatının bir parçası olan Bree, yaşayan bir kız kardeşten ölü bir ablaya dönüşüyordu ama bu geçiş ilişkilerine engel olmamıştı.

Sessizlik uzadı, sadece Bree tarafından ileri geri itilen traktörün cızırtılı sesiyle bozuldu.

“Ablam olduğunu biliyorum,” diye başladı Francine, “kuyuda boğulduğunu da biliyorum. Neden kuyudaydık, Bree?” Hava yardımcı olmaksızın boynunu gıdıkladı. “Bu gerçekten bir kaza mıydı?”

Birkaç akşam önce kuyuya bakarken bir şeyin onu kuyuya itmeye çalıştığını hatırladı. O kadar gerçekçi gelmişti ki.

“Babamız seni ve Montgomery’yi boğdu mu?”

Güneş tepedeki konumunu değiştirerek küçük odaya bir ışık huzmesi düşürüp toz zerreciklerini yüzen elmaslar gibi aydınlattı.

Başını iki yana salladı. “Bu çok saçma. Konuştuğum herkes onun Montgomery’yi sevdiğini ama bizi, kızlarını sevmediğini söylüyor. Bizden nefret edermiş.” Sinir bozucu bir şekilde ulaşamayacağı düşünceyi üretmeye çalıştı. Sonra kendine acı acı gülmüseddi. Francine bilinçaltında, Madeleine’in George Thwaite’in çocuklarını öldürdüğüne dair şüphelerini kabul etmişti.

“Umarım bir kazadır, sadece korkunç bir kaza.” Bree, küçük kovuğa yumuşak bir esinti girerken Francine’in saçlarını okşamaya başlamıştı. Francine’in zihni hızla bir kenara atılan olasılıklarla dolup taşıyordu. “Eğer kuyuya itilmediysen, içine mi düştün?” İçine bir başka korkunç şüphe düşerken kaskatı kesildi. “Montgomery kuyuya düştü ve biz de onu almak için aşağı mı indik? Hayır, bu hiç mantıklı değil. Henüz yürüyecek kadar büyümüş olamaz. Sadece sekiz aylıktı.” Ama gıdıklayıcı esinti Francine’in ensesini sararken, korkunç bir şüphe başka bir asılsız teoriye dönüştü. “Bree? Senin bununla bir ilgin var mı?”

Küçük esinti bir anda boşluğun en ucuna kadar gitti ve yerini asık suratlı bir soğukluğa bıraktı.

Francine, yanlış sorular sorduğu için Bree gitmesin diye kendini tamamen hareketsiz tuttu. Bir süre sonra sitemkâr bir esintinin geri dönüp şakağındaki saç tutamlarını karıştırdığını hissetti.

Son sorusuyla doğru yolu bulmuş olabileceğinden ama daha fazla derinleşirse Bree'nin kaçacağından endişelenerek yönünü değiştirdi.

“Babamız evimize musallat mı oluyor, Bree?” Hatırlayamadığı bir adamdan korktuğu için bu sözleri yüksek sesle söylemekten neredeyse çok korkuyordu. Ama hayalet bile olsa bir tür teyide ihtiyacı vardı. Eğik güneş ışığı yosunlu masanın üzerinde kayarak küçük kırmızı traktörü aydınlattı.

Traktör masanın düz olmayan yüzeyi üzerinde yuvarlanıp tenekeyi tekrar dürttü.

Francine tuttuğunun farkında olmadığı nefesini dışarı verdi. İhtiyacı olan tek doğrulama buydu. “Neden kaçtı? O gece ne oldu?”

Francine Bree'nin sessizliğinde tamamen kaybolmuştu, ne soracağından ve hatta cevapları gerçekten isteyip istemediğinden bile emin değildi. İşleri kendisi için daha da kötüleştirmeden bunu çözebilecek bilgisi ya da anıları yoktu.



ON DÖRT

Francine malikânen içeri adımını atar atmaz omuzları gerildi, söylenmemiş gerçeklerin ve sahte anıların ağırlığı altında ezilinceye kadar üzerine baskı yapan kırgın bir gerginlik hissetti.

Yüzünü buruşturarak kendini toparlamaya çabaladı ve Madeleine'in odasını kontrol etmek için aceleyle üst kata çıktı. Bütün giysileri hâlâ oradaydı ve her zamanki Madeleine tarzıyla etrafa saçılmıştı. Francine, düşünmeden hareket etme eğiliminde olduğu için kız kardeşinin gitme sözünü yerine getirip getirmeyeceğinden emin değildi. Tartışukları için üzgündü ve kalmasını umuyordu. Birine, daha doğrusu yaşayan birine ihtiyacı vardı ve Madeleine ailesinden geriye kalan tek kişiydi.

Aşağı indi, temizlik malzemelerinin olduğu kutuyu aldı. Kırık dökük düşüncelerden, karanlık varsayımlardan ve huzursuz fikirlerden oluşan bir yapboz hâline gelmiş zihnini temizlemek için evi hararetle temizlemeye başladı. Ne kadar temizlik yaparsa yapsın, havanın keskinliğini ya da duvarlardan sızan kırılğan düşmanlığı yok edemiyordu.

Francine temizlik malzemelerini bir kenara bıraktı ve huzursuzluğunu henüz budamaya fırsat bulamadığı bitkilerden çıkarmak için bahçeye kaçtı. Bir çift budama makası alarak orman gülleri labirentine doğru soğukkanlılıkla ilerledi.

Francine, Bree'nin bir zamanlar olduğu gibi, gençlikle canlı ve diri, göremediği bir şeye odaklanmış hâlini unutmamak için nefesini tuttu.

Bree döndü ve bir parmağını dudaklarına götürdü, sonra güneş ışığına doğru fırladı ve geniş çimenlikten eve doğru koşmaya başladı. Francine aceleyle peşinden gitti. Bree ön kapıyı açtı, sonra arkalarından usulca kapattı.

Bir mırıltı... Annelerinin sesi. Gergin, kontrollü ve korkulu.

Bree, beş yaşındaki Francine'in elini tuttu ve parmak uçlarında antrede ilerledi. Salonun kapalı kapısının önünde durdular, nefesleri kesik kesikti.

Sözsüz fısıltılardan oluşan bir ılık sesi...

Bree kulağını kapıya dayadı, yüzü konsantrasyonuyla buruşmuştu.

Keskin bir acı Francine'in salonun kapısını kavrayışını bozdu, gerçeklik kendini düzelttikçe fısıltılar duvarların içinde kayboldu.

Eline baktı, budama makasının ucu paslıydı ve avucuyla çok sert kavradığı yerden bir damla kan akıyordu.

Titrek bir iç çekişle bir kez daha anılarına tutunmaya çalıştı ama anılar çoktan binlerce parçaya ayrılmış ve geriye sadece korkunun izi kalmıştı.

Malikânenin sessiz tik taklarına ve gıcırtılarına dikkatini verdi ama dikkati başka bir yere, içeriye, salondan ve Francine'den uzağa yönelmişti. Evinin ona sırtını döndüğü duygusuyla, ezici bir yabancılaşma hissinin yoğunluğuyla neredeyse ağlayacaktı.

Francine, sevgili evine dönmeden önce dışarıya, bahçenin uzak ucuna doğru koştu. Malikânenin ona söylemeye çalıştığı bir şey mi vardı? Duvarlarının içinde bir sır vardı. Korkunç bir sır...

“Francine, kes şunu!” diye bağırdı çimenlerin ve geniş gökyüzünün üzerinde süzülen uzun gölgelere.

Öfkeyle homurdanarak malikâneye sırtını döndü ve biraz çaba sarf ederek anılarını hatırlamaya, anlaşılabilir bir çerçeveye oturtmaya çalıştı. Bree oradaydı ama kendisinden daha uzun boylu olan ablasına bakan beş yaşındaki bir çocuğun bakış açısından görülüyordu. Bree’nin ölümünden önce olmuş olmalıydı. Peki neden böyle bir anıyı hatırlıyordu? Yarım kalmış gibi hissediyordu, kopuk ve bağlantısızdı.

Francine yeni bulduğu varsayımla, anıyı bir kez daha canlandırmak umuduyla orman güllerine yöneldi. Evin etrafını dolaştı, sonra bir duvarı kaplayan solmuş akasmanın önünde şaşkınlıkla durdu. Üzerinde büyüyen morsalkımın yeni bir kafesi vardı. Daha önce hiç görmediği bir kafes.

“Todd Constable!” diye tısladı.

“Adımı böyle söylediğinde, onu çıkarmam gerekiyor diye düşünüyorum.”

Francine arkasını döndü. “Ben istemediğim hâlde neden koydun?”

“Morsalkımların, akasmalarının arasında uzanıyordu ve ben akasmayı hep sevmişimdir. Çiçeklenmeye başladığında görünür olmalı, morsalkım kadar güzel bir şey tarafından bile saklanmalı.”

Francine onunla dalga geçip geçmediğini merak ederek ona baktı.

“Teşekkür edebilirsin,” diye ekledi Todd kibarca.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Francine, sesindeki sevimsiz tınıya engel olamıyordu. “Salondaki camı tamir ettiğin için de teşekkür ederim,” diye ekledi. İnsanlara teşekkür etmek onun için hiçbir zaman kolay olmamıştı çünkü eline doğru dürüst fırsat geçmiyordu.

“Aslında onu yapan Keefe’ydi. İyi gidiyor ve iyi iş çıkardı.”

“Minibüsün nerede?” diye sordu, motor sesini duymamıştı.

Uyarılsa iyi olurdu.

“Güzel bir akşam, o yüzden yürüdüm. Keefe biraz çalıştıktan sonra geri dönecek. Pratik yapmaya ihtiyacı var.” Gülümsedi. “Yürüyüşe çıkmak ister misin?”

“Zaten yürüyüşe çıkmıştım.” ve beklenmedik bir koşuya... Ama Todd’a gününü nasıl ve nerede geçirdiğini anlatacak değildi.

“O zaman belki bana bahçeni gezdirirsin.”

Francine bir bahane uydurmaya başladı, sonra başını salladı. Bahçesiyle gurur duyuyordu ve onu gösterme fırsatını nadiren buluyordu.

Sessiz bir gezintiden sonra Todd, “Keefe’nin bulduğu gazete makalelerini okudum,” dedi. Alçak sesi nazik ve sır isteyen bir tonda olsa da, bu yönlendirici bir ifadeydi. “Sen ve ailen o dönemde çok kötü zamanlar geçirmiş olmalısınız.”

Francine hissetmediği bir soğukkanlılıkla omuz silkti. “Hiçbirini hatırlamıyorum. O zamanlar beş yaşındaydım.”

Yine sessizlik içinde yürüdüler. Francine ailesinin yaşadığı felaketi biriyle konuşmaya hazır olup olmadığından emin değildi. Her şey çok kişisel, çok kafa karıştırıcıydı... Ayrıca Todd onun pansiyoneriydi. Her şeyi anlatma ihtiyacı hissetse bile, ki hissetmiyordu, Todd’un onun deli olduğunu düşünmesini istemiyordu.

“Ama bazı şeyler aklına geliyor, değil mi?” dedi Todd nazikçe. “Kuyunun yanında olduğun o gece... Aynı kuyu olduğunu varsayıyorum?”

Francine tereddüt etti, sonra başını salladı. “Ufak tefek şeyler. Gerçekten anı olup olmadıklarından bile emin değilim. Kuyuda olduğumu hatırlıyorum ama tek hatırladığım karanlık olduğu ve Bree’nin bana hareketsiz kalmamı söylediği.” Sözcükler o daha onları durduramadan ağzından çıkmıştı.

Todd durdu. “Sen de mi kuyudaydın? Gazetelerde böyle bir şey yazmıyordu.”

“Biliyorum. Olay yerine ilk gelen polisi buldum. Beni Bree ve Montgomery’le birlikte çıkartmışlar. Gazetelerde neden ben-den bahsedilmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece annemin ısrar ettiğini varsayabilirim, belki de kimliğimi korumak için.”

“Kuyuda ne yapıyordun?”

Francine yine tereddüt etti. Bildiklerinin sadece bir varsayım-dan ibaret olduğunu ve sadece bir hayalet olan Bree tarafından doğrulandığını nasıl açıklayacaktı? “Bilmiyorum. Aklıma gelen tek şey Montgomery’nin kuyuya düştüğü ve Bree’yle benim de peşinden kuyuya indiğimiz.”

“Peki, Bree sana neden kıpırdamamanı söylüyordu?”

Francine durakladı. Birinin Bree’den sanki gerçek bir insan-mış gibi gelişigüzel bahsettiğini duymak tuhaf hissettiriyordu. “Bilmiyorum. Şimdi sen söyleyince tuhaf oldu. Bir oyun oynuyor olabilirdik, sanırım.”

“Kuyudaki bebekle oynanan bir oyun,” diye alay etti. “Çocuklar küçük yaşlardan itibaren muazzam derecede kendile-rini koruma davranışı sergilerler. Benim çocuklarım bir kuyuda mahsur kalmış olsalardı kıyameti koparırlardı.”

Francine dudağını dişlerinin arasına aldı, kuyuda geçirdiği o anın belirsiz hatırasını esnetmeye çalıştı. Karanlık ve sessizdi. Bree onun yanındaydı ve kulağına fısıldıyordu.

Todd'un onu izlediğini fark ederek hayal kırıklığı içinde başını salladı. Acı acı gülümsedi. "Başka hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece sessizlik ve karanlık. Kuyudan hep korkmuşumdur," diye itiraf etti. "En azından şimdi nedenini biliyorum. Keşke daha fazlasını hatırlayabilseydim."

Todd anlayışla başını salladı. "Muhtemelen öldüğünü bildiğin hâlde, neden şimdi babanı aramaya karar verdin?"

Bu ani çıkış Francine'i ürküttü. Todd'a babasının kesinlikle öldüğünü, çünkü eve dadanmış olduğunu söyleyecekti ama hemen ağzını kapattı. Ona yalan söylemek istememesi onu şaşırtmıştı. Çoğu insanın onu tuhaf bulduğunun farkında olsa da, gerçek çok tuhaf olduğu için Todd'un ona güvenebileceğinden emin değildi. Ya da daha kötüsü, ona inanacak ve hemen bavulunu toplayacaktı. Açıklayamadığı bir nedenden ötürü Todd'un gitmesini istemiyordu.

Onun yerine "Merak ediyorum," dedi. "Annem bize onun bir kazada öldüğünü söyledi, sonra Madeleine bana onun burada ölmediğini söyledi." Omuz silkti. "Ailemin gizlediği utanç verici bir sır var ve daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Nasıl bir adamdı, neden kaçtı..."

Todd, "Annen sana neden yalan söyledi?" diye usulca araya girdi.

Francine başını salladı. "O da var. Yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu."

"Tabii seni korumaya çalışmıyorsa."

"Neyden?"

“O senin annendi, anneler böyle yapar. Sizi, kızlardan birinin yaptığı bir şeyden korumuş olabilir mi?”

“Ne gibi? Biz küçük kızlardık ve Monty daha bir yaşında bile değildi.”

Todd başını salladı, düşünceli düşünceli yürüyordu. “Gazeteler babanı bulmak istediklerini yazıyordu,” dedi bahçenin neredeyse tamamını dolaştıktan sonra. “Çok fazla bilgi yoktu ama iki çocuğunun boğulduğu gece ortadan kaybolması garip. Polisin onu arıyor olması ve halktan yardım istemesi, bana boğulma olayıyla bir ilgisi olabileceğini düşündüklerini düşündürüyor. Kardeşini ve kız kardeşini boğup sonra da kaçmış olabilir mi?”

“Umarım öyle değildir. Umarım sadece trajik bir kazadır.” Francine tam bir şeyler daha ekleyecekti ki vazgeçti. “Ama anladığım kadarıyla acımasız bir adamdı ve gitmesi en iyisiydi.”

“Ama yanında götürdüğü üç kız kardeşin için en iyisi bu değildi.”

“Evet,” dedi Francine üzüntüyle. “İşte bu yüzden ona ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Belki kız kardeşlerimi de bulabilirim diye umuyorum. Aramızda sadece birkaç yaş vardı, yani hâlâ hayatta olmalılar.”

“Onları ben de bulmak isterdim. Ben—” Todd durdu ve şaşkınlıkla kaşlarını çatı. “Bahçede neden bir inek var?”

Francine güldü. “O Maccabee. Akşam yemeğini istiyordur.”

Todd önce kendilerine doğru gelen ineğe, sonra da Francine’e baktı. “Gerçekten de uzun zamandır tanıdığım en ilginç kadınsın.”

“Çoğu kişi deli olduğumu ya da kafadan kontak olduğumu düşünüyor. Bunlar bana takılan daha nazik isimler.”

Todd gülümsedi. “Ama asla sıkıcı değil.”

Maccabee hantalca Francine'e yaklaştı ve dikkat çekmek için kadifemsi ağzını karnına dayadı.

"Onu beslemediğim sürece beni rahat bırakmayacak," dedi ve evin yan tarafına doğru yürümeye başladı. Maccabee'yi ve tavukları çabucak besledi. Todd tek kelime etmeden onu takip etti ama Francine, Todd'un gözlerinin sürekli onun üzerinde olduğunun farkındaydı.

"Dokunma ona!" diye bağırdı Francine, Todd ay sarmaşığı tarhına doğru ilerlerken. Yeni çıkan çiçekleri, bitkilerin korunaklı yerinin bir işareti olarak erkenden açan tek çiçeğiyle birlikte kulübenin kenarına doğru sürünmeye başlamıştı bile. Todd elini çekmeden önce neredeyse dokunduğu tek kürklü çiçek titredi. "Neden ki?"

"Oldukça zehirli."

Todd kaşlarını çattı. "Karım bunları bahçemizde yetiştirirdi. Zehirli olduğunu bilseydi bunu yapacağından şüpheliyim."

Yemi kulübeye geri koyup avluya doğru ilerlerken, "Çoğu bahçede insanların bilmediği zehirli bitkiler vardır," dedi Francine. Thwaite Malikânesi'nin duvarlarını kaplayan sarmaşığa doğru başını salladı. "Sarmaşık bile. İnsanlar neyin zehirli olduğunun farkında olmadıkları için bunları her yerde görebiliyorsun. Güzel olduğu için yetiştiriliyor. Bence insanlar daha bilinçli olmalı."

"Yine de bahçenizde tüm bu kötü bitkiler yetişiyor."

Francine omuz silkti. "Birçoğunu annem ekti. Ay sarmaşığını çok severdi, onu sökmeye hiç cesaret edemedim. Neyse, bahçede sadece ben, Maccabee, keçiler ve tavuklar var. Hayvanlar kendilerine zarar verecek şeylere dokunmamaları gerektiğini biliyorlar. Bu konuda şaşırtıcı derecede zekiler."

Todd güldü. “Bahçen dikkatsizler için gerçek bir ölüm tuzağı.”

Francine ona ufak bir tebessüm etti. “Annem bana neyin zehirli, neyin zehirsiz olduğunu öğretti. Ay sarmaşığı en kötülerinden biridir, patlıcangiller ailesinin bir parçasıdır. Halüsinasyonlara, mantıksız şiddete ya da en kötüsü ölüme neden olabilir.” Orman gülü labirentine doğru başını salladı. “Bu da aynı derecede ködür ama halüsinasyon göstermeden insanı öldürür. Ortanca da oldukça ölümcüldür, yüksükotu da öyle ki, her yerde yetişir.”

“Isırgan otlarını da unutma,” dedi Todd alaylı bir şekilde.

“Doğru, yine de faydalı olabilirler ve tek yaptıkları insanı biraz kızartmak. Isırgan otundan çok daha kötü şeyler var.”

Todd başını geriye attı ve güldü.

Francine onu şüpheyile izledi, neyi bu kadar komik bulduğundan emin değildi ve kendisine gülmemiş olmasını umuyordu.

Francine bitki bahçesinin yanında durakladığında, Todd kendine geldi. “Sen ve annen çok yakınmışsınız. Onun hakkında çok konuşuyorsun,” dedi.

“Öyleydik. Harikaydı. Hep meşguldü. İki dakika bile yerinde duramazdı ama ona ihtiyacımız olduğunda hep yanımızdaydı. Bahçecilik hakkında bildiğim her şeyi bana o öğretti. Burada çok zaman geçirdik.” Francine annesiyle birlikte tarhların üzerine eğilmiş hâllerini hatırlayınca gülümsedi. Hiçbir zaman konuşmaya ihtiyaç duymamışlardı, birlikte olmaları yeterliydi.

“Peki sen ve annen bahçede meşgulken Madeleine neredeydi?”

Francine şaşkınlıkla ona baktı. “Arkadaşlarıyla. Bahçeyle hiç ilgilenmezdi. Zamanının çoğunu köyde geçirirdi.”

“Bu durum Madeleine için oldukça yalnızlık verici olmalı.”

“Neden? Arkadaşları vardı.”

“Senin de annen vardı.”

“Evet,” dedi Francine yavaşça, yapraklarla dokunmayı bekleyen bir duvar halısının iskeleti gibi avlunun duvarlarını kaplayan sarmaşıklara bakarak. Todd’un meraklı ifadesinin farkında olmadan sarmaşığa doğru yürüdü ve dikkatle baktı. Bir ölüm tuzağı bahçesi. Şimdiye kadar zehirli bitkiler hakkında pek düşünmemişti. Çoğu bahçede bulunan olağan şüpheliler vardı: İngiliz sarmaşığı, ay sarmaşığı, yüksükotu, ortanca, orman gülü, zakkum, Atatürk çiçeği, hatta morsalkım bile kusmaya neden olacak kadar zehirliydi. Diğerleri, serada ya da korunaklı yerlerde yetişenler, bir İngiliz bahçesinde nadiren bulunurdu.

Francine başını sallayarak Todd’un yanından geçip tekrar bahçeye girdi. Orada durdu, ellerini kalçalarına dayadı ve kaşlarını çatı. Bahçesindeki neredeyse her bitkide bir çeşit zehir vardı. Ay sarmaşıklarına baktı. Annesinin çiçeği idi. Gizli dillerindeki tüm çiçekler gibi, ay sarmaşığı da Eleanor Thwaite’e çok uygun düşüyordu: Karanlık zamanlarda çiçek açmak. Francine o zamanların, annesi için ne kadar karanlık olduğunu ancak şimdi anlıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Todd. “Bir şey mi hatırladın?”

Francine daldığı hayallerden sıyrıldı. “Tam olarak hatırlamadım. Sadece daha önce farkında olmadığım bir şeyi fark ettim.” Ani bir dönüşle eve girdi.

Salonda Francine’in neredeyse hiç kullanmadığı bahçe kitaplarıyla dolu bir kitaplık vardı. Birkaçını çıkardı ve karıştırdı.

Todd onun karşısındaki sandalyeye oturdu, bir kitap aldı ve herhangi bir sayfasını açtı. Francine, “Ne kadar çok zehirli bitki var.” dedi sanki Todd bir soru sormuş gibi. “Ben...” Başını salladı, bu bulanık fikri daha somut bir düşünceye dönüştüremiyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye nazikçe sordu Todd.

“Bilmiyorum... Bahçeyle ilgili bir şey...” kitabın kapağını ses çıkartacak şiddette kapadı. “Keşke hatırlayabilseydim! Neden hatırlayamıyorum? Zihnim sürekli tuhaf gerçekler ve varsayımlarla dolup taşıyor ama bunları ne kadar birleştirmeye çalışırsam çalışayım, asla bir anlam ifade etmiyorlar.”

“Tüm bunlar olduğunda sen küçük bir çocuktun,” dedi Todd, ses tonu nazikti. “Travmatik bir olaydı, bu yüzden hatırlamanı şaşırtıcı değil.” Kadının solgun, gergin yüzünü inceledikten sonra, “Bunu mantıklı bir şekilde düşünelim. Birkaç olasılık var: Birincisi, boğulma bir kazaydı ve baban kızlarla birlikte kaçtı, ki ben buna inanmaya meyilliyim. Çünkü polis başka türlü onu bulmak için yaygara koparmazdı. İkincisi, o gece iki kaza oldu: Bree ve Montgomery boğuldu, aynı gece babanız ve diğer üç kız da öldü. Yine de aynı gecede iki kazanın olmasının çok tesadüfi olduğunu düşünüyorum... Başka bir olasılık daha var. Zayıf bir ihtimal ama yine de bir olasılık ve daha önce bahsettiğin bir şey.”

“Evet,” dedi Francine, gözlerini Todd’un yüzünden ayırmadan.

“Kuyunun içindeyken Bree’nin sana hareketsiz kalmanı söylediğini söylemiştin.”

Francine başını salladı.

“Belki de sen ve Bree bir oyun oynuyordunuz. Saklambaç. Montgomery’yi de yanına alarak kuyuya saklandın çünkü kız kardeşlerinden saklanıyordunuz. Bu daha önce yaptığınız bir şey olabilir.”

“Ama sen daha önce çocukların kendilerini koruma konusunda olağanüstü bir becerileri olduklarını ve böyle tehlikeli bir şey yapmalarının pek mümkün olmadığını söylemiştin.”

Todd gülümsedi. “Yanılıyor olabilirim. Belki de sen ve kardeşlerin kalıtımsal olarak kendinizi koruma genini almadınız.

Belki de Bree ve Montgomery boğuldu, kardeşlerin olanları gördü ve kaçtı. Kaç yaşındaydılar?”

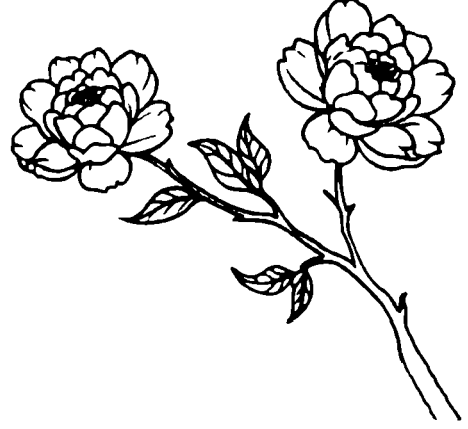
“Agnes altı, Viola dört ve Rosina da üç yaşındaydı.”

“Bu da bu teoriyi tamamen çürütüyor. Kaçmayı düşünmek için çok küçük olmalılar.” Durakladı, sonra ekledi, “Belki Agnes değildi. Bunu düşünüp küçük kız kardeşlerine liderlik edecek kadar büyük olabilirdi, ama oldukça çabuk bulunurlardı. Agnes bile başarılı bir kaçış girişimi için gerekli organizasyon becerilerini bilemeyecek kadar küçüktü... Bu George’a ne olduğunu açıklamıyor.”

Francine dudağını ısırıldı. Todd’un kendi çocuklarını düşünüyordu ve onun hakkında bildiği kadarıyla sevgi dolu bir evde büyüdüklerini düşünüyordu. Kendi ailesi hakkında öğrendiklerine göre, onlarınki sevgi dolu bir yuva değildi ve tepkileri diğer çocuklarıkinden farklı olabilirdi. Eğer babaları onları dövüyorsa, belki de her hâlükârda yapacakları ilk şey kaçmak olurdu.

Pencereden bir araba motoru sesi geldiğinde ikisi de başlarını kaldırıp baktılar.

“Ah şu çocuk!” diye iç geçirdi Todd, ayağa kalkarak. “Debriyaja basıyor... Seninle sonra konuşuruz.” Francine’i bitki kitaplarıyla baş başa bırakarak odadan çıktı.



26 Temmuz 1969

Bree ve Figjam günlük hayatlarının gerçeklerinden uzakta ormandayken zaman çok hızlı geçiyordu.

Güzel bir gündü, sonsuza dek sürmesi gereken o yaz anlarından biriydi. Ormanda saklambaç oynadılar, deredeki kayaların arasında kendi buldukları seksek oyununu oynadılar, bu oyun bir arbedeye dönüştü ve sonra kalan son zencefilli kekleri bitirmek için saklandıkları yere geri döndüler.

Neşeli bir gündü ve kısacık neşe anları için söylenecek çok şey vardı. Zor zamanları atlatmak için bu mutluluğu muhafaza etmek gerekiyordu.

Güneş yavaş yavaş alçalmaya başladığında gölgeler uzadı ve özgürlüklerinin sonuna geldiklerini gösterdi.

Bree isteksizce, "Eve gitsek iyi olur, yoksa başımız belaya girecek," dedi.

Figjam dönerken durdu, ormanın zeminini ılık ve gölgeden oluşan bir yorganla kaplayan eğik güneş ışınlarındaki motifleri yakalamaya çalışıyordu.

İşıltılı yüzü, endişeli çatık kaşlı bir hâl aldı. “Eve gitmek istemiyorum.” Ağlamamaya gayret ettiği için alt dudağı titriyordu.

“Burada yaşayalım, Bree. Bir daha geri dönmeyelim. Ormanda yaşayabiliriz.”

Bree, Figjam’ın önünde çömeldi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. “Onun seni incitmesine izin vermeyeceğim,” diye fısıldadı sertçe. “Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim.”

Küçük kız kardeşinin yüzündeki endişeli ifade kaybolmadı ama Figjam başını sallayıp Bree’nin elini tuttu ve ikisi dar patikadan aşağı inmeye başladılar.

“Bekle!” diye bağırdı Bree. Figjam’ın elini çekiştirdi ve gizli yerlerine geri döndü. Bree’nin Figjam’a bir peri kapısı olduğunu ve bu nedenle en değerli eşyalarını saklamak için en güvenli yer olduğunu söylediği girişteki kayalardan birinin dibindeki bir oyugun yanına çömeldi. Nemli toprağı kazarak, gömülü hazineyle tıkırdayan teneke bir kutu çıkardı.

Bree tenekeyi açarken Figjam onun yanına çömeldi, sonra Bree cebinden banknotları çıkarıp içindeki birkaç bozuk parayla birlikte tenekeye koyduğunda Figjam’ın şok içinde nefesi kesildi.

“Ne yaptın sen, Bree? Sadece bozuk para demiştin.”

Bree omuz silkti. “Diğerlerini de yanımıza alabilmemiz için çok paraya ihtiyacımız var.”

Figjam başını salladı ve sonra kaşları endişeyle bir kez daha çatıldı. “Peki ya annem? Annemi geride bırakamayız.”

“Elbette, o da bizimle geliyor! Annemi asla geride bırakmayız.”

“Ama annemin gizli yerimizden haberi yok.”

“Tabii ki biliyor,” diye alay etti Bree. “Annem her şeyi bilir... Hadi, gidelim.” Teneke kutuyu sakladığı yere geri koydu ve küçük kız kardeşinin elini bir kez daha tuttu.

Eve giden patika boyunca adımlarını tekrar atarken güneş çok hızlı batıyordu. İkisi de akşamın getireceklerinden duydukları endişeyi dile getirmek istemedikleri için çok az konuştular. Ağaçlar seyreldikçe adımları kısalıyor, yavaşlıyor ve kaçınılmaz olanı geciktiriyordu.

“Bree! Francine!”

“Bu annem,” dedi Bree, Figjam’ın elini daha sıkı tutarak ve onu sürükleyerek. “Yarın geri geleceğiz. Hem de erkenden, kahvaltıdan önce.”

“Bunu yapabilir miyiz?”

“Elbette!” dedi Bree hissetmediği bir güvenle ama Figjam’ın yüzündeki üzgün ifadeyi yok etmek için her şeyi söyleyebilirdi.

Ağaçların arasından ayrılmadan hemen önce Bree durdu ve Figjam’ın önünde çömeldi. “Söylediklerimi unutma,” dedi, sesi çok sertti. “Hatırlamalısın.”

Figjam, Bree’nin iki uzun örgüyle bağlanmış kızsıl saçlarına dokunarak, “Kendimi küçültüyorum,” diye fısıldadı. “Hiç ses çıkarma. Bir fare gibi hareketsiz kal—” Sözüünü yarıda kesti, sonra sızlandı, “Ama onun sana zarar vermesini de istemiyorum, Bree!”

“Bree! Francine!”

Bree küçük bir tebessüm etti. “Gitsek iyi olur, yoksa annemin de başı belaya girecek.”

Koşmaya başladılar.

Anneleri bir kalçasında Monty'yle bahçede durmuş, ince, solgun yüzü endişeyle ormanı tarıyordu. Bree ve Figjam ağaçların arasından fırlayıp tepeden aşağı koşarken, anneleri rahatlamış ve içten bir "Kızlar!" sesi duyulmuştu.

Kızlar onun yanına ulaştığında, "Bugün iyi iş çıkarıyorsunuz. Her an dönebilir. Bree, kız kardeşlerini topla ve onları yıka. Kilisenin yakınında oynuyorlardı. Sen değil, Francine," diye ekledi Figjam Bree'yi takip etmeye çalıştığında.

"Ama anne," diye inledi Figjam. "Ben de Bree'yle gitmek istiyorum."

"Hayır, sen benimle gel," dedi annesi, dikkati dağılmış bir hâlde.

Hawkshead'e giden patikadan aşağı baktı. "Hâlâ burada ne yapıyorsun, Bree? Acele et de hepimiz huzurlu bir gece geçirmeyi umalım."

Bree hüünlü Figjam'a göz kırptı, "Yakında döneceğim," dedi ve evin köşesinden dönüp tepeden aşağı, kiliseye giden patikaya doğru yola koyuldu.



ON BEŞ

Gece ilerledikçe şüpheleri Francine'in peşini bırakmıyordu. Erkenden yatağa girdi ve karanlıkta, ciğerlerindeki havayı çekip alan, ağır ve tutarsız düşünceler içinde yattı. Açık pencereden girip çıkan esinti bile onun karmaşık yükünü hafifletmiyor, bunun yerine perdeleri hüznünlü iç çekişlere boğuyor ve duvarlar boyunca camın üzerindeki ipek gibi dalgalanıyordu.

Sessiz bir mırıltı odayı doldurdu.

"Tibbles?" diye fısıldadı, dost hayaletlerinin ona geri döneceğini ummaya cesaret edemiyordu.

Tibbles yatağın üzerine sıçradı. Kedi koluna sürtünürken Francine'in boğazında bir yumru oluştu, sonra yanına kıvrıldı. Francine yavaş yavaş bir normallik hissine kapıldı, zihni Madeleine eve döndüğünden beri hiç olmadığı kadar berraktı.

Her şey babasına odaklanmıştı... Hayır. George Thwaite. Bu sıfatı hiçbir anısı ya da sevgisi olmayan bir yabancıya veremezdi. Elinde sadece iki tartışılmaz gerçek vardı: Bree ve Montgomery elli yıl önce kuyuda boğulmuş, babası ve üç kız kardeşi de aynı

gece ortadan kaybolmuştu... Bir de üçüncüsü vardı: Annesi ölüm döşeginde bile bu trajediden hiç bahsetmemişti.

Francine aniden doğruldu. Annesi neden boğulma olayından hiç bahsetmemişti? Annesinin yaşadığı keder ve dehşeti anlayabiliyordu ama bir daha hiç bundan bahsetmemek, kocasını ve çocuklarını hatırlatan her şeyi ortadan kaldırmak? Bu aşırı bir şeydi. Annesi o gece sır olarak saklamak için her şeyi ortadan kaldırarak kadar korkunç ne görmüştü?

Francine, uçuşan düşüncelerinin hızıyla gözlerini odanın içinde gezdirerek trajik yapbozu bir araya getirmeye çalıştı: George kaçmıştı ve annesi üç çocuğunu bulamamıştı, polisi aradı; Francine, Montgomery ve Bree kuyuda bulundu.

Francine kaşlarını çatı. Olaya tersten mi bakıyordu? Boğulma olayını bir kenara bırakırsa, geriye üç kız kardeşinin ortadan kaybolması kalıyordu. George kızları neden kaçırmıştı?

Sam Woodall'ın şefkatli yüzü zihninde belirdi ve yeni bir kavrayışla Francine'in kaşları çatıldı. Annesi kızların kaybolduğunu bilmiyordu! Sam, Bree ve Montgomery bulunduktan sonra bir arama daha yapıldığını söylemişti. Evi, bahçeyi ve ormanı tekrar aramışlardı. Annesinin evin içinde çılgınca koşturduğunu, sadece bir annenin bilebileceği tüm o küçük saklanma yerlerini aradığını hayal etmek yürek burkucuydu... Ama hiçbir yerde bulamadılar ve ancak o zaman George'un onları aldığına inanıldı.

Parmaklarını dudaklarına götüren Francine'in zihni dönüp dolaşıp aynı soruya geliyordu: Kızlarından nefret eden bir adam onları neden yanında götürürdü ki?

Eğer almadıysa...

"Aman Tanrım!" Francine fısıldadı, her şeyin dehşetiyle ileriye doğru koşuyor, korkunç bir anlam ifade eden bir varsayımda

sıçrama yapıyordu... George kızları öldürüp sonra da kaçmış mıydı?

Bu düşünce, mantıklı olan tek açıklamanın bu olduğu anlaşılan kadar kafatasının içinde gezinen korkulu bir çılgıktı.

Ama annesi şüphelenmiş olmalıydı. George'u tanıyordu, onun karakterini biliyordu, kızlardan nefret ettiğini biliyordu, onları asla yanına almayacağını biliyordu... Yine de umutsuz bir umuda sarılmıştı. Sam, annesinin soruşturmanın ilk günlerinde sürekli karakola gidip George ve kızlardan haber istediğini, sonra da gelmeyi bıraktığını söylemişti. O zaman mı umudunu yitirmişti?

Francine titreyerek kendine sıkıca sarıldı. "Zavallı annem," diye fısıldadı gecenin sessizliğine, önce iki, sonra da kayıp olan ve bir daha asla göremeyeceğinden şüphelendiği üç çocuğunu kaybeden annesinin yaşadığı çaresizliği ve umutsuzluğu hayal bile edemiyordu.

Annesinin çektiği yoğun ızdırabı düşünmeye bile dayanamayan Francine, düşüncelerine ara verip biraz geriye gitti. Eğer babası üç kızı öldürdüyse, onları nereye gömmüştü?

Francine bunu düşündü, dehşetle geri çekilmeden kendini babasının yerine koymaya çalıştı ama babasının her bir küçük, cansız bedeni kaldıran gölgeli formunun görüntüsünden uzak duramadı.

Kendini bu ızdıraptan kurtararak pragmatik düşüncelere yoğunlaştı. Kolayca bulunamayacakları bir yerde olmaları gerekirdi. Ormanda mı? Hayır. Fazla zamanı olmazdı ve orman çok uzaktı. Ev olmazdı, çünkü annesi orada olurdu ve büyük olasılıkla onu iş üstünde yakalar ya da George yeterince uzaklaşmaya fırsat bulamadan cesetleri bulurdu.

Çözüm Francine'e o kadar sert geldi ki, mümkün olan tek yerin cüretkârlığı ve basitliği karşısında nefesi kesildi. Bahçe! Bahçe olmalıydı. Annesi sürekli çiçek tarhlarını değiştirir, yeni bir şeyler ekerdi. Her zaman topraktan bir tarh olurdu, bu da üç küçük cesedi saklamayı kolaylaştırırdı ve kimse, hatta anneleri bile şüphelenmezdi.

Francine bu korkunç, gizli simetriyi fark etmekten kendini alamadı; George nefret ettiği kızları annesinin el üstünde tuttuğu bahçeye gömüyor, korkunç suçunu gizliyordu.

Francine'in yapabileceği tek bir şey vardı ama bu fikir bile kalbini kırıyordu. Üç küçük iskelet bulma düşüncesi bile katlanılamayacak kadar ağırdı...

Tibbles aniden doğrulup yatak odasının kapısına baktı, gözleri doğaüstü bir ışıkla parlıyordu.

Francine şaşırmış bir hâlde kediye izledi. Tibbles'ın rutini hiç değişmemişti. Her zaman yatağa zıplar ve kıvrılıp uyumadan önce Francine'in koluna sürtünürdü.

"Ne oldu Tibbles?" diye fısıldadı Francine. Kafa derisi karın-calanırken kedinin bakışlarını takip etti.

Odanın içinde belli belirsiz bir gümbürtü yankılandı. Tibbles alçak sesle hırladı, sonra yataktan sıçradı ve gardırobun içinde kayboldu.

Bir şey kedinin hayaletini korkutmuştu.

Yatak odasının kapısı, sanki içeride çılgın güveler kapana kısılmış gibi titriyordu.

Francine gözlerini dört açarak kapı kolunu izledi. Yavaşça döndü.

Francine tüyleri diken diken olarak yatağının baş ucundaki çekmeceyi karıştırdı. Parmakları orada tuttuğu ağır feneri kavradı.

Küçük bir gıcırta. Kapı yavaşça açıldı...

“Franny?”

“AHHH!” diye bağırdı Francine ve neredeyse yataktan düşüyordu. “Madeleine! Ödümü kopardın!”

Madeleine utangaç bir tavırla odaya girdi.

Francine yatağın baş ucundaki ışığı açtı ve kız kardeşine baktı.

“Özür dilerim.” Madeleine yatağın kenarına oturdu, huzursuzdu.

“Bütün öğleden sonra neredeydin?” diye sordu Francine gölgelere bakarken, o kadar titriyordu ki bunu gizlemek için yorgannı yukarı çekti.

“Windermere’e giden bir feribota bindim ve Kendal’a gittim. Daha yeni döndüm.”

“Ah,” dedi Francine çünkü söyleyecek başka bir şey bulamıyordu. Madeleine’in çenesinde dün olmayan morlukları fark edince endişelendi.

Pencere açık olmasına rağmen odayı boğucu bir sessizlik doldurmuştu. Madeleine bunu hissedip Francine’e yaklaşıp kadar kardeşlerin üzerine baskı yaptı.

Madeleine ve Francine aynı anda, “Ben...” dedi.

“Önce sen,” dedi Francine.

“Sadece, her şey için üzgün olduğumu söylemek istedim.” Sandaletlerine baktı. Francine üzerlerindeki çamuru fark etti. Madeleine yalan söylemişti. Kendal’a hiç gitmemişti ama uzun bir yürüyüşe çıkmıştı, hem de en uygunsuz ayakkabılarla. “Evden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.”

Francine nezaketle, “Ben de.” diye ekledi. Madeleine başıyla onayladı.

ÇAT!

Elektriksel bir yoğunlukla gelen şok ürpertisi, ardından gelen sessizlik boyunca ilerledi.

“Ses banyodan geldi,” diye fısıldadı Francine.

Kız kardeşler tedirginlikle birbirlerine baktılar.

“Gidip kontrol edeyim mi?” diye sordu Madeleine, sanki bir elin uzanıp bileğini yakalamasını bekliyormuş gibi bacaklarını yatağa doğru çekerek.

Francine dişleri takırdayacak kadar titreyerek başını salladı. “Herhâlde pencereyi açık bıraktım. Rüzgar başladı.” Bu bir yalandı. Dışarıda sadece gıcıklayıcı bir esinti vardı.

Banyoya giden karanlık kapı aralığını izlediler. “Bence kontrol etmeliyiz,” diye fısıldadı Madeleine. “Önemli bir şey değildir belki.”

“Bu evde mi?” dedi Francine, sonra aydınlandı. “Belki de Bree’dir.”

“Yani bu diğer alternatiften...” Madeleine durakladı, korkularını yüksek sesle dile getirmek istemiyordu, “İyidir.”

Francine şaşkınlıkla kız kardeşine baktı. Bu neredeyse malikânenin perili olduğunu kabul etmeye başladığının itirafı gibi gelmişti.

“Ben giderim.” Francine yataktan kalktı, el fenerini kavradı ama hayaletli bir görüntüye karşı yıkım topu bile işe yaramazdı.

“Ben de seninle geliyorum.” Madeleine yataktan fırladı ve Francine’in arkasından olabildiğince yaklaştı.

Kapının önünde durduklarında nefes alış verişleri gecenin durgun havasında gürültülüydü. Madeleine Francine’in elini tuttu ve öyle sert sıktı ki Francine irkildi.

Boğazları düğümlenmiş, mideleri korkuyla kasılmış bir hâlde karanlık banyoya baktılar. Karanlıkta her şey aynı görünüyordu: işlevsel bir tuvalet, soluk bir duş perdesi olan top ayaklı pençeli

bir klüvet ve üzerinde aynalı bir dolap olan bir lavabo. Dolabın kapağı aralıktı ve yatak odasından gelen loş ışığı yansıtıyordu.

Duş perdesinin arkasından yumuşak bir ısıklık sesi geldi. Sessiz. Tınısız.

Francine donakaldı. “Bunu duydun mu? O içeride,” diye tısladı.

Madeleine sesinde bir titremeyle, “Ben bir şey duymadım,” dedi.

Francine kız kardeşine *onun* kim olduğunun söylenmesine gerek olmadığını fark etti. Çığlık atmamak için kendini zor tutarak elini duvarda gezdirip elektrik düğmesini aradı ve banyonun ne kadar işlevsel olduğunu fark etti. “EVİMDEN DEFOL!” Francine ürpertici gerilime daha fazla dayanamayarak bağırdı. “Defol! Burada istenmiyorsun!”

Küvetten yavaş ve uzun süreli bir hava tıslaması geldi. Bir soğuk hava dalgası kadınların yanından geçip yatak odasının penceresinden dışarı fırlamadan önce duş perdesi havalanıp öfkeyle savruldu.

Derin, titreşen sessizlik odaya geri döndü. Sonra *şıp, şıp, şıp...*

Bir kıkırdama sessizliği bozdu.

“Kes şunu!” Francine, kıkırdamaları manik kahkahalara dönüşen kız kardeşine dehşet içinde bakarak bağırdı.

Madeleine duramayarak başını salladı ve banyoyu işaret etti.

Francine döndü. Aynanın yansımasında, Bree’nin yatak odasının penceresinde oturduğunu gördü.

“Bree!” Küçük hayalet sırtarak gözden kaybolduğu anda Francine arkasını döndü. “Kes şunu Maddie!” diye bağırdı.

Madeleine’in gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. “Düşündüm ki... Düşündüm ki—” Kahkahalar arasında soluk soluğa kaldı, sonra bir başka histerik neşe nöbetine tutuldu.

Francine onu tokatladı.

“Bu kadar yeter!” diye tersledi.

Madeleine gözlerini kocaman açarak ona baktı, kahkahası kesilmişti. “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Bana ne oldu bilmiyorum.”

Sonra Francine eşi benzeri görülmemiş bir şey yaptı. Kız kardeşine sarıldı.

Madeleine ağlamaya başladığında Francine, “Bunu atlatacağız,” diye mırıldandı. Francine kız kardeşinin titremesinin kendi titremesiyle uyuştüğünü hissetti. Madeleine’in omzunun üzerinden, gözleri sağa sola seğirirken, bir şeyin hâlâ onları izlediğinin farkındaydı. Bunun George Thwaite’in kötü ruhu olmasından korkuyordu ve bu şekilde devam edemeyeceğini biliyordu. Onun ne istediğini öğrenmeli ve ondan kurtulmalıydı. Nereden başlayacağını biliyordu.

Madeleine kendini geri çekip yüzünü temizleyene kadar uzun bir dakika geçmişti. “Sana inanmadığım için özür dilerim. Bree’nin gerçek olduğunu hiç düşünmemiştim ama şimdi çürükler ve...” Yüzünden yeni gözyaşları süzülürken elini banyoya doğru salladı. “Sürekli senden özür dilemem gerektiğini hissediyorum. Düşündüğüm, yaptığım her şey yanlışmış gibi geliyor.”

“Sen yanlış bir şey yapmadın.” Francine, Madeleine’i yatağa geri götürdü ve yanına oturdu. Madeleine elini kavrayıp uzun, boyalı tırnaklarını Francine’in avucuna batırırken irkilmemeye çalıştı. Kız kardeşine nadiren hissettiği bir sevgiyle baktı; uçarı, dağınık, ne yapacağı belli olmayan kız kardeşine.

“Bir fincan çay ister misin?” diye sordu.

Francine, Madeleine’i kendi odasına yerleştirdikten sonra uzun süre uyanık kaldı. Yatağa girer girmez Tibbles yatağa

atladı ama kedi her zamanki gibi sokulup yerleşmek yerine yatağın kenarına oturup gözlerini banyoya dikti.

Odadaki gölgeler dalgalanıyor, Francine'in kurtulamadığı gece korkuları yaratıyordu. Yatak odasının kapısındaki kanca sabahlığını acımasızca mızraklıyor, açık gardırobundaki giysiler yüzülmüş deri gibi asılı duruyor, tavandaki eski bir su lekesi vahşi bir çürük gibi yayılıyordu.

Gece derinleştikçe izlendiği hissi de artıyordu. Dikkati yatağının karşısındaki, Orta Doğu'ya seyahat etmiş Thwaite atalarından birinin eski portresine dönüp duruyordu. Francine bu portreyi her zaman sevmişti; çok egzotik görünüyordu, durağan yaşamıyla bir çelişki oluşturuyordu. Şimdi, o Viktorya Dönemi gezgininin gözleri ona dikilmiş, tuvalde kin dolu iki yanan delik gibiydi.

Tibbles bütün gece yatağın kenarında bir nöbetçi gibi oturdu, gözlerini banyoya dikmiş, Francine'in göremediğine memnun olduğu bir şeyi görüyordu.

Sonunda uykuya daldığında, sanki göğsüne bir şey oturmuş da canını sıkıyormuş gibi nefes almak için çırpınıp durdu.



ON ALTI

Francine, Todd'un minibüsünün motorunun çalıştığını duyar duymaz hemen harekete geçti. Kız kardeşinin hâlâ uyuduğundan emin olmak için Madeleine'in odasına hızlıca bir göz attıktan sonra kahvaltı etmeden aceleyle alt kata indi ve evden çıktı. El arabasını kürekler, dirgenler ve makaslarla doldurulduktan sonra bahçeye gitti.

Gün bulutluydu ve akşam yağmur yağacak gibi duruyordu. Bahçeyi kazmak için ideal bir havaydı.

Francine kollarını iki yana açmış öylece dururken kaşlarını çatı. Önceki gecenin sessizliğinde yaptığı çıkarımlar mantıklı gelmişti. Şimdi elinde bir kürek varken içine şüphe düşmeye başlamıştı. Dudağını ısırıp ve başını salladı, bahçedeki her yatağı incelemese rahat uyuyamayacağını biliyordu. Hiçbir şey olmasa bile bir olasılığı eledebilirdi.

Üzüntüyle yabani yasemini kazmaya başladı.

Monoton bir kazma ve sökmeye ritmi oluşmuştu. Francine ay sarmaşıklarının yanına gitmeden önce sarı kantaron tarhını

parçalamış, papatya çimenliği kirletmişti. Francine'in tekrarlamaktan kolları ve sırtı ağrıyordu.

Söktüğü bitkilere baktı; kökleri kirli iskelet elleri gibi çıplaktı, kalp şeklindeki yaprakları çoktan solmuştu. Hasarlı köklerden yayılan kötü koku karşısında burnu kırıştı.

Eleanor Thwaite'in çiçeği. Her dolunayda, Francine'i gecenin köründe uyandırır, böylece ay ışığına dua etmek için açan çiçekleri izleyebilirlerdi. Bu onların gizli ritüeliydi. Francine beklenti içinde ayın gizli bir kaydını tutmuştu. O gecelerde, kapısı açılana ve annesi onu hafifçe sarsana kadar uyuyormuş gibi yapardı. Bu belki de annesiyle ilgili en sevdiği anıydı. O gecelerin durgunluğu, havayı dolduran yüzlerce çiçeğin kokusu. Hâlâ her dolunayda bunu yapar, annesine sessiz bir saygı duruşunda bulunurdu.

Francine döndü, annesinin beyaz geceliğiyle barakanın bir tarafını kaplayan ay sarmaşıklarının yanında yürüyen, elini solgun çiçeklere sürten ve küçük, mesafeli bir gülümsemeyle, "Botanik ve yaygın isimleri Fran," diyen zayıf figürünü zihninde canlandırdı.

"*Ipomoea alba*," dedi çok daha genç olan Francine. Bahçe onun dersliği idi ve her zaman bir sınavı vardı. "Genellikle gündüz sefası ve ay sarmaşığı olarak bilinir. Çoğu insan onlara gündüz sefası derken sen neden ay sarmaşığı diyorsun?"

"Çünkü ay ışığında en iyi hâllerini alırlar ve sabahları en güzel zamanlarını geçirirler." Annesi yürümeyi bırakmış, mor trompetleri açık ve dik duran daha küçük bitkilerden oluşan bir yatağa bakıyordu. "Şimdi, *Datura*."

"Şeytan tuzacı, şeytan trompeti ... Şeytan elması, şeytan otu ..."

“Ne çok şeytan var,” diye mırıldandı annesi. “*Kendinden geçiş ve ölüm için güzel, uğursuz Datura.*” Francine’e gülümsedi. “Trompet çiçeklerinin çoğunun zehirli olması ilginç.”

Francine omuz silkti.

“Aynı aileden mi?”

“Sen daha iyi bilirsin, Fran! *Datura Solanaceae*, yani patlıcangiller familyasından, *Brugmansia* da öyle ve benim güzel ay sarmaşıklarım da *Convolvulaceae* familyasından elbette.” Ellerini usulca çırpı. “Bana şunun çiçek familyasını söyle...”

Francine hafızasını silkeledi ve yeşil sapları topraktan çıkan, tepelerinde başını sallayan çiçekleri olan bir dizi karahindiba ve nergis yatağına geçti. Çiçek açmadan soğanları sökmek yazık olacaktı ama en azından bunları kurtarabilir ve yeniden dikebilirdi. Soğanları çimenlerin üzerine attı. Francine hiç ara vermeden çalışırken terleyerek iyice derine kazıyordu.

Hiçbir ceset ortaya çıkmadı.

Bahçesini yeni kazılmış bir mezarlığa benzeyene kadar parçalara ayırırken hafif bir yağmur çiseliyordu. Bu fikir bile onu ürpertiyordu.

Francine, beyaz bahar ihtişamını yeni yeni göstermeye başlayan yaşlı bir kızılıcak ağacını çevreleyen tarhtan başladı. Dirgeni tarhın derinliklerine gömdü, sonra durup bitkilere baktı. Francine henüz on yaşından büyük değilken annesiyle birlikte bu tarhı yaptıklarını çok net hatırlıyordu. Eleanor her bir bitkiyi çukurlarına yerleştirirken ağlamış, bir annenin çocuğun yanaklarından süzülen gözyaşlarını yumuşatan elleriyle toprağı yumuşatmıştı.

Francine dizlerinin üzerine çökerek ellerini şakayık çalıların sık düğümünde gezdirdi; uzun, koyu yeşil yaprakları, tomurcuklarla dolu gövdelerini gizliyordu. “Viola,” diye fısıldadı

Francine. Elleri, Temmuz ayında bembeyaz çiçek açacak olan kasımpatı saplarının üzerinde gezindi. “Agnes.”

Madeleine’in düğün çiçeği de oradaydı, Francine’in kendi ağaç minesi de. Mor çiğdemlerden oluşan alçak bir çalılık, Monty’nin, kendi çiçeğine sahip olacak kadar uzun yaşamamış olan küçük Monty’nin, kızılıcık ağacının gövdesine kadar sokulmuştu. Tarhın en ucundaki hezaren çoktan toprağı yarmaya başlamıştı ama mavi, beyaz ve pembeden oluşan uzun başaklar hâlinde çiçek açmalarına daha çok vardı. “Rosina?” Francine mırıldandı, çünkü Bayan Cavendish’in bahsetmediği tek bitki buydu ve annesinin küçük kıza ölümünden sonra bir çiçek verdiğini düşündü.

Çiçek tarhının üzerinde, Bree’nin kızılıcık ağacı koruyucu bir şekilde çömelmiş, dalları onu çevreleyen bitkileri okşamak için alçalmıştı.

Francine’in kaybettiği kardeşlerinin kişiliklerini tahmin etmeye en çok yaklaştığı an buydu ama hepsi burada, Eleanor Thwaite’in çocuklarının anısına bıraktığı çiçeklerin dilindeydi ve herhangi bir fotoğrafın olabileceğinden daha kişisel ve açıklayıcıydı.

Francine, boğazında gözyaşlarını tehdit eden bir yumruyla, kazmaya kıyamadığı çiçek tarhından uzaklaştı ve bir sonrakine başladı.

Beş gün boyunca, sabahın ilk ışıklarıyla başlayıp hava kararana kadar çalışarak bahçesini parçaladı. Kız kardeşlerinin cesetlerini bulmayı o kadar takıntı hâline getirmişti ki neredeyse hiç yemek yemiyor, zamanı ya da havayı fark etmiyor ve Madeleine’le Todd ona yaklaştıklarında Francine boş boş bakıyordu. Çok geçmeden onu yalnız bırakmayı öğrendiler ve Thwaite Malikânesi’nin üzerine garip bir sessizlik çöktü. Gece geç saatlerde yorgunluktan bitap düşmüş ve sendeleyerek gelen Francine’le nasıl başa çıkılacağını

kimse bilmiyordu. Francine, bahçedeki yıkım karşısında şaşkın görünen Todd'un yardım teklifini kabul etmedi. Onun sorularına cevap vermedi, onu görmeden üst kata çıktı ve yatağına yığıldı.

Ancak yorgunluğuna rağmen Francine eski evden gelen tehdidi hissetmiş, George Thwaite'in hayaletinin orada olduğuna ve her adımını izlediğine inanmıştı. Uyandığında hayalet hâlâ oradaydı, kaskatı kesilmiş ve canlanmamıştı. Geceleri açıklanamaz gibi görünen bir kapı çalma sesi, olmaması gereken sessizlikler ve duvarlardan gelen acı bir mırıltı. Bahçedeyken sürekli izlendiğini hissediyor ve omzunun üzerinden evin kurşun pencerelerine bakmaktan kendini alamıyordu. Pencereler ona boş bakışlarla karşılık veriyordu ama arada sırada üst kattaki pencerelerden birinde bir anlık bir hareket yakaladığını düşünüyordu.

Sürekli bir huzursuzluk hissinin yanı sıra Madeleine'in vücudunda her gün yeni çürükler oluşuyordu.

Madeleine bir kez bile şikâyet etmiyordu ama bakışları Francine'inkilerle buluşuyor ve aralarında bir anlayış anı yaşıyordu.

Zamanla Francine, o şeytani günlerde delirdiğini ve bunun küçük bir şekilde arındırıcı olduğunu fark etti. Sanki bahçesini yok etmek korkunç korkularını temizliyor ve parçalanmış ruhunu onarıyordu. Atılan her birkiyle birlikte kendini daha temiz, daha saf hissediyordu ama neden temizlenmesi gerektiğini anlamıyordu.

Sonunda orman gülü labirentiyle yüzleştğinde beşinci günün akşamı olmak üzereydi. Yorgunluktan uyuşmuştu. Yüzlerce bitki etrafa saçılmış, kökleri havada, çiçekleri sarkmış ve yeni oluşan bahar yaprakları soluyordu. Koruyucu bitkilerden oluşan sınırı bile yok olmuştu. Artık onların korumasına gerek yoktu, çünkü kötülük evine girmişti ve bir daha çıkmayacaktı.

Orman gülünün yüksek duvarlarına baktı, genellikle Madeleine'den saklanarak orada geçirdiği onca saati düşündü. Bree hep Francine'in yanındaydı. Labirent yüzyıllar önce yaratılmıştı ve gizli köşelerle doluydu. Francine, yaşayan bir Bree'nin anılarının ortaya çıkmasını diledi. Ama Francine'in daha önceden hatırladıkları dışında hiçbir şey canlanmadı.

İç çekerek en yakındaki duvara yöneldi, dipteki bitkileri kesip biçmeye başladı.

"Francine?"

Francine korkuyla elindeki makası bıraktı ve etrafına bakındı. Francine alnındaki saçları uzaklaştırıp parmaklarını belirsiz bir düğüm hâline getirmiş olan Madeleine'e baktı, gözleri Francine'le harap olmuş bahçe arasında gidip geliyordu.

"Sorun ne?" diye sordu yorulmuş bir hâlde.

"Tam olarak bir şey yok. Sana bir şey söylemek istiyordum."

"Eee?" diye sordu Francine, kız kardeşi bahçedeki yıkım karşısında şaşkın şaşkın etrafına bakmaya devam ederken.

"Sebastian'ı aradım. Hayalet sorunumuzla ilgili tavsiyesini istedim," diye ekledi, Francine ona boş boş bakarken.

"Ve?"

"Hayaletlerin hayattayken aşına oldukları yerlere musallat olduklarına dair yanlış bir kanı olduğunu söyledi. Hayaletlerin çoğu, genellikle ölümleri travmatik olduğu için öldükleri yerlerde kalırlarmış. Bu yüzden hastanelerde bu kadar çok hayalet olduğunu çünkü çoğu insan orada öldüğünü ve ayrıca kaza ya da cinayet mahallerinde de bu kadar çok hayalet görülmesinin nedeninin bu olduğunu söyledi."

"George'un nerede öldüğüne dair hiçbir fikrimiz yok," dedi Francine. Düşen makasını aldı ve orman gülünü kesmeye başladı,

Madeleine'in gitmediğinin ve kafasında başka bir şeyle oyalandığının farkındaydı.

"Sanırım yanılıyor," dedi Madeleine.

Francine kasıtlı bir iç çekişle tekrar arkasını döndü. "Ne konuda?"

"Babamın, George'un, burada olduğunu biliyorum." Ses tonundaki sertlik karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "O olduğunu biliyorum."

"Eğer eski kocan haklıysa, o zaman olamaz," dedi Francine, Madeleine'e tüm kalbiyle katılmasına rağmen hâlâ karşı çıkıyordu.

"Bir düşün Francine! Burada sadece Bree vardı ve evde ne dost ne de başka bir tür hayalet vardı."

"Var. Her gece yatağımda uyuyan Tibbles adında bir kedim var. Yatak odamın duvarlarında yaşlı bir adam dolaşıyor ve küçük bir çocuğu olan hamile bir kadın var. Siz gelmeden önce onları her gece görüyordum."

"Tibbles mı?" dedi Madeleine şaşkınlıkla.

Francine kaşlarını çattı. "Evet. Kıza o ismi koydum."

"Tibbles erkekti. *Benim* kedimdi. Ben sekiz yaşındayken kayboldu."

"Ne?" Francine şaşkınlık içinde kız kardeşine baktı. "Bizim hiç kedimiz olmadı. Maccabee, keçiler ve tavuklar dışında hiç hayvanımız olmadı." Madeleine sekiz yaşındayken Francine on iki yaşındaydı, yani bir kediyi unutmuş olmasına imkân yoktu.

"Onu ormanda buldum. Biri ona zarar vermişti, ben de ona baktım ama evin içine hiç gelmedi. Mezarlıkta yaşıyordu, sonra bir gün kayboldu ve bir daha geri gelmedi. Birinin onu eve götürdüğünü düşünmüştüm." Madeleine'in yüzü düştü. "Ölmüş olabileceğini hiç düşünmemiştim. Zavallı Tibbles."

"Adını nereden bilebilirim ki ben onun?" diye sordu Francine.

“Sana ondan söz etmiştim. Onu beslememe yardım etmeni istemiştim ama sen mezarlığa yaklaşmayı reddetmiştin.”

Francine bunları sindirmeye çalıştı. “Ona ne olduğunu merak ediyorum.”

“Muhtemelen bir tilki ya da başka bir şey tarafından yenmiştir.” Madeleine hüzünle içini çekti, sonra da kökünden sökülmüş bahçeye bakarak başını salladı. “Annem bahçesine bunu yaptığını görse sana çok kızardı.”

“Bu *benim* bahçem,” diye karşılık verdi Francine. “Onunla ne istersem yaparım.”

“Neden? Köstebek istilasına falan mı uğradın?”

“Hayır, ben...” Durakladı ve gerçekçi bir açıklama aradı ama bulamadı. “Çok fazla zehirli bitki olduğunu fark ettim, o yüzden hepsini söküyorum,” diye inatla yalan söyledi. Neredeyse akla yatkındı ve hızlı düşünebildiği için kendini tebrik etti.

Madeleine’in gözleri kısıldı. “Saçmalık. Bir şey arıyorsun. Aptal olduğumu düşündüğünü biliyorum ama seni izliyordum. Zehirli olduğuna inanmayı reddettiğim çimleri bile kazmışsın.”

“Zehirli değil.”

“Cesetlerini arıyorsun, değil mi? Kız kardeşlerimizi George’un öldürdüğünü düşünüyorsun.” Sesi neşeli geliyordu. Francine neredeyse onun sevinçle ellerini çırpmasını ve “Sana söylemiştim!” diye haykırmasını bekliyordu.

Francine homurdandı ve en yakındaki orman gülünü kesmeye başladı, onu kovduğu her hâlden belliydi.

Madeleine’in cep telefonu çaldı ve hemen ardından kesildi. Ekranı bakıp sıırttı. “Buna bakmam gerek,” dedi dikkati dağılmış bir hâlde ve kökünden sökülmüş bitkilerin arasından dikkatle yürüyerek uzaklaştı.

Francine, kız kardeşinin ardından dönüp bahçesinden geriye kalanlara baktı. Hiçbir şey bulamamıştı. O akşam neler olduğunu tam olarak bilmiyordu ama George'un kızları öldürdüğü hissinden kurtulamıyordu. Sadece onları bahçeye gömmediğini kanıtlayabilmişti. Sürekli kafa karışıklığı içinde yaşamaktan ve gerçek kanıtların yetersizliği nedeniyle neler olmuş olabileceğine dair çılgınca spekülasyonlar üretmekten bıkmıştı. Bu muammanın bir anahtarı vardı ama zihni sayısız kilitle dolu olduğu için anahtarın hangi kilide uygun olduğunu bulamıyordu.

Koluna dokunan bir el onu kasvetli düşüncelerinden uyardı. Francine'in gözleri kan çanağına dönmüştü yüzünü Todd'a dönüğü öylece baktı.

"Sanırım yeterince ileri gittin," dedi Todd. "Bahçeni neden mahvettiğin hakkında hiçbir fikrim yok ama bu böyle devam edemez."

Gerçekten mi! Tek istediği yalnız kalmakken önce Madeleine, şimdi de Todd.

"Sen kim oluyorsun da bana bahçemde ne yapıp ne yapamayacağımı söylüyorsun?" diye çıkıştı. "İstediğimi yaparım."

Todd bir kaşını kaldırdı. "Neden bütün bir bahçeyi kazasın ki?"

Francine omuz silkti ve Madeleine'e söylediği yalana sadık kalmaya karar verdi. "Ne kadar çok zehirli bitki olduğunu fark ettim. Geçen gün bunun hakkında konuşunca tam anlamıyla farkına vardım."

"Yani hepsini birden sökmeye mi karar verdin?"

Todd'un sesindeki kuşku dolu ton Francine'i kızdırdı. "Yapılacak en doğru şey bu."

"Saçmalık! Eğer doğru olanı yapmak istiyorsan, ki bu gerçekten sağlığa zararlı bir şey, evini onarmanı öneririm."

Francine yan duvara baktı. Eskisinden de kötü şişmiş görünüyordu. Bir fırtına daha çıkarsa yıkılacaktı. Aynı şey, daha tehlikeli bir şekilde eğildiğinden neredeyse emin olduğu saat kulesi için de geçerliydi. “Beklemek zorunda kalacak.”

“Bırak ben yapayım,” dedi Todd, sesi yumuşaktı. “Arkadaşımla merkezî ısıtma hakkında konuştum. Gelecek ay Londra’dan gelip bir göz atabileceğini söyledi. Ama yan duvarı ve saat kulesini onarabilirim.”

Francine tereddüt etti. Mali durumunun büyük tadilat projelerine izin vermediğini zaten biliyordu.

Todd, sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi ekledi: “Tek ödemen gereken malzemeler ve ben sana her şeyin fiyatını verebilirim. Keefe ve ben boş zamanlarımızda bu işi yapabiliriz.”

Francine ona şüpheyle baktı, sonra da içini çekti. Todd Constable kafasını karıştırmıştı; çok az tanıdığı birinin ona neden böyle bir iyilik yaptığını anlayamıyordu. Yine de onun teklifini de geri çeviremiyordu. Hawkshead’deki köhne inşaatçının evi onarmak yerine yıkması daha muhtemeldi.

“Neden bana yardım etmek istiyorsun?” diye sordu. “Beni hiç tanıımıyorsun. Tanrı aşkına, sen benim pansiyonerimsin!”

“Seni yeterince iyi tanıyorum ve bu senin için değil, binanın kendisi için. Böylesine güzel bir yerin harabeye döndüğünü görmek utanç verici olur.”

“Pekâlâ,” dedi nezaketsizce. “Bana ihtiyacın olan malzemelerin bir listesini versen iyi olur.”

“Gerek yok. Ben hallederim.”

Francine’in cevabı dilinin ucuna kadar gelmiş, bir türlü çıkmamıştı. Ne tür malzemelere ihtiyacı olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Ev işlerinde oldukça becerikliydi ama inşaat konusundaki becerisi bir çekiç ve birkaç çividen ibaretti.

Başını salladı. “Teşekkür ederim.”

Todd aklında bir şeyle Francine’e dikkatle baktı.

Francine kaşlarını çatı. “Başka bir şey mi var?” diye sordu.

“Hayır— Evet— Yani...” Todd hafifçe tebessüm etti. “Bazen kendimi bir liseli oğlan gibi hissetmeme neden oluyorsun,” dedi alaycı bir tavırla.

Francine telaşla, “Özür dilerim,” diye mırıldandı, çünkü Todd da ona hep böyle hissettiriyordu.

“Ben— ” Derin bir nefes aldı. “Bir kadın hayır dedikten sonra ona ikinci kez sormak gibi bir alışkanlığım yok ama şimdi birbirimizi biraz daha iyi tanıdığımıza göre, benimle yemeğe çıkmayı yeniden değerlendirebilirsin diye düşündüm.”

Francine kızardı. Kendisine itiraf etmek istemese de Todd’un tekrar sormasını umuyordu. Todd, Francine’i göz ucuyla izliyordu, reddetmesini beklerken yüzünü buruşturuyordu. “İsterim.”

“İster misin?” dedi adam şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak.

Francine dudağını ısırdı ve gülümsedi. “Evet, sanırım çok isterim.”

“Tamam.” Todd gülümsedi. “Senin için ne zaman uygunsa.”

“Her gece uygun.” Francine alev alev yanan yüzünü gizlemek için malikâneye doğru yürümeye başladı.

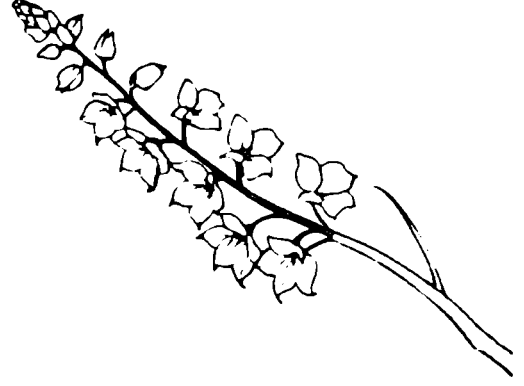
“Başka bir şey daha var,” dedi Todd, onun yanma gelerek. “Biraz araştırma yapıyordum.” Duraksadı, adeta suçlu gibi görünüyordu.

Francine ona sorgulayan gözlerle baktı.

“Babanı ve onu bulma isteğini merak ettim, tabii kız kardeşlerini de.”

Francine aniden yürümeyi bıraktı. “Eee?” dedi, sesi sertti.

“Sanırım onu bulmuş olabilirim.”



26 Temmuz 1969

Bree, kırmızı saç örgüleri rüzgârda uçuşarak kilisenin kapısından içeri dalıp kayarak önlerinde durduğunda Agnes, “Ne istiyorsun?” diye sordu. Kaşlarını çatarak kollarını yırtık pırtık mavi beyaz köpeğine doladı. Rosina ve Viola çiçek koydukları eski mezarları bırakıp Agnes’in yanına koştular.

Bree kaşlarını çatarak kız kardeşlerine baktı. “Bunları annemin bahçesinden mi topladınız?”

Viola suçlu görünüyordu ve soluk mavi çiçekleri arkasına sakladı. “Annem unutma beni çiçeklerinin ölmüş insanları hatırlamak için olduğunu söyledi. Burada kimse eskileri hatırlamıyor.” İsimleri çoktan yıpranmış, çukurlaşmış mezar taşlarına başıyla işaret etti.

Bree başını sallayarak olabildiğince otoriter bir tavırla, “Annem hemen eve gelmenizi söyledi. Babam yakında evde olacak.”

Agnes gözlerini kısarak, “Olmaz,” dedi. “Babamdan korkmuyorum.”

“Beni korkutuyor,” diye fısıldadı Viola, iri, yeşil gözleriyle Agne’s’e bakarken ablasının cesareti karşısında hayrete düşmüştü.

“Çünkü sen bir ispiyoncusun,” diye tersledi Bree. Genç kızlara bir bakış attı. “Vee, Rosie, siz eve gidin. Korkmuyorsa Agne’s’i burada bırakırız.” Sinsice sırtıttı. “Sen hayaletlerle kalabilirsin.”

Birden uğursuz bir havaya bürünen eski mezarlığa gergin bir bakış atarak, “Ne hayaleti?” dedi Viola. Rosina’nın elini tuttu ve en büyükleri olarak hayaletlere karşı en cesur görünen Bree’nin yanına koştu.

Agnes küçük kız kardeşlerine ihanetlerinden dolayı ters ters baktı, ta ki onlar Bree’nin arkasına çekilene kadar.

Bree zaferle sırtıttı. “Geliyor musun, gelmiyor musun?”

“Gelmiyorum.” Agnes gözlerinin kenarlarında biriken acı dolu yaşları saklamak için arkasını döndü. Bu asla kazanamayacağı bir irade savaşıydı. Bree’ye karşı kimse kazanamazdı.

“Hadi ama Aggie. Aptalca davranmayı bırak. Babam bardan dönmeden yola koyulmalıyız. Onun nasıl olduğunu biliyorsun...”

“Yapma Bree,” dedi Viola, kolunu çekiştirerek. “Eve gitmek istiyorum.”

Bree kıpırdamadı. Yüzünü gizlemek için eski bir mezarın üzerine bir unutmama beni daha koyarak büyük bir oyun oynayan Agne’s’e baktı. “Babam dönene kadar hepimiz evde olmazsak,” dedi Bree, “hepimizin başı derde girecek. Lütfen Aggie. Bizimle gel. Fazla zamanımız yok.”

Artık daha sakin olan Agnes ablasına döndü. “Ancak bana saklandığın yerin nerede olduğunu söylersen. Bir yerin olduğunu biliyorum.” Bree’ye karşı çıkmaya cüret ettiği için ellerini

yumruk yapmıştı. “Eğer söylemezsen, o zaman onu bulup babama söylerim. İşte bu kadar!”

“Önce seninkinin nerede olduğunu söylersen söylerim!” Bree omzunun üzerinden Hawkshead’in yoluna hızlı bir bakış atarak bağırdı.

Yol boştu.

“Önce sen söyle.” Agnes’in yüzünde kurnaz bir ifade belirdi, eğer sürekli kaşlarını çatmasaydı bu ifade hoş olabilirdi. “Eğer gizli yerinize girmemize izin vermezseniz, biz de bizimkine girmenize izin vermeyiz,” dedi ve küçük kız kardeşlerine ikaz edici bir bakış fırlattı.

Bree, sırrından vazgeçmek üzere olduğunu bildiği Rosina’ya sert bir bakış atarak, “Sizin gizli yerinizin olduğunu sanmıyorum,” dedi.

“Evet, var,” dedi Viola hafifçe peltekleşerek. “O şeyin içinde.”

Agnes, “Kapa çeneni, Vee!” diye bağırdı.

Bree dudağını ısırды, sonra teslimiyetle içini çekti. “İyi! Ama size ancak hepiniz yıkandıktan sonra söyleyeceğim, yoksa asla söylemem.”

Agnes, babaları bardan dönmeden önce yola çıkma telaşıyla kıpırdanan Viola ve Rosina’ya baktı.

“Peki!” diye tersledi. “Ama sözünü tutsan iyi olur Bree, yoksa gerçekten babama söylerim.”

Bree gözlerini devirerek Viola ve Rosina’nın ellerini tuttu ve Agnes’in onu takip edip etmemesini beklemeden tepeden eve doğru yürüdü.



ON YEDİ

“Yaşıyor mu?”

Todd ellerini havaya kaldırdı. “Nihayet dikkatini çekebildim!”

Francine ona ihtiyatla baktı. “Onu buldun mu, bulmadın mı?”

“Onu bulmanın bir yolunu bulmuş olabilirim,” diye itiraf etti Todd.

“Anlat bana.”

“Ben... Şey... Keefe, yani, interneti taradım ve o eski gazeteler dışında yeni bir şey bulamadım. Ben de düşündüm ki, eğer baban senin ve Maddie’nin söylediği gibi şiddet yanlısı bir adamsa...”

“Madeleine!” diye tersledi Francine.

Todd ellerini havaya kaldırıp Francine’in, kız kardeşiyle olan yakınlığına duyduğu öfke karşısında gülerek “Madeleine o zaman,” dedi. “Onunla biraz baban hakkında konuştum...”

“George,” diye mırıldandı. “George diyebilirsin.”

“Nasıl istersen... Agresif bir adamın formuna sadık kalacağını düşündüm. George kaçtıktan sonra büyük ihtimalle bir noktada

polislerle karşılaştı. Bir tanıdığım polis memuru olarak çalışıyor. Birkaç gün önce ondan George Thwaite için ulusal kayıtları kontrol etmesini istedim. Hâlâ sorgulanmak için aranıyor durumda, biliyorsun. Bree ve Montgomery'nin ölümleri, soruşturma kaza kararıyla sonuçlandıktan sonra kapatıldı ve arşivlendi, ancak polis hâlâ onunla konuşmak istiyor.”

“Polis arkadaşın onu buldu mu?”

“Tam olarak değil,” dedi Todd. “Ellerinde yeni bir şey yok ama George'un biraz akli olsa adını değiştireceğinden bahsetti. Yerinin hiç tespit edilemediği düşünülürse bu mantıklı görünüyor. Ancak bu olayın üzerinden ne kadar zaman geçtiği ve George'un şiddet içeren davranışları nedeniyle mahkemeye çıkmış olma ihtimali göz önüne alındığında, Ulusal Arşivlerde belgelenmiş olma ihtimali var.”

“Bu oldukça büyük bir iş,” dedi Francine. Çok büyük bir işti, koca bir ülkede elli yıl önce kim bilir kaç tane kırk yaşında adam vardı, hangi ismi almış olabileceği hakkında da hiçbir fikri yoktu. Elbette tüm bunlar George Thwaite'in İngiltere'de kaldığı varsayımına dayanıyordu.

Zihni yeni düşünceler peşinde koşuyordu. Bulunmak istemeyen bir adam nereye giderdi? Vahşi doğaya, İskoç Dağlık Bölgesi gibi bir yere. Kendisi de oraya giderdi.

“Aklına bir şey mi geldi?” Todd'un derin sesi Francine'in tahminlerini yarıda kesti.

“Hayır.” Todd'a baktı. “Sen bir erkeksin...”

“Fark ettiğin için teşekkürler,” dedi Todd kuru bir sesle.

Francine onun sözlerini duymazdan gelerek, “Sen olsaydın nereye kaçırdın?” diye sordu.

“Londra'ya,” dedi adam hemen. Sonra gözlerini hafifçe kısararak olasılıkları daha derinlemesine düşündü. “Doğma büyüme

Londralı olduğum için ilk tercihim bu olurdu; George öyle değildi. Ama yine de büyük bir şehrin onun için en iyi seçenek olacağını düşünüyorum. Büyük bir şehirde insan kendini kaybedebilir, yeni bir kimliğe bürünebilir, yeni bir hayata başlayabilir ve isimsiz bir yüz olarak kalabalığın arasına karışabilir. Buradan sonra Liverpool onun için en iyi seçenek olabilirdi. Orada bir liman var. Bir gemiye binebilir, hatta param yoksa yol parası için çalışabilirdim.”

Francine sorduğu için memnundu, çünkü büyük bir şehir koşarak gideceği son yerdi. George da Todd’un dediği gibi yapabilirdi, hayatını tamamen değiştirebilirdi. Değiştiremeyeceği tek şey karakteriydi; son derece kusurlu, şiddet yanlısı ve içkiye eğilimli bir karakter.

“Yanında üç küçük kız varken bile mi?”

Bir süre sonra Todd başını salladı. “Evet. Onlar için bir şeylere ihtiyacı olurdu, kıyafet, yiyecek gibi. Yanında çocuklar olsa bile bir hikâye uydurabilirdi. Ama bunun yerine iç bölgelere gitmiş olabilir. Manchester ya da Leeds. İkisi de büyük şehirler.”

Francine konsantre olmaya çalışarak yüzünü ovuşturdu. Belki de Todd haklıydı, büyük bir şehir...

Todd elini ona doğru uzatıp omzundaki topuzdan kaçan nemli bir tutam saçı çekince, “Ne yapıyorsun?” diye sordu Francine.

Todd’un dudakları gerildi. “Biri sana zarar vermiş.”

“Saçmalık! Kimse bana zarar vermedi.” Omzuna baktı ve sertçe yutkundu. Solgun teninde, tişörtün düştüğü yerde, parmak izi şeklinde morluklar olduğu açıkça görülüyordu.

“Seni kim incitti?” diye tısladı Todd. “Madeleine mi?”

Francine sesinin titremesine engel olmak için sertçe, “Gerçekten mi!” dedi. Başını kaldırıp eve baktı. Adam şimdi

içeride onu mu izliyordu? Midesi korkunç bir korkuyla burkuldu. Gece olmuş olmalıydı ama hiçbir şey hatırlamıyordu. Tıpkı Madeleine gibi.

Dikkati tekrar Todd'a yöneldi. "Madeleine ve ben ara sıra tartışırız ama asla şiddete başvurmamız."

"Burada neler oluyor Francine?"

"Hiçbir şey!"

Todd kısık gözlerle ona baktı. Sonra aniden döndü ve eve doğru yürümeye başladı.

Francine şaşkınlıkla onun peşinden koştu. "Ulusal Arşivler nerede?"

"Çevrim içi."

"Pardon?"

"Araştırma yapmak için eski, havasız bir binaya gitmene gerek yok, Francine. Artık her şey internette."

Francine'in yüzü düştü. Tavana kadar dosyalarla dolu devasa bir binanın hayalleri yerini aşılmaz bir teknoloji denizine bıraktı.

Harap olmuş bahçesine baktı, yüreği sızladı. Her şey bir hiç uğruna olmuştu. Kız kardeşlerinin burada gömülü olduğundan o kadar emindi ki.

"Sana ne yapacağını göstereceğim," dedi Todd güven verici bir şekilde, Keefe'nin küçük bir ekrana dalmış oturduğu yemek odasına doğru ilerlerken. İçeri girdiklerinde Keefe utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Her şey hazır," dedi Todd'a. "Ama sadece bu odada ve mutfağa 4G sinyali alabiliyorum."

Francine'in gözleri adamlarla küçük ekran arasında gidip geldi, kalbi sıkıştı. Todd'un kendisini Keefe'nin kalktığı sandalyeye götürmesine izin verdi.

“Senin için kablosuz bir fare bağladım,” diye açıkladı Keefe. “Başlangıç için dokunmatik ekrandan daha kolay bulacağını düşünüyorum.”

Francine Keefe’ye boş boş baktı.

“Ekranı kullanmayı mı tercih edersin?” diye sordu Keefe, Todd’a endişeli bir bakış atarak.

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok genç adam,” dedi Francine.

“Ona ne yapması gerektiğini göstereceğim,” dedi Todd. “Sen gidebilirsin.” Keefe bir farenin kanalizasyona kaçmasından daha hızlı bir şekilde odadan çıktı.

Todd bir sandalye çekerek, “Keefe senden çok korkuyor,” dedi.

“Neden?”

“Göz korkutucu olabiliyorsun.”

“Gözün korkmuş gibi durmuyorsun,” diye homurdandı Francine. “Ki korkutucu olmaya çalışmıştım.”

Todd kıkırdadı. Francine bu kıkırdamadan gelen hafif dalgaları hissetti ve birkaç gündür ilk kez gülümsedi.

“Hazır mısınız?” dedi Todd, tableti başıyla işaret ederek.

Sonraki bir saat içinde Francine bilgisayarlar hakkında istediğinden çok daha fazla şey öğrendi. Terimlerin çoğu aklına yatmadı ama bazılarının özünü kavradı ve kısa süre içinde küçük ekrana dalıp eski Kraliyet Mahkemesi kayıtlarını birbiri ardına açtı.

1969’dan kalma şiddet, cinayet, saldırı ve her türlü korkunç suç vakaları gözünün önünden geçti. Binlerce, yüz binlerce dava vardı. Elindeki tek şey George Thwaite’in kırk üç yaşında oluşuydu.

Francine, Todd'un odadan çıktığının ya da Madeleine tarafından yanına konan çay bardağının farkında değildi. Akşam boyunca dosyalar arasında gezinmeye devam etti. Daha fazla araştırılması gerektiğini düşündüğü dosyaları bir klasöre koymakta ustalaştı ve çok geçmeden klasör neredeyse dolup taşı.

Madeleine gece yarısından hemen sonra elinde bir tabletle odaya girdi. Masaya oturdu ve "Todd bana ne yaptığını söyledi" dedi. "Uyuyamadığım için yardım edebileceğimi düşündüm."

Francine ona minnetle gülümsedi, sonra gülümsemesi kayboldu. "Arşivlerin senin zımbırtına girmesini nasıl sağlayabilirim?"

Madeleine sırtıttı. "Gerek yok. Sadece adrese ihtiyacım var."

"Adresi nereden bileyim? Oraya hiç gitmedim ki!"

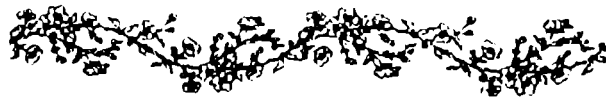
"Web sitesi."

Madeleine başını sallayarak ödünç alınan tableti ablasından aldı, ekrana hızlıca bir göz atıp ona geri verdi.

Madeleine parmaklarını ekranın üzerinde gezdirirken, "Şunu söylemeliyim ki," dedi, "senin 21. yüzyıla girdiğini göreceğimi hiç düşünmezdim."

Francine homurdanarak karşılık verdi ama gururunun kabarmasına da engel olamadı.

Kız kardeşler gece geç saatlere kadar dostça bir sessizlik içinde çalıştılar. Evin gıcirtısı ve hışırtısı onları rahatsız etse de ikisi de olumlu bir şey yaptıklarını ve bunu birlikte yaptıklarını hissediyorlardı.



Francine ve Madeleine mutfak masasında oturmuş, sabahın erken saatlerinde içtikleri çaya bakıyorlardı. Eski mahkeme davalarında hiçbir şey bulamamışlardı ve gece ilerledikçe hevesleri

azalmıştı. Yine de dün gece Francine'in anlamaya çalıştığı bir şey olmuştu. Çocukken hiç kuramadıkları bir bağ oluşmuştu. Bu sabah Francine kız kardeşine oldukça düşkündü.

Todd ve Keefe mutfağa girdiler.

“Nasıl geçti?” diye sordu Todd. Umutlu görünüyordu.

“Pek iyi değil,” dedi Francine esnemesini bastırarak.

“Korkunç,” dedi Madeleine. “İngiltere’de bu kadar çok şiddet yanlısı erkek olduğunu hiç fark etmemiştim. Düşündükçe midem bulanıyor.” Ayağa kalktı. “Ben yatmaya gidiyorum.”

Todd, Francine'in önüne bir kart koydu. “Akşama görüşürüz,” dedi ve bir okul çocuğu gibi sırtarak Francine'in kahvaltı hazırlığı için kızartma tavaşını koyduğu ocağa özlemle bakan Keefe'yi kaptığı gibi dışarı çıktı.

Francine yorgunluğun verdiği sersemlikle kaşlarını çatarak karta baktı. Yıldızla süslenmişti ve üzerinde *Todd Constable’la Holbeck Ghyll restoranda akşam yemeğine davetlisiniz*, arkasında da *Akşam 8’de hazır olun* yazıyordu.

Francine'in Todd Constable’la özdeşleştirmeye başladığı bir duygu midesini gıdıkladı. Kartı üç kez okurken yüzü kıpkırmızı oldu.

Fikrini değiştirmişti, gitmeyecekti. Hiç uygun değildi. Ne hakkında konuşacaklardı? Başını masaya koydu ve gözlerini kapattı. Uyuması gerekiyordu ama zihni bir arapsaçı gibi karmakarışıktı. Hayatı artık ona ait değildi ve Todd her şeyi daha da karmaşıktırılıyordu. Hayatını geri kazanması gerekiyordu. Bree'nin eve dönmesini istiyordu. George'dan kurtulması gerekiyordu. Bahçesini onarması gerekiyordu. Uyuması gerekiyordu.

Bir kapı çarparak kapandı.

Francine nefes nefese kalktı ve dimdik oturdu. Sanki ağzı açık uyumuş gibi boğazı ağrıyordu. Hâlâ yarı uykulu bir hâlde, “Merhaba?” diye seslendi. “Madeleine?”

Duvarlardan gelen soğuk bir ses Francine’in kafa derisini karıncalandırdı. Yalnız değildi.

Artık tamamen uyanıktı. Kalbinin çarpıntısıyla, mırıldanan duvarlara baktı. “Bree?” diye fısıldadı umutla.

Francine mutfakta aniden bastıran, duvardaki tencere ve kapları tıkırdatarak masaya çarpan buz gibi havaya hazırlıklı değildi. Bunu korkunç, acı dolu bir uluma izledi, soğuk dallar Francine’in boğazına dolandı, onu sandalyeden kaldırdı ve boğazını sıktı.

Aynı hızla Francine kurtuldu ve sandalyeye geri çakıldı, başı şiddetle öne doğru savruldu.

Titreyerek gözlerini mutfakta gezdirdi. Başka bir saldırı beklerken savunmasızlığından dehşete düştü. Ulumanın mutfaktan çıkıp antreye doğru sinsi bir mırıltıya dönüşmesini dinledi.

Francine bir süre hareketsiz kaldı. Babası olan canavarın evi terk etmediğini bildiği için kapı aralığına baktı, antreden bir şey duymak için kendini zorladı. O, karanlıkta Francine’i bekliyordu.

Francine sessizce ayağa kalktı ve daha fazla strese dayanamamış olarak antreye doğru yürüdü.

Etrafındaki hava solmuş olsa da duvarlar sessizdi. Işık, ön kapının opak camından parlıyor, karanlık zeminde kaleydoskopik desenler yaratıyordu. Hafifçe döndü, birdenbire ortaya çıkan ve toz zerrecikleriyle birlikte dönen tütün kokusuyla burnu kırıştı. Salona doğru gittiğinde zihninde Bree’yi kulağını kapalı kapıya dayamış, konsantrasyonla gözlerini kısmış, bir parmağını dudaklarına götürmüş olarak görebiliyordu.

Bu eskimiş anıyı daha da ileriye götürmek isteyen Francine bir adım öne çıktı.

Ötedeki sesler... Karanlık fısıltılar... Tartışan yetişkinlerin öfkeli tınısı...

Kapının kolunda bir el, bir çocuğun eli. Onun mu yoksa Bree'nin mi? Francine'in kalp atışları hızlandı. Bir çocukluk korkusunun korkunçluğu, aradan geçen on yıllara rağmen azalmıyordu.

Fısıltılar yükseliyordu... Korkunç bir öfke... Hayır, nefret.

Nadiren açılan odanın boğucu havasızlığı Francine'in etrafını sardı.

Annesinin sırtı ona dönüktü. Annesinin dikiş sepeti masanın üzerindeydi. Orada başka biri daha vardı. O. Her zamankinden daha erken gelmişti.

Korku dolu bir nefes. Francine'in mi yoksa Bree'nin mi? Ya da annesinin miydi? Bir çılgılık. Feryat edilen bir isim. *Bree*.

Kaçıyor, korkuyu takip ediyordu. Bree onun önünde, mutfaktan güneş ışığına doğru koşuyordu.

Yağmur Francine'in yüzüne sıçradı, parçalanmış örümcek ağları gibi gün ışığının hatırasını sildi ama dehşeti olduğu gibi bıraktı.

Göğsü inip kalkarken gözlerini kapadı ve yüzünü, akıttığının farkında olmadığı gözyaşlarına karışan yağmura doğru kaldırdı. Kollarını ince göğsüne sıkıca sararak olduğu yerde sallanıp kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Gözlerini açacak kadar soğukkanlılık kazanması uzun zaman aldı. Thwaite Malikânesi'nin üzerinde ağlayan bulutlar sahte bir kasvet yaratıyordu. Yağmur, eğri büğrü bacaların etrafında toplanıyor ve çatının oluklarından yağlı gözyaşları gibi pervazlı pencerelere doğru akıyordu. Paramparça olmuş hatırayı, çatla-

miş bir yumurta kabuğu kadar narinmiş gibi zihninde tutuyor, yavaşça açabileceği bir kırılma noktası bulmak için bir yandan diğer yana nazikçe inceliyordu. Hâlâ orada, karanlıkta bir ürperti gibi, çocukluk dehşeti duruyordu. Bunun yeni bir korku olduğunu düşünmüyordu, aksine birçok kez tecrübe ettiği bir korkuydu. Anne ve babasının şiddetli tartışmalar yaşadığına şüphe yoktu ve bazı zamanlar onlara kulak misafiri oluyordu. Bree hakkında tartışıyorlardı. Bree, böyle bir çılgılık atılmasını gerektirecek kadar korkunç ne yapmıştı?

Bir şeyler ters gidiyordu. Anılarında bir anormallik, doğru olmayan bir şeyler vardı. Francine ne kadar çabalasa da bu şeyin ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Titreyen bir iç çekişle, elinde sıkıca tuttuğu bir şeyi fark etti. Parmaklarını açtı, Todd'un ona bıraktığı, uyuyakaldığında elinde olan notun ıslanmış ve buruşmuş olduğunu gördü.

Homurdanarak notu çöpe atmak için mutfığa doğru yürüdü, sonra durakladı.

Neden olmasın? Bir erkekle yemeğe çıkmanın ne zararı olabilirdi ki? Ne de olsa evet demişti ve sözünden dönmek gibi bir alışkanlığı yoktu. Üstelik bu, onu evden de çıkaracaktı. Evden çıkmaya *ihtiyacı* vardı. Belki de farklı bir ortamda bulunursa evinin dönüştüğü hastalıklı boşluktan uzakta daha net düşünebilirdi.

Kısa bir an için yaptığı seçimden memnundu ama sonra gerçekler kafasına dank etti. Elli beş yaşında ilk randevusuna çıkacaktı.

Birdenbire oturdu, sonra tekrar ayağa kalktı. Ne giyecekti? Tüvit etekler, oldukça erkeksi gömlekler ve çoğu bir zamanlar annesine ait olan pantolonlardan başka bir şeyi yoktu. Biriyle çıkarken ne giyilirdi? Aman Tanrım! Makyaj! Daha önce hiç makyaj yapmamıştı ve makyaj malzemesi de yoktu.

Sonra kalbi biraz daha hafiflemeye başladı. Makyaj yapan birini tanıyordu.

Aceleyle üst kata çıkıp Madeleine'in kapısını çaldı ve cevap beklemeden içeri daldı.

Madeleine örtüsünü çenesine kadar çekerek doğruldu ve baykuş gibi kız kardeşine baktı. "Sorun ne?" diye sordu, uykudan sesi kısılmıştı. "Bir şey mi oldu? Neden yüzün kıpkırmızı?"

"Yardıma ihtiyacım var," diye atıldı Francine.

Madeleine'in yüz ifadesi şaşkınlıktan sarktı. "Benim yardımım mı? Senin hiç birinin yardımına ihtiyacın olmadı ki."

"Lütfen, Maddie. Ben ..." Francine duraksadı, sonra aceleyle, "Şey... Bu gece bir randevum var," dedi.

Madeleine'in ağzı mükemmel bir O harfi oluşturarak şaşkınlık ifadesi aldı, sonra da bir kahkaha patlattı. "Sen mi? Randevu mu? Sen tam anlamıyla evde kalmış bir kızsın. Yüz yaşın altında bir erkek bile tanımıyorsun!"

Francine dişlerini sıktı ve gitmek için döndü. "Boş ver," diye mırıldandı, acısı göğsünde düğümleniyordu.

"Bekle! Özür dilerim." Madeleine yataktan fırladı, kahkahaları kesilmişti.

Francine'in eli kapıda durdu. Döndü ve başını salladı. "Haklısın, elbette. Benim yaşımda böyle aptalca bir şey yapmayı düşünmek bile gülünç."

Madeleine gülümsedi. "Asla çok geç değildir." Gülümsemesi geniş bir sırıtışa dönüştü. "Eğlenceli olacak! Boş bir tuval olacaksın. Senin için mükemmel bir elbisem var. Gözlerine çok yakışacak."

"Gözlerimin nesi varmış?"

Madeleine güldü. "Yok bir şey! Yeşil ve altın karışımı gözlerinin her zaman çok güzel olduğunu düşünmüşümdür."

“Ela.”

Madeleine dudak büktü. “Yeşil ve altın. Ela kulağa çok sıkıcı geliyor. Kiminle gideceksin peki?”

“Bay Constable,” dedi Francine utangaç bir sesle, kulaklarının sıcaklığından alev alacağından emindi.

“Todd Constable mı?”

“Evet! Bunun nesi yanlış?”

Madeleine şaşkınlıkla başını salladı. “Ama o senin kiracın.”

“Yani? O iyi bir adam.”

“Yakışıklı da,” diye homurdandı Madeleine. “Bana çıkma teklif etmesini umuyordum.”

Francine sessizliğini korudu. Ne düşünüyordu ki? Madeleine etraftayken erkekler başka kadınlara ilgi göstermiyordu. Todd’la yemeğe çıkamazdı. “Boş ver,” dedi. “Gitmiyorum. Haklısın, aptallık ediyorum.”

“Ah, kes şunu!” Madeleine onu yatağa doğru çekip itti, sonra da gardırobu açtı.

Tıka basa doldurulmuş bu alandan ipekler, pamuklular ve Francine’in istese de adını söyleyemeyeceği diğer kumaşlarla bir renk patlaması yayılıyordu.

“Seni saat kaçta alacak?”

“Sekizde.”

“Kahretsin! Bu bize fazla zaman bırakmıyor. Saat dört oldu,” dedi Madeleine saatine bakarak.

“Dört mü? Daha sabah.” Francine pencereden dışarı baktı ama bulutlar güneşi örttüğü için ne durumda olduğunu anlayamadı. Gerçekten de mutfakta o kadar uzun süre uyumuş muydu?

“Windermere’e gitmemiz gerekiyor,” dedi Madeleine.

“Ne için?” Francine doldurulmuş gardıroba başıyla işaret etti. “Oradan bir şeyler uydurabilirim.”

“Elbise işin yarısı bile değil. Seni güzelleştirmemiz gerek. Birincisi kaşlarını alalım. Hiç aldıldın mı?”

“Hayır.” Francine kaşlarını yokladı. “Kaşlarımda hiçbir sorun yok. Gayet iyiler.”

Madeleine gözlerini devirdi. “Gözlerinin daha büyük görünmesi için şekillendirilmeleri gerekiyor.”

“Hayır!” diye tersledi Francine. Kaşlarından ayrılmaya hiç niyeti yoktu. “Elindekilerle idare edeceğiz.”

“Ama maniküre ihtiyacın var. Ellerin hâlini gördün mü?”

Francine ellerinin üzerine oturdu, bahçeden gelen kirle öylesine kirlenmişlerdi ki artık küçük kırıksıklıkları ovalayarak temizleyemeyeceğinin farkındaydı. Kız kardeşine isyan edercesine baktı.

“Hiç eğlenceli değilsin Francine!” diye sızlandı Madeleine. Madeleine’in yardımına acilen ihtiyacı olmasaydı Francine’in küçümseyici bulacağı bir tavırla kız kardeşine bakarken parmağını düşünceli bir şekilde dudaklarına götürdü. “Git ve banyo yap. Bunu düşünmem gerek.”

“Neyi düşüneceksin?” diye sordu Francine şaşkınlıkla. “Tek ihtiyacım olan bir elbise.”

Madeleine gardıroba geri döndü. “Git, Francine! İyi fırçalandığından emin ol. Döndüğünde ıslıl ıslıl olmanı istiyorum.” Durdu ve kız kardeşine dikkatle baktı, gözleri kısılmıştı. “Sana da zarar veriyor,” diye mırıldandı. “Ne zaman başladı bu?”

Francine parmaklarını omzuna götürerek çürüğü hissetti. Acımıyordu, sadece hafif bir hassasiyet vardı.

“Boğazını gördün mü?”

Francine, Madeleine’in kendisine uzattığı aynaya bakarak dehşetle başını salladı. Boynunun etrafında ince, kırmızı bir yara izi vardı.

“Dışarı çıkamam, değil mi?” dedi, kısa bir süre önce mutfakta olanları kardeşine anlatmaya cesaret edemeyerek. “Seni burada o şeyle yalnız bırakamam.”

“Bırakabilirsin ve bırakacaksın da. Çürükleri kapatırız, böylece kimsenin haberi olmaz ve Keefe de bana eşlik eder. Babam etrafta başka biri varken asla bir şey denemez. Yaşarken de korkaktı, öldüğünde de korkak.”

“Ona öyle deme! O bize babalık yapmadı.”

Madeleine gözle görülür bir şekilde yutkundu, sonra sahte bir parlaklıkla gülümsedi. “Endişelenmeyi bırak ve git banyonu yap! Bu gece ba— *onu* unut ve bir kez olsun eğlen.”





ON SEKİZ

Francine sekizden birkaç dakika önce koyu yeşil elbisesine bakarak bir ileri bir geri kıvrandı. Dizleri etek ucunun hemen altından görünüyordu! Daha önce kimse onun dizlerini görmemişti... Ve dekoltesini! Madeleine bir şekilde dolgulu sütyen ve makyajla ona göğüs dekoltesi vermeyi başarmıştı. Francine göğüslere makyaj yapıldığını bilmiyordu.

Ah, bir de makyaj. Palyaço'ya benzediğinden emin olduğu için ürperdi. Aynada kendisine bakan yüz onunki değildi. Gözleri daha uzun ve büyüktü, kalın kirpiklerle çevriliydi. Soluk teni neredeyse kremsi görünüyordu. Dudakları artık ince değildi ve dolgun bir alt dudağı vardı.

“Çıkar şunu,” diye bağırdı. “Normal görünmüyorum.”

“Kapa çeneni,” dedi Madeleine ağız dolusu tokayla Francine’in uzun beyaz saçlarını tutup toplarken. “İşte oldu!” Yaptığı işi hayranlıkla seyretmek için geri çekildi, başını iki yana salladı. “İdare eder.”

“Etmesin! Ben gitmiyorum!”

Madeleine onu görmezden geldi, kız kardeşinin kolunu kavradı ve onu yaka paça aşağı indirdi.

Antreye vardıklarında, “Şimdi,” dedi ve Francine’in omzunun üzerinden kıvrılması için bir tutam saçını düzeltti. “Sık sık gülümsemeyi ve komik olmasalar bile esprilerine gülmeyi unutma. Erkekler eğlenceli olduklarını düşünmeye bayılırlar, bırak öyle düşünsünler. Ayrıca iltifat etmekten zarar gelmez; çok sık etme, sadece kendini iyi hissetmesini sağlayacak kadar. Bir de çorba sipariş etme.”

“Neden?” diye sordu Francine şaşkınlıkla.

“Kendi kendini mahvedersin. Onun sipariş ettiklerinin aynısını da söyleme. Todd bana kendi akli olan kadınlardan hoşlanan bir adammış gibi geliyor.”

“Benim kendi aklım var !”

“Ayrıca sohbeti sen yönetme. O konuşurken dinlemek zorunda değilsin ama dinliyormuş gibi görünmelisin.”

“Neden dinlemeyeyim ki? Söyleyecek ilginç bir şeyleri olabilir.”

“Ona iş hakkında sorular sor ama aşırıya kaçma. Erkekler iş konuşmaya bayılır. Her türlü sohbeti spordan uzaklaştırmaya çalış...”

Francine çaresizce başını salladı, midesi sinirden o kadar gergindi ki Madeleine’in güzel elbisesinin üzerine kusabileceğini düşündü. Todd’un sürekli konuşması bir lütuf olurdu.

“Sonuna geldiğinde kahve içerken oyalanmalısın. Eve aceleyle gitmek istemezsin, yoksa onunla birlikte olmak istemediğini düşünür,” diye devam etti Madeleine.

Dışarıdan bir çınlama sesi geldi.

Yüzlerine yansıyan korkuyla kız kardeşler birbirlerine baktılar.

Francine, “Önemli bir şey değil,” dedi ama Madeleine onun peşinden yemek odasına doğru hızla ilerliyor ve her pencereye bakıyordu. Uzaktaki pencereye vardığında kaşlarını çattı.

Keefe, uzun metal direklerle çevrili harap olmuş bahçesinde duruyordu. Kız kardeşleri görünce başıyla selam verdi.

“Özür dilerim!” diye bağırdı. “Sadece iskeleyi kuruyorum. Uzun sürmez.”

“Gerçekten de önemli bir şey değilmiş,” dedi Madeleine, rahatladığı her hâlimden belliydi. “Bir an için düşündüm ki...” Sözüünü yarıda kesti ve Francine’e gülümsedi. “Üçüncü katta da gürültü patırtı var. Oraya en son ne zaman çıktığımı bile hatırlamıyorum. Kütüphane beni hep ürkütmüştür.”

Francine kaşlarını çattı. “Bu saat kulesi için. Bay Constable temelin çöktüğünü söyledi. Ayrıca ben kütüphaneyi seviyorum.”

“Seversin tabii. Tanrı aşkına ona Bay Constable *deme*. Ona Todd de. Viktorya Dönemi’nde yaşamıyoruz. Şimdi, nerede kalmıştım?” dedi Madeleine aceleyle antreye dönerlerken. “Ah, evet. Kahve... Bir randevu sonlara doğru daha samimi olur, bu yüzden de kişisel sorular sormanın zamanıdır ve biraz flört etmeyi deneyebilirsiniz.”

“Flört etmek mi?” Francine dehşet içinde kız kardeşine baktı. “Nasıl yapacağımı bilmiyorum!” diye feryat etti.

Madeleine dudağını ısırdı. “Evet. Pekâlâ. O zaman flört etmeyi boş ver ama en azından kendini ilginç göstermeye çalış. Sürekli bahçecilikten bahsetme, ya da... Başka ilgi alanların var mı?”

“Kitaplar.”

“Mükemmel! Kitaplar seni zeki gösterecektir ama fikirlerin konusunda çok ısrarcı olma.”

“Umarım fikirlerinde çok ısrarcıdır,” dedi Todd merdivenlerden inerken, koyu renk takım elbisesi ve boğazının esmer teniyle mükemmel bir tezat oluşturan beyaz gömleğiyle oldukça gösterişliydi. Francine, Todd kravat takmadığı için rahatlamıştı. Bu onun kıyafetini daha az resmî yapıyordu.

“Ben ortalıkta görünmemeye çalışayım,” dedi Madeleine. Francine’i yanağından öptü ve mutfığa daldı.

“Çok hoş görünüyorsun,” dedi Todd.

Şaşıran Francine ona dikkatle baktı. Daha önce hiç kimse ona güzel olduğunu söylememiştir. İltifatına karşılık verebilmek için çılgınca etrafına bakındı ama bir şey bulamadı, dili dönmüyordu.

Adam onu minibüsünün yolcu kapısına götürdü, kapıyı açtı ve içeri girmesine yardım etmek için elini uzattı. Francine çaresizce baktı, sonra kendi başına bindi. Sürücü tarafına doğru yürürken Todd’un kıkırdadığını duydu.

Ambleside’den geçip Windermere Gölü’nün etrafından doluşmak işkence gibiydi. Francine’in aklına tek bir başlangıç cümlesi bile gelmedi. Bu yanlış ve rahatsız ediciydi. Buraya gelmemeliydi.

Yan gözle Todd’a baktı. Hiç de rahatsız görünmüyordu. Uzun parmakları direksiyonun üzerinde hafifçe duruyordu ve yüzünde küçük, okunamayan bir gülümseme vardı.

Yol gölün etrafından dolanırken Todd saptı ve dik, dolambaçlı bir yoldan yukarı çıktı. Yanındaki tepeden aşağıya bir dere akıyordu. Yol, Francine’in sıkışan kalbine pahalı olduğunu haykıran, kiremit tuğla çatılı, görkemli, salkım söğütlerle kaplı, Viktoryen bir binada sona erdi. Yanında getirdiği para Madeleine’in sipariş etmemesi gerektiğini söylediği bir kase çorbayı bile karşılayamazdı.

Gölün ötesindeki kıvrımlı tepelere doğru muhteşem manzarası olan yemek odasına alındılar.

Şef garsonu cam kapıdan takip ederlerken Todd, “Terasta bir masa ayırttım,” dedi. “Dışarıda olmayı tercih edersin diye düşündüm.”

Francine onun düşünceliliğinden etkilenerек başını salladı.

Oturduktan ve içki siparişleri alındıktan sonra Francine Todd'a bakmak yerine manzarayı seyretti. Ufukta zikzak çizen her karaltıyı biliyordu. İkisi de arkadaştlar.

Sessizlik uzun sürünce Todd alaycı bir gülümsemeyle, "Bu gece benimle hiç konuşacak mısın?" diye sordu.

Francine acımasız bir dürüstlikle, "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi.

Todd, masaya doğru eğilerek, "Francine." dedi. "Bu kadar gergin olmana gerek yok. Son birkaç haftadır senin evinde yaşıyorum. Seni her gün görüyorum. Sadece rahatla. Eğer izin verirsen gerçekten eğlenebilirsin."

"Nasıl çene çalınacağını bilmiyorum. Madeleine tüm konuşmayı senin yapmana izin vermemi, spordan bahsetmemi, işten bahsetmememi— Hayır, tam tersiydi. Ama çok da fazla konuşmamamı ve daha milyonlarca şey yapmamı söyledi."

"Spor ya da iş hakkında konuşmayacağız," dedi Todd kararlılıkla. Arkasına yaslandı ve gülümsedi. "Bana sevdiğin her şeyi anlat. En sevdiğin kitabı. Okuldaki en iyi dersin neydi? Mavi rengi sever misin? Köpekleri mi yoksa kedileri mi tercih edersin?"

"*Yaşlı Adam ve Deniz*. Biyoloji. Evet. İkisini de severim," dedi Francine sanki bir sınavdaymış gibi.

Todd güldü. "Tekrar deneyelim."

Todd Constable'da güven uyandıran bir şey vardı. Francine'in onunla tanıştığından beri karşı koyduğu bir özellikti bu. Çünkü o gerçekten dinleyen ve dinlediği şeyle gerçekten ilgilenen nadir insanlardan biriydi. Francine'in kendisi hakkında rahatça konuşmaya başlaması için birkaç başarısız deneme ve onun nazik yönlendirmeleri gerekti. Önüne konan yemekler küçük renk ve tat patlamalarıydı, hiç de doyurucu değillerdi.

Kahve ve tatlılar masaya gelmişti ki Francine konuşmayı kendi eline aldığını ve Madeleine'in aceleyle verdiği tavsiyelerin tek bir tanesini bile dinlemediğini fark etti.

“Bahçende ne arıyordun?” diye sordu Todd. Konunun değişmesiyle sarsılan Francine önce durdu, sonra da, “Ne demek istediğini anlamıyorum. Sana bütün zehirli bitkileri ayıkladığımı söylemiştim.”

“Bir şeyler arıyordun. Bana o evde neler olduğunu anlat Francine.”

Başını salladı, ona anlatmak istiyordu ama bunak bir kadın gibi görünmek istemiyordu.

“Korku içinde yaşıyorsun. Evin etrafına yerleştirdiğin otları fark ettim. Avludaki meşe ağacıyla konuştuğunu da gördüm.” İçini çekti. “Ev perili mi?”

Francine'in gözleri onunkilere kilitlendi. Başka tarafa bakamadı. “Neden baban kaçtıktan elli yıl sonra onu arıyorsun?”

Francine konuşmayınca devam etti. “Mezarlıktan neden bu kadar korkuyorsun? Ya fırtınanın olduğu o gece? Bir şeyler vardı...” Todd uygun bir kelime aradı, “O gece tuhaf şeyler oluyordu.”

“Sadece korkunç bir fırtınaydı,” dedi Francine, mazereti kendi kulaklarına bile tuhaf geliyordu. “Salon bacadan cereyan yapmaya hep meyillidir ve rüzgârla birlikte—”

Todd, “Bence ev perili ve sen bunu saklamaya çalışıyorsun,” diye araya girdi.

Francine pes etti. İlk randevusunun felaketle sonuçlanacağına dair korkunç bir hisle gözlerini kapadı. Başını salladı. “Öyle. Her zaman periliydi.”

“Yani hayaletleri görebiliyorsun.” Adamın yüzü ifadesizdi.

Francine başını salladı, Todd'un ona inanıp inanmadığından emin değildi. "Evin içinde ya da çevresinde sık sık gördüğüm birkaç tane var. en azından George, yani babamın ruhu girene kadar görüyordum. Ondan korkuyorlar. Tabii Hawkshead'de ve ormanda da var. Cenaze yolu boyunca binlercesi var."

"Kolay olmamalı."

Francine omuz silkerek ve onun kendisini ciddiye almasına hayret ederek, "Ergenlik çağıma kadar bunun normal olmadığını fark etmemiştim," dedi.

"Babandan korkan sadece hayaletler değil." Todd'un yüzünde artık çok iyi tanıdığı o düşünceli ifade vardı. "Sana zarar veren o muydu?"

"Evet. Madeleine eve döndükten kısa bir süre sonra morlukları oluştu, bende de birkaç gün sonra."

Ardından, Madeleine eve döndüğünden beri öğrendiği her şeyi Todd'a anlatarak ve Thwaite ailesinin bir zamanlar çok daha büyük olduğu korkunç gerçeğini gün yüzüne çıkararak konuşmaya başladı.

Todd boşluğa bakıyor, arada sırada başını sallıyordu. Artık hava kararmıştı, terasta yemek yiyen son kişiler onlardı. Francine durduğunda Todd, "Yanlış anlama," dedi, "ama bu hayaletlerin hepsi kafanın içinde olabilir mi?"

Francine durgunlaştı. Todd ona inanmamıştı, Bütün sözlerini geri almak istemesi anlamsızdı. Kucağına doğru bakarken göğsü acıyla sıkışmıştı.

"Onlar benim için yaşayanlardan daha gerçek." Başını kaldırıp Todd'a baktı. "Bana inanmıyorsun," dedi, sesi sertti.

Todd kaşlarını kaldırdı. "İnanıyorum. Hayaletlere hep inanmışımdır. Ailemde böyle bir şeye inanmamak çok zor. Yine de hiç hayalet görmedim, keşke görebilseydim. Büyükanneyle

konuşmalıyım. Biz çocukken sürekli diğer taraftan bahsederek bizi korkuturdu. Yine de babanın hayaletini kovmak için bazı numaralar biliyor olabilir.”

“Olabilir mi?” dedi Francine umutla.

Todd başını salladı. “Hayaletlerin bir sebepten dolayı kaldıklarını ama o sebep ortadan kalktığında dinlenmeye çekileceklerini söylerdi. Bu yüzden babanın neden burada kaldığını bulmamız gerekiyor.”

“Ben de bunu yapmaya çalışıyordum. Pek iyi gitmiyor, kabul ediyorum. Nereye gittiğini öğrenirsem, neden kaldığını da öğrenebileceğimi düşündüm. Muhtemelen öldüğünde olan bir şey yüzünden. Eminim bunun Bree ve Montgomery’nin öldüğü geceyle bir ilgisi vardır. George her şeyin merkezinde, şimdi de benim evimde ve giderek güçleniyor.” Yutkundu ve boğazına dokundu. Madeleine’in morluğu makyajla kapatmış olması onu rahatlatmıştı. Todd’un morluğun ne kadar kötüleştiğini bilmesini istemiyordu.

“Diğer üç kız kardeşinin hayatta olduğunu düşünüyor musun?”

Francine durakladı, sonra başını salladı. “Sanırım onlar da Bree ve Monty’nin öldüğü gece öldüler. Bahçeyi kazmanın nedeni onlardı. Orada gömülü olduklarından o kadar emindim ki.”

Todd kahvesinden bir yudum aldı, fikrini söylemekte tereddüt ediyordu. “Bree sana karşı olağanüstü bir sevgi beslemiş olmalı,” dedi sonunda.

Francine kaşlarını çattı, çünkü onun kelimelerini özenle seçtiğini anlayabiliyordu. “Elbette seviyordu. O benim ablamdı.”

“Bu hiçbir şey ifade etmiyor. Her yerde birbiriyle hiçbir ilgisi olmayan kardeşler vardır. Bree hayattayken aranızdaki ilişki son

derece güçlü olmalı ki sana olan sevgisi ölümün ötesine geçmiş olsun. Sevdiklerini korumak için kalmaktan daha büyük bir bağlılık düşünemiyorum.”

Francine istenmeyen gözyaşlarının tehdidine karşı yutkundu. “Bunu hiç böyle düşünmemiştim.”

“Neden düşünesin ki?” dedi Todd, kaba olmayan bir sesle. “Bree öldüğünde çok küçüktün ama yine de Bree’yi çok seviyordun. Hâlâ da seviyorsun.” Çarpık bir şekilde gülümsedi. “Bu bağı neredeyse kısıkanıyorum. Çocuklarım dışında hiç bu kadar derin bir sevgi yaşadığımı sanmıyorum.”

“Karın için bile mi?” dedi Francine şaşırarak.

“Onu çok sevdim. Hâlâ da seviyorum ve hep seveceğim. Ama bir erkekle kadın arasındaki sevgi, bir ebeveynle çocukları ya da kardeşler arasındaki sevgiden çok farklıdır.”

Francine içini çekti. Hayatında ilk kez, geride bırakacağı bir miras yaratmak için daha samimi bağlar kurmadığı için neredeyse pişmanlık duyuyordu.

Todd’un tereddütlerinin devam ettiğini hissederek, “Ne söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu.

Cevap vermeden önce kahvesinden bir yudum daha aldı. “Bree’nin *neden* seninle kaldığını hiç merak ettin mi?”

Elbette Francine kardeş olduklarını öğrenmeden önce de Bree’yi merak etmişti ama sonra... “Hayır,” dedi yavaşça. “Ölümü travmatik olduğu için böyle olduğunu düşünmüştüm.”

“Belki de boğulma olayında onun da parmağı vardır.” Todd’un ses tonu temkinliydi, Francine’in hayalet kız kardeşiyle ilgili herhangi bir eleştiriye nasıl tepki vereceğinden endişeleniyordu.

Francine ona ihtiyatla baktı.

“Belki de annen, Bree’nin ne yaptığını biliyordu,” diye devam etti. “Belki de bu yüzden boğulma olayından hiç bahsetmedi, senin Bree’yle ilgili anılarını korumak için.”

Francine’in kaşları derinleşti, sonra üzüntüyle yumuşadı. “O sadece küçük bir kızdı. Monty’nin ölümüne o sebep olduysa, bu ancak bir kaza olabilirdi. O da boğuldu! Ben de onlarla birlikte kuyudaydım. Ben—” Sessiz bir inkârla başını salladı ve gözyaşlarının haince aktığını hissetti.

“O geceye dair, kuyuya düştüğün o tek anı dışında gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

Francine başını sallamaya başladı, “Kavga ettiklerini hatırlıyorum,” diye fısıldadı.

“Kimin?”

“Annemle babamın. Salonda oturuyorlardı. Tartışıyorlardı.”

“Bree ve Montgomery’nin boğulduğu gece mi?” Todd doğruladı.

“Emin değilim. Olabilir, belki de daha önceydi. Sanırım çok kavga ederlerdi ama aklıma hep bu anı geliyor.”

“Belki de gördüğün bir şey yüzündendir.” Todd masanın karşısına eğildi ve dikkatle Francine’e baktı. “O gece orada başka biri daha olabilirdi. Belki de baban bu üçüncü kişiyi öldürdü, sonra da muhtemelen onları korumak için kız kardeşlerinle birlikte kaçtı.”

“Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?”

“Gerçekten bilmiyorum. Aklıma babanızın iyi adam olabilecekken kötü adam olarak görüldüğü geldi. Kardeşlerinizi öldüren kişiyi öldürebilirdi.”

“Bu hiç mantıklı değil. Bizden, kızlarından nefret ettiğini ve kötü davrandığını iyi biliyorum.”

“Öyle olmadığını söylemiyorum ve davranışlarına göz yumuyorum. Sadece o gece belki de bir babanın yapması gerektiği gibi hepinizi korumaya çalıştığını söylüyorum... Belki de kardeşinizi ve Bree’yi kimin öldürdüğünü gördün ve zihnin seni tanık olduğunuz dehşetten koruyor.”

Düzenleme
Ny.ozlem



26 Temmuz 1969

"Acele edin!" Bree bağırarak Agnes, Rosina ve Viola'yı merdivenlerden yukarıya, banyoya doğru sürükledi. "Agnes, pencerenin önünde nöbet tut. Vee ve Rosie hemen banyoya!" diye emretti, Rosina'nın elbisesini başından çekmeye başlamıştı bile.

"Bize patronluk taslamayı bırak!" diye tersledi Agnes ama Bree'nin dediğini yaptı ve banyo penceresinin önünde nöbet tutmaya devam etti, yırtık pırtık köpeğinin kulağını endişeyle emiyordu.

"Maddie ağlıyor," dedi Rosina, banyoya Viola'nın yanına tırmanıp Bree'nin onu aceleyle ve pek de nazik olmayan bir şekilde yıkamasına izin verirken. "Hasta mı?"

"Bilmiyorum," dedi Bree, Madeleine'in koridordan gelen çığlıklarını duymamaya çalışarak. "O bir bebek, bu yüzden bize sorunun ne olduğunu söyleyemez... Vee, fanilayı kullan ve kendini yıka. Bunu kendin yapabilecek kadar büyüdüün."

Viola itaatkâr bir şekilde fanilayı eline aldı, uzun zamandır kız kardeşlerinin her dediğini yapmaya alışmıştı.

"Acele et!" diye bağırdı Agnes, pencereden dışarıyı görebilmek için üzerinde durduğu sandalyeden inerek. "Geliyor!"

"Ne kadar uzakta?" Bree Rosina'yı banyodan çıkardı ve havluyla kuruladı.

"Ağaçların arasından geliyor." Agnes daha elbisesini tam olarak çıkarmadan banyoya atladı.

"Korkutucu mu görünüyor?" diye fısıldadı Rosina. "Bağırarak mı?" Agnes ve Bree küçük kız kardeşlerinin başının üzerinden korkulu bir bakış attılar. Bağıracağı kesindi. Büyük kızları dehşete düşüren bundan sonra olacaklardı.

"Franny ne olacak?" dedi Viola. "Babam dönmeden önce yıkanmazsa hepimize bağırarak."

"Sıçanlar!" Bree Agnes'e döndü. "Vee ve Rosie'yle kal. Ben gidip onu getireceğim."

Agnes kaşlarını çatı. "Git ve en sevdiğine göz kulak ol. Tıpkı her zaman yaptığın gibi."

Bree kız kardeşine dilini çıkardı ve Agnes genç kızlara, "Hep patronluk taslıyor," derken odadan fırladı. Koridorda hızla ilerleyip Figjam'ın odasına bakmadan önce Viola'nın "Sen de öylesin Aggie," dediğini duydu. Oda boştu.

Figjam'a usulca seslenen Bree, merdivenlerden aşağıya ve mutfığa doğru koştu.

Avluda kayarak durdu. Korkudan kalbi hızla çarpmaya başladı. Onun yol boyunca volta attığını ve kendi kendine mırıldandığını duyabiliyordu.



ON DOKUZ

“Ben Londra’ya gidiyorum,” dedi Madeleine.

Francine tabletin üstünden baykuş gibi ona baktı. “Neden?”

Gözleri kocaman açılmış bir hâlde, “Görmem gereken şeyler var,” dedi Madeleine. “Jonathon’ın eşyaları ve vasiyeti, ve ...”

“Yalan söylüyorsun. Yalan söylediğini her zaman anlarım. Kimse şu anda senin görünmeye çalıştığın kadar masum görünemez.”

“Gerçekten mi!” Madeleine mutfak masasının diğer tarafındaki sandalyeye çöktü, masumiyet ifadesi çatık kaşlı bir ifadeye dönüştü. “Benim de bir hayatım var, anlarsın ya!”

“Yani sıkıldın ve muhtemelen kendine başka bir süslü adam buldun ve birkaç ay içinde yine evli olduğuna dair bir mesaj alacağım.”

Madeleine’in kaşları çatıldı ve somurttu. “İyi! Eğer bilmen gerekiyorsa, bu evden çıkmam gerekiyor! Hiç tanışmak zorunda olmadığım için çok memnun olduğum insanlar hakkında sıkıcı eski kayıtları araştırmaktan bıktım. Ayrıca evet, sıkıldım ve

hayır, süslü bir adamım yok. Bu terimi nereden buldun? Her neyse, süslü bir *erkeği* olan tek kişi sensin!”

“Hayır değilim.”

“Todd Constable?”

“Sadece bir kez çıktık, bu sayılmaz... Yani, pek bir şey sayılmaz.” Francine Todd Constable’ı düşünmek istemiyordu. Buluşmalarından bu yana geçen üç gün boyunca, Francine günleri sayıyordu, ondan hep uzak durmuştu. Randevularının iyi geçtiğini düşünüyordu ama emin değildi ve bunu Todd’a kesinlikle sormayacaktı. Sorsa bile, sonra ne olacaktı? Bundan sonra ne olacaktı? Kaçmak çok daha basitti. Kendine karşı dürüst olması gerekirse, Todd’u o zamandan beri görmemişti. Belki o da ondan kaçıyordu, çünkü ancak gecenin geç saatlerinde, kendisi yattıktan çok sonra merdivenlerde ağır çizmelerin sesini duyuyordu.

Madeleine gözlerini devirdi. “Bak, sadece bir molaya ihtiyacım var. Işığa, insanlara, parfüme ve küçük porsiyonlar hâlinde yemek sunan bir restoranda akşam yemeğine ihtiyacım var. Nefes almaya ihtiyacım var! Burada nefes alamıyorum. Boğucu ve dışarı çıkmam gerek!”

Francine soğuk bir tavırla, “Git o zaman,” dedi ve tablete dönerek fareyi masanın üzerinde şiddetle sürükledi, böylece ekrandaki imleç de aynı şiddetle zikzaklar çizerek kayboldu.

Madeleine kapı aralığında duraksadı. Francine başını kaldırmadı, bunu kız kardeşi için kolaylaştırmayacaktı. Sonunda, Madeleine’in ayak sesleri antrede yankılanarak merdivenlerden yukarı çıkmadan önce bir iç çekiş duyuldu. Francine kız kardeşinin gidişinden dolayı kendini kötü hissetmişti.

O zamandan beri bir hafta geçmiş ve Francine, Madeleine’den hiçbir haber alamamıştı. Kız kardeşiyle tartıştığı için pişman olduğunu söylemeye gerek yoktu. Her zaman

öyleydi. Madeleine'den haber alamamış olması büyük bir sürpriz değildi. Her zamanki Madeleine'di. Hayat çok zorlaştığında kaçıp gidiyordu.

Her geçen gün, Francine malikânenin duvarlarının onu çevrelediğini ve içine hapsedtiğini hissediyordu. Gözlerini yanıltıyor, görüşünü bozuyor ve zihnine oyunlar oynuyordu. Kendini bir köşeyi dönmeden önce tereddüt ederken ya da başını hızla hareket eden bir karaltıyı görmek için çevirirken buluyordu. Kapattığından emin olduğu pencerelerin açık olduğunu ve yıllardır görmediği küçük eşyaların aniden mutfakta ya da antrede belirmediğini görüyordu. Ama bunlar her sabah uyandığında ortaya çıkan taze morlukların yanında hiçbir şeydi.

Bu yoğun ve sürekli farkındalık, Bayan Cavendish'i kontrol etmek için Colthouse'a kaçana ya da beyni bir puding kadar yumuşak ve bir o kadar da cin gibi olup eski mahkeme dosyalarına dalana kadar onu yıprattı. Mutfak masasının karşı tarafındaki boş sandalyeye bakmamaya çalıştı. Gerçek şu ki, kız kardeşini özlemişti. Hayalet problemlerini çözmeye odaklandıklarında oluşan bağı ve ortaya çıkan yoldaşlığı özlemişti.

Hava kötüleşmeye başlamıştı. Rüzgâr bütün hafta boyunca öfkeli bir öç alır gibi evin etrafında uğuldamıştı. Francine fırtına sırasında açılan bir pencere gördüğünde korkuyla sığıyordu. Rüzgâr dinene ve yağmur pencerelere sıçrayana kadar, bunun George Thwaite'in öfkesi olduğuna inanmaya devam etti. Bahçesi çamur deryasına dönmüş, üst katta ve antrede sık sık çamurlu çizme izleri görülmeye başlamıştı.

Cumartesi gecesiydi. Francine geç saatte yukarı çıktı. Todd'un dönmesini bekliyordu ama bunu kabullenmek istemiyordu.

Yatak odası karanlık ve soğuktu. Pencere açıkken havada titremesine neden olan ağır, dolu bir his vardı.

Francine lambayı yaktı. “Kimse var mı?” diye mırıldandı.

Ne perdeden bir kıpırtı, ne menteşeleri gevşek olan ve kolayca sallanan banyo kapısından bir gıcırtı, ne de Francine’in yıllarca farelerin musallat olduğunu düşündüğü, sonra bunun Bree’nin iletişim biçimlerinden biri olduğunu fark ettiği süpürge-likten bir hışırtı geldi.

“Kim var orada?” dedi, ellerindeki titremeyi gizleyen daha yüksek, daha güçlü bir sesle. “Bree? Sen misin?”

Pencere o kadar sert kapandı ki tüm duvar titredi. Tekrar açıldı ve buz gibi esinti gecenin içine doğru uçmadan önce odanın içinde dolaştı.

Francine korku dolu gözlerle onu takip etti. Sertçe yutkundu, sonra omuzlarını dikleştirdi. Kendi yatak odasından hiç kimse ya da hiçbir şey tarafından kovalanmayacaktı!

Banyoya yürüdü, rekor bir sürede temizliğini tamamladı, uygunsuz bir aceleyle odanın içinde koşturarak ışıkları kapattı ve yatağa atlayıp yorganı çenesine kadar çekti. Baş ucu lambasının loş ışığında karşı duvardaki gölgeleri izledi ve keşke pencereyi kapatmayı akıl etseydim diye düşündü. Odasının baktığı avluda bir esinti dolaşıyor, perdeleri ve gölgeleri acayip insan şekillerinde dans ettiriyordu.

Gözlerini sımsıkı kapatan Francine, gölgelerin kafasının içinde canlanmasını engellemek için göz kapaklarının arkasına odaklandı. Gölgelerde korkunç şeyler görmese de hayaletlerle dolu bir evde yaşıyor olması yeterliydi.

Uykusu bir türlü gelmiyordu. İç çekerek gözlerini açtı ve zamanının çoğunu eski mahkeme davalarını incelemekle geçirdiğinden beri yatağının baş ucunda duran Thwaite Tarihi kitabına uzandı. Hiç değilse bu kitap onun uykusunu getirirdi.

Francine, Bree'nin yakınlarda bir yerde olup kendisini duymasını umarak boğazını temizledi ve yüksek sesle okudu, "1564 yılında Richard Thwaite, Joan Longrigg ile evlendi ve iki yıl içinde iki kızı oldu. Richard dindar bir Katolikti ve Katoliklere getirilen kısıtlamalardan giderek daha fazla endişe duymaya başlamıştı..." Francine parmağını *Katoliklerin* üzerine koyarak durakladı ve gözlerini kısarak odaya baktı. Yine o ses gelmişti. Hafif bir tırmalama sesi.

"Bree?" diye fısıldadı.

Perdeler sallanmadı, küçük hayaletin odada olduğunu gösterecek bir çarpma olmadı. Tırmalama durakladı, ardından...

Cırt, cırt, cırt...

Omurgası tedirginlikle diken diken olan Francine okumaya devam etti, şimdi yüksek sesle, korkunç tırmalamayı bastırmak için kelimeleri neredeyse bağırarak söylüyordu. "1569'daki Kuzey Ayaklanması'ndan sonra Katolikler için hayat giderek daha da zorlaştı. Richard Thwaite'in isyanda bizzat parmağı olmamasına rağmen, isyana önemli bir katkıda bulunduğu dair kanıtlar vardı..."

Francine saatlerce Kuzey İsyanı'nın ayrıntılarını bağırarak okumaya devam etti ve ne zaman nefes almak için duraklasa o *cırt, cırt, cırt* sesi geliyordu. "1571'de Richard Thwaite, çocuklarının dini eğitimini tamamlaması için Thwaite Malikânesi'ne Thomas Beckett adında bir Cizvit rahibi getirdi. Ailesi büyüdükçe Thwaite Malikânesi de büyüdü. Richard, doğu ve batı cephesine kuleler ve dini metinlerin hevesli bir okuyucusu olan karısı Joan için bir kütüphane ekledi."

Francine yatağında dimdik doğrulurken, bağırduğu kelimeleri zar zor duyuyor, gecenin sabahın erken saatlerine doğru getirdiği karanlığın koyu, yalnız bir dokuya bürünmesiyle pansiyon-

nerlerinin doğu kanadında olduğuna ve onu duyamadıklarına şükreliyordu.

Cırt, cırt, cırt...

“İngiliz kilisesine karşı olan katolikler olarak Thwaite’ler kilise ayinlerine katılmayı reddettikleri için ağır para cezalarına çarptırılmışlardı,” diye bağırdı. “Ancak Kraliçe Elizabeth’in takipçileri Cizvit rahiplerin peşinde daha kurnaz ve daha cezalandırıcı hâle geldikçe, Richard ailesinin gizlice ayin yapmaya devam etmesi için Thwaite Malikânesi’nin yapısına gizli bir oda inşa ettirdi...”

Kelimeler Francine’in beyninde yankılandı. Kelimeleri tekrar okudu, özenle yazılmış satırları heyecanla gözden geçirdi.

“Rahip deliği,” diye nefes aldı, sonra sayfayı çevirip gizli odanın yerini gösteren planı görünce nefesi kesildi. Yüzünü kaldırdı, zihni hızla çalışıyordu, rahatsız edici tırmalamayı zar zor fark ediyordu. Thwaite Malikânesi’nde bir rahip deliği olduğunu nasıl olup da hiç öğrenememişti?

Her zamanki özeninden yoksun bir şekilde kitabı kapattuktan sonra yataktan fırladı ve evin uykulu sessizliğine doğru aceleyle dışarı çıktı. Geçit, Francine’in pansiyonerleri varken geceleri hep yanık tuttuğu birkaç duvar lambasıyla loş bir şekilde aydınlatılıyordu.

Her lambanın arasında biriken gölgelerin arasından aceleyle geçti, sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkarak gece yarısı karanlığına gömülmüş antreye ulaştı.

Merdivenlerin altındaki dolabı açtıktan sonra ışık kablosunu bulmak için çabaladı.

Dolap küçüktü, ancak bir metrekareydi ve duvarları girişle aynı ahşaptan kaplanmıştı.

Sıkışarak içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı ve Thwaite Tarihini dar alanda güçlkle açtı.

Rahip deliğinin nasıl açılacağını anlatan planı inceledi ve sonra da dolabı gözden geçirdi. Herhangi bir sırrı barındıracak kadar büyük görünmüyordu. Elindeki kitabı yere bırakarak panelli duvarlara bakmak için eğildi. El değmemiş durumdaydılar. Duvarlar onlarca yıl önce inşa edilmişti ve tek bir çatlak bile oluşmamıştı. Parmaklarını paneller boyunca gezdirdi.

Son panelin belli belirsiz girintileri neredeyse gözünden kaçırıyordu. Parmak uçlarını girintilere koyarak sola doğru sertçe itti, arka duvarın tamamı duyulabilir bir gıcırtyla yana kayarak bir girintinin içinde kaybolup asırlık bir toz bulutu yaydığında Francine küçük, irkiltici bir çığlıkla geriye sıçradı.

“Aman Tanrım,” diyerek nefes aldı ve ardından tozun içinde öksürdü. Midesi beklentiyle düğümlenen Francine, zifiri karanlıkta malikânenin derinliklerine inmeye hiç niyeti olmadığı için, dolapta sakladığı çok güçlü el fenerine uzandı. Fenerin ışığı, Francine’in hayatı boyunca her gün inip çıktığı merdivenin hemen altındaki yedi dar, tozlu, ahşap basamağı ortaya çıkardı. En altta bir oda vardı.

Kendini en üst basamağa çekti ve yarı çömelerek dar merdivenlerden aşağıya doğru beceriksizce ilerledi. Etrafında beş yüz yıllık birikmiş toz yükseliyordu; fener ışığının çevresinde kıvrılıp bükülüyor, şekillerin olmaması gereken yerlerde şekiller yaratıyordu. Fenerin sayesinde küçük odanın, bir köşede ağını ören tek bir örümcek dışında boş olduğu anlaşıldı. Ne bir süsleme, ne bir bezeme. Oda sadece tek bir şey için tasarlanmıştı: Saklanmak.

Francine’in etrafını bir tül gibi saran ölü sessizlikte nefesini duyabiliyordu. Bu, iliklerine kadar işleyen bir sessizlikti.

Sonra fısıltı gibi bir yankı duyuldu. Bir mezar gibi küflü ve kuruydu. Ses aynı anda her yerden ve hiçbir yerden geliyordu.

Bu ses Francine'in kulakları yerine ilkel korku dürtüsünü harekete geçirdi. Sırtını duvara yaslamak için acele ederken, fenerin ışığı çılginca dalgalanarak etrafında döndü, neredeyse düşüyordu ve basık havaya yapışan bir sis oluşturacak kadar toz kaldırdı.

Toz yavaşça aşağıya doğru süzüldü, şekillendi, kıvrıldı ve parmağını dudaklarına götüren örgülü küçük bir kıza dönüştü. Duymanın eşiğinde bir *şışt* sesi geldi.

Francine, elini küt küt atan kalbinin üzerine göğsüne götürerek, "Bree! Ödümü kopardın," diye söylendi. "Burada kapana kısılmış hayalet rahipler görüyordum." Ardından feneri rahip deliğinin etrafında salladı. "Bu yeri ilk kez okuduğumda..." Gözleri yaşlarla doldu ama yine de gülümsemeye çalıştı. "Kız kardeşlerimizin burada olabileceğine inanmıştım."

Gizli odada yankılanan bir hıçkırık duyuldu. Bir pervanenin tozlu kanatları kadar yumuşak, ılık bir hava akımı, merdivenlerden yukarı çıkmadan önce Francine'in yanağını okşadı.

"Hayır! Bekle! Lütfen gitme," diye bağırdı ve Bree'nin peşinden koştu, tam zamanında dolaptan çıkarak onun ruhani figürünün merdivenlerde kayboluşunu izledi.

Francine küçük hayaletin peşinden üçüncü kata fırladı.

Kapalı bir odada mahsur kalmış bir kuş gibi çırpınan Francine, aceleyle Batı Kulesi'ndeki kütüphaneye koştu. Çıplak ayakları yıllar boyunca biriken tozda izler bırakıyordu, çünkü buraya nadiren çıkıyordu.

Işıkları açmak için eşikte durakladı.

Yuvarlak odanın ortasındaki yaşlı şamdan, yerden tavana kadar duvarları saran kitaplıklardaki deri ciltlere sürtünmek için yumuşak, parlayan ışık huzmeleri gönderiyordu.

"Bree," diye seslendi Francine usulca.

Kederli bir ağlayış basık havanın üzerinde süzülüyordu. Bir hayalet loş kütüphanede bir ileri bir geri volta atıyor, gergin bir şekilde kitap sırtlarını okşuyor sonra da avizenin üzerine çıkıp eski zincirlerin üzerinde örümcekleri ağlarından korkutacak şekilde sallanmasını sağlıyordu.

“Bree! Ne yapıyorsun? Seni bu kadar üzen ne?”

Francine sanki Bree başını oraya yaslamış gibi yanağında hafif bir okşama, boynunun kıvrımında bir sıcaklık hissetti.

“Bana ne anlatmaya çalışıyorsun, Bree?” diye fısıldadı, küçük hayaleti daha fazla üzmekten korktuğu için kıpırdamaya cesaret edemiyordu.

cırt... cırt... cırt...

Francine korkuyla başını çevirerek arkasına, Thwaite atalarının portrelerinin sıralandığı uzun galeriye baktı. Direkler ve kalsalar, saat kulesinin etrafına dikilmek üzere özenle hazırlanarak bir duvara yaslanmıştı.

Tırmalama sesleri yerini huysuz bir mırıltıya bırakmıştı.

“Bu o mu, Bree?” diye mırıldandı Francine, ensesindeki saçlar rahatsız edici bir şekilde diken diken olmuştu.

Bir inilti Francine’in kulağında en yumuşak sözler gibi dalgalandı. Bree’nin sıcaklığı boynundan kayarak geçide doğru süzüldü.

Francine onun peşinden gitti, merdivenleri ikişer ikişer inerken gözleri mırıldanan ve fısıldayan duvarlarda Bree’yi görebilmek için çaresizce bakınıyordu. Bree ön kapıdan içeri süzülürken antrede hâlâ gece yarısı karanlığı hüküm sürüyordu.

Francine raftan paltosunu alarak kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Dışarısı hâlâ karanlıktı, bahçeyi gölgelerle dolduran bir bulut örtüsüyle daha da karanlık hâle gelmişti. Bree önden koşuyordu, aysız bir gecede ay ışığının parıltısından biraz daha fazlasıydı.

“Bree!” Francine onu gözden kaybetmemek için çaresizce seslendi. Küçük hayalet mezarlıkta gözden kaybolunca Francine’in hızı kesildi. Etraftaki ağaçlar sadece kaba gölgelerden ibaretti. Bükülmüş ve hareketsiz, beklenti içinde ve tetikteydiler.

Mezarlığa temkinli yaklaştı ama Bree’ye olan sevgisi korkusunun önüne geçiyordu. Bree’nin Lonehowe Ormanı’nın ötesinde kaybolmadığından emin bir şekilde gıcırdayan kapıyı açtı ve ölülerinin bulunduğu sıralara doğru yürüdü.

Bree’yi bir kez daha telaşlandırmamak için sessizce ilerleyerek mezarları renk cümbüşü olan Viktorya Dönem’i Thwaite’lerinin yanından geçti; her bir anma, sevgi ve hüznü dolu çiçek mesajlarını yeniden duyuruyordu. Sadece isimsiz bir mezarın üzerinde Bree’nin bir anlığına göz kırıp uzaklaştığı o tek karanlık nefret uyarısı vardı. Francine, ilk Thwaite’lerin gömülü olduğu sarkık porsuk ağacının yanından geçti. Mezar taşları daha sonraki yüzyıllardakiler kadar görkemli değildi; mütevazı, yosun tutmuş ve çukurlaşmışlardı.

Şimdi gölgeler arasında hareketsiz bir gölge olan Bree’nin yanında, onun mezarının önünde durdu. Bree’nin mezarının yanında, Montgomery’nin mezarı mor çiğdemlerden oluşan neşeli bir örtüyle sarılmıştı.

“Çok üzgünüm Bree,” diye fısıldadı, aralarındaki havayı dolduran hüznü başka ne diyeceğini bilemiyordu. Bree kapana kısılmış bir ruhtu, öteki tarafa geçmekten korkan ama aynı zamanda onu arzulayan nazik bir çelişkide olan bir hayaletti.

Bir ruhun kalmasının ödenmesi gereken bir borç, intikam, dünyevi eylemlerden duyulan suçluluk ve bunların sonuçları gibi pek çok nedeni olabilirdi. Yine de Francine, Bree’nin yaşayanlarla bitmemiş ne gibi bir işi olabileceğini kestiremiyordu ve

onsuz bir hayat düşüncesine dayanamadığı için bunu bilmek de istemiyordu.

George Thwaite için aynı şey geçerli değildi. O da kapana kısılmış bir ruhtu ve evinin duvarlarını kötücül bir hastalık gibi sarmıştı. Ölümünde onu bu dünyaya bağlayan bir şey olmuştu. Ödenmemiş bir borç, intikam ya da suçluluk duygusu yüzünden miydi? Ya da belki tamamen başka bir şeydi. Francine'in huzur bulmak için *onun* neye ihtiyacı olduğunu bulması gerekiyordu.

George Thwaite'e ne olduğunu bulma kararlılığını pekiştiren Francine, Bree'nin artık yanında olmadığını fark ettiğinde içini çekti. Mezarlığın etrafına baktı ama kız kardeşi yoktu.

Francine iki küçük mezarın etrafındaki otları temizlemek için eğildi, iç çekişi mezardaki gölgelerin arasında geziniyor ve yukarıdaki ağaca yaklaşıyor gibi görünüyordu. Kalçalarının üzerine oturup bakışlarını sarkık duran kızılık ağacının silüetine doğru kaldırdı.

Annesinin anıları beklenmedik bir şekilde su yüzüne çıkınca Francine'in boğazına bir hıçkırık düğümlendi. Sanki başka birinin anılarının içindeymiş gibi hissetti, sanki yanlış yere yerleştirilmiş bir *déjà vu* yaşıyordu.

Ani bir hareketle anıyı kaçırmamaya çalışıyormuşçasına yavaşça ayağa kalkan Francine mezarların yanından uzaklaştı. Annesi kürekle kazıyordu... Geceydi... Mezarlığı kazıyordu...

Annesinin kendi çocuklarının mezarlarını kazdığını düşününce Francine'in dudaklarından acı dolu bir inilti döküldü. Tek başına. Son derece özel bir cenaze töreni.

Yine de bakış açısı tamamen yanlışmış, çarpıtılmış gibi hissediyordu. Çok daha küçük yaşlara ait anılar, şeffaf, kesilmiş camlarla dolu bir kaleydoskopun içinden geçiyordu. Francine mezarlıktan çıktı, sonra kazılmış çimenlikte yüzünü ona döndü.

Şimdi bile garip hissediyordu. Annesinin diz çökmüş, başı öne eğik, omuzları büyük bir kederle titrer hâlde olduğunu hatırladı. Francine kendini suçlu hissetti; sanki olmaması gereken bir yerde, başka birinin derin üzüntüsüne tanıklık etmişti.

Aradan elli yıl geçtikten sonra Francine, hayatı boyunca korktuğu mezarlığa bakakaldı, ta ki gökyüzü doğuda inci gibi aydınlanana kadar.



26 Temmuz 1969

“Figjam,” diye seslendi Bree usulca, onun ağır adımları yaklaştıkça midesi korkudan yumruk gibi sıkılıyordu.

Lonehowe Ormanı’na şöyle bir baktı, sonra Figjam’ın oraya kendi başına gitmiş olabileceği fikrini bir kenara bıraktı. Meşe ağacı peki?

Bree aceleyle büyük meşe ağacına doğru koştu, “Figjam! Yukarıda mısın?”

Cevap yoktu.

“Eğer yukarıdaysan, şimdi aşağı inme. O neredeyse geldi.”

Onun ağır adımlarının çıkardığı çingirak sesiyle döndü.

Kıpırdamadan duran Bree başını eğerek dinledi. İşte yine duyuluyordu. Bir zincir takırtısı.

Kaşlarını çatarak aceleyle kuyuya doğru gitti.

Karanlığın içinde, neredeyse kuyunun dibinde bir kova görünüyordu ve çocuk içinde oturmuş, başını göğsüne dayamış uyukluyordu. Bree küçük çocuğa “Monty?” diye fısıldadı. “Oraya nasıl indin?”

Onun her an köşeyi dönüp avluya gireceğinin bilinciyle sırtı kaskatı kesilen Bree, kolu çevirdi ve Monty'yi hızla yukarı çekti. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Dayak yiyecekti. Bundan kaçmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Monty kuyunun dibindeydi, Figjam'dan iz yoktu ve kendisi henüz yıkanmamıştı bile. Saklanmak için zaman yoktu. O sakinleşene kadar meşe ağacına kaçacak zamanı da yoktu.

Gözyaşlarını tutmaya çalışarak kovayı kendine doğru çekti ve küçük kardeşini çıkardı. Bedeni ağırdı, uyurken ölü gibi ağırlaşmıştı.

Monty'yi göğsünde sıkıca tuttu, ıslak olduğunun farkında bile değildi ama arkasından gelen ağır ayak seslerinin yerini ağır nefeslerin aldığına farkındaydı.

Yavaşça döndü. Adam tepesinde dikiliyordu, kızıl saçları her yöne doğru uzanıyordu, ela gözleri kan çanağına dönmüştü ve öfkeli bir şekilde büyük kızına bakıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye bağırdı, bıyıklı yüzü Bree'nin burnuna yakındı. Bree'nin burnuna alkol kokusu çarpıyordu. "Siz küçük veletlere kuyudan uzak durmanızı kaç kere söyledim?" Sonra gözleri Bree'nin göğsüne yapışmış Monty'ye kaydı. "Hem de oğlumla birlikte!"

"Baba," diye başladı Bree, eski taşlar sırtına batana kadar kuyuya doğru geri çekildi.

Bir eliyle Monty'yi Bree'nin kollarından kaparken, diğer eliyle geniş bir kavis çizerek Bree'nin yüzüne vurdu.

Bree avlu boyunca uçtu. Yaralı ve nefes nefeseydi; gözleri kapalı, hareketsiz yatıyordu.



YİRMİ

Artık yatağa gitmenin bir anlamı yoktu. Francine ödünç aldığı tabletle mutfak masasına oturmuş, boş gözlerle dava listeleriyle dolu ekrana bakıyor, ne yaptığıнын farkında olmadan fareyi ileri geri itiyordu.

Sırlar. Thwaite Malikânesi sırlarla doluydu. Duvarlarda mırıldanıyor, sinsice inşa edilmiş odalarda gizleniyor ve bacalardan aşağı fısıldıyorlardı. Francine'in soyut düşünceleri zihnini hayaletler, duygular, yaşam ve ölümle düğüm düğüm ediyordu. Geçmişin üzerine çöktüğünü, nemli parmaklarını uzatarak kabaca kendisine sürtündüğünü hissedebiliyordu.

“Francine?”

Francine dalıp gittiği kahverengi çalışma masasında doğruldu ve aptal aptal kız kardeşine baktı.

“Tanrım! Berbat görünüyorsun,” dedi Madeleine, sanki kendisine bir şey fırlatılmasını bekliyormuş gibi temkinli bir şekilde mutfağa girerek. “Ben gittiğimden beri doğru dürüst uyudun mu?” Etrafına bakındı ve titredi. “Ve bu ev! Nasıl dayanabili-

yorsun bilmiyorum. İçeri adımımı attığım anda tüylerim diken diken oldu.”

Francine dilini tutamayıp, “Sorun ev değil,” dedi. “Sorun *o*. Eve *o* bulaştı. *Onu* her yerde hissedebiliyorum... Sen burada ne yapıyorsun?”

Madeleine, Francine’in karşısındaki koltuğa oturdu. “Henüz temelli gitmemiştim.” Önündeki masanın üzerine ince bir dosya koydu. “Araştırma yapıyordum.”

“Neden? Biz zaten araştırma yapıyorduk. Ben *hâlâ* araştırma yapıyorum.” Francine tablete bakarken yüzünü buruşturdu, ondan, onu nasıl kullanacağını öğrenmeden öncesinden daha da fazla nefret ediyordu.

“Mahkeme davalarından sıkıldım, bu yüzden nasıl bilgi bulacağıma dair bazı bloglar okudum. Genelde soy araştırmasıyla ilgiliydi ve... Ne?”

“Bloglar kısmında beni kaybettin. Blog nedir?”

“Çevrimiçi günlük gibi bir şey. Her neyse, okumaya başladım ve sonra belki de yanlış yere bakıyoruz diye düşündüm. Kraliyet Mahkemeleri’ndeki büyük suçlara bakıyorduk, ancak tüm suçlar önce yerel sulh mahkemesine gider. George’un cinayet işlediğini ya da buna benzer bir şey yaptığını bilmiyoruz ama şiddet yanlısı bir adamdı ve belki de başka bir bar kavgasına ya da Kraliyet Mahkemesi’ne gidecek kadar ciddi olmayan bir tür kamu kargaşasına karışmış olabileceğini düşündüm. Bu yüzden biraz daha düşündüm ve yardım edebilecek pek çok insan tanıdığımı fark ettim. Tanrı biliyor ya, çoğuyla evliydim. Bu yüzden düşündüm ki—”

“Gevezelik ediyorsun. Sadede gel.”

“Bana öyle bakınca beni geriyorsun! Şimdi, nerede kalmıştım?” dedi Madeleine, anın tadını çıkarmaya niyetlenerek. “Ah,

evet! Bildiğin üzere Jonathon bir soybilimciydi, ben de onun bazı meslektaşlarını aradım. İçlerinden birinin bana karşı hep bir ilgisi vardı ve Franny, senle ben nereye bakacağımızı bilmiyormuşuz. Şu veri tabanları var ya! Aslında oldukça heyecan vericiydi. Seni aramak istedim ama lanet olası bir telefonun yok, bu da gerçekten uygunsuz bir durum bu arada.”

“Bana sadece ne bulduğunu söyle!” dedi Francine, sinirlenerek.

“Hiçbir şey! En azından o sırada bulamamıştım, çünkü sulh mahkemesi dosyalarında bulabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Jonathon’ın arkadaşı polisten biriyle konuşmamı önerdi. Ben de Mason’la konuştum—”

“Sanki Mason’ın kim olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi konuşuyorsun,” dedi Francine, Madeleine’in saçmalıklarını dinlemekten vazgeçerek.

“O benim ikinci kocamdı— Hayır, yanlış olmasın, üçüncü kocamdı. Polis teşkilatında çalışıyordu. Artık özel sektörde. Kendine ait bir güvenlik şirketi var, ki bu hiç de şaşırtıcı değil, çünkü onun sağlam pabuç olmadığından hep şüphelenmişimdir ve eminim el altından bir şeyler çevirdiği için polis teşkilatından atılmıştır.”

“Madeleine! Bana ne bulduğunu söyle!”

“Montgomery!”

“Ne?” Francine şaşkınlıkla bağırdı. “Onun bununla ne ilgisi var? George kaçtığı anda ölmüştü.”

“Ama adı eski bir polis raporunda geçiyor.” Madeleine muzafer bir edayla dosyadan birkaç kâğıt parçası çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. “Bu olay Bree ve Montgomery öldükten bir hafta sonra olmuş,” dedi, sesi heyecandan soluk soluğaydı.

Francine, evin kendisine ve Madeleine’e çevrilmiş dikkatinin boğucu ağırlığı altında titreyerek sayfalara odaklandı.

Lancaster ve Morecambe Polis Teşkilatı: Lancaster İlçesi

Dava Numarası: MWH 4/71 - 58973

Tarih: 4 Ağustos 1969

Zabıt Memuru: Polis Amiri Havens

Hazırlayan: Polis Memuru Disciple

Olay Türü: Kamu Rahatsızlığı

Olay Yeri Adresi: Williamson Parkı, Quernmore Yolu, Lancaster.

Tanık: Bayan Eliza Winthorpe, 21 Wyresdale Yolu, Lancaster.

Bay ve Bayan Geoffrey Clements, 22 Wyresdale Yolu, Lancaster.

4 Ağustos 1969 tarihinde, saat 20.45 sularında, orta yaşlı bir adam Williamson Park'ta halkı rahatsız etmiştir. Bayan Eliza Winthorpe'un şikayeti üzerine, Polis Memuru Disciple ve Polis Amiri Havens görevlendirilmiş ve saat 21.23'te olay yerine varmışlardır. Şüpheli, fiskiye tırmanmış ve toplanan küçük kalabalığa su sıçratırken histerik bir şekilde gülmüştür.

Şüpheli orta yapılı ve kızıl saçlıydı. Yüzü fark edilir derecede kızarmıştı. Açıkça sarhoştur.

Polis memuru Havens, şüpheliye yaklaşarak çeşmeden dışarı çıkmasını istemiştir. Şüpheli, kendisine küfretmiş ve bağırıştır.

Şüpheli, yanında bir çanta taşıyarak çeşmenin tepesine tırmanmıştır. Orada oturmuş, çantaya sarılmış. "Oğlum. Montgomery'm. Benim büyük, cesur oğlum" diye tekrar tekrar sayıklamaya başlamış, sonra da "O öldü! Oğlum öldü!" diye bağırmaya başlamıştır.

Francine başını kaldırıp onu endişeyle izleyen kız kardeşine baktı.

“Gerçekten Montgomery’den bahsediyor,” dedi Madeleine. “Yanlış okuduğumu sandığım için beş kez okumak zorunda kaldım.”

“Ama kulağa delirmiş gibi geliyor.”

“Muhtemelen delirmişti.”

Francine başını salladı ve rapora geri döndü.

Şüpheli aşağı inmeyi reddetmiştir. Polis Amiri Havens çeşmeye tırmanıp şüpheliyi sakinleştirmek için onunla konuşmuştur. Şüpheli gözyaşlarına boğularak Polis Amiri Havens’in üzerine kusmuş ve ardından “Uçabiliyorum!” diye bağırarak kendini fıskiye-den aşağı atmıştır.

Yere sert bir şekilde çarpmış olmasına rağmen zarar görmemiştir. Çılgılık atarak ayağa kalkmış ve Polis Amiri Havens’a saldırmıştır.

Polis Amiri Havens ve Polis Memuru Disciple şüpheliyi yere yatırmıştır. Polis Amiri Havens uyarıyı okumuş ve şüpheliyi kelepçelemek üzereyken şüpheli, Polis Memuru Disciple’in üzerine kusmuştur. Karışıklık sırasında şüpheli, polis memurlarının elinden kurtulmayı başarmış ve parkın karşısına doğru koşmuştur.

Polis Amiri Havens ve Polis Memuru Disciple şüpheliyi takip etmiş ve parkın kenarında köşeye sıkıştırmıştır. Şüpheli tekrar şiddete başvurmuş ve Polis Amiri Havens’a saldırmadan önce Polis Memuru Disciple’in gözüne vurmuştur. Memurlar şüpheli ile aralarına biraz mesafe koymuşlardır. Şüpheli tüm ilgisini kaybetmiş ve kendi kendine “Ne çok çiçek var”

diye mırıldanarak bir daire çizmiştir. Sonra sinirlenerek “Onun bütün çiçeklerine karşılık tek bir oğlan” diye bağırmıştır. Bir süre daha benzer şekilde devam etmiştir.

Şüpheli sakinleşmiş ve memurlar onu kelepçelemeyi başarmıştır. Gözaltına alındıktan sonra memurlara “Eve gitmeliyim. Şeytanla bir anlaşma yaptım ve o benim. O cadı onu benden alamaz.” demiştir.

Karakoldaki nezarethaneye götürülmüştür. Oraya vardığında çantası elinden alınmış bu da bir şiddet olayına neden olmuştur.

Şüpheli, ayıldığında sorgulanabileceği umuduyla yirmi dört saat boyunca tutulmuştur. Bu süre zarfında ne uyumuş ne de davranışları değişmiştir. Aşırı coşku, çılgınca öfkelenme, manik kıkırdamalar ve uzun gözyaşı nöbetlerine yol açan depresyon nöbetleri arasında gidip gelmiştir. Sürekli kendi kendine mırıldanmış ve çevresindekilere kafası karışmış gibi bakmıştır.

Şüphelinin üzerinde hiçbir kişisel belge ya da kimlik yoktu ve sorgulandığında adını ya da kişisel bilgilerini vermedi. Yirmi dört saat sonra davranışlarında bir değişiklik olmayınca doktor çağrıldı. Dr. Robert Lapino’nun raporu ektedir.

Doktorun tavsiyesi üzerine şüpheli, Sulh Yargıçları önündeki duruşmasından önce daha fazla gözlem için Nonsuch Hastanesi’nde gözaltında tutuldu.

“Bulduklarının hepsi bu mu?” diye sordu Francine. Madeleine başıyla onayladı.

“Doktor raporu ve tanık ifadeleri nerede?”

“Bilmiyorum. Hepsi buydu ve ondan sonra çıkmaza girdim. Ne bir duruşma ne de bulabildiğim başka bir rapor var.”

“Peki ya bu hastane? Oraya gidip biriyle konuştun mu? Eminim bir zamanlar tıp alanında çalışan ve sana yardımcı olabilecek biriyle evlenmişsindir.”

“Bu çok incitici, Francine! Her neyse, Lancaster’da Nonsuch adında bir hastane adı bulamadım.”

“Mutlaka vardır!” diye tersledi Francine. “Yeterince aramışsın. Muhtemelen artık kapalıdır. Aklına geldi mi hiç?”

“Evet, düşündüm! Son iki gündür neredeydim sanıyorsun? Bizzat Lancaster’da! Lancaster’da Nonsuch Hastanesi diye bir yer yok ve hiç olmamış. Tanrım, Francine! Babamızı buldum ve tüm söyleyebileceğin bu mu? Ne bir teşekkür, ne bir aferin, ne de başka bir şey!”

“Teşekkür ederim ve aferin,” diye homurdandı Francine. Kız kardeşinin kederli yüzüne baktı ve içini çekti. “Neden bana ne yapacağını söylemedin? Ben de seninle gelirdim.”

Madeleine kahkahayı patlattı. “Sen mi? Londra’ya mı? Lancaster bile seni korkuturdu. Hawkshead’e gitmekten bile nefret ediyorsun!”

Francine kaşlarını çatı, çünkü kız kardeşi haklıydı, yine de kahkahaları rahatsız ediyordu. Etrafında mırıldanan kahkahalar, kin dolu bir hâl alıyordu, ta ki artık Madeleine’in kahkahalarını duymadığını fark edene kadar.

Madeleine, fısıldayan kötülüğün yankısını hissederek hıçkırarak sessizliğe gömüldü. Uzun bir süre sessiz kaldı, sonra omuz silkti. “Aptalca davrandığımı söyleyeceğini biliyordum,” dedi kısık bir sesle. “Bir kez olsun doğru bir şey yapmak istedim. Benimle gurur duymanı sağlayacak bir şey.”

Francine bir karşılık vermemek için kendini zor tuttu. Madeleine çok endişeli görünüyordu ve ablasından nadiren duyduğu nazik bir söze ihtiyaç duyan kendisinin daha genç bir versiyonu gibiydi.

“Seninle gurur *duyuyorum*,” dedi Francine hışımla. “Seninle her zaman gurur duydum.”

“Şimdi de yalan söylüyorsun. Hayatım boyunca senin için bir utanç kaynağı oldum.”

“Hayır,” dedi Francine, kendisine asla itiraf etmediği bir gerçeği hissederek. Acımasızca bir şey söyleme isteğine karşı yutkundu ve “Belki biraz. Ama ben... Seni hep kıskanmışımdır. İnsanlarla aran çok iyi. Her zaman ne söyleyeceğini biliyorsun ve insanlar seni seviyor. Ben öyle değilim.”

“İnsanları gerçekten *sevseydin* yardımı olurdu.” Aralarında rahatsız edici bir sessizlik oldu ve Madeleine sonunda, “Babam, *değil* mi?” diye sordu.

“Sanırım öyle. Montgomery ile bir bağlantı var.”

“Annem de bize çiçeklerim derdi,” diye ekledi Madeleine.

“Evet, öyle derdi.” Francine raporu tekrar okudu. “Viola, Agnes ve Rosina’dan hiç söz edilmiyor.” Ama daha sözcükler dudaklarından dökülürken, Madeleine, “İkimiz de onları onun öldürdüğünü biliyoruz,” demeden önce cevabı biliyordu.

Kelimeler aralarında korkunç bir inanmışlıkla asılı kaldı.

Kulaklarının dibinden hırıltılı, iğrenç bir kahkaha geldi. “Lancaster.” Kız kardeşine donuk donuk baktı. “Çok uzağa gidememiş. Lancaster bir saatten fazla uzakta olamaz.”

“Evet. Büyük şehirlerden birinde sona erer diye düşünmüştüm. Lancaster o kadar büyük değil.”

“Ama eve dönmek istemiş. Neden eve gelmek istesin ki? Herkes annemle birbirlerinden nefret ettiklerini söylüyordu. Şeytanlar ve cadılar hakkındaki bu saçmalık da ne?”

Madeleine omuz silkti. “Bütün ailemiz Cumbria’daydı. George, Ullswater Thwaite’lerinin sonuncusuydu ve biz de Hawkshead kolunun sonuncusuyuz. Geriye kalan tek Thwaite’ler biziz.”

Francine yumruğuyla masaya vurarak Madeleine’in sıçramasına neden oldu. “Keşke hatırlayabilseydim!” diye bağırdı. “Neden olanları hatırlayamıyorum? Hepsi kafamın içinde, bundan eminim!”

“Sakin ol Franny,” dedi Madeleine endişeyle. “Bir şey gördüğünden şüpheliyim. O sırada sadece beş yaşındaydın.”

Francine ayağa kalktı, malikânenin ürkütücü, sinsi atmosferine dayanamıyordu. “Ben dışarı çıkıyorum. Düşünmem gerek.”

Avludan bahçeye doğru yürüdü ve kız kardeşlerinin orada gömülü olduğuna dair hayal meyal bir düşünceyle yarattığı yıkım için kendine kızdı.

Binanın yan tarafında peygamber devesi gibi uzanan iskeleye baktı ve Todd’la Keefe’nin yan duvarda çalıştığını görünce şaşırdı. Todd genellikle pazar günleri izin alır, Keefe’yle birlikte gün boyu ortadan kaybolur, akşam geç saatlerde geri dönerdi. Francine nereye gittiklerini sormayı hiç düşünmemiş, gezmeye gittiklerini sanmıştı.

İskelenin altında bir dizi alet ve makinenin yanında eski ke-resteler duruyordu.

Todd ona el salladı.

Francine utançtan kızararak arkasını döndü, aralarındaki sessizliği nasıl sona erdireceğinden emin değildi. Ormana doğru

ilerlemeye başladı. Ardından elini ağzına götürerek şok içinde donakaldı.

“Uçabileceğine inanıyordu,” dedi. Başını bir tarafa çevirdi ve çimenlikten arta kalanların üzerine dağılmış bitkileri gördü; kökleri havaya tutunarak ölüm dansı yapan devasa böcekleri andıran kahverengileşmiş, solmuş kümeleri. Polis raporunda baş dönmesi, mide bulantısı, ruh hâli değişiklikleri, kafa karışıklığı, kırmızı yüz ve hatta yüksek tansiyon da dahil olmak üzere her belirti yer alıyordu. Francine’in midesi öylesine bulanıyordu ki evrenindeki her şey dehşet içinde küçülüyordu.

Biri onu zehirlemişti.

Bu sonuca varması sadece iki saniyesini almıştı çünkü George’dan yeterince nefret eden ve zehirler hakkında yeterince bilgisi olan tek bir kişi vardı... Annesi. Bree ve Montgomery ölmeden önce, daha kaçmadan önce George’u zehirliyordu.



YİRMİ BİR

Francine, kendisine doğru yürüyene kadar Todd'u fark etmedi. “Beni görmezden geliyorsun,” dedi Todd, sesinde alaycı bir ton vardı.

Şaşkındı, zihni yeni öğrendikleriyle doluydu, sadece ona baktı, konuşmaya başladı ve “Ben— Şey, sen hiç buralara gelmiyorsun.” dedi.

“Evet. Özür dilerim. Ben...” Todd Francine’in kireç gibi olmuş yüzüne bakarak kaşlarını çatı. “Sorun nedir? Bir şey mi oldu?”

Francine mesafeli bir ifadeyle, “Bu olaya yanlış açıdan bakıyordum,” dedi.

“Neye yanlış açıdan bakıyordun?”

“Bunca zaman George’u hayatlarımızı mahveden bir tür iblis olarak görmüştüm. Bütün bahçemi kazdım çünkü kendimi onun kız kardeşlerimi öldürdüğüne ve kaçmadan önce onları buraya gömdüğüne ikna etmeyi başarmıştım. Hiçbir şey bulamayınca yanıldığımı düşündüm.”

Todd kuru bir sesle, “Bahçeni tamamen yok etmeyi başaramamışsın,” dedi. “Hâlâ kesebileceğin orman güllerin var.”

Francine onu zar zor duydu. “Ama yanılmışım.”

Todd kaşlarını çattı. “Seni anlayamadım.”

Ses tonunu telaşlı bir fısıltıya düşürdü, Keefe’nin iskelede onu dinlediğinin farkındaydı. “Sanırım annem, babamı zehirliyordu. O gecedan çok önce. İhtiyacı olan her şey burada, bahçede.”

“Bir şey mi hatırladın?”

Zihninin kenarlarında puslu yankılar dönüyordu, faciadan önceki unutulmuş duygular. Başkalarının hatıralarına dayanan daha geçici imgeler.

“Hayır, öyle değil. Sadece bir his... O anın atmosferinin hissi. Korku ve korkunç bir beklenti. Üstelik bunu kolayca da yapabiliirdi. Yemeklerine küçük dozlar katarak. Özellikle de o raporu okuduğumda bu birçok şeyi açıklıyordu. Neye bakacağını biliyorsan tüm belirtileri görebilirsin.”

“Ne raporu?”

Hâlâ Francine’in elindeydi, buruşmuş ve unutulmuştu. Todd’a doğru uzattı.

“Babanla ilgili olduğuna emin misin?” dedi okumayı bitirdiğinde.

“Hayır. Evet. Bilmiyorum. Olabilir.”

“Tamam,” dedi Todd yavaşça. “Sen de onun davranışının zehirlenmeden kaynaklandığını düşünüyorsun. Peki hangisiyle?” Todd darmaduman edilmiş bahçeyi eliyle gösterdi

“Ay sarmaşığı.” Francine’in bunu düşünmesine gerek yoktu. “Annemin çiçeğiydi, en sevdiğiydi. Nefret ettiği birini kendi sevdiği bir şeyle öldürmek... Oldukça korkunç bir ahenk oluşturuyor.”

“Bana kederinden çılgına dönmüş ve üzüntüsünü çok fazla biraya boğmuş bir adam gibi geldi. Polisler bile onun zil zurna sarhoş olduğunu düşünmüş.”

Şaşkına dönen Francine raporu eline aldı ve tekrar okudu. “Sarhoş insanlar uçabileceklerini mi sanıyorlar?”

“Yeterince sarhoş olurlarsa küçük pembe fillere de binebilirler.”

“Ah... Alkolün etkileri hakkında pek bir şey bilmiyorum. Belki de haklısın.” Francine annesinin bu kadar korkunç bir şey yapabileceğini düşündüğü için utançla belli belirsiz gülümsedi. “Bir an için bir şeyler bulduğumu sandım.”

“Annen onu zehirliyor olsa bile, bu babanın kız kardeşlerini öldürmediği anlamına gelmez.” Todd ona dönmeden evvel önce iskeleye, sonra da harap olmuş bahçeye baktı. “Bu işi ne kadar ileri götürmek istiyorsun?”

“Gidebildiğim yere kadar. Ne olduğunu bilmek istiyorum. Bilmeye *ihtiyacım* var.”

“Bir başlangıç noktan var. Şu Nonsuch Hastanesi...”

Ama Francine çoktan başını sallamaya başlamıştı. “Madeleine’e göre öyle bir yer yok ve hiç olmamış. Büyük ihtimalle, var olmuş olsa bile, şimdi kapanmıştır.” Sustu ve gözleri Lonehowe Ormanı’na kaydı.

Endişeyle kaşlarını çatarak onu izleyen Todd, “Ne oldu?” dedi.

“Nonsuch bir hastane değil.” Francine, aptallığı karşısında gözlerini kapadı. “Bir tımarhane.”

Francine heyecanla Todd’un kolunu tuttu. “Nonsuch Hastanesi değil, Nonsuch Tımarhanesi! Adını biliyordum ama çıkaramıyordum. Şimdi her şey mantıklı geliyor. Eğer bu rapor gerçekten George’la ilgiliyse ve akli dengesinin yerinde olmadığı

ortaya çıktıysa, Lancaster'a en yakın tımarhane olan Nonsuch'a gitmiş olması mantıklı."

"Nonsuch Tımarhanesi mi?" Todd'un kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Bunun bir şehir efsanesi olduğunu sanıyordum. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Francine başıyla Lonehowe Ormanını işaret ederek, "Orada ama yıllar önce kapandı." dedi. Kadim ağaçların arasına gizlenmiş o korkunç yerin düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyordu. Uzaktan bile oranın sessizce küflendiğini, cüzzamlı zehrini salmak için fırsat kolladığını hissedebiliyordu. Orası dünyanın en seilmeyen yeri. Kâbusların geldiği yer.

"Hâlâ kayıtlar olabilir. Bu kayıtların nereye gittiğini bulmak oldukça kolay olmalı."

"İnternette mi?" dedi Francine umutla.

"Terk edilmiş bir tımarhanenin kayıtlarını internete koymaya kimsenin zahmet edeceğini sanmam. Ama..." Todd'un gözleri düşünceyle kısıldı, sonra Francine'e gülümsedi. "Bana bir dakika ver." Cep telefonunu çıkardı ve ona dokundu.

"Ne yapıyorsun?" dedi Francine.

Todd özür dilercesine gülümsedi. "Google'da Bethlem Akıl Müzesi'nin numarasını arıyorum. Bir keresinde oraya gitmiştim. Bethlem, tımarhanelerin en kötüsü olduğu için kayıtların nereye gittiğine dair bir fikirleri olabilir..." Tiz bir ses sözünü kesti ve bir parmağını kaldırıp uzaklaştı. Uzun bir süre alçak sesle konuştu, böylece Francine onu duyamadı. Geri dönüp telefonunu pantolonunun arka cebine koyarken, "İşte bu kadar," dedi.

"Eee?" dedi Francine.

Adam yüzünü buruşturdu. "Umut vadeden bir şey yok. Konuştuğum kadın, Nonsuch kapandığında George hayatta olsaydı kayıtlarının nakledildiği kuruma gideceğini söyledi."

“Onun öldüğünü *biliyorum* .”

“Nonsuch’ta ölmemiş olabilir. Eğer Bethlem kadar büyükse, muhtemelen kendi mezarlığı da olacaktır. Mezarlıklardan korktuğunu biliyorum ama mezarların etrafında hızlı bir keşif yaparsan bir şeyler bulabilirsin.”

“Adını bilmiyorlardı.”

“Tek bir rapora dayanarak hareket edemezsin Francine. Adını daha sonra söylemiş olabilir.” Todd bıkkınlıkla ellerini kaldırdı. “Raporda aramaya başlayabileceğin bir tarih ve yer var. Somut bir şey ve cevap yürüme mesafesinde olabilir.”

Francine’in boğazı korkuyla düğümlendi. Korktuğu sadece mezarlıklar değildi, tımarhanenin kendisiydi. Hayatı boyunca oradan korkmuş, uzak durmuştu. Ama bile bile içeri girmek...

“Peki ya ben de seninle gelsem?”

Francine gözlerini kırıştıtarak Todd’a baktı. “Neden?” diye fısıldadı.

Todd o rahat, gözlerinin etrafını kırıştıran telaşsız gülümsemesiyle, “Çünkü isterim.” dedi.

“Peki ya Hawkshead’deki işin ne olacak?”

“Bugün pazar ve Keefe öğleden sonra yan duvarla uğraşabilir. Kendi başına çalışmak ona iyi gelebilir ve belki biraz inisiyatif alabilir.” Gülümsemesi genişleyerek sırtıta dönuştü. “Ayrıca kim ürkütücü eski bir ormandaki, ürkütücü eski bir tımarhaneyi ziyaret etmek istemez ki?”

Todd’un sırtışıyla irkilen Francine, onun ne kadar çekici bir adam olduğunun bir kez daha fark etti. Neden onun yanındayken kendini hep hoppa bir kız çocuğu gibi hissediyordu?

O anda bile tereddüt ediyor, bildiğine pişman olacağı bir şeyi keşfetmenin eşiğinde olmaktan korkuyordu. Derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha... Thwaite Malikânesi’nden gelen

sessizliğin yoğun bir şekilde farkındaydı. Geçmiş zamanlardan gelen fısıltıların yankısında, Bree'nin meşe ağacının dallarının huzursuzca titreyişlerinde ama en çok da George Thwaite'in evini bir kanser gibi yiyip bitirdiğine dair sırtından aşağı akan ürpertideydi bu. Gerçeği öğrenmesi gerektiğini bildiği hâlde, olmayabilecek şeylerden korkmak gerçekten de aptallıktı. Francine, bunu daha fazla düşünmeden, Todd'un onu takip edip etmediğine bakmadan Lonehowe Ormanı'na giden patikaya doğru döndü.

Francine ve Todd, üzerinde siyah harflerle *Nonsuch Sabıkalılara Özel Tımarhane* yazan grotesk giriş kapısına baktılar. Ferforje kapılar kilitli değildi. Daha önceki davetsiz misafirlerden kalma kesik bir asma kilit gereksiz bir şekilde zincire asılmıştı. Todd kapıları iterek açtı. Kapılar çakıllı yol boyunca tüyler ürpertici bir gıcırtyla gıcırdadı.

Birbirlerine baktılar, sonra da korku dolu bir boyuta açılan büyülü bir kapıdan geçiyormuşçasına dikkatli adımlarla kapıdan geçtiler.

Tımarhane, bir hastaneden daha çok, fazla kulesi ve küçük kulecikleri olan gösterişli bir saraya benziyordu. Yaratık şeklindeki heykeller çatıdan aşağı bakıyordu. Geniş bir balkon üçüncü katın tamamını çevreliyordu ve cumbalı pencereler çalılıklara bakıyordu. Bir zamanlar geniş bahçeleri vardı. Şimdi ise eski tımarhaneyi yabani otlar ve sarmaşıklar sarmıştı. Sarmaşıklar binanın büyük bir kısmını kaplayarak gizlese de muhtemelen duvarların tamamen yıkılmasını engelleyen tek şeydi. Ama girişi çok görkemliydi; ormanın kasvetinde parlayan soluk taştan zikzaklı bir çift merdiven vardı. Her iki merdivende de, her metrede bir, diğer taraftaki meslektaşlarına vakur birer nöbetçi gibi bakan cüppeli heykeller duruyordu.

“Tanrım,” diye fısıldadı Todd, üşümüş gibi kollarını ovuşturarak. “Burası tüylerimi ürpertiyor. Kesin perilidir.”

“Muhtemelen.” Francine ona doğru yaklaştı, Todd’un titreyen tedirginliği onunkiyle aynıydı. Bir şeyler yanılttı, tuhaftı. Francine, arkasında bir şey olup olmadığını kontrol etmek için başını çevirip duruyordu. Hiçbir şey yoktu.

Boğucu bahçenin hemen ötesinde, yabani otlarla kaplı patikalardan birinin sonunda, düz tahta haçlardan oluşan aynı derecede boğucu bir mezarlık vardı.

Burası dayanılmaz derecede ıssız bir yerdi, unutulmuş ölümler için vahşi, gizli bir bahçeydi. Üç tarafı yüksek duvarlarla, dördüncü tarafı ise Nonsuch Tımarhanesi’yle çevrili olan uzun otlar hafif bir esintiyle taranırcasına dalgalanıyor, bu bile perişanlığını ortadan kaldırmaya yetmiyordu. Sarısalkımlar özgürce serpilip kendi kendilerine tohum vermişlerdi ve yeni altın sarısı salkımları aşağıdaki haçların üzerine sarkıyordu. Francine, ilk sarısalkımın iç çeken çimenlerin altında yatanların anısına dikildiğinden şüpheliydi. Ama bu ağaç, burada bilinmezlik içinde ölen ve onları hatırlamak için tahta haçların üzerine kabaca kazınmış bir sayıdan başka bir şey olmayan pek çok kişi için çok uygundu.

Todd haçlara kaşlarını çatarak baktı. “İsim yok mu?”

Francine başını salladı.

“Ne yapmak istersin?” diye sordu Todd, Francine cevap vermeyince.

Francine dudağını ısırıldı. “Emin değilim.”

“Bana oraya gireceğimizi söylediğin kısım bu mu?” Başıyla kapatılmış binayı işaret etti. Gülümsemiyordu.

Francine’in düşündüğü de buydu. Her ne kadar kendisine ait olduğunu hiç düşünmemiş olsa da, tımarhane hâlâ ona ait olduğu için izinsiz girmiş sayılmazdı. Artık buradaydı ve daha

da önemlisi yalnız değildi. Tek başına olsaydı geçitten geçemezdi, çünkü her yerde gözlerin olduğunu hissedebiliyordu; çalılıklardan, kör, kırık pencerelerden izliyorlardı. Yaratık şeklindeki heykeller bile o kadar gerçekçi görünüyordu ki çatıdan atlayıp yarasa kanatlarıyla uçacak gibiydiler.

Francine, damarlarında dolaşan ilkel dehşeti bastırarak, “Evet, dediğin gibi. Kayıtlar hâlâ duruyor olabilir ve burası kapandığından beri kimse buraya girmedi. İçeri girip en azından bakmazsak aptallık etmiş oluruz.”

Todd ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve başını salladı. “Umarım bir şey görmem,” diye mırıldandı ve Francine güzel merdivenlerden yukarı çıkarken, başlıklı heykellerin ciddi bakışlarını görmezden gelerek arkasından aceleyle yürüdü.

Ön kapılar hafif aralıktı, kopmuş bir zincir sallanıyordu, yanında *Özel Mülkiyet, Girmeyin* yazan soluk sarı bir yazı vardı. Francine kapılardan birini iterek antreye adım attı, görebileceklerini düşündükçe daha da geriliyordu.

“Aman Tanrım!” diye fısıldadı.

Önlerinde upuzun bir koridor uzanıyordu. Duvarlar orta mesafede kaybolan dalgalar hâlinde yükselip alçalıyor, duvar boyunca bir bank uzanıyordu.

Tımarhanenin terk edilmesinden bu yana geçen onlarca yıldan beri dağılmayan bayat bir ter, dezenfektan ve korku kokusu vardı. O kadar içten geliyordu ki duvarlardan bir mantar gibi sızıyordu. Eğer deliliğin bir kokusu olsaydı; en dar köşelere giren, bir ruhun etrafını saran ve ezilene kadar sıkı derin, siyah, yapışkan bir umutsuzlukla birlikte bu koku olurdu. Todd dondu kaldı, sonra yavaşça Francine’e döndü. “Önümde bir şey var, bana dokunuyor,” diye mırıldandı kısıp sesle.

“Hayır, yok,” dedi Francine, etraflarına dikkatle baktıktan sonra.

Gözle görülür bir şekilde titreyerek, “Delirmiş olmalıyım,” diye mırıldandı Todd.

Cep telefonunu çıkarıp ışığı açtı, sonra da garip bir aceleyle koridorda ilerlemeye başladı. Francine ona olabildiğince yakın yürüdü. Todd’un cüssesinde, terk edilmiş tımarhaneyi biraz daha az korkutucu kılan güven verici bir şey vardı.

Francine, “Delilik için doğru yerdeyiz,” dedi ve Todd’un kırdamasıyla gergin atmosfer hafifledi, ardından kendi başına bir hayata bürünerek kıvrımlı koridorda yankılandı. Tüm mi-zahı içinden alınmış gibi keskin bir şekilde onlara geri döndü.

Zemin kattaki yüksek tavanlı, yankılı odaları birbirlerine yakın durarak keşfederlerken telefonun ışığı binanın suçlu delileri barındırdığı günlerden kalma kalıntıları ortaya çıkartıyordu. Konuşmaları pis hava tarafından bastırılıyordu. Tekerlekli sandalyeler devrilmiş, metal yataklar duvarlara zincirlenmişti. İşkence aletlerine benzeyen ekipmanların bulunduğu bir dizi oda ve kötü kokan umumi tuvaletler vardı. Bir ofis bulunca kısa süreli bir heyecan yaşadılar çünkü hiçbir kayıt yoktu, sadece birkaç kağıt parçası vardı. Koridorun sonunda hem yukarı hem de aşağı inen döner bir merdiven vardı. İkisi de konuşmadan anlaşarak yukarı çıktılar. Telefonun dans eden ışığı duvara gölgeler düşürüyordu. Çok fazla gölge, müstehcen bir şekilde cilveleşiyor, onlar kıvrımlı merdivenlerden yukarı çıktıkça yaklaşıyor, ayak sesleri karanlıkta gürültüyle duyuluyordu. Ayak sesleri onları takip ediyor gibiydi.

Üçüncü kata ulaştıklarında, bir başka çökmekte olan koridordan başka bir şey göremediler.

Francine, Todd’la birlikte avazı çıktığı kadar bağıracakları korkusuyla tek kelime etmeden ışığı takip ederken kimin kime yaklaştırmaya çalıştığından emin olamıyordu. Ama girdikleri her oda aynıydı; geniş ve yankılı, sıra sıra yataklar ve duvarlardan sarkan deri bağlar. Francine ellerini kalçalarına koyarak binanın daha parlak bir amaca hizmet ettiği zamanlarda balo salonu olarak kullanılmış olabilecek son salonda durdu.

Todd onu dikkatle izliyordu, dudaklarının aşağıya doğru sarkmasından endişesini görebiliyordu. “Beklediğin gibi değil miydi?”

“Hayır.” Francine yüzünü ovuşturdu, ellerini yanaklarına götürdü, nefesi sert ve hızlı geliyordu.

“Ne bekliyordun?”

“Hayaletler. Neden onları burada göremiyorum?”

“Belki de hiç yoktur.”

“Böyle bir yerde mi?” Francine inanmayarak homurdandı. “Evdekilerin hepsini tanıyorum. Hepsiyle ormanda sık sık karşılaştım. Geçmişlerini ve nasıl öldüklerini biliyorum. Ama burada, her yerde hayaletlerin olması gereken yerde, bir tane bile görmedim.”

“Görmediğimize çok memnunum,” dedi Todd içtenlikle. “Alt kattaki işimizi bitirelim ve buradan gidelim.”

Sarmal merdivene kadar yürüyüp zemin kata indiler. Orada durakladılar, ikisi de eski tımarhanenin altında olabilecek cehenneme inmek istemiyordu.

“Haydi,” dedi Todd, feneri dar merdiven boşluğunda parlattırırken isteksizliği üçüncü bir kişiye dönmüştü sanki. “Hadi şu işi bitirelim.”

Aşağı indiler, merdiven boşluğunun silindirik duvarları etraflarında sıkışırken, merdivenler sefil binanın kokuşmuş derinliklerine doğru gittikçe daha da derinleşiyordu.

Sağa sola uzanan dar, penceresiz bir koridora ulaştılar. Hemen sağda duran şişmiş bir kapının kalıntıları üzerinde, *Personel* yazılı bir tabela tek bir vidayla orantısız bir şekilde sarkıyordu. Zemin rutubetten çürümüş gibi kokuyordu, sümüksü ve asit yeşili bir renkteydi ve küf bulaşmış gibi görünüyordu. Kapıları olmayan kapı çerçeveleri koridor boyunca sıralanmıştı.

Koridorda sola dönüp, duvarlarına umutsuz tırnakların kazındığı grafitilerle kaplı küçük odalara bakarken ikisi de konuşmadı.

Todd şişmiş kapının önünde duraksadı. Ürpererek elini yapışkan tutamağa koydu. Sıkışmıştı.

Feneri kapı ile çerçeve arasından geçirdikten sonra, “Kilitli değil,” dedi. “Geri çekil.” Feneri Francine’e verip kapıya omuz attı. Todd’un darbesiyle kapı gıcırdadı, sonra üçüncü denemesinde aralık kaldı.

Kapıyı ancak yarıya kadar açabildi ve onlarca yıldır hapsolmuş pis kokudan neredeyse öğürerek içeri girdiler.

Metal dosya dolapları ve kitaplıklar, yırtık kutular ve dağınık dosyalar arasında bükülmüş yığınlar hâlinde duruyordu. Her yerde küflü zemine nemli bir şekilde yapışmış kâğıtlar vardı.

“Öğğ!” diye mırıldandı Francine, hırkasını burnunu örtecek şekilde yukarı çekerek enkazın arasından ilerledi ve yan tarafında X-Z yazan bir kutuya baktı. Dosyalardan birini çıkardı.

“Eee?” dedi Todd.

“Hasta dosyaları,” dedi. Üzerinde sadece bir dizi rakam olan başka bir kutuya baktı ve kalbi sıkıştı. “Yüzlercesi.”

Todd’un yüzündeki dehşet ifadesi Francine’inkini yansıtıyordu. Hepsini gözden geçirmek asırlar alacaktı.

Önce Todd toparlandı. “Hiçbir yere gitmiyorlar. Yarın geri gelir ve hepsini gözden geçirmeye başlarız.”

Acilen temiz hava alma isteklerini dile getirmeye gerek duymadan aceleyle zemin kata çıktılar ve kıvrılan koridor boyunca koştular.

Francine, Todd'un yanında olmadığını fark edince çılgın koşusunu gecikmeli olarak yavaşlattı ve "Ne oldu?" diye sordu.

Todd yutkundu ve sadece işaret etti. Gözleri arkalarındaki geniş koridordaki çarpık bacaklı, köhne bir tekerlekli sandalyeyi takip ediyordu. Tekerlekli sandalye karşı duvara sürtündükten sonra korkunç bir gıcırtyla tekrar geriye doğru gitti.

"Keşke bunu görmemiş olsaydım," diye fısıldadı Todd.

"Ama onu iten bir şey yok!" diye bağırdı Francine hayal kırıklığı içinde. "Neden burada hiç hayalet göremiyorum?"

Todd aceleyle ona yaklaştı ve koluna girdi. "Görebilsen bile, hayaletler cevap bulmana yardımcı olmaz."

Sallanan ışığı takip ederek Nonsuch Tımarhanesi'nden çıkmak için acele ettiler. Eski ormanlık alanda koştular, sadece Thwaite Malikânesi ağaçların arasından görüldüğünde yavaşladılar.



26 Temmuz 1969

“İşte benim güzel oğlum,” diye mırıldandı babası, kelimeler bulanıklaşıyordu. Monty’yi kaldırdı ve ona kızlarına hiç gülümsemediği gibi gülümsedi.

Ne karşılık veren bir kıkırdama, ne de uyandırılınca irkilen bir ağlama sesi çıktı.

Gözlerini aralayan Bree, babasının Monty’yi yavaşça yüzüne yaklaştırmasını şaşkınlıkla izledi, ağzı şoktan gevşemişti. “Hayır,” diye fısıldadı babası, Monty’nin küçük yüzüne nazik parmaklarıyla dokunarak.

Bir başkasının kederini görmek korkunç ve mahrem bir şeydi. Gerçekliğin bir kâbusa dönüştüğü, yüzün buruştuğu o ilk an. Bree, babasından en az onun Bree’den nefret ettiği kadar nefret etmesine rağmen onun acısını paylaşıyordu.

Çünkü Monty uyumuyordu. Ölmüştü.

Farkına varması yavaş yavaş olmuştu. Önce babasının yüzünde şaşkınlık ve dehşet vardı. İnanmayarak başını sallıyordu. Derin, titreşimli nefesler alıyordu. Monty’nin cesedini göğsüne

bastırırken gözleri kapalı, saf, vahşi bir ızdırap feryadı intikam almayı bekleyen bir melek gibi avluyu sardı.

Ardından öfke ve suçlama geldi.

Bree bu bakışı tanıyordu; tüm Thwaite kızlarının iyi bildiği bir bakıştı bu. Babasının yüzü bir anda buruştu, yanaklarındaki küçük, kırık damarlar moraracak kadar kızardı, gözleri çizgi hâline gelecek kadar ufaldı, dudaklarını birbirine kenetledi, boynundaki tendonlar kaskatı kesilip, gerildi.

Öfkeli bakışları Bree'nin üzerine yerleşti. "Sen!" diye tısladı. "Onu sen öldürdün!"

Bree ellerini savunurcasına kaldırarak ayağa fırladı ve meşe ağacına doğru geri çekildi.

Suçlamayı çürütecek ya da doğrulayacak zaman yoktu. Bree meşe ağacına ve güvenliğe doğru çılgınca bir koşu yapmak için döndü ama babası iki uzun adımda onun önüne geçmişti bile.

Bree'nin uzun kırmızı saç örgülerini yakaladı ve öyle sert çekti ki, Bree onun bıyıklı yüzüne baş aşağı bakana kadar başı geriye düştü. "Seni öldüreceğim!" diye mırıldandı.

Bree saçlarından avluya ve mutfığa doğru çekilirken acıdan hıçkıra hıçkıra ağladı.

"ELEANOR!" diye bağırdı babası. "ELEANOR! O sıska kıçını buraya getir. Onu öldüreceğim! Hepsini öldüreceğim! Onu öldürdü. Monty'yi öldürdü." Sonuncusu boğuk bir fısıltıydı. Monty'yi yatırdığı mutfak masasının önünde dizlerinin üzerine çöktü ve hıçkırıklar vücudunu sararken sadece küçük çocuğa baktı.

Bree umutsuzca çırpınıyor, saçlarını kurtarmak için babasının omzunu itiyordu ama adam Monty'ye mırıldanırken Bree'yi unutmuş gibiydi.

"George?" Annesi aceleyle mutfığa girdi ve kısa bir süre durdu. Yeşil gözleri hâlâ kurtulmak için çırpınan Bree'ye, sonra da Monty'ye kaydı. Bir elini göğsüne götürdü, erken çizgi-lenmiş yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. Hareket etmedi, bir zaman döngüsünde donup kalmıştı. Tüm vücudu çığlık atmamak ve ağıt yakmamak için titrerken başını sallamaya başladı.

Annesi, "Ne yaptın George?" diye fısıldayana kadar geçen süre Bree'ye sonsuzluk gibi gelmişti. Monty'ye gitmeye korkuyormuş gibi, soğuk bir dokunuşla gerçeği ortaya çıkarmaya korkuyormuş gibi kapı aralığında olduğu yerde kaldı.

George Thwaite o kadar hızlı döndü ki Bree yere düştü ve unutulmuş bir bez bebek gibi yerde sürüklendi. "Ben mi?" Bree'yi saç örgülerinden tutarak sarstı ve kabaca ayağa kaldırdı. "Bunu yapan senin küçük kaltağındı," diye tısladı. "Onu kuyunun yanında Monty'yle birlikte buldum. Benim Monty'm!"

Bree çabalarını yineleyerek örgülerini tuttu ve oğlunun önünde tekrar yere yığılıp Monty'nin adını haykıran babasının artık gevşemiş olan ellerinden çekip aldı.

Annenin yüzü kızının dehşet dolu yüz ifadesini yansıtıyordu.

"Özür dilerim anne," diye hıçkırdı Bree. "Çok ama çok üzgünüm. Ne olduğunu bilmiyorum. Çok üzgünüm."

Şiddetli bir sertlikle kendini bir arada tutan annesi, yaşadığı dehşetle yere yığıldı. "Ne yaptın, Bree?" diye fısıldadı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlamıştı. "Ne yaptın sen?"

Bree başını iki yana salladı, dudakları boğazında düğümlenen sözcüklere karşı sıkıca bastırılmıştı.

Annesi yakındaki bir sandalyeye uzanarak kendini sabitledi ve ölü oğluna baktı. Küçük bedene doğru hiçbir hareket yapmadı, görünüşe göre dünyasının birkaç saniye içinde parçalanmasının büyüklüğünü kavrayamıyordu.

Bree ne yapacağını bilmiyordu. Akşam, baş edebileceğini düşündüğü her şeyin çok ötesinde bir şeye dönüşmüştü ve yardım için annesine bakıyordu.

Bree tekrar, "Özür dilerim anne," dedi.

Annesi kontrol edemediği gözyaşlarına karşı yutkundu, gözleri kızı ve feryat eden kocası arasında gidip geliyordu. Doğruldu, yüz ifadesi yas tutma ihtiyacı ile kızını kocasının gazabından koruma ihtiyacı arasında gidip geliyordu.

"Anne?"

Annesi sert bir ifadeyle Bree'ye döndü, "Dışarı çık ve saklan," diye mırıldandı.

Monty'ye son bir kez bakan Bree, "Kız kardeşlerini de sakla" diye fısıldayan annesinin yanından hızla geçti.

Bree başını salladı ve antreye koştu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, Agnes, Viola ve Rosina tepede belirince korkuyla irkildi.

"Ne yaptın sen Bree?" dedi Agnes, yırtık pırtık mavibeyaz köpeğini kucaklayarak.

"Babam bağılıyor," diye ekledi Rosina ve Bree'yi belinden sıkıca kucaklamak için merdivenlerden aşağı koştu.

Bree başını salladı, bir eliyle Rosie'nin saçlarını okşarken gözlelerinden yeni yaşlar gelmeye başlamıştı. "Monty öldü," diye fısıldadı.



YİRMİ İKİ

Ertesi sabah, Todd ve Francine tımarhanenin girişinde durmuş, eski yapı tüylerini diken diken eden bir yoğunlukla etraflarını sararken bükülen koridora bakıyorlardı. Ara ara gelen güneş ışığı bu duvarlardan içeri giremiyor ve atmosfere sinen mide bulandırıcı delilik kokusunu yok edemiyordu.

“Bu muazzam bir görev olacak Francine,” dedi Todd. “Elimizdeki tek şey buraya geldiği tarih. Pek kayda değer bir şey değil.”

“Biliyorum.” Francine içini çekti, sonra ona gülümsedi, Todd’un birkaç gün izin alıp bir gece önce buldukları dosyaları incelemesine yardım etmesine hâlâ biraz şaşkındı. Madeleine’den de yardım istemişti ama kız kardeşinin dehşet dolu bakışlarından sonra tek alabildiği mırıldandığı bir mazeret olmuştu. O zamandan beri Madeleine’i görmemişti.

Yapacakları işe karşı duydukları isteksizlikle bodruma indiklerinde, Todd’un getirdiği fenerin ışığında kutular dolusu dosyaya bakarken yüzlerinde korku dolu ifadeler vardı. Hastalıklı

kokuya hazırlıklı olsalar da, bir gece öncesine göre daha zehirli duruyordu.

Francine dosyaya doğru hareket etmeyince Todd, “Hadi başlayalım,” dedi. Yüzünü buruşturup ellerini kirletmeye hazır olduğunu belli etmek için birbirine kenetlediği parmaklarını ters çevirdi. “Bunları üst kattaki daha aydınlık alana taşıyacağız. Burada gereğinden fazla kalmayacağım.”

Zemin katta bulabildikleri en temiz odaya üslerini kuran ikili, bodrumdaki tüm kutuları yukarı çıkardı ve acımasız bir kararlılıkla dosyaları incelemeye başladı.

George hakkında bildiklerinden yola çıkarak bir eleme sürecine girdiler; bu da George’un yaşı ve kabul tarihinden başka bir şey değildi. Bunların Nonsuch’tan hiç ayrılmamış mahkûmların dosyaları olduğunu fark etmeleri uzun sürmedi; kimse onları koruyacak kadar önemsememişti ve bodrumda küflenmeye bırakılmışlardı.

Dakikalar geçti, sonra saatler.

Todd bir dosyadan başını kaldırdı. “Yanlışım varsa düzelt ama polis raporunda George’un kıvil saçlı olduğunu yazdığını hatırlıyor gibiyim.”

“Evet, öyleydi. Thwaite’ler ailecek birbirlerine çok benzerler, hepimiz kıvil saçlıydık.”

“Saçların kıvil mıydı?” dedi kaşlarını kaldırarak.

Francine gülümsedi. “Hem de çok kıvil.”

“Aa,” dedi Todd, şaşkınlıkla. Sonra gülümsedi. “Kıvil saçlılara karşı hep bir ilgim olmuştur. Bu birçok şeyi açıklıyor.”

Şaşıрма sırası Francine’deydi, Todd ise ona sırtıtmakla yetindi.

Bu da eleme sürecine yardımcı olacak küçük bir gerçektir ve dosya yığınları yavaşça odanın bir tarafından diğer tarafına taşındı.

Tımarhane sessiz bir yer değildi. Etraflarında gıcırıyor ve inliyordu, ara sıra odaya sızan iğrenç, alaycı hışırtılar Francine'in başını kaldırıp karanlık köşelere bakmasına neden oluyordu.

Yine de, etraflarındaki tüm sefaletle rağmen, Nonsuch Tımarhanesi'ndeki mahkûmların hayatlarında ürkütücü bir cazibe ve dışarıdaki dünya ellerinden kayıp giderken kendi kafalarının içinde kaybolmuş bu insanlar için duydukları derin bir hüznü vardı.

Gün geceye karıştığında, ertesi gün erkenden dönmek üzere Thwaite Malikânesi'ne geri döndüler. Tımarhanenin gürültüsüne ve sinir bozucu sessizliğine alışmışlardı. İkinci gün, kokuşmuş bir esinti gevşek sayfaları yırtıp bükülen koridora doğru kaçtığında artık ürkmez olmuşlardı.

Günler geçti. Dosya yığınları azaldıkça George Thwaite'i bulma şansları da azalıyordu. Ama yarım yaşanmış, melankolik hayatların o havasız mezarında ikisi de endişelerini yüksek sesle dile getirmiyordu.

Dördüncü günün öğleden sonrasıydı, Todd sessizleştikçe sessizleşti, etraflarında balon gibi bir sessizlik oluştu. Bu sessizlik ara sıra bir sayfa çevirme hareketiyle bölünüyordu.

“Bir şey mi buldun?” diye sordu Francine, ilk kez sormuyordu ama hep olumsuz yanıt alıyordu. Bu yüzden Todd onaylarcasına başını salladığında Francine şaşırılmıştı.

“Okuması pek keyifli değil.” deyip dosyayı Francine'e uzattı.

Francine, “Bunların hiçbirisi mutluluk vaat eden şeyler değil,” diye homurdandıktan sonra ilk sayfayı okuduğunda doğrulup dikleşti. Daha önce de okumuştı. “Bu polis raporu!”

Todd başıyla onayladı. “Devam et. Dahası da var.”

Dosyada fazla bir şey yoktu. Polis raporunun altında, çizgili bir karttan biraz daha farklı olan, el yazısıyla yazılmış bir Hasta İzlem Çizelgesi vardı:

Hasta İzlem Çizelgesi

Herhangi bir ayrıntının bilinmemesi hâlinde gerçeğin belirtilmesi gereklidir.

*(Hastanın zeka geriliğiyle nitelendirildiği durumlarda * işaretli kısımları atlayınız).*

Hastanın adı: Bilinmiyor.

Cinsiyet ve yaş: Erkek, 40-50 yaş arası.

Tanım: Bakımlı, kızıl saçlı, ela gözlü.

****Evli, bekar ya da dul: Bilinmiyor. Bir alyans mevcut.***

****Meslek: Bilinmiyor.***

****Dini inancı: Bilinmiyor.***

****İlk saldırısı olup olmadığı: Bilinmiyor.***

****İlk saldırıdaki yaşı: Bilinmiyor.***

****Mevcut saldırının süresi: 48 saat, muhtemelen daha uzun.***

****Daha önce ne zaman ve nerede deli, zekâ geriliği olan veya akli dengesi yerinde olmayan bir kişi olarak bakım ve tedavi gördü?: Bilinmiyor.***

Lancaster ve Morecambe Polis Teşkilatı'ndan Sulh Hâkimleri huzurundaki duruşmaya kadar tutuklu.

Akli dengesinin yerinde olmadığına inanılıyor, muhtemelen Akut Konfüzyonel Durum.

Francine kartı ters çevirdi ama arkası boştu. Bir sonrakine geçti.

Kabul Tarihi: 5 Ağustos 1969

Doktor: Dr. Robert Lapino

Hastanın adı: Bilinmiyor.

Hasta numarası: 37189

Teşhis: Uyuşturucu veya alkole bağlı olası Akut Konfüzyonel Durum.

5 Ağustos 1969- 37189 numaralı hasta vardığında ana koğuşa yerleştirilmiş ve şiddet eğilimi ihtimaliyle yatağa kelepçelenmiştir.

Teslim edildiğinde sakinleştirici verildi. Fakat çok az etki etmiştir.

Hasta çok çeşitli semptomlar göstermekteydi; depresyon, öfke nöbetleri, periyodik kusma ve baş ağrısı şikayetleri. Yüksek kan basıncı ve hızlı nabız.

6 Ağustos, 1969-Konvülsiyonlar. Baş dönmesi ve ağız kuruluğu şikayetleri.

Personele karşı şüpheli. Yemek yemiyor ve az içiyor. Sık sık öfkeli ve sinirli.

7 Ağustos 1969- Çantanın kendisine teslim edilmesi için sürekli talepte bulunuyor. Lancaster İstasyonu ile irtibata geçildi. Çanta iade edildi (İçindekiler: Birkaç

günlük giysi (temiz), bayat yiyecek. Kişisel eşya bulunmamaktadır). Çanta hakkında soru sorulduğunda hasta cevap vermedi, adeta bir top gibi kıvrıldı ve “O benim ve kimse benim olanı benden alamaz” dedi.

8 Ağustos 1969- İlk testlerde alkol izine rastlanmıştır ancak uyuşturucu bulunmamıştır. 37189 numaralı hasta derin bir sıkıntı hâli sergilemekte ve sık sık eve dönmek istediğini belirtmektedir. Evinin nerede olduğu sorulduğunda hasta yerini söylemeyi reddetmiştir. Olası kaçma riski: Hasta balkonda kaçmaya çalışırken görülmüştür. Hasta zemin kata nakledildi.

9 Ağustos 1969-Dr. Julian, bir dizi görüşmeden sonra 37189 numaralı hastanın akli dengesinin yerinde olmadığını ve ileri tetkiklerin yapılmasını beklediğini açıkladı (Notlar dosyaya eklenmiştir). Hasta personele şiddet uyguluyor. Gözlem için hücreye yerleştirildi.

10 Ağustos 1969-Konfüzyonel Delilik belirtileri gösteriyor; sanrılar, halüsinasyonlar ve paranoya. Cadılar ve şeytanlarla ilgili obsesyon. Bir cadının evini ondan aldığı düşünüyor. Şeytanla anlaşma yaptığından çokça söz ediyor (Dosyadaki kayıtlara bakınız).

11 Ağustos 1969- Hasta 37189 zayıflamış durumda ve sakin. Hâlâ yemek yemeyi reddediyor ama su içiyor.

Koğuşa döndü, yatağa bağlandı. Çantasının kendisine verilmesini talep etmiş, içinde kalan bayat yiyecekleri yemiştir.

*Gece 3'teki acil çağrıdan sonra Nonsuch'a dö-
nüldü. Çok geç kalınmıştı, 37189 numaralı hasta
uzun süreli hastalar Christopher Aldridge ve Simon
Newbury'yi öldürdükten sonra kaçmıştı.*

*Hastalarla ve ilgili personelle görüşüldü. Olayın
hasta 37189'un Nonsuch'ta olduğunu keşfetmesiyle
tetiklendiğine inanılmaktadır, ancak bu bilginin ne-
den daha sonra meydana gelenlere yol açtığı anlaşı-
lamamıştır. Olayın nasıl geliştiğine dair bazı bilgiler
elde edilebilmiştir (Hastalardan alınan ifadeler ve
Başhemşire Adams'ın dosyadaki raporu).*

*37189 numaralı hasta kelepçelerden kurtulmuş,
ardından birinci kattaki ana koğuşa girmiş ve ka-
pılara barikat kurmuştur. Çılgınca bir öfke hâlin-
deydi ve Montgomery için çığlık atıyordu (bu da
Başhemşire Adams'ı harekete geçirmiştir). İçerideki
hastalar 37189 numaralı hastanın insanlık dışı
bir güç sergilediği, yatak ve masaları koğuşun et-
rafına fırlattığı konusunda hemfikirdir. İddiaya
göre Simon Newbury'ye saldırarak boğazını sıkmış,
Christopher Aldridge (o sırada orada bulunan ki-
şiliğinden emin olunamamıştır) yardım etmeye ça-
lışmıştır. Arbede sırasında 37189 numaralı hasta
balkon kapılarını kırarak açmış ve birinci kattan
atlayarak kaçmıştır.*

*Saldırıya yol açan olay dizisi tam olarak tespit edi-
lememiştir; anlatılanlar tutarlılık açısından farklılık
göstermektedir.*

*Polis olaydan kısa bir süre sonra olay yerine gelmiştir.
Kapıyı kırmıştır.*

*Güvenlik personeli tarafından arazide ve çevre-
deki ormanda yapılan kapsamlı bir aramadan sonra
37189 numaralı hasta bulunamamıştır.*

Dosyada başka bir şey yoktu. Başka hasta kaydı ya da hemşire kaydı yoktu.

Todd dehşet içinde Francine'in kireç gibi olmuş yüzüne bakarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Francine ürpertiyle, "Şeytanla bir anlaşma," diye fısıldadı.

"Evet," dedi Todd yavaşça. "Ama doktor onun hayal gördüğünü söylüyor."

"Hayır! Şey, belki... Ama sanırım George evlilik sözleşmesinden bahsediyordu."

Kaşlarını çattı. "Anlamadım. Ne sözleşmesi?"

"Annemin arkadaşı Bayan Cavendish bana bundan bahsetmişti. Büyükbabamın Thwaite soyadını devam ettirmek gibi bir takıntısı varmış. Bu yüzden George'u annemle evlendirmiş; George uzaktan bir akrabaymış ama yine de bir Thwaite."

"Annen ya da baban bunu neden kabul etsin ki?" diye sordu Todd dehşetle.

"George için bu bir nimetti; büyükbabam, ailemin erkek bir varisi olursa, vâris beş yaşına geldiğinde malikânenin George'un adına geçeceği maddesini eklemiş. Annem içinse..." Francine omuz silkti. "Bayan Cavendish onun ilk başta çekici olduğunu söyledi, belki de cazibesine kapılmıştır sonra da işi ten geçmiştir."

"Montgomery o vâristi. Yani o öldüğünde..."

"George'un malikâneyi ele geçirme şansı da onunla birlikte yok oldu."

Todd kederli bir ıslık çaldı. “Bu cidden sapıkça.” Kısa bir aradan sonra devam etti, “Duygusuz görünmek istemem, özellikle de annenle baban oğullarını kaybetmişken ama neden bir tane daha yapmadılar?”

“Olmazdı, birbirlerinden çok nefret ediyorlardı.”

“Korkunç bir ironi, değil mi? Eve bu kadar yakındı ve bunu bilmiyordu bile. Malikâneden kaçamadığını fark ettiğinde büyük bir şok yaşamış olmalı, özellikle de onun için koparılan kıyametten sonra. Buradaki personelin onun kim olduğunu bilmemesi bir mucize.”

“Pek sayılmaz. Buranın her zaman korkunç bir itibarı vardı. Buradaki personel adeta dışlanıyordu,” dedi Francine. Sonra kaşlarını çattı. “Nerede olduğunu bilmiyordu,” diye mırıldandı kendi kendine. “Kaçmadan hemen öncesine kadar—” Raporu tekrar okuduğunda Francine’in midesinde yeni peydah olmuş bir huzursuzluk, mide bulandırıcı bir çırpınışa dönüştü ve topladığı gerçekleri yarım yamalak teorilere bağlarken dünyası başına yıkıldı. Bunlar korkunç bir kesinlikte buluştu. “Bu yanlış,” diye fısıldadı. “Bu yanlış olmak zorunda.”

“Bunun babanla ilgili olduğunu düşünmüyor musun?”

“Hayır, ben... Evet, o ama bu doğru olamaz. George burada ölmüş olmalı.”

“Tamam,” dedi Todd yavaşça. “Seni anladığımdan emin değilim.”

Francine başını sallayarak raporu tekrar tekrar okudu, kelimelerin değişmesini diledi.

“Francine?” Todd’un sesi çok uzaklardan geliyordu. “Nereye gitmiş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?”

Francine Todd’un endişeli yüzüne bakıyordu ama onu fark etmiyordu bile. Sadece kafasının içinde dönüp duran yanlış,

yanlış, yanlış sözlerini duyuyordu. Doğru olduğunu bildiği ama kafasının içinde bile kendine itiraf edemediği şeyleri bastırıyordu. Bu mümkün değildi. Buna inanamazdı, *inanmayacaktı*. Dudakları gerildi. “Bu yanlış,” dedi tekrar. “Doktor orada değildi. Ne olduğunu görmedi. O sırada orada olan insanların ikinci ağızdan anlattıklarına güveniyordu...” Eski binanın dokusundan sızan deliliği kuşatmak için vahşi bir el salladı. “Yanlış anlamış!”

Francine ayağa fırlayarak Todd’u ürküttü ve odadan dışarı fırlayıp tımarhaneden çıktı. Merdivenlerden inerek vahşi bahçeye çıktı ve otlarla kaplanmış patika boyunca terk edilmiş mezarlığa doğru koştu.

Kalbi korkunç bir korkuyla dolup taşarken haçtan haça koşarak mırıldandı, “37189... 37189, 37189.”

“Francine!” diye bağırdı Todd mezarlığa doğru koşarken, sonra şaşkınlık içinde durdu. “Ne yapıyorsun sen? George burada ölmedi. Bunun bir anlamı yok—”

“Hayır!” Francine bir sonraki haça, sonra bir sonrakine geçti. “Burada ölmüş olmalı. Bir hata yapmış olmalılar. Bir hata yapmış olmalılar. Bu tek—” Sözcükler boğazında düğümlendi.

Todd, Francine’i omuzlarından tutarak durmaya zorladı. “Burada ölmesi gerçekten o kadar önemli mi?”

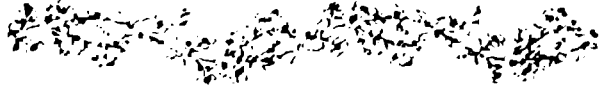
“Anlamıyorsun,” diye haykırdı. “Burada ölmüş olmalı! Öldüğü yer burası olmalı!”

“Bunun bir önemi yok. O artık hayatta değil. Hiçbir şey bunu değiştiremez.”

Francine gözlerini kocaman açarak ona baktı. “Hayır! Bu önemli. Başa çıkabileceğimden çok daha önemli.”

“Aramaya devam edeceğiz, Francine. Onu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız.”

Francine başını sallayarak Todd'dan uzaklaştı, yağan yağmura rağmen haçtan haça koşmaya başladı. Todd onu tekrar durdurmaya çalışmadı. Mezarlığın kenarında durup çaresiz ve şaşkın bir şekilde onu izledi.



Francine tımarhanenin bahçesindeki sarmaşıklarla kaplı bankta oturuyordu. Yağan yağmuru fark etmiyor, sırlıslam olduğunu ya da Todd'un yanında oturup elini tutmasını umursamıyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu bir süre sonra Todd. “Boş,” diye fısıldadı Francine. “Sadece... boş.”

Todd, “Kayıtların yanlış olduğundan emin misin?” demeden önce sessizlik iyice uzamıştı.

Francine, kasvetli hayallerinden sıyrılıp başını sallamak için çaba sarf etti. “Hayır, o... Oydu. Ama artık bir önemi yok.” Raporu okuduğundan beri boğazına düğümlenen gözyaşlarını tutmaya çalışırken sesi kesildi.

Todd onun elini sıktı ve başka bir zaman olsa Francine'in yanaklarının kızarmasına neden olacak bir sıcaklıkla gülümsedi. “Ona ne olduğunu bulacağız,” diye söz verdi. “Her neyse—” Todd'un konuşması telefonunun ısrarlı çalma sesiyle bölündü. Telefonunu çıkardı, arayanın ismine baktı ve yüzünü buruşturdu. “Buna cevap vermem gerek. Keefe arıyor.” Ekrana dokundu ve telefonu kulağına götürdü. Konuşma sesi duyuldu. Todd ilk selamlaşmadan sonra pek bir şey söylemedi ama dikkatle dinledi. “Biri zarar gördü mü?”

Ses tonundaki bir şey Francine'in dikkatini çekti. Sorgularcasına kaşlarını çatı.

“Pekâlâ, hasarı olabildiğince düzelt—” lafını kesip dinledi, yüz ifadesi endişeden korkuya dönüştü. “Ne buldun?” Birkaç kez başını salladı. “Destek koymak dışında başka bir şey yapma. Yarım saat içinde orada olacağım.”

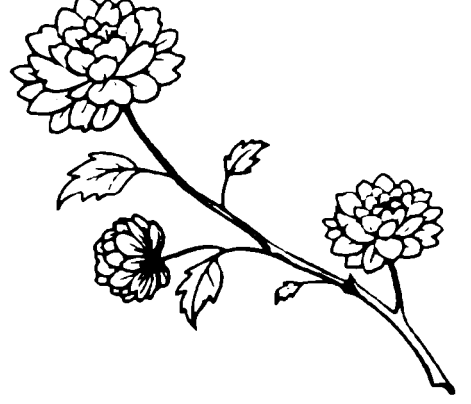
Todd telefonu kapattı ve Francine’e baktı. “Yan duvar çökmüş,” dedi ayağa kalkarak. “Hemen malikâneye dönmemiz gerekiyor.”

“Hasar ne kadar kötüymüş?” diye sordu Francine, göğsü korkunç bir beklentiyle ağrıyordu.

“Salonun duvarı çökmüş gibi görünüyor ama Keefe’nin ne dediğini tam olarak anlayamadım, o kadar çok ağlıyordu ki.”

“Hiç şaşırmadım,” diye tersledi. “Evimi yıkmış!”

Todd’un yüzü üzüntüyle buruştu. “Ağlamasının nedeni bu değildi.”



26 Temmuz 1969

Ölümle hiç tanışmamış gençler için ölümün pek bir anlamı yoktur. Thwaite kızları sevdikleri birinin ölümüne hazırlıklı değildi ve hâlihazırda çatlamış ve kan revan içindeki dünyalarının paramparça olduğunu hiçbiri anlayamamıştı.

Yine de Bree kız kardeşlerinden biraz daha fazlasını kavrayabiliyordu. Monty'nin küçük bedenini görmüş ve hareketsizliğini, solgunluğunu fark etmişti.

"Ne yaptın sen, Bree?" diye sordu Agnes. "Senin için dayak yemeyeceğiz. Yemeyeceğiz!"

"Beni duymadın mı?" diye bağırdı Bree, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Monty öldü. Kuyudan aşağı düştü."

Agnes biraz daha büyük olduğu için aradaki bağlantıyı kurmuştu ve hepsi için olası sonuçları değerlendirdi.

Mavi-beyaz köpeğini göğsüne bastırarak kulaklarından birini emdi.

"Annem bağılıyor," dedi Rosina, gözleri ablaları arasında gidip gelirken. Baş parmağını ağzına soktu.

“Annem asla bağırılmaz,” dedi Agnes. “Asla.” Ağlamamak için kendini zor tutarken gözleri büyüdü. “Biz ne yapacağız?”

“Saklanacağız. Dışarıda. Ormanda.” Bree kız kardeşlerini aşağı indirdi, sonra antrede durdu. Otomatik olarak mutfığa doğru döndü ama anne ve babası hâlâ içeride birbirlerine bağırıyor, çıkış yollarını kapatıyorlardı. Bu, kızları babalarının önceki bağırışlarından çok daha fazla korkutan şiddetli bir kükremeydi. Anneleri babalarına karşı her zaman sessiz bir savaş sürdürmüştü; onun silahları dikkat dağıtmak, katı bir sükunet ve babalarının öfkesini körükleyecek çok az misillemeydi. Kızlar onun şu anda olduğu gibi karşılık verdiğini hiç duymamışlardı. Anlamasalar da, onlar için savaşıyordu.

“Ön kapıya,” diye fısıldadı Bree.

“Bizde daha iyisi var,” dedi Rosina başparmağının etrafından konuşarak.

“Neyin daha iyisi?”

“Saklanma yeri.”

Viola başını salladı. “En iyisi bizde. Bizi orada kimse bulamaz.”

“Hayır, Vee!” diye tısladı Agnes. “Ona söyleme.”

Agnes'i görmezden gelen Viola, Bree'nin elini tuttu ve Agnes ile Rosina arkalarından gelirken üst kata doğru ilerledi.

Viola, Bree'yi üçüncü kata kadar götürdü, sonra da uzun galeriden aşağı indi, yerdeki tozun üzerindeki küçük ayak izlerini takip etti, çünkü aileden hiç kimse buraya sık sık çıkmazdı. Burası son yüzyılda mezar gibi, örtülü bir yer hâline gelmişti.

“Buraya çıkmamıza izin yok,” dedi Bree.

“Hah,” diye tısladı Agnes. “Francine’le buraya hiç gelmediğinizi söylemeyin. Ayak izlerinizi gördük.”

Bree suçlamanın gerçekliğini görmezden gelmeyi seçerek kız kardeşine ters ters baktı ve Viola’nın peşinden koşmaya başladı.

Viola çekingen bir tavırla ayağa kalktı ve lambayı yaktı. Kütüphanedeki eski şamdanlar, yerden tavana kadar duvarları çevreleyen kitaplıklara sürtünmek için nazik, parlayan parmaklar gibiydi. Örümcek kolonisi burada onlarca yıldır ağlarıyla koza örerek huzur içinde yaşıyordu. Yaşlılıktan ve bakımsızlıktan yivli sırtları yarılmış kitaplar kızların pek ilgisini çekmiyordu. Çatlamış deriden yapılmış birkaç kanatlı sırtlık, eskimiş ve kararmış ahşap zeminin bir kenarında toplanmıştı.

Tek pencerenin yanındaki kitaplığa giden Viola, döşeme tahtalarından birinin üzerine atladı, sonra da diğerinin üzerine zıpladı.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Bree omzunun üzerinden korkulu bir bakışla.

“Bak.” Rosina hafifçe içeri çökmüş olan tahtayı işaret etti. Viola girintili tahtaya baskı uygulayarak diğer tahtaların altından geçmesini sağladı ve bir tabutun boyutlarına benzeyen küçük, boş bir alan ortaya çıktı.

“Bunu nasıl buldun?” Bree etkilenmişti ve bu kadar iyi bir saklanma yeri bulamadığı için biraz da kızgındı.

“Rosie buldu,” dedi Viola.

“Yağmur yağarken burada seksek oynuyorduk ve Rosie üzerine atladı.”

“Bu dâhice!” Bree, övgüye layık görüldüğü için yüzü gülen küçük kız kardeşine sarıldı. “Şimdi içeri gir de tahtaları üzerine kapatayım.”

“Şışt!” Agnes bir parmağını dudaklarına götürdü, sonra merdivende ağır bir adım sesi duyulurken korunmak için Bree’ye yaklaştı.

“Kızınızı kaldırıp aşağı inin!” Babaları bağırdı ve ardından bir şeye çarparak yere yığıldı. “Sizi elime geçirdiğimde, Tanrı bile sizi koruyamayacak!”

“Çabuk olun! İçeri girin,” diye fısıldadı Bree, Rosina’nın kollarını belinden çekerek.

Kızlar, üç küçük kız için bile dar olan boşluğa sığmak için kıvranarak içeri girdiler.

“Franny’yi unutma,” dedi Viola.

Bree inledi. Son birkaç dakikanın telaşı içinde Figjam’ı tamamen unutmuştu. “O hâlâ dışarıda olmalı... Şimdi, sakın ses çıkarmayın. Güvenli olduğunda sizi tekrar dışarı çıkaracağım.”

Agnes yan tarafına kıvrıldı, Viola arkasına Rosina karnına yaslandı, pelüş köpeği başının altında bir yastık gibi duruyordu ve mırıldandı, “Francine’e saklandığımız yerden bahsetmeyeceksin.”

Bree tereddüt etti, çünkü Figjam’a söyleme niyetindeydi. Agnes Bree’nin kararsızlığına şüpheyle baktı. “Söz ver!” diye ısrar etti.

Bree kaşlarını çatı, sonra başını salladı. “Peki! Francine’e söylemeyeceğime söz veriyorum.”

Agnes tatmin olmuş bir şekilde sırıttı, Bree’nin verdiği sözleri ciddiye aldığını ve bir onur nişanı gibi taşıdığını biliyordu.

“Bizi unutma,” diye mırıldandı Viola, yüzü Rosie’nin saçlarına gömülünce sesi biraz boğuklaşmıştı.

“Unutmayacağım, söz veriyorum,” dedi Bree.

Döşeme tahtasının altındaki küçük kabartmayı kavradı ve kız kardeşlerinin üzerine çekti. Ağırdı, sert bir gümbürtüyle yerine düştü.

Bree dondu, gerildi.

Koşan ayak sesleri yoktu. Herhangi bir bağırıtı da yoktu.

Tuttuğu nefesi bırakarak, şaşkınlık içinde döşeme tahtalarına baktı. Kızların oyuğu açtığını görmemiş olsaydı, orada olduğunu asla bilemezdi. Doğru tahtanın nerede olduğunu unutmuş olma ihtimaline karşı duvardaki tahtaları saydı ve sonra aceleyle koridora çıktı.

Bree merdivenin tepesinde durdu ve dikkatle dinledi.

İkinci kattan ağır adımlar yankılanıyordu.

İki merdiveni de hızla inerek antreden geçti ve mutfığa girdi.

Monty hâlâ mutfak masasının üzerinde yatıyordu. Annesinin onun için ördüğü, bir köşesinde mavi traktör işlemesi olan battaniyeye sarılmıştı.

Masanın altında da annesi yatıyordu. Cenin pozisyonunda kıvrılmıştı ve kıpırdamadan yatıyordu. Fazla hareketsizdi.

Gözlerinden yaşlar süzülen Bree diz çökerek “Anne?” diye mırıldandı.

Annesinin omzuna hafifçe dokundu.

Bree omzunun üzerinden babasının bağırıldığını duyunca “Anne!” diye seslendi. Aşağıya doğru iniyordu. Annesinin omzunu daha sert bir şekilde sarsarak tekrar denedi. “Anne!”

Gözlerini sıkıca kapatan Bree'den büyük bir hıçkırık yükseldi. Figjam'le birlikte ağaçlardan ayrıldıklarından beri midelerini sıkan panik düğümünden kaynaklanıyordu bu. Boğuk bir fer-yat hâlinde boğazına doğru ilerledi.

"Bree?"

Gözleri birden açıldı. "Anne!" Annesine sarılmak için eğildi, omzunun kıvrımına doğru "Öldüğünü sandım!" diye hıçkırdı.

"Monty..." dedi anne, sesi boğuk ve kısıktı. Bree geri çekildi, ağlamasını durdurmak için alnını buruşturdu. "Çok üzgünüm anne," diye fısıldadı, annesinin ifadesinden dehşete düşmüştü, çünkü bir şeyler kopmuş ve yosun yeşili gözlerini adaçayı grili-ğine dönüştürmüştü. "Bu benim hatamdı. Eğer babamı kızdır-masaydım..."

"Ah, Bree," dedi annem. Nazik elini Bree'nin yanağına koydu. "Bu senin hatan değil, çiçeğim. Hepimiz o adamdan çok uzun süre korkarak yaşadık ve şimdi iş bu noktaya geldi." Yavaşça doğruldu ve şişerek kapanmış gözünü, ağzını, parça-lanmış elmacık kemiğini hissetti.

Evin cenaze sessizliğini babasının çıkardığı gürültülerden biri daha bozunca ana kız irkildiler.

Ardından annesinin gözleri zümrüt gibi keskin bir öfkeyle karardı. "Biz Thwaite'leriz!" diye tısladı. "Artık bu şekilde yaşamayacağız... Git ve kız kardeşlerini sakla."

Bree şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Söylediğin gibi yaptım bile. Ama Francine'i bulamıyorum. Anne?" Annesi acıdan yüzünü buruşturarak sallanırken, Bree telaşla bağırdı.

Annesi Bree'nin yardım elini sallayarak uzaklaştırdı. "Bir şey yok. Muhtemelen beyin sarsıntısıdır." Gözlerini kırptırdı ve Bree'ye odaklandı, sonra kızının küçük yüzünü ellerinin arasına aldı ve fısıldadı. "Git ve Fran'i bul, sonra da saklan. Ne duyarsan duy, ben seni çağırana kadar saklandığın yerden çıkmayacaksın. Anladın mı?"

Bree başını salladı, annesinin ses tonunun sertliği karşısında dehşete düşmüştü. Nefes nefese ayağa kalktı ve Monty'ye baktı. Dudakları gergin, öfkesi kederiyle birlikte kaynarken, onu nazikçe kucağına aldı.

Ölmüş olsa bile kardeşinin onun eline geçmesine izin vermeyecekti. Bu bir nevi küçük, kindar bir intikamdı ve annesi bunu anlamıştı çünkü Bree kardeşinin küçük bedenine sarılıp mutfaktan avluya doğru koşarken başıyla onaylamıştı.



YİRMİ ÜÇ

Madeleine kollarını Francine'in boynuna dolamak için beklediği verandadan aşağıya koştu.

Francine, Madeleine'in sıkıca sardığı kollarının arasında bir tahta gibi kaskatı kesilmişti. "Korkunçtu," diye fısıldadı Madeleine. "Çok korktum. Korkunç bir kaza oldu ve sonra... Bulduk. Of, Franny. Gelip baksan iyi olur."

Francine, Madeleine ve Todd'u eve kadar takip etti. Keefe antrede pusuya yatmış bekliyordu. Todd'u görünce rahatlatarak döndü.

Keefe, Francine'e bakmaya cesaret edemedi, "En kötüsü yukarıda, üçüncü katta," dedi ve uzun koridordan aşağı inip iki kat merdiven çıkarak kütüphaneye giden yolu göstermek için döndü.

Diğerlerinin endişeli ifadelerine dayanamayan Francine, Keefe'yi iterek geçti ve en büyük hasarın meydana geldiği kütüphaneye doğru temkinli bir şekilde ilerledi. Etrafını sakat bir güve gibi saran yıpranmış sessizlik, yırtılmış kitapların sayfalarından fısıldanan kayıp kelimelerin yankılarıyla odanın içinde

çırpınıyordu. Sessizlik Francine'in peşini bırakmayan ızdırabı ve tımarhanede şüphelendiği ama şimdi bile inanmak istemediği gerçeği anlatıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Madeleine endişeyle.

Francine kızarmış gözlerle, duygularını belli etmemeye çalışarak onu başından savdı. Dış duvarla birlikte iskele de çökmüş, eski duvar blokları metal direkler ve kırık kitaplıklarla birbirine karışmıştı. Kitaplar her yerdeydi, sayfaları hasarlı duvardan fışkıran esintide kırık kuş kanatları gibi çırpınıyordu. Ayakta kalan mobilyalar kalın bir sıva ve toz tabakasıyla kaplıydı. Döşeme tahtaları, tek pencerenin yan tarafındaki açık deliği ortaya çıkarmak için yukarı itilmişti.

"Özür dilerim," dedi Keefe, ayaklarını sürüyerek ve Francine'in kendisine dikilen bakışlarını zar zor karşılayabildi.

"Bu senin hatan değildi." Francine başını çaresizce salladı, hasarın büyüklüğünü kavrayamıyordu.

"Hâlâ tamir edebiliriz," dedi Todd.

Başını tekrar salladı ve döşeme tahtalarındaki deliğe doğru adım attı.

Küçüktü, bir adamın düz bir şekilde uzanabileceği kadar büyüktü; birbirine kıvrılmış üç küçük iskeleti, iç içe geçmiş kaburgaları, uyluk kemiği boyunca uzanan dirsek kemiğini ve hepsi aynı yönü gösteren üç küçük kafatasını alacak kadar büyüktü. Kayıp kız kardeşleri.

"Bunca zamandır," dedi Francine elini ağzına götürerek. Çürüme kokusu olmamasına rağmen kusmak istedi. Giysileri döşeme tahtalarının altında uzun süre kalmaya dayanamamıştı. Geriye kalan tek şey, sonsuza dek üç yaşında kalacak olan Rosina'nın en küçük iskeletinin üzerindeki bir paçavra, göğüs

kafesinin üzerinde solmuş kırmızı güller olan bir kumaş parçası ve Agnes'in en büyük kafatasının altındaki oyuncak bir hayvandı.

“Nereye bakacağımızı bilmeseydik onları asla bulamazdık,” dedi Todd arkasından. “Döşeme tahtalarından birkaçı kalkıyor, bir insan içeri girebilir. Sanırım bu bir rahip deliği. Ek yeri o kadar zekice yapılmış ki, nasıl yapıldığını bilmeden açmak imkânsız olurdu.” Küçük iskeletlere bakarken yüzü korkunç bir hüznle buruştu. “Bu bir teselli olamaz ama acı çekmemişlerdir.” Bir döşeme tahtasına dokunmak için eğildi ve parmaklarını tahtadaki küçük bir düğümün üzerinde gezdirdi. “Bu bir havalandırma deliğiymiş ama molozlarla tıkanmış. Kızların havası oldukça çabuk tükenmiş olmalı. Birkaç saat içinde.”

Francine onu zar zor duyarak başını salladı. Kız kardeşleri: küçük Rosina, dört yaşındaki Viola ve üçlünün en büyüğü altı yaşındaki Agnes.

Francine dizlerinin üzerine çökerek oyuncak hayvanı dikkatle çıkardı. Dikilmiş yama izleriyle çaprazlanmış mavi-beyaz bir peluş köpekti bu. Aklına getirdiği görüntü oldukça netti: Agnes, çatık kaşlı Agnes. Her zaman çok kızgındı ve en ufak bir yanlışta hemen başkalarını suçluyordu. Babalarının ilgisine aynı derecede muhtaçtı ve bunu kendince arıyor, hiç görmediği ilgiyi görmek için her yolu deniyordu. Agnes oyuncak köpeğine sarılmış, onun sarkık kulaklarından birini emiyor, Hawkshead'e giden patikanın başında durmuş, diğerleri hikâyelerini anlatamadan kendi hikâyesini anlatabilmek için babasının dönmesini bekliyordu.

“Bunca zamandır yatak odamın üzerindeydiler,” diye fısıldadı Francine.

Madeleine onun yanına çömeldi, elini Francine'in omzuna koydu, sonra Francine irkilince geri çekildi. Boğazı kuruyan,

zihni unuttuğu anıyı hatırlamak için çırpınan Francine perişan gözlerini kız kardeşine çevirdi. “Bree ve Monty’nin boğulduğu sabah, annem onları bulmak için evin içinde koşturdu. Başkaları da vardı, hepsi arıyordu. Hatırlıyorum...” Sesi boğazında düğümlendi. “Annemin telaşla odadan odaya koşup kızları aradığını hatırlıyorum... Ben Bree ile odamda saklandım, kızların hemen üstümde olduğundan hiç şüphelenmedim. Sonra o öğleden sonra herkes gitti. Ev sessizdi. Dayanılmazdı. Annem...” Sertçe yutkundu, o sırada hissettiği atmosferi ve gergin duyguları canlandırdı. “Annem daha sonra mutfakta sessizce oturdu. Duvara baktı ve hiçbir şey söylemedi. Sadece duvara bakıyordu.”

“Yapabileceğin hiçbir şey yoktu Franny,” dedi Madeleine.

Açılan delikten kütüphaneye ılık bir esinti süzüldü. Odanın içinde dolaşarak tozları küçük bulutlar hâlinde havaya kaldırdı. Etrafına çılgınca bakan Keefe’nin etrafında oynadıktan sonra üç küçük iskeletin üzerine düştü. Kısık sesli küçük bir hıçkırık geldi.

“Ah, Bree,” dedi Francine, küçük hayalet için yüreği parçalanıyordu.

Madeleine sesli bir şekilde nefesini tuttu ve yüzüne dokundu. “Bree?” diye fısıldadı. “Saçıma dokunuyor! Bana hiç ilgi göstermemişti.”

“Siz hâlâ kardeşsiniz,” dedi Francine. “Hepimiz hâlâ kardeşiz.” Madeleine’in elini tuttu ve rüzgâr titreyip bir toz kulesine dönüşürken sıktı. Toz aşağı doğru sürüklenerek Bree’nin üzerine çöktü ve o kıymetli saniyeler boyunca onun küçük formu göründü. Bree bir elini uzatıp Francine’in yüzünü kutsar gibi dokundu, sonra kendini tozdan arındırdı ve duvardaki delikten bir kez daha dışarı üfledi.

“Bree!” diye bağırdı Francine, Madeleine’in telaşlı çığlığını duymazdan gelerek kırık kütüphaneye doğru adım attı ve aceleyle merdivenlerden indi.

Dışarıya adım atıp artık ölü bitkilerden oluşan eski bir savaş alanı hâline gelmiş çimenlerin üzerinden Lonehowe Ormanı’na doğru yürüdü.

Francine hâlâ Agnes’in oyuncak köpeğini sıkıca tutuyordu. Onu sıkıca kavrarken döşeme tahtalarının altında sıkışıp kalan küçük kız kardeşlerinin yarattığı dehşetten tüyleri diken diken oluyor, yüreği burkuluyordu.

Francine’in yorgunluktan karıncalanırken bile zihni durmuyordu. Belki ailesinin korkunç geçmişini yeni öğrendiğinden, belki de yorgunluktan, elli yıl önceki o geceye dair anılar aklına geliyordu. Kesin bir şey yoktu; daha önce bir boşluk olan yerde biraz netlik vardı. Artık anıları istemiyordu ve umutsuzca, önceki cehaletinin geri gelmesini diliyordu. Daha da vahim olanı, Bree’yle konuşmaya ihtiyacı olmasıydı.

Francine, öğleden sonra güneşi ağaçların arasından tepeye doğru yükselirken ormana vardı. Acı verici bir sessizlik vardı. Kuşlar ürkek selamlamalarını yapmıyordu. Tepeden aşağı damlayan su bile durgun görünüyordu.

Francine, kayaların arasından süzülüp küçük kayadan sandalyelerden birine oturdu. Son ziyaretinden bu yana hiçbir şey bozulmamıştı. Tüm çocukluk hazineleri, bıraktığı gibi kaya masanın üzerinde duruyordu.

“Bree?” diye fısıldadı. “Lütfen konuş benimle.” Francine kıpırdamadan oturarak bekledi.

Etrafında sessizlik dönüyordu. Çocukça hayallerin kaybolduğu ağır, hüznü bir sessizlik. Bree’nin geleceğini umarak mağarada uzun süre oturdu. Güneş ışığı kayaların duvarlarında

gezinerek gecenin yaklaştığını işaret ediyordu. Francine, yıldızlar ve kambur ay batıdan doğuya doğru dönerken ve küçük mağaranın soğuğu kemiklerini sızlatana kadar içine işlerken oturdu. Dışarıdaki derenin yumuşak akışını dinlerken soğukla birlikte düşünceleri de berraklaştı.

Gözleri yarı kapalıydı, suyun şırıltısı çok dinlendirici ve huzur vericiydi. Etrafında dolanıyor, onu karanlık ve sessiz bir yere götürüyordu ama suyun duvarlardaki hafif şırıltısı ve Bree'nin kulağındaki sesi hariç. *Kıpırdama... Ses çıkarma...* Nefes nefese bir fısıltıdan başka bir şey değildi.

Francine kaşlarını çatarak anıya sarıldı.

Montgomery, kuyudaki kovaya asılırken kollarında ağırlaşmıştı. Soğuktu. Suyun değil, ölümün soğukluğundan.

Kıpırdama... Ses çıkarma...

Hatırladıkları bulanık, karmaşık ve bölük pörçüktü. Francine başını sallayarak konsantre oldu, elli yıl önce yaşadığı duyguları yeniden hissetmek için gözlerini sımsıkı yumdu.

Kuyunun içi soğuktu. Yukarıda mor bir gökyüzü çemberi vardı. Henüz yıldız yoktu. Bir tarafta meşe ağacının dalları görünüyordu, yaprakları yaz yapraklarıyla koyu yeşile bürünmüştü ve alacakaranlık gökyüzüne karşı... Alacakaranlık. Alacakaranlıktı. Sonra gece oldu; karanlık ve sessiz, sadece pozisyon değiştirdiğinde kovaya çarpan suyun sesi...

Kıpırdama, Figjam. Ses çıkarma...

Soğuk bir el yanağına dokundu ve Francine'in titremesine neden oldu. Bree'nin soğuk eli. Kolu Francine ve Monty'ye sarılmıştı. Bree ölmüştü. Bree saatlerdir ölüydü ama hâlâ Francine'in kulağına uyarılarını fısıldıyordu.

“Ah, Bree.” Küçük mağaradaki loş ışık, tavandaki deliklerden birinin üzerinden bir kuş uçmuş gibi titreyince Francine gözlerini açtı.

Francine’in saçlarına bir kelebeğin kanatları kadar hafif, elle tutulamayan bir yumuşaklık dokundu.

“Seni özledim,” dedi ve Bree’nin okşayışı omzuna doğru ilerlediğinde gülümsedi. “Sana anlatmak istediğim çok şey var ama nereden başlayacağımı bilemiyorum.” Durakladı ve karanlık aile sırlarını düşündü. “Tımarhaneye gittim. George’u öğrendim. Biliyorum— ” Kelimeleri yuttu, korkunç şüphelerini kendine bile itiraf edemiyordu.

Hava durgun, umut dolu bir hâl almıştı.

Francine birkaç kez yutkundu, tımarhane ziyaretinden bu yana vardığı korkunç sonuçlar boğazını sıkıyordu. “Öldüğün gece hakkında öğrendiğim her şeyi tekrar tekrar gözden geçirdim.” Tereddüt etti, söylemek istediklerini nasıl ifade edeceğinden emin değildi. “Ve aklıma bir şey geldi. Monty’nin ölümüne neden olduğun için burada kaldın,” diye fısıldadı. Bree’nin boynunu gıdıklamasına rağmen, sözcükler ağzından çıkarken bile yanlış olduklarını biliyordu.

Diğer seçeneği kabullenemeyen Francine, “Nerede yanlış yapıyorum, Bree? Monty’yle sadece sen ve ben olsaydık, başka kim yapmış olabilir ki?” Kalbinin ve zihninin onu bastırmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen gerçek, o gizli noktaya çöken korkunç sessizliği yararak ortaya çıkmıştı. Nefes almak için karnını tuttu. Francine’in ciğerlerinden sanki yıllardır nefesini tutuyormuş gibi uzun bir inilti yükseldi. “Ben mi? Ben miydim, Bree?” Francine’in üzüntüsünün iç karartıcılığı küçük mağarayı sarmıştı.

“Monty’yi ben öldürdüm.” Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken gözlerini kapadı. Nazik parmaklar gibi etrafını saran esintide kurudu. “Nasıl unutabildim ki?”

Bree’nin yüzüne adeta kasvet çökmüştü.

Francine aniden ayağa kalktı. Hava almaya ihtiyacı vardı. Bu mağaradan çıkmalıydı. Bree’den uzaklaşmalıydı. Emekleyerek açıklığa çıktı, sonra başka bir anının aniden bastırmasıyla durdu. Anı kaybolmasın diye nefes almaya cesaret edemeyerek girişin yanında diz çöktü; kayalardan birinin dibinde küçük kapı gibi küçük bir çıkıntı vardı.

“Bu bir peri evi,” diye fısıldadı Francine. Parmakları düz bir yüzeye değene kadar nemli toprağı eşeledi. Elli yıldır gömülü olan küçük teneke kutunun etrafını dikkatle kazdı.

Kapağındaki kiri silerek kutuyu açtı ve “Ah, Bree” diye mırıldandı. Hatıra olarak kalan eski sterlinleri ve şilinleri eliyle yokladı. Parasal değerleri fazla değildi ama bir zamanlar özgürlüğü satın almak için yapılan çocukça bir planda çok önemliydiler.

Francine derin bir üzüntüyle kutuyu sakladığı yere koydu ve üzerini tekrar örttü. Ayağa kalkarken küçük mağaraya baktı. Bree ay ışığının huzmesinde parlıyordu. Şeffaf, tanımlanamaz, güzel. Küçük bir kız. Yüzünde sonsuz bir hüznün vardı ama yine de suçlayıcı bir ifade yoktu, sadece sevgi okunuyordu.

“Özür dilerim Bree,” diye fısıldadı Francine, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. “Çok üzgünüm.”

“Francine?” Todd derenin diğer tarafında duruyordu, yüzü endişeyle buruşmuştu.

Francine geri çekilerek, “Hayır! Git buradan!” diye bağırdı. Derenin karşısına geçen Todd’u uzaklaştırmak için ellerini ha-

vaya kaldırdı. “Buraya giremezsin! Buraya kimsenin girmesine izin yok!”

Todd yumuşak sesler çıkararak Francine’in omuzlarını nazikçe tuttu.

Francine kaçarak derenin karşısına geçti, aceleden ayağı takıldı, eteğinin kenarını ıslattı ve dönüp “Ben yaptım!” diye bağırdı. Kelimeler ağzından uçup gitti, içinde kalamayacak kadar büyük ve korkunçtu.

“Tamam,” dedi Todd usul usul. “Neden eve geri dönmüyoruz? Böylece bana her şeyi anlatabilirsin.”

Francine başını hızlıca salladı, geçmişin cehennemi gözlerinin önünden geçiyordu. “Bunca zamandır herkesi suçluyordum. Babamı, annemi, hatta Bree’yi bile. Bunca zamandır hep ben suçluydum.” Dehşete kapılmış Todd’a çılgınca baktı. “Bree değildi!” diye bağırdı. “Bendim!”

Arkasını dönüp koşmaya başladı. Unutulmuş anıların puslu yolundan aşağıya, sığınağına doğru koşuyor, onu takip eden korkunç gerçekten uzaklaşıyordu.

Todd peşinden koştu. Ama Francine bu ormanı biliyordu. Ağaç sınırını geçip yıkılmış bahçesinin üzerinden, bir uyarı feneri gibi yanan Thwaite Malikânesi’ne doğru koşmaya başladı. Avluya ulaştığında Todd ona yetişti ve yolunu kesti.

Francine’in yüzünü nazikçe ellerinin arasına aldı ve Francine kuyunun yanına diz çöktünce, hafızasının kapıları ardına kadar açılıp bir tufan saldıığında Francine’le birlikte o da çöktü.

“Anlat bana Francine,” diye mırıldandı. “Bana neler olduğunu anlat.”

Francine, Todd’un siyah gözleriyle karşılaştığında gözleri yaşlarla doldu. Anılar korkunç, boğuk bir fısıltıyla döküldü içinden. Bree’nin peşinden ağaçların arasında koştuğunu hatırlıyordu.

Bree omzunun üzerinden bakıyor ve gülüyordu. Birbirleriyle yarışıyorlardı ama Francine Bree'nin daha hızlı olduğunu biliyordu. O her zaman daha hızlı olmuştu.



YİRMİ DÖRT

Anı o kadar netti ki, sanki Francine'in zihni onu zamanın koyduğu mesafeden güvende ve lekesiz tutmuştu.

Bree ve Francine ormanda koşuyorlardı. Havanın solumak için bile acı verecek kadar temiz olduğu o mükemmel günlerden biriydi.

Bree gülüyor, omzunun üzerinden arkasına bakıyordu. İki uzun örgüyle bağladığı kızıl saçları sırtında dalgalanıyordu. Gözleri Madeleine ve annesininki gibi yemyeşildi. Burnuna ve yanaklarına dağılmış çiller, elmacık kemiğinin birinde soluk bir morluk vardı. Yedi yaşındaki birine göre uzun boyluydu.

"Haydi, Figjam!" diye bağırdı Bree.

Francine, Bree kadar uzun, güçlü ve cesur olmayı dilerken sırtarak kız kardeşinin peşinden koştu.

Ağaçların arasından hızla geçtiler, yüksek dallar kahkahalarını yakalıyor ve fısıltılı bir yankı gibi onlara geri yansıtıyordu. Ayakları onları saklandıkları yere götürdü. Kimsenin onlara zarar veremeyeceği gizli yerlerine. Kimse sarhoş bir hâlde bağırırmıyor ya da önemsiz bir kabahat yüzünden onlara vurmuyordu.

En azından kimse Bree'yi orada dövmüyordu. Çünkü babalarının öfkesinin yükünü her zaman Bree çekerdi. Ona karşı durur ve kız kardeşleri için dayak yerd. En büyükleri olarak onları elinden geldiğince korurdu.

Malikâneye döndüklerinde geç olmuştu. Kaçınılmaz olanı erteleyerek yavaş yavaş yürüyorlardı. Babaları her öğleden sonra olduğu gibi bardaydı ama o alacakaranlıkta dönmeden önce geri dönmeleri gerektiğini biliyorlardı.

“Bree! Francine!”

Anneleri bahçede durmuş, Monty bir kalçasının üzerindeydi, ince, solgun yüzü endişeyle ormanı tarıyordu. Bree ve Francine ağaçların arasından fırlayıp tepeden aşağı koşarken, anne içten bir “Kızlar!” sesiyle rahatladı.

Kızlar ona ulaştığında, “Bugün iyi iş çıkarıyorsun. Her an dönebilir. Bree, kız kardeşlerini topla ve onları yıka. Kilisenin yakınında oynuyorlardı. Sen değil, Francine,” diye ekledi annesi, Francine Bree'yi takip etmeye kalkınca.

“Ama, anne,” diye inledi Francine. “Bree'yle gitmek istiyorum.”

“Hayır, sen benimle gel,” dedi anneleri, Hawkshead'e giden yola bakarken dikkati dağılmıştı. “Hâlâ burada ne yapıyorsun. Bree? Acele et de hepimiz huzurlu bir gece geçirmeyi umalım.”

Bree Francine'e göz kırparak, “Yakında döneceğim,” dedi ve malikânenin yanından dolanıp tepeden aşağı, Aziz Michael Kilisesi'ne doğru koşmaya başladı. Francine annesini avluya kadar takip etti.

İkinci kattan bir çığlık yükseldi. anneleri iç çekti. “Francine, ben Maddie'ye bakarken senin de Monty'ye göz kulak olman gerekecek. Bütün gün huzursuzdu.” Monty'yi kaldırım taşlarının üzerine bıraktı.

“Uzun sürmez, Fran. Kuyuya yaklaşmasına izin verme.”

“İzin vermem anne,” dedi Francine ve avluyu hızlı, eğri büğrü yengeç emeklemesiyle geçip sarısalkım ağaçlarının altında poposunun üzerine düşen Monty’nin peşinden gitti.

Francine onun ne kadar hızlı hareket edebildiğini bildiği için gözlerini ondan ayırmadı. Küçük kardeşini seviyordu, gerçekten seviyordu ama babalarının Monty’yi sırf erkek olduğu için neden kız kardeşlerinden daha çok sevdiğini anlayamıyordu. Babası onunla oynuyor, gülmekten çığlık atana kadar onu gıdıklıyor ve Francine’in diğer babaların çocuklarına yaptıklarını gördüğü her şeyi yapıyordu. Kızlarından biri katılmaya kalkarsa, oyun anında sebepsiz yere dayakla sona eriyordu.

Francine, babasının onayını kazanmak için elinden geleni yapıyordu. O etraftayken asla ses çıkarmazdı çünkü babası gürültüden nefret ederdi. Babası dağınıklıktan nefret ettiği için arkasını toplardı. Her zaman lütfen ve teşekkür ederim derdi, bunu yapmazsa dayak yiyeceğini bilirdi.

Neyi yanlış yaptığını bilmiyordu ama yine de denemeye devam ediyordu.

Francine, Monty’ye göz kulak olmak için geriye doğru yürüdü, sonra ağaçların üzerindeki kilise kulesini görebildiği evin yan tarafına baktı. Her iki yol da boştu.

“Acele edin,” diye mırıldandı nefesinin altından ve bir ayağından diğerine zıplayarak kardeşlerini sessizce ilerlemeye teşvik etti. Bağırışmaların başlamasını istemiyordu. Parmak eklemlerinin ete değdiği o sert, donuk gümbürtüyü duymak istemiyordu. Sonrasından daha da nefret ediyordu. Yürüyebildiğinden beri, Bree dayak yediğinde herkes uyurken yataktan çıkıp aşağıya inmeyi alışkanlık hâline getirmişti. Bree dayaktan sonra hep meşe ağacına saklanır, babaları da ek bir ceza olarak onu gece boyun-

ca orada bırakırdı. Francine her zaman kız kardeşini kandırarak aşağı indirir ve gizlice eve sokardı.

Tepeden aşağıya son bir kez baktıktan sonra avluya döndü. “Hayır Monty!” diye bağırdı ve kardeşinin yanına koşarak ağzına sokmak üzere olduğu sarısalkım kabuğunu kaptı. “Bu çok zehirli, seni aptal!” dedi. “Öff! Şimdi de ben ona dokundum. Kıpırdama Monty. Bir bez getirmem lazım, yoksa hasta olacaksın.”

Monty ona bakarak iki yeni ön dişini aptalca bir gülümsemeyle gösterdi.

“Kımıldama!” Francine tekrar uyardı ve aceleyle mutfığa girdi. Bir bez kaptı, lavaboda çabucak ıslattı ve avluya geri döndü.

“Monty?” diye seslendi. “Nerede— Monty!” diye bağırdı. “Hemen oradan uzaklaş!”

Monty kendini kuyuya doğru çekti ve bebekler gibi sallanarak küçük taş duvarın üzerinden uzanıp kovaya bağlı zinciri yakaladı. Francine’e döndü ve güldü.

Monty kuyuya düşerken Francine öne doğru sıçradı, Monty’nin kahkahası kısa kesildi, başı sallanan kovaya çarptı. İki saniye sonra bir sıçrama oldu.

“MONTY!” diye haykırdı Francine. Etrafına çılgınca baktı, kalbi hızla çarpıyordu, yanaklarında gözyaşları süzülüyordu. “Anne!” diye bağırdı.

Annesi mutfaktan çıkmadı, “Geliyorum” diye seslenmedi.

Francine ağlama krizine girdi ve kuyuya baktı. Karanlıkta, Monty’nin suyun üzerinde yüzüstü durduğunu seçebiliyordu. Ellerini gözlerine sürterek derin, ürpertici bir nefes aldı, babasının her an eve dönebileceğinin bilincindeydi. Onu burada henüz yıkanmamış, Monty’yi de kuyunun dibinde görecekti.

Eve hızlıca bir göz attıktan sonra kolu çevirerek kovayı serbest bıraktı.

Yüzünü koluna, sonra da artık ter ve gözyaşlarıyla kayganlaşmış ellerini elbisesinin arkasına silerek zinciri yakaladı ve beceriksizce kuyunun ağzına tırmandı.

Sıcak güneş ışığından sonra hava soğuk ve nemliydi. Titreyen ve ağlayan Francine, ayakları kovaya değene kadar zincirden aşağı inmeye devam etti. Küçük bir sıçramayla suya girdi, bir kolunu kovaya dolayıp sıçrayarak Monty'yi yakaladı.

Tombul yüzü nemli karanlıkta soluk bir balon gibiydi, ağzı hafifçe açıktı, dudakları tuhaf bir renkteydi. Başını kovaya çarptığı yerdeki iz alnında bir çizgi hâlinde kızarmıştı.

Francine kardeşine sıkıca sarıldı. Üzerindeki ışık çemberine dehşetle bakarak, “Uyan Monty,” diye mırıldandı, sesinin kuyunun koruyucu duvarlarının dışına ulaşmasından korkuyordu.

Ne yapacağını bilmiyordu. Monty uyanmıyordu. Francine'in gözlerinden taze yaşlar süzülüyordu. Babası her an eve gelebilirdi. Monty'ye bir şey olduğunu anlarsa...

Annesi. Annesi ne yapacağını bilirdi. Çabucak, Monty'yi dikkatlice kovanın içine koydu.

“Figjam.”

Francine rahatlamıştı. Bree ne yapacağını bilirdi. O her zaman ne yapacağını bilirdi. “Aşağıdayım,” diye seslendi dehşet dolu bir fısıltıyla.

“Figjam!” Bree'nin sesi daha uzaktan geliyordu. “Yukarıda mısın?”

“Hayır. Aşağıdayım, kuyunun içinde.”

Francine babasının ağır ayak seslerini duydu, sonra Bree'nin zayıf sesi, “Eğer yukarıdaysan, şimdi aşağı inme. Neredeyse geldi.”

Francine, kız kardeşi onu göremese de başını sallayarak uyarıya itaat etti, kovanın arkasına saklanmaya çalışırken zincir takırdıyordu.

Bir an için Bree'nin başı kuyuya giren azıcık ışığı gölgeledi. "Monty?" diye bağırdı. "Oraya nasıl indin?" Kovanın kolunun gıcırtısı kuyuda yankılandı, duvardan sekerek Francine'in umutsuzca fısıldadığı "Bree!" sesini maskeleydi. Francine, dehşet içinde kovanın yükselişini, üzerinde sallanışını, zincirin kulpu her çevirişinde yüksek sesle şingirdamasını izledi.

Soğuk suyun içinde debelenerek kuyunun eski taşlarını yokladı. Uzun yıllar su erozyonuna uğradıkları için yuvarlaklaşmışlardı. Diğerlerinden daha fazla çıkıntı yapan bir tane buldu ve ona sıkıca sarıldı, sonra yuvarlak gözlerle hızla yükselen kovayı izledi.

Açıklığın üzerinden bir gölge geçti ve Bree'yi uğursuz bir bulut gibi gölgede bıraktı.

Francine neredeyse bir uyarı sesi çıkaracaktı. Babası Bree'nin üzerinde belirliyordu. Yukarıdaki dünyaya açılan küçük, yuvarlak pencereden onları mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Kızıl saçları her yöne doğru uzanıyordu ve kan çanağına dönmüş gözleri Francine'in bulunduğu yerden bile görülebiliyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Babası öfkeden mosmor olmuş bir hâlde Bree'ye doğru döndü. "Siz küçük veletlere kuyudan uzak durmanızı kaç kere söyledim?" Duraksadı, parmakları Bree'nin kolunu sıkıca kavradı. Ağzı bir karış açık, kızının göğsüne yapışmış küçük bedene baktı. "Hem de oğlumla birlikte!"

Francine gözlerini kapadı ve babasının eli ağır çekimde gelerek Bree'nin yüzünün yan tarafına çarptığında suyun altına kaydı.

Sıçrayarak ve öksürerek yüzeye çıktığında, sadece kutsanmış bir sessizlik vardı.



26 Temmuz 1969

Bree aceleyle avluyu geçip meşe ağacına gitti. Orada, babası her zaman yaptığı gibi uyuyana kadar fırtınanın dinmesini bekleyecekti. Sonra ne yapacağını düşünecekti...

"Bree!"

Bree dondu kaldı ve Monty'yi sıkıca göğsüne bastırdı.

"BREE!" Ses garip bir şekilde yankılanıyordu, sanki bir mağaranın girişinde bağırlıyormuş gibiydi.

"Figjam?" Bree dönüp avluya bir göz attıktan sonra malikâneye baktı. Babasının merdivenlerden indiğini, kendi kendine mırıldandığını duyabiliyordu ve tüm ışıklar yanıyordu.

"Neredesin sen?" Bree cesaret edebildiği kadar yüksek sesle bağırdı. "Aşağıdayım. Kuyunun içinde."

Bree eve bir kez daha korkuyla bakarak kuyuya doğru koştu. Figjam suyun dibinde, çıkıntılı bir taşla tutunmuş hâlde duruyordu.

"Bree!" Küçük, içten bir rahatlama çığlığıydı bu. Figjam'ın yüzü uçsuz bucaksız karanlığın içinde soluk bir küre gibi görünüyordu.

“Orada ne yapıyorsun?” Bree’nin sesi ona doğru yankılandı.

“Dışarı çıkamıyorum.”

Bree’nin eli kovanın kulpuna gitti, sonra bir feryat duyunca dudağını ısırды, “Hangi cehennemdesin? Bree! Agnes!” diye bir feryat koptu evden.

Bree kuyunun kenarından baktı ve “Dayanabilir misin?” dedi.

“Evet,” dedi Figjam. “Korkuyorum, Bree, ve hava soğuk.”

“ELEANOR!” Babasının kükremesi o kadar yakındı ki, Bree korkuyla sıçradı.

Mutfak penceresinin önünden bir gölge geçti. Bree özlemle meşe ağacına baktı. Başaramayacaktı.

Zorunluluktan doğan hızlı bir kararla Bree, “Monty’yi sana gönderiyorum,” diye fısıldadı.

“Monty mi? Yaşıyor mu?” Figjam’ın rahatlaması, Bree’nin kaşlarını çatmasına neden olan fiziksel bir şeydi ve küçük kız kardeşinin neyin peşinde olduğunu merak ediyordu. Kardeşini kovaya yerleştirdi ve eski mekanizmanın her gıcirtısında irkileyerek kolu çevirmeye başladı.

Kova suya çarptığında hafif bir sıçrama oldu.

Mutfaktan gelen bir başka feryat Bree’yi “Aşağı geliyorum” diye fısıldamaya zorladı. Bacakları kuyu duvarının üzerindeyken, derin boşluğun üzerinde sallanmadan önce sarkan zinciri iki eliyle kavradı.

“Ne? Hayır, hayır! Ben yukarı çıkmak istiyorum!”

“Şışt!” Bree elleri üzerinde zincirden aşağı kayarken kalp atışları kulaklarında gümbürdüüyordu. Eğer babaları şingirtiyi duyarsa işleri bitmişti.

“Eleanor!” Babaları bağırdı, sesi çığlığa dönüşmüştü. “Nerede o?”

Bree’nin dibe ulaşır suya girmesi bir asır sürmüş gibiydi. Monty’yi kovada bırakarak Figjam’e doğru ilerledi ve taşına stutunup titreyerek ona sıkıca sarıldı.

Kız kardeşler birbirlerine baktılar, aynı korkuyu paylaşıyorlardı.

Belki yarın, diye düşündü Bree, uyanacak ve bunun gerçek olmadığını anlayacaktı. Belki de bir rüyaydı. Korkunç bir kâbus. Ama Figjam gerçektir. Karşısında, nefesleri birbirine karışacak kadar yakındı.

“Ağzını patlatmış,” dedi Figjam, eksik ön dişinin arasından hafifçe peltek konuşarak.

“Ben iyiyim.” Bree diliyle yarılan dudağını yokladı. Figjam söyleyene kadar acıyı hissetmemişti; şimdi ise çok acıyordu. Küçük kız kardeşine gülümsedi. “Her şey yoluna girecek. Ben artık buradayım. Sen, ben ve Monty. Burada ne yapıyordunuz? Ne oldu?”

Figjam’ın gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülür. Kovaya doğru uzandı ve küçük kardeşinin soğuk yanağına dokundu, dudaklarının bir tarafı büzülür.

“Bu benim hatam,” diye fısıldadı, sesi boğuk çıkıyordu. “Annem ona göz kulak olmamı söyledi. Yine sarısalakım tohumlarının başındaydı, bir tanesini yemeye çalışıyordu. Bir bez getirmem gerekti ve geri döndüğümde Monty duvarın üzerindeydi ve içine düştü.” İri ve korkmuş gözlerle ablasına baktı. “Onu ben öldürdüm.”

Uzun süren bir sessizlikten sonra Bree içini çekti çünkü Figjam'ın minik bedenindeki gergin ve sert duyguya daha fazla dayanamamıştı. "Hayır, öldürmedin. Bu bir kazaydı." Bree titredi. Su buz gibiydi; kuyu o kadar derindi ki yaz güneşi buraya hiç girmezdi. "Monty'yle birlikte kovaya gir. Burada ölürsün," diye ekledi, daha önce defalarca duyduğu annesinin uyarısını taklit ederek.

Figjam, Monty göğsü ile zincir arasında sıkıca kenetlenmişken, kendini kovaya sokmak için garip bir şekilde dönmek zorunda kaldı. Bree titreyerek suya batırılmış kovaya sarıldı.

Sessizlik. Uzun bir sessizlik.

Kuyu ağzına baktılar ve alacakaranlığın geceye dönüşmesini izlediler. Ağaçların arasından hışırdayan rüzgârın sesi ormandan duyulabiliyordu. Kuyunun atmosferi daha da ılıklaştı. Bree dişleri takırdayacak kadar titriyor, yine de Monty ve Figjam'a sıkıca sarılıyordu. Onun can simitleri.

"NEREDE O?"

Kızlar kulaklarını dikerek gözlerini gece gökyüzünün küçük dairesine çevirdiler.

"ELEANOR!"

Derin bir nefes. Mutfağın kaldırım taşlarında ağır ayak sesleri. "Monty nerede?"

Bree Monty'ye baktı ve kinci bir gülümseme takındı.

Bir inilti.

Bir gıcırtı. Üzerine ağırlık binen tahta gıcırdadı.

Sonra hıçkırık. Sessiz, korkunç bir hıçkırık. Anneleri.

“Monty’ye ne yaptın?” Babaları. Kafası karışmıştı, lafı ağzında geveliyordu.

Karanlık duygularla dolu uzun bir sessizlik kuyunun içine süzüldü.

“Onu bir daha asla göremeyeceksin.” Annelerinin sesi vahşi bir zehirle dolu, boğuk ve acı dolu bir tıslama gibiydi.

Bree yutkundu ve düşmesine izin vermediği gözyaşları gözlerinden süzülürken bir elini küçük kardeşinin küçük, soğuk yüzüne doğru kaldırdı. Korkunç bir keder midesini burktu; annesinin sözleriyle ölümün ne anlama geldiğini ancak şimdi kavrayabilmişti. Monty’yi bir daha asla göremeyecekti. Onun içten kahkahalarını asla duyamayacaktı. Kendini ona doğru çekmek için saçlarını tuttuğunda asla sınırlanmayacaktı.

“Ama... Ne... Onu burada, masanın üzerinde bıraktım.” Babasının sesi şaşkın, belirsizdi. “Diğerlerinin icabına baktıktan sonra onu düzgün bir şekilde gömmeliyim.” Kalbi kırık hıçkırıkları ardından gelen sessizliği doldurdu.

Bir sandalye geriye itildi. Hafif ayak sesleri.

“Kızlarıma dokunmayacaksın!” diye bağırdı anneleri. “Bana bir daha asla dokunamayacaksın. Monty’nin ölümü senin suçun. Senin suçun, George!”

“Kendine gel, kadın. Ben hiçbir şey yapmadım. O küçük sürtüğ Bree yaptı.” Kindar bir sessizlik. Sonra babaları tısladı, “Senin değerli Bree’n oğlumı aldı ve onu elime geçirdiğimde... Onu ve diğerlerini.” Güldü. Deliliğin sınırlarında dolaşan sarhoş bir kahkahaydı bu. “Sen ve senin küçük çiçeklerin,

Eleanor,” diye alay etti neşesiyle. “Bütün o minik çiçeklerin.” Kahkahası patladığı gibi aniden kesildi ve tekrar hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Figjam’ın gözlerinden yaşlar süzüldü. “Bizi öldürecek mi?”

“Hayır. Herkes güvende, söz veriyorum. Agnes, Viola ve Rosie saklandıkları yerdeler. İyi bir yer... Bizimkinden daha iyi,” diye ekledi Bree isteksizce, Agnes’a verdiği sözü zorlukla tutarak. Artık ayaklarını hissetmiyordu. “Annem saklandıklarını biliyor. Güvenli olduğunda onları dışarı çıkaracağım.”

“Peki ya Maddie?”

“Hâlâ odasında. O iyi... Şışt!”

Biri kovada, diğeri dondurucu suyun içinde olan iki kız başlarını mor açıklığa doğru kaldırıp dikkatle dinlediler.

“Onlardan hep nefret etmişimdir,” dedi babaları, sesi boğuktu, duygularla tıkanmıştı. “Bütün bu kızlar. Altı kıza karşılık tek bir oğlan. Sende bir sorun var Eleanor. Kızları bana musallat ettiğin için korkunç bir eşsin. Şimdi Monty de öldü ve gitti.”

“Evet, o öldü.” Annem sertçe iç çekti. Sonra acı dolu bir durgunluğun ardından, “Ama kızlarıma zarar vermene izin vermeyeceğim. Evimi çok uzun zamandır kirletiyorsun.” Sesi sakin ve kontrollüydü. Bree onu, bir kriz karşısında kendini toparlamaya çalışırken yaptığı gibi sert ve dik dururken hayal etti. “Babam öldüğünde seni göndermeliydim.”

Öfke dolu alaycı bir tavır. “Baban mı? O bir şeytandı ve sen de onun dölüsün! Lanet olası kızlarım ve cadı karımla borcumu ödedim. Bu ev bana ait.”

“Hayır, değil. Monty öldüğüne göre, hiçbir hakkın yok.”

Çılgınca kahkahalar. O birkaç dakika içinde Bree, “O zaman sen de doğuracaksın Eleanor!” diye bağırarak babasının gerçekten deli olduğuna inanmıştı.

“Hayır! Bir daha bana dokunmana asla izin vermeyeceğim.”

“Evet. Sen. Doğuracaksın! Bana bir oğul daha vereceksin, bir oğul daha.” Sesi acı bir nefret fısıltısına dönüştü. “Malikâne benim! Şeytanla bir anlaşma imzaladım ve hakkım olanı gerekirse güç kullanarak alacağım.”

Mutfaktan gelen bir gümbürtü kuyunun içinde yankılandı ve Bree ile Figjam’ın irkilerek dehşet içinde birbirlerine sarılmalarına neden oldu.

Anneleri. Uzun bir çığlık. Yükseldi ve yükseldi, korkunç bir yankı hâlinde kızların etrafında dönüp durdu... Boğuşma sesleri. Ağır ve hafif. Bir kumaş yırtılması. Bir homurtu. Çarpan bir kapı. Malikânenin derinliklerinde kaybolan hafif, uzaklaşan ayak sesleri...

“Eleanor!” Boğuk bir bağırış. Ağırlıktan dolayı gıcırdayan tahta döşemenin sesleri.

Boğuk hıçkırıklar... Sonra sessizlik.

Figjam uzun bir süre sonra, “Belki şimdi çıkabiliriz,” dedi.

“Hayır. O uyuyana kadar bekleyeceğiz.” Bree kuyudan ayrılmak istemiyordu. Kuyu geçici de olsa güvenliydi.

Dakikalar saatlere dönüşüyordu. Malikânenin derinliklerinden belli belirsiz sesler geliyordu. Babaları birkaç kez avluya gelmiş, kükreymiş, gülmüş ya da uzun süre ağlamaktan

ve ıglık atmaktan kaynaklanan o acayip sesle hıçkıra hıçkıra ağlamıştı.

Francine her başını kaldırdığında, “Kıpırdama, Figjam... Ses çıkarma,” diye fısıldadı Bree. Yüzü dünyaya açılan dairesel pencerelerine doğru korkuyla kalkıyordu. Artık gece derinleştikçe bir taraftan diğerine yavaşça hareket eden birkaç yıldızı gösteriyordu. Bree kovaya yapıştı, bacaklarına soğuktan kramplar girdi, sonra krampların yerini neredeyse hoş bir uyuşukluk aldı, böylece bacaklarını hissedemez oldu. Başı bulanıklaştı, sonra da uyuştı.

Her seferinde gözlerini kırpıştırarak meşe ağacının bir dalını görebileceği bir yere baktı.

Gece boyunca, Francine’in gözleri ne zaman kapanmaya başlasa ya da zincirdeki tutuşu gevşese, Bree fısıldadı, “Kıpırdama, Figjam... Ben buradayım.”

Kendisinin kovayı tutuşu gevşeyip vücudu suyun içine doğru kaymaya başladığında bile fısıldamaya devam etti, fısıldadı, fısıldadı, “Kıpırdama, Figgie. Seni asla bırakmayacağım...”

Francine artık Bree’yi göremiyordu ama onu duyabiliyordu...

Kıpırdama...

Sakın ses çıkarma...



YİRMİ BEŞ

Francine'in kısacık hayatındaki en uzun geceydi.

Etrafını saran Bree'nin kolları gevşemişti, buz gibi soğuktu.

Monty de bir o kadar soğuk, kaskatı ve ağırdı. Francine hâlâ kuyunun dibindeki kovada oturuyor, uyanık kalmak için büyük çaba harcıyor, korkunç rutubetin içinde titriyordu.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamanın hiçbir yolu yoktu. Francine kuyunun küçük bir mağara olduğunu ve gece gökyüzüne baktığında yıldızların sarkan buz sarkıtlarının uçları olduğunu hayal etti.

Saatlerdir ona sessizlik eşlik ediyordu, gece o kadar durgundu ki en ufak bir ses bile havada asılı kalıyordu.

Francine uyuyakalmış olabileceğini düşünerek kalktı. Boğuk sesler ona doğru süzüldü.

Dolaplar güm diye çarpıyor, sonra bir şey merdivenlerden aşağı sürükleniyormuş gibi paldır küldür ilerliyordu.

"Nerelerdeydin?" Babasının sesi boğuktu. Şişenin bardağa çarpma sesi duyuluyordu.

Yine içiyordu.

“Çantanı hazırladım.” dedi annesi. Sesi farklıydı, Francine’in alışık olduğu nazik ses değildi. Bu farklı bir kadındı. Sert. Soğuk. Keskin.

“Neden?”

“Gidiyorsun.”

“Ne? Hayır!”

“Gidiyorsun George,” diye tısladı anneleri, sesi küçümsemeyele karışık sertti. “Sen gider gitmez polisi arayacağım ve Monty’yi öldürenin sen olduğunu söyleyeceğim.”

“O küçük orospuydu, sana söylüyorum! Monty’mi Bree öldürdü!”

“Bree öyle bir şey yapmadı. O sendin ve polisi aradığımda da bunu söyleyeceğim.”

“Beni aptal mı sanıyorsun?” diye hırladı, sesi daha güçlüydü, biraz da kurnazlıkla üstünlük kurmaya çalışıyordu.

“Gelip gitmemi sağlıyorsun. Sen her zaman iş birlikçi bir cadıydın. Bir şey yaptın, değil mi? Sen ve şeytani bitkilerin. Sadece kız çocuklarımız olsun diye bir şeyler yaptınız ve sonra bir oğlumuz olduğunda onun ölmesini *sağladınız* .”

Güm!

Nefes nefese kalan Francine’in gözleri dehşet içinde açıldı. Annesi babasına tokat mı atmıştı?

“Gitmek zorundasın. Hemen.” Annesinin sesinde acıma yoktu, sadece buz gibi soğukluk vardı.

Alçak bir sesle, adeta zehirli bir tıslamayla, “Eğer kalırsan, seni öldürürüm.” dedi. “Bana cadı mı diyorsun, öyleyse cadı olacağım. Ne zaman önüne bir tabak koysam, ilk ısırığının mı yoksa ikinci ya da üçüncünün mü seni öldüreceğini asla bilemeyeceksin. Kâbusların gerçeğe dönüşün diye viskine hangi zehri koyduğuma asla bilemeyeceksin. Kulakların kanaya-

rak uyanman için yastığına bir şey koyup koymadığımı asla bilemeyeceksin... Eğer gitmezsen seni öldüreceğim, George Thwaite. Seni yavaşça ve elimden gelen en acı verici şekilde öldüreceğim.”

Sandalyelerden biri geriye doğru itildi ve devrildi.

“Yapamazsın,” dedi babaları korkuyla. “Buna cesaret edemezsin!”

“Evet, yaparım. Acı içinde ölmeni izlemekten zevk alacağım.”

“Sen bir cadıydın,” diye tısladı. “Bir cadı!”

“Öyleyim. Git George ve bir daha geri gelme. Burada seni kimse kabul etmeyecek.” Annesinin hafif, hızlı ayak sesleri mutfığın kaldırım taşlarını boydan boya geçti. “Sen gidince Sam Woodall’ı arayacağım. Bunu yanına al.”

“Nedir bu?”

“Yiyecek. İhtiyacın olacak.” Kısa bir duraklama oldu. “Seni yeterince uzun süre hayatta tutacaktır.” Annesinin sesinde garip bir ton vardı. Sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi. Bir metal şingirtisi. “İşte elimizdeki tüm para. Al ve gidebildiğin kadar uzağa git.”

Francine söylenenleri duymak için kendini zorluyor, babasının parayı ve yiyeceği alıp gitmesini umuyordu.

Hem ağır hem de hafif ayak sesleri evin derinliklerine doğru süzülüyordu. Bundan sonra kuyuda zaman yavaş ilerledi. Francine ara sıra evden gelen boğuk bir ses duyduğuna inanıyordu. Sanki biri sesleniyordu ama ses o kadar zayıftı ki kelimeleri seçemiyordu. Babasının evden çıkıp çıkmadığını bilmiyordu. Gidişini işaret eden bir kapının açılıp kapandığını da duymamıştı. Zincire ve Monty’ye sarıldı.

Bree’nin kolları artık ona sarılmıyordu. Ama Bree hâlâ oradaydı ve Francine’in kulağına fısıldıyordu, Kımıldama.

Olabildiğince hareketsiz kal. Bizi bulmasına izin verme. Ses çıkarma, Figjam.

Francine kıpırdamadı, hareketsiz kaldı. Madeleine'in ağladığını ve annesinin merdivenlerden koşarak çıktığını duyduğunda da; Hawkshead'den tepeye doğru gelen ağır botları ve sesleri duyduğunda da; sabahın köründe annesinin avluda Bree'ye seslendiğini duyduğunda da; sesler ormana yayıldığında da...

Adının farklı sesler tarafından tekrar tekrar çağrılmasına yanıt vermedi. Orada öylece durdu, kollarını Monty'nin etrafında soğuk bir şekilde doladı. Uyuşmuş ve bitkin bir hâlde, gözlerini kuyunun duvarına dikmiş, kılını bile kıpırdatmıyordu.

Şafak yavaş yavaş söküyordu. Karanlık önce griye, sonra yukarıdan gelen kırmızı bir ışıltıya ve en son güneş ışığına dönüştü.

Yine sesler. Telaşlı sesler. Yorgun sesler. Boğuk sesler.

Çok fazla ses vardı.

Zincir takırdıyor. Francine, kovanın içinde yükselirken Monty'yi kurban gibi tutuyordu. Kollarını kardeşinden ayıran eller. Korku dolu nefesler ve Bree'nin cesedi kuyudan çıkarılırken Eleanor'un korkunç çığlığı.

Bree ve Monty kaldırım taşlarının üzerine yatırılmıştı.

Francine kız kardeşine bakarken bir an dehşete kapılmıştı, sonra kulağında Bree'nin sesini duyunca dehşeti çabucak yok oluvermişti. *Ben hâlâ buradayım. Buradayım, Figjam.* Bree iyiydi, hemen yanındaydı. Yerde yatan Bree değildi. Francine'in içine ılık bir uyuşukluk yayıldı. Hiçbir şey hissetmemek rahatlatıcıydı.

Annesi feryat ediyor, ardından Francine'e sıkıca sarılıyordu. Bir adam onunla konuşmak için eğildi; kocaman kaşları mavi gözleri vardı. Ona nasıl hissettiğini sordu. Francine adamın kaşlarına baktı ve cevap vermedi. Söyleyecek sözü yoktu. Neler ol-

duğunu gerçekten anlamıyordu. Dün sıradan bir gündü, sıradan bir gün.

Bulundukları duyulur duyulmaz insanlar avluya koşmuş, polise ve Eleanor'a sorular sorarak Bree ve Monty'nin cesetlerinin etrafında toplanmışlardı.

Francine birçoğunu tanıyordu. Gece boyunca ormanda dolaştıkları için hepsi bitkin ve kirli görünüyordu. Bazıları rahatlamış görünüyordu, bazıları ise ağlıyordu. Bayan Cavendish'in ormandan aşağı doğru koştuğunu gördü, sonra o da gördüklerine inanamayarak dehşet içinde durdu.

Francine polisle konuşurken annesinin elini tuttu. Annesinin ağlamasını izleyen çevredeki yüzlerde sempati ve acıma vardı. Kalın kaşlı adam yine onunla konuşuyordu. Agnes, Rosina ve Viola'nın nerede olduğunu soruyordu. Francine ona sessizce baktı; bu aptalca bir soruydu. Kız kardeşleri saklandıkları yerdedi.

Sonra annesi önünde diz çöküp, yüzü asık ve çaresiz, kız kardeşlerinin nerede olduğunu öğrenmek için yalvarmaya başlamıştı.

Francine cevabı bilseydi hemen söylerdi.

Ama bilmiyordu. Bu sadece Bree'nin bildiği bir sırdı.

Kalabalık tekrar Viola, Rosina ve Agnes'i aramak için dağıldı.

Francine ne kadar sonra olduğunu bilmiyordu ama Bree'yle birlikte üst kata çıkıp yatağa girdiklerinde güneş omuzlarını ısıtıyordu.

Dizlerinin üzerine çökmüş, kollarını karnına sımsıkı sarmış olan Francine, anıları canlanmaya devam ettikçe hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Sonraki saatler... İnsanlar evi arıyor, kızları çağırıyor ve sonra seslenişleri bahçeye, ormana doğru ilerliyordu. Bree yatak odasında küçük bir kasırga gibi koşturuyor, duvardaki tabloları

deviriyor, banyoyu kırıp döküyordu. Tedirgindi ama Francine'e nedenini söyleyemiyordu.

Sonra tüm hareketlilik durdu. Polis ve arama görevlileri gitmiş, Eleanor mutfakta oturmuş, çaresiz bir sessizlik içinde duvara bakıyordu.

Francine başını sallayarak kendini anılardan kurtarmaya çalıştı ama anılar gelmeye devam ediyordu. Bree ve Monty'nin cenazesi. Küçük bir olaydı, sadece dört kişi yas tutuyordu; Francine, Madeleine, Eleanor ve Bayan Cavendish. Ama mezarlığa sadece annesi girmişti. Mezarlarını kazmış ve küçük tabutlarını kendisi taşımıştı. Madeleine çocuk arabasında uyurken Francine bahçeden Bayan Cavendish'in elini tutarak onu izlemişti.

Sonrası yıllar süren sessizlik. Bree hep yanıdaydı. Francine'in tek dostu. Onun için hayatın kendisinden daha gerçektir. Bree'nin kız kardeşi olduğunu nasıl unutabilirdi?

Üstelik o anıları bile uçup gitmişti. Üç yıl boyunca Francine hiç konuşmadı. Babası ya da olanlar hakkında tek bir soru bile sormadı. Zamanla unutmuştu. Bree'yi unuttu, Monty'yi unuttu, hepsini unuttu. Sonra yeniden konuşmaya başladı.

"Gözümü Monty'den ayırmasaydım bunların hiçbiri olmazdı," diye fısıldadı önünde çömelmiş, gözlerini bir kez olsun onun yüzünden ayırmayan Todd'a. "Bree'ye nerede olduklarını hiç sormadım. O biliyordu. Bana kızların saklandığını söylemişti. Ona sorabilirdim ama sormadım. Kız kardeşlerimi kurtarabilirdim. Sormadığım için öldüler."

"Beş yaşındaydın," dedi Todd. "Olanlar için kendini suçlayamazsın. Sen daha çocuktun."

İçeride boş sözlerdi bunlar. Suçluluk duygusu Francine'i fiziksel bir şeymiş gibi sarmıştı. Bunun bir kaza olması ya da o sırada beş yaşında olması önemli değildi. Erkek kardeşi onun yüzün-

den ölmüştü ve dolaylı olarak üç kız kardeşi de onun yüzünden ölmüştü. Eğer Monty kuyudan düşüp ölmeseydi ve onun yerine Francine ölseydi, eğer Francine kendisine söylendiği gibi kardeşine göz kulak olsaydı, eğer, eğer, eğer...

Duygularını her zaman dikkatle kontrol altında tutmuş olan Francine Thwaite, elli yıldır taşıdığı suçluluk duygusunu bir gözyaşı fırtınası içinde serbest bıraktı. Havayı bulandırdı. Şimdiye kadar hissettiği her duyguyu lekelemiş olan suçluluk duygusu, geçmişteki küçümseyici sözlerin bastırılmış öfkesiyle, annesinin ölümüne duyduğu kederle, bahçesindeyken hissettiği tüm mutlulukla bir araya gelmişti. Hiç göstermediği tüm o duygular içinde kabarmış, üzüntü, keder, mutluluk, hayal kırıklığı ve hepsinden önemlisi suçluluk duygusundan oluşan bir karışım hâline gelmişti.

Todd Francine'in ağlamasına izin verdi. Bir kolunu omuzlarına dolayarak onu sıkıca tuttu ve kederli bedeninin her titreyişini hissetti.

Francine daha önce hiç ağlamadığı kadar ağladı. Bree'nin ölümü için ağladı. Elli yıl önce ailesini parçalayan felaket için. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar ağladı.

Francine sessizliğe gömüldükten sonra Todd da uzun bir süre sessiz kaldı, kelimeler ve duygular tükenmişti.

"En azından artık annenin babanı zehirlemediğini biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle. İkisi de aydınlıktan karanlığa geçişi fark etmemişti; Todd'un yüzü, üzerlerine sinsice gelen gecenin karanlığında griydi.

"Zehirlediğini sanmıştım." Francine'in sesi ağlamaktan boğuklaşmıştı, boğazı düğümlenmiş ve ağrıyordu. "Kalırsa onu öldürmekle tehdit ettiğini duydum ve bu tehdidi sanki gerçekleşmiş gibi hatırlamış olmalıyım." Durakladı ve babasının ölmeden

önceki son haftasıyla ilgili öğrendiği her şeyi az önce hatırladıklarıyla ilişkilendirerek gözden geçirdi. “Bence onu zehirledi ama daha sonrasında. Ayrılırken ona yemek vermişti, tımarhanedeki davranışları zehirin tüm belirtilerini taşıyordu. Bir daha geri dönmemesini sağlamaya çalışıyordu.”

“Zavallı annen. Kızların ölümünden ve malikâneye gömüldüklerinden habersiz olduğunu düşünmek ne kötü.”

“İlk başta onları George’un kaçırdığına inanmıştı.” Çocukken Francine’in gözünden kaçan bu şey onu çok etkilemişti ama bir yetişkin olarak geriye dönüp baktığında her şey apaçık ortadaydı. “Ama sonra eve geldiği için öyle olmadığını anladı,” diye fısıldadı.



YİRMİ ALTI

Todd kaşlarını çattı. “Kim eve geldi? Baban mı?”

“Evet... Tımarhanedeyken inanmak istememiştim. İnanamadım...” Francine yavaşça ayağa kalktı. Malikânenin silueti, sakladığı sırlar yüzünden acı çekiyormuş gibi geceye karşı iki büklüm duruyordu. Gözleri orman gülü labirentine takıldı. “Bunun eskiden kalma olduğunu sanıyordum,” diye mırıldandı.

Todd, Francine’in sözünü kesmemek için sesini yükseltmekten korkarak usulca, “Eskiden olan neydi?” dedi.

“Ben— ” Francine başını iki yana salladı, göğsü o kadar sıkışmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordu. Hatırlamak istemiyordu ama hafızası çoktan güçlenmeye, boşlukları doldurmaya, uzun zamandır saklamayı başardığı gerçeği ortaya çıkarmaya başlamıştı.

Birden avludan dışarı fırladı ve yıkık çimenlikten orman güllerine doğru koşmaya başladı.

“Tanrı aşkına Francine!” Todd arkasından bağırdı, sonra da labirentin içine doğru hızla ilerlerken ona yetişmek için peşinden koştu.

Sıkıca örülmüş yüksek duvarlar Francine'in etrafını sarmıştı. Kendisini merkeze götürmesi için ışığa ihtiyacı yoktu. Sağa sola savrulurken onu takip etmeye çalışan Todd'un ettiği küçük küfürlerin belli belirsiz farkındaydı.

Gölgelerle çevrili Neptün, kurumuş çeşmesinin üzerinde belirdi. Oysa Francine'in zihninde yaz güneşi sırtını ısıtıyordu ve fiskiye'nin hafif çiselemesi arka plandaki bir mırıltıdan ibaretti.

Todd ona ulaşır sert bir şekilde durduğunda, "Bree boğulmadan önce yapıldığını sanıyordum," dedi. "Ama sonraymış... Bu anıyı hatırlıyordum, gerçek olduğundan bile emin değildim. Daha çok hatırladığım bir atmosfer gibiydi." Francine diz çöktü ve elini yosunlu kaldırım taşlarının üzerine koydu, yaprakları uzun zaman önceki güneş ışığında parlayan beyaz kasımpatı hal-kasını gördü. Bu artık bir anı değildi, güçlü ve o kadar canlıydı ki sırtından aşağı ter damladığını hissedebiliyor, labirentin bir yerinde bir karatavuğun ötüşünü duyabiliyor ve kasımpatıların kokusunu alabiliyordu. "Bree buradaydı. Sonraki günlerde o kadar gerçekçi gelmişti ki. O zaman bile öldüğünü anladığımı sanmıyorum. Hayattayken o kadar yoğun bir canlılığı vardı ki. Sanırım bende kalan da buydu; bu canlılık onu benim için varlığımdan daha gerçek kılıyordu. O zamanlar bir gölgeden pek farkım yoktu."

Francine, kaldırım taşlarını nazikçe düzeltirken fısıldadı, "Agnes'in doğum günüydü. Bir pastamız vardı. Bree ve benim bir planımız vardı. Agnes'in doğum gününü daha özel hâle getirirsek geri döneceğini düşünmüştük. Kız kardeşlerimi geri istiyordum. Agnes, Viola ve Rosie. Onları özlemiştim. Kasımpatı Agnes'in çiçeğiydi ve annemin bahçesinde bulabildiğimiz her kasımpatıyı toplayıp çeşmenin etrafına bir zincir yapmıştık. Annem..." Sanki orman gülü duvarlarının arasından malikâne-

yi görmeye çalışıyormuş gibi başını kaldırdı. “Annem hiçbir şey söylememişti. Fark ettiğinden bile emin değilim. O günlerden sonra neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. O eski hâlinin bir hayaletiydi ve biz— ”

Boğazını temizledi, annesinin o günlerde çektiği acıya dayanamıyordu; hepsinin paylaştığı acıya. “Garaj yolunda ayak sesleri duyduk. Bunu duymak şok ediciydi. Ev günlerdir çok sessizdi ve Bree ...”

Francine ayağa kalktı ve Todd’u da peşine takarak labirente geri döndü. Önünde koşan, saç örgüleri arkasında çılgınca dalgalanan Bree’nin anısını girişe kadar takip etti ve sonra parmağını dudaklarına götürerek orada durdu. Malikâne tepelerinde yükseliyor, iyi huylu güneş ışığının tadını çıkarıyordu.

“Birinin eve girdiğini gördük.” Bir elini ağzına götürdü, seyiriyor, hafızasının ipuçlarını simetrik bir ağ ile birbirine bağlıyordu.

“Kimdi o?” Todd fısıldadı.

“Babam.” Francine, beş yaşından hatırladığı korkuyla boğazı düğümlendi.

“Baban Nonsuch’tan kaçtıktan sonra eve mi geldi?” Todd yumuşak bir sesle açıklık getirmeye çalıştı. “Emin misin?”

Francine başını salladı.

“Neden? O aranan bir adamdı. Annenin polisi arayacağını bile bile neden eve gelsin ki? Sadece bu da değil; annen onu zehirlemekle tehdit etti. Annen asla hoş karşılanmayacağını açıkça belirtmişken neden geri gelsin ki?”

“Malikâne için. Konu hep malikâneydi. Sevgisiz bir evlilikte geçen onca yılın ardından Monty öldüğünde bu ödül elinden alınmıştı. Kendisinin hakkı olduğunu düşündüğü şeyi almak için geri döndü.”

Francine, bir ürpertiyle, elli yıl öncesinin güneş ışığına bir kez daha adım atarak, hafızasının çözülmekte olan ipliğini yakaladı. “Ön kapıdan içeri girdi. O zaman bana tuhaf gelmişti. Yabancılar dışında kimse ön kapıyı kullanmazdı. O zaman kim olduğunu bildiğimi sanmıyorum. Ama Bree biliyordu. Kapı çarptı ve bu beni korkuttu ama Bree korkmadı. Eve doğru koştu ve ben de her zaman yaptığım şeyi yapıp onu takip ettim.”

Francine çimenleri hızla geçti, ön kapıyı açtı ve antrede durup gözlerini kısarak uzun uzun baktı. Todd kapıyı sessizce arkasından kapattı, sonra yanında durup onu izledi.

Antrede karanlık ve sinsi bir mırıldanma duyuldu. Panellerle kaplı duvarlar boyunca dalgalanan sinsi bir mırıltıya dönüştü. Francine elini göğsüne götürerek yavaşça bir daire çizdi, gözlerini titreyen duvarlara dikti. Kaçmak istiyordu. Hiçbir şeyi daha fazla açığa çıkarmak istemiyordu, kalbinin bu gece olduğundan daha fazla kırılıp kırılamayacağından emin değildi.

Francine devam etmeyince Todd fısıldayarak, “Ne oldu?” diye sordu. “Ne gördün?”

“Görebildiğim bir şey değil, duyabildiğim bir şeydi. Annemin ve babamın sesiydi.” Francine, antrede Bree’yle birlikte durduğunu daha iyi hayal edebilmek için gözlerini kapadı. İğrenç mırıldanmalar etrafını sardı ve geçmişle bugünü birbirine karıştıran kasvetli parmaklar gibi boğazına dolandı.

Başını çevirdi ve yükselen mırıltıyı takip ederek salonun kapalı kapısına doğru ilerledi. Annesinin sesi; yumuşak ama perişan. Onun sesi; sert, belirsiz.

Salona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha, Francine elini kapının koluna koydu. “Buradaydılar. Bree ve ben kapıyı dinliyorduk. Tartışıyorlardı. Annem kızgındı. Kızların nerede olduğunu bilmek istiyor ve Bree hakkında bir şeyler bağıırıyor-

du, babam da onları aldığını inkâr ediyordu.” Kapıyı açtı, elli yıldır girmediği odaya adım atarken soğukkanlılığını koruyordu. “Söyledikleri her şeyi hatırlayamıyorum ama hissedebiliyordum...”

Francine, bu odada hissettiği yoğun duyguları kavramaya çalıştı. Tütün kokusu onu o kadar etkiledi ki nefesi kesildi. “Nefreti ve korkunç öfkeyi hissedebiliyordum. Annemin burada ne aradığından emin değilim. Burası her zaman babamın odasıydı.” Gözleri yıpranmış İran halısına, ocağın köşesine, pencerenin kenarına kaydı. Sonra gözleri masaya döndü ve odaya ait olmayan tek şeyi gördü.

“Annemin dikiş sepeti masanın üzerindeydi. Tuhaftı çünkü annem burada hiç dikiş dikmezdi; hep ön salonda dikerdi.” Francine eşiğe doğru geri adım attı ve kapıyı kapattı, böylece elli yıl önce olduğu gibi salonun sadece bir kısmını görebiliyordu. Fısıldarken içini bir ürperti kapladı. “Birbirlerine bağırıp çağırıyorlardı. Annem çaresizdi, onun kızları kendisine inat olsun diye aldığına inanıyordu. Bir gürültü oldu... Sanırım anneme vurdu.”

Kendi nefesi durgunluğu bozdu. “Annemin dikiş makası sepetin yanındaydı. Küçükken o makaslardan çok korkardım. Onları aldı...”

Francine arkasını döndü ve Bree’nin mutfığa daldığını gördü. “Ormana kaçtık.” Bree’nin hatırasının peşinden aceleyle mutfaktan geçip avluya çıktı, Todd da onu takip ediyordu. Ormana giden yolu koşarak çıktı, sonra durdu. “Yatma vaktimiz geçene kadar bütün gün ormanda kaldık. O zaman anlamamıştım. Sanırım o zaman bile zihnimi engelliyordum.” Dizlerinin üzerine çöktüğünde içinden bir feryat koptu. Bu feryat geceyi parçaladı, onu saran siyah umutsuzluktan patlayacağını düşünene kadar kalbinin etrafında dönüp durdu.

Todd yaklaştığında Francine elini sallayarak onu uzaklaştırdı. Onun tüm iyi yanlarının kendi geçmişindeki dehşetle lekelenmesini istemiyordu.

“Annen babanı mı öldürdü?” diye mırıldandı Todd, temkinli bir şekilde geri çekilerek.

Francine başını salladı. “Kusursuz bir cinayetti,” dedi kısık sesle. “Herkes onun kaçtığını sanıyordu. Kimse eve gelmesini sonra da öldürülmesini beklemiyordu. Burası dışında her yerde onu arıyorlardı.” Sonra kısa bir süre gözlerini kapadı ve fısıldadı, “Onu nereye gömdüğünü biliyorum.”

“Bahçeye değil herhâlde?” dedi Todd. “Kazıp çıkaracak bir şey kalmadı.”

“Hayır. Onu göz önünde bir yere gömdü.” İri, donuk gözlerini Todd’a çevirdi. “Bir cesedi kimsenin bakmayı akıl edemeyeceği bir yere gömmek istersen nereye gömersin?” Karmakarışık olan son birkaç hatıra parçasını bir araya getiren retorik bir soruydu bu. “Bir bilmecenin cevabı gibi ama çok basit. Bir mezarlık. Kimse mezarlıkta bir ceset aramayı akıl edemez. Orası ölülerin olması gerektiği yer.”

Ayağa kalktı ve fısıldadı, “O geceydi. Bree ve ben nihayet eve döndüğümüzde hava kararmak üzereydi.” Beş yaşındaki hâlinin görüntüsü zihninde güçlüydü, yanında elini tutan Bree’nin hayaletiyle çimlerin üzerinde sürünüyordu.

Francine’in dudakları hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü. “Bu kadar geç saate kadar dışarıda kaldığım için başımın belaya gireceğinden korkuyordum. Kendimi çok kötü hissetmiştim. Sürünerek eve girdik. Sanırım o zaman bile babamı salonda görmeyi bekliyordum ama kontrol edemeyecek kadar korkmuştum.” Gecenin ve anıların ağırlığı altında duran malikâneye

baktı. “Maddie inliyordu. Annemin yanında olduğunu düşünerek yukarı çıktım ama değildi. Evde değildi. Dışarı çıktım. Anneme Maddie’nin uyandığını söylemek istedim. İşte o zaman toprağı kazma seslerini duydum. Annemin bahçeyle ilgilendiğini düşündüm. Öyle yapardı, istediğı zaman bahçeyle ilgilenirdi. Hiçbir zaman saate göre hareket etmezdi.”

Francine, Thwaite mezarlığına doğru yürüdü ve kapıyı önceki korkusundan hiç eser yokmuş gibi açtı. “Her şeyi birbirine karıştırmışım. Annemi mezarlığı kazarken gördüm. Bree ve Monty’nin mezarlarını kazdığını sandım ama kazmıyordu. Onlar çoktan gömülmüştü. Diğer tarafı kazıyordu.” Viktorya Dönemi mezarlıklarına gelene kadar Thwaite’lerin yüzyıllık mezarlıklarında yürüdü.

Francine, nefretle kaplı isimsiz mezarlığı işaret etti ve “Burası” dedi. “Babamı buraya gömdü.” Siyah, mavi, beyaz ve turuncu tonlarında mesajlar içeren koyu renkli çiçeklere baktı. Karanlık anlamını idrak ederek, “Ondan gerçekten nefret etmiş olmalı,” diye fısıldadı. Bu korkunç, kişisel bir mesajdı ama kendisine yönelik değildi. “Annem babama bir mesaj bırakmış.”

Bir elini mavi, kukuletalı keşişotu salkımlarının üzerinde gezdirdi. “Senden nefret ediyorum...” dedi, gözleri turuncu zambakları neredeyse boğan taşkın lobelya çiçeklerine takılmadan önce, “Küstahlığın ve kinin için...” Mezarın bir ucunda siyah güllerden oluşan bir çalı vardı. “Seni öldürdüm...İhanetin için,” Francine’in eli siyah yıldız çiçeklerinin üzerindeydi. Mezarın karşısında bir ay sarmaşığı ıslıl ıslıl parlıyordu. “Ama ben karanlık zamanlarda çiçek açarım,” sarı yasemininin kalın, kıvrımlı sarmaşıklarına dolanmıştı. “Sensiz...” mavi süsen çalılıklarını araladı. “Umudum var.”

Francine, hiç gözyaşı kalmamasına rağmen boğazı düğümleterek annesinin kocasına bıraktığı çiçekli mesaja baktı. Tüm o

öfke ve nefret, bunca yıldır mezarlıkta dağlanmadan sızlayan bir yara gibi iltihaplanmıştı.

“Kocasını öldürdüğü için onu suçlamıyorum,” dedi Todd. “Hepiniz babanızdan korkarak yaşamamış olsaydınız bunların hiçbiri olmazdı. Babanız öyle bir nefret ve korku ortamı yaratmış ki, bunun trajediyle sonuçlanma ihtimali oldukça yüksek.”

Francine başını salladı, hatırladığı o tatlı, nazik kadının soğukkanlılıkla birini öldürebileceğini hâlâ idrak edemiyordu.

Todd, Francine’in sessizliğini annesinin yaptıklarından utanç duyduğuna yordu ve nazikçe, “Annen hakkında bu kadar acımasız düşünme. Onun yüzünden beş çocuğunu kaybetti üstelik seni ve Madeleine’i korumak zorundaydı. Onu öldürmek zorundaydı, aksi takdirde ondan asla kurtulamazdı. Ben çocuklarımı korumak uğruna çok daha azı için bile adam öldürürdüm.”

Francine annesi hakkında kötü düşünmüyordu. Aksine, büyük bir empati duyuyordu, çünkü kocasını gömdükten sonraki günlerde Eleanor’un evi bir derviş gibi didik didik ettiğini, her kuytu köşeyi aradığını hatırlıyordu. Geriye dönüp baktığında, Eleanor’un kızların malikânede bir yerlerde saklandığını biliyor olması gerektiğini fark etti. Ama ölmüş olduklarından hemen şüphelenirdi, çünkü onları çağırdığını duysalar çığlık atarlardı. Cesetlerini arıyordu. Annesi ararken, Francine’in babasına ve kardeşlerine ait her izi evden temizlemişti. Tek bir fotoğraf ya da oyuncak bile kalmamıştı. Hepsi avluda yakılmıştı. Geriye sadece hüznü anıların külü kalana kadar büyük bir ateş yakılmıştı.

Kimseye George’un kızları almadığı gerçeğini söyleyemezdi, kimseden kızlarının cesetlerini bulmak için yardım isteyemezdi; bunu yapmak dikkatleri malikâneye çekerti ve kendi suçu ortaya çıkardı.

Francine, hayatının geri kalanında kızlarının cesetlerinin evin bir yerinde olduğunu bilerek yaşamak zorunda kalacak olan annesine acıyarak sessiz bir çığlık attı. İlediğı suç için çok ağır bir ceza gibi görünüyordu.

Bu tahammöl edilemez düşünceler etrafında kuşlar gibi uçuşurken Francine'in omurgasından aşağı bir miktar korku süzül­dü. Ayağı kalktı ve malikânenin etrafına bakındı, kalbi yapıya duyduğu yoğun sevgiyle sıkıştı. Tarih, beyaz duvarları çapraz­lama kesen her karanlık kirişle işlenmişti. Sadece Francine için değil, içinde yaşamış ve ölmüş herkes için çok fazla hü­zün barındırıyordu. Yine de, uzaktan bile olsa, gece gökyüzüne karşı sıkışmış olan siluetinden yayılan bir değışiklik hissetti. Yarı ahşap duvarların sertliğinde bir azalma, bacalarının açısında yeni bir hareketlilik, tahta pencerelerinde bir vardı. Sanki eski bina elli yıldır nefesini tutmuş, karanlık sırlarını korumuş ve ancak şimdi özgürleşerek rahatça nefes alabiliyormuş gibiydi.

Francine elini Todd'un elinin içinde buldu. Lonehowe Ormanı'nda şiddetli bir ürperti bir azap ağıtı gibi yankılanırken Francine'in parmak eklemleri birbirine sürtündü. Titreme yavaşça bahçeyi dolduran bir sessizliğe dönüştü, ta ki malikânenin duvarlarına sürtünene kadar, tek bir sesin onu bozmasını bekledi.

Boğucu sessizliğı bir çığlık bozdu ve şiddetli bir rüzgâr ormandan fırlayıp çimenlerin üzerinden malikâneye doğru hızla ilerledi. Ama bu rüzgâr değil, kocaman bir gölgeydi. Hızla hareket ediyor, geçerken yıldızları siliyordu. Fırtınadan önce esen rüzgâr gibi, yüksek bir çığlık atarak önünden kaçtı.

Çok geçmeden Francine ve Todd'un üzerine geldi. "O burada," diye nefes aldı Francine. "George burada."

Todd etrafına bakarak "Nerede?" diye sordu.

“Etrafımızda.” Kalbi, ay ışığını yutan gölgeden daha hızlı çarpan Francine, o anda beklediği şeyin bu olduğunu fark etti. George Thwaite’in kendini gösterip göstermeyeceğinden emin değildi ama hayaletler her zaman öldükleri yere geri dönerlerdi ve George Thwaite de Thwaite Malikânesi’nde ölmüştü.

Bir çığlık gölgeyi delip geçti. Çaresiz bir çığlık. “Maddie!” diye bağırdı Francine ve Todd’un peşinden çimenlikten aşağı koştu.

Malikânenin içinden bir gürültü geldi, ardından Todd’la birlikte avludan mutfığa doğru ilerlerken bir patlama sesi duyuldu.

Todd, “Yukarıdan geliyor,” dedi, ikisi birlikte antreye koşular, sonra dehşet içinde donup kaldılar ve bir gölgenin merdivenin ahşap panelli duvarlarının üzerinden akışını, sonra da kıvrımlı bir hareketle tırabzanın üzerinden geçişini izlediler. Gölgenin derinliklerinden iki küçük kelimededen oluşan bir mırıltı yükseldi; *Eleanor’un çiçekleri*. Tekrar tekrar söyleniyor, onlarca yıllık inatçı bir nefretle dolu kindar bir mırıltıyla birbiriyle karışıyordu.

“Bu da ne böyle?” diye fısıldadı Todd. Francine yutkunarak, “Babam,” dedi.

Madeleine görüldüğünde dikkatleri sahanlığa yöneldi. Görünmez bir el tarafından tutulmuş saçlarıyla merdivenlerden aşağı sürüklenirken boş yere debeleniyor, başını garip bir açıyla geriye doğru itiyordu. Keefe onun ardından tökezledi, gözleri iri ve dehşete düşmüştü, kendi iradesi dışında uzakta tutulduğu için çaresizdi.

“George Thwaite!” Francine çığlık attı. Babasına duyduğu nefret korkusunu yok etmişti. “Madeleine’i rahat bırak! Onun Monty’nin ya da senin ölümünle hiçbir ilgisi yok.”

Madeleine anında serbest bırakıldı. Son birkaç basamağı tökezleyerek indi ve dizlerinin üzerine çökerek hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Ama Francine kız kardeşini ayağa kaldırmak için koşarken, sarmal karanlık kız kardeşleri kavrayan, pençele-yen, boğucu bir ağırlıkla sardı ve *Eleanor'un çiçekleri* gölgeli bir yankıyla etraflarında kabardı. Uzun otların arasında bir yılanın tıslamasını duymakla aynı buruk korkuyu hissederlerken açıkta kalan tenlerine süründü.

George Thwaite'in korkunç nefretinin kaynayan ağırlığıyla itilen kız kardeşler, her seferinde dirençli bir adım atarak hareket etmeye zorlandılar. Basınçlı hava Francine'in kulak zarlarına çarpıyordu; Keefe'yle birlikte iğrenç gölgenin içinden geçmeye çalışan Todd'un bağırışlarını uzaktan işitiyordu. Todd'un parmaklarının kısa bir an için kendi parmaklarına dolandığını hissetti ve sonra Madeleine'le birlikte salonun eşiğinden geçmeye zorlandılar. Todd da onu takip etmeye çalıştı, gözleri şaşkın bir dehşetle açılmıştı ki, Francine'in yanından hızla geçen buz gibi bir şey Todd ve Keefe'nin göğüslerine sertçe çarptı ve ikisi de geriye doğru uçarak antrenin karşı duvarına çarptılar. Salonun kapısı o kadar sert çarptı ki bütün ev sarsıldı. Francine ve Madeleine aniden kısıtlayıcı gölgeden kurtuldular ve George Thwaite, karanlığını kendine toplayıp boğucu bir intikam bulutu gibi salonu doldururken destek almak için birbirlerine doğru sendelediler. Nefret dolu suskunluğu, Francine'in kulaklarını aşır omurgasına bağlı her sinire çarpan ve odanın her zaman temsil ettiği dehşeti tetikleyen ateşli bir çığlığa dönüştü. Çığlık atan bir ses. Beş yaşındaki hâline bağırdı. Bree'ye bağırdı. Her zaman öfkeyle yükselir, bir sıyrığın acısını dindirmek için asla sakinleşmez, asla sevgi dolu bir fısıltı duymazdı. Nefret edilen bir ses. Korkulan bir ses.

Madeleine'in eli Francine'inkine dolandı, uzun tırnakları yumuşak ete batıyordu. "George... Baba..." Madeleine boğuk bir sesle konuştu. "Lütfen..."

Bir tereddüt, bir bocalama ve gölge titreyerek beş yaşındaki bir çocuğun hafızasından ve o yaştan hatırlanan boy ve çevre algılarından bir şekle büründü. Sonra George Thwaite kız kardeşlerin önünde durdu ve onlara dipsiz bir delik gibi bakan gözlerle baktı.

İğrenç hayalet parmaklar Francine'in yüzüne sürtündü, yokladı, aradı. Babasının korkunç dokunuşundan uzaklaşmaya çalışırken Francine'in nefesi kesildi. O ürpertici ipeksi dokunuş Madeleine'in boynuna doğru ilerledi, sonra aniden ve sertçe bastırdı.

Monty. Küçük kardeşlerinin adı, kayıplarının acısına yazılmış bir serenattı. *Biliyorsunuz, küçük çiçekler. Biliyorsunuz.*

Francine, Madeleine'in boğazını karanlık ellerden kurtarmak için beyhude bir çaba sarf ederken kelimelerin kafa derisini tırmaladığını hissetti. "Madeleine'in bununla hiçbir ilgisi yok" diye bağırdı. "O daha bebektir!"

George'un Madeleine'i kavrayışı, şömineden sıcak bir hava fışkırmasıyla son buldu ve Madeleine yere düştü. Francine bir an için kapıya vurulduğunu ve Todd ile Keefe'nin sık ağaçların arasından gelen sessiz bağırışlarını fark etti. Sonra çığlık attı, "Hayır, Bree! Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Ama Bree her zaman yaptığı şeyi yapıyordu. Bir sıcaklık rüzgârıyla George Thwaite'in gölgesinin kalbine daldı ve kız kardeşlerini korumak için savaştı. Belirsiz şekillerden oluşan bir fırtına, sıcak ve soğuk, salonun etrafında savruluyordu.

Francine hiç düşünmeden o girdabın içine daldı. Etrafında bulanık yüzler belirdi; önce Bree'nin kararlı yüzünü gördü, Francine'in yüreğini parçalayan bir korkuyla iki büküm olmuştu.

Sonra George, nefret ve öfkeyle kıvranıyordu. “Dur, Bree!” diye Francine şiddetli kasırganın içinde. “Artık onunla savaşılamazsın. Monty’ye ne olduğunu öğrenmesi gerek!” Derin bir nefes alıp “Baba!” diye bağırana kadar etrafındaki savaş hız kesmeden devam etti. “Bree değildi. Ben yaptım! Montgomery’nin ölümü benim suçumdur!”

George ani bir hareketle Bree’yi odanın diğer ucuna fırlatarak şömineye çarpmasına neden oldu.

Küçük hayaletin iniltisi, Francine’in etrafını saran buz gibi havanın içinde kayboldu ve kulaklarını dolduran tiz bir feryatla onu geri çekilmeye zorladı. Bir babanın tüm kederi etrafını sarmış, ciğerlerindeki havayı sıkıyordu. Nefes nefese kalan ve gözlerinden yaşlar akan Francine, babasının nefret dolu kucağında boğuldu. Dizlerinin üzerine çöktü, sırtı dikleşti, omurgası vücuduna uygulanan baskı yüzünden yavaş yavaş acı çekmeye başladı.

Biliyorsun, küçük çiçek, biliyorsun...

Yüzü babasınınkinin üzerinde belirlediğinde Francine bakışlarını babasının anlamsız gözlerine dikti. “Evet,” dedi soluk soluğa. “O bendim. Montgomery’yi senden, bizden uzaklaştırdım. Çok üzgünüm. Hepimiz adına. Kaybettiğimiz her şey için.”

Babasının ifadesi nefretten şaşkınlığa dönüştü, gölgesi bir gece yarısı serabı gibi kenarlarda parıldayıp söndü. Arkasındaki hava geceden daha karanlık hâle gelirken Francine’i kavrayışı gevşedi; yaşayanların giremediği ilkel bir karanlık, renklerin ötesine geçen bir siyahlık, zira o karanlık yerde hiçbir renk var olmamıştı.

George Thwaite’in elli yıldır tutunduğu canlılık, nefret edilen bir anı gibi azalmaya başlarken Francine, “Bu kimsenin suçu değildi,” diye fısıldadı. “Monty öldü ve bu korkunç, talihsiz bir

kazaydı ama kimsenin suçu yok. Yaşayanlar arasında senin alabileceğin intikam yok.”

Babasının öfkesi bir süreliğine daha alevlendi, sonra Francine’in önünde kırılmış, acımayı hak etmeyen kesik bir ruh gibi durana kadar azaldı. Yine de ona acımişti. Elinde kalan tek şey acımaydı. Sonra George Thwaite’in hayaleti gölgelerle birleşerek kayboldu.

Francine’in ayağa kalkması ve Madeleine’in yardımını elinin tersiyle itmesi epey zaman aldı. Kız kardeşlerin tanık oldukları dehşeti dile getirmelerine fırsat kalmadan kapı açıldı ve Todd ile Keefe içeri dalıp gözleri dönmüş bir hâlde odaya bakmaya başladılar.

“Siz ikiniz iyi misiniz?” dedi Todd, yalnız olduklarından emin olduktan sonra.

Madeleine parmak izlerinin morarttığı boğazına dokunarak, “Sanırım,” diye fısıldadı.

Francine hareketsiz ve sessiz kaldığında, “Franny?” diye mırıldandı Madeleine. Tek bir dokunuşun kız kardeşinin içinde bir şeyleri kıracağından endişe ediyormuş gibi mesafesini koruyordu.

“Francine,” diye mırıldandı Todd ona doğru ilerlerken. “Az önce neler oldu?” Francine onun elini tutmayı reddedince, Todd elini bıraktı. Şu anda onun cömertliğine tahammül edemiyordu. Francine’in hiçbir şey söylemeden salondan çıkışını ve gecikmiş şoktan titrediği belli olan Keefe’nin yanında dikilişini endişeyle izledi.

Yoğun bir endişeyle antrede durdu ve tik takları, uğultuları, arka plandaki gürültünün bir parçası olan küçük kusurlarıyla malikâneyi dinledi. Bir gıcırtı ya da mırıltı duymak için kendini zorladı. Hiçbir şey duyulmadı. Ne incitici sırların kiniyle yük-

lü bir mırıldanma, ne dili ekşitecek nefret dolu bir öfke, ne de uzaktan hatırlanan bir tütün kokusu. Bunun yerine, malikâne Francine'in etrafını soğuk bir kış gecesinde yumuşacık bir battaniyenin sıcak konforuyla sardı.

Todd'un salonun kapısında durmuş onu izlediğini fark edince, "Gitmiş," dedi Francine.

Her yönüyle babasının tam zıttı olan adama döndü. Soğuk bir akşam aniden hayatına giren Todd Constable'ı tanımıyordu ama sonraki haftalarda, daha önce hiç kimseyle yaşamadığı bir şekilde güvenini kazanmıştı.

Francine'in yüzünde bir gülümseme belirdi. Sonra duraksadı. Gözleri antrede gezinmeye başladı.

"Ne oldu?" diye sordu Todd, Francine'in rahatlama ve korkuyla karışık bakışları karşısında kaşlarını çatarak.

Korkunç bir farkındalıkla, kulaklarındaki korkunç uğultudan kurtulmak için başını salladı. Geçmişten gelen iki hayalet. Evini ve zihnini koruduğu George Thwaite ve elli yıldır bağlı olduğu Bree. Biri gitmişse diğeri de gitmişti.

"Bree!" diye bağırdı Francine.

Koşarak Todd'un yanından geçip mutfağa ve avluya gitti.

Kuyu sadece bir gölgeydi ve üzerindeki yaşlı meşe ağacı kadim bir koruyucu gibi hafif bir esintiyle sallanıyordu.

Acı tatlı bir kayıpla titreyen Francine umutsuzca seslendi, "Bree? Hâlâ buradaysan, lütfen kendini göster."

Saçlarında bir gıdıklanma başladı. Dokunuşların en yumuşağıydı. Omuzları boyunca dans etti, sonra yüzüne değdi.

Karanlıkta bir parıltının ardından Bree karşısında durdu. Sonsuza dek yedi yaşında kalacak olan Bree. Francine kendisi için çok değerli olan bu yüzü şimdi canını acıtan bir canlılıkla hatırlıyordu.

“Neden kaldığını biliyorum,” dedi, kalbi Bree’nin bir zamanlar olduğu cesur küçük kız için sızlıyordu. “Bana Agnes, Viola ve Rosina’nın nerede saklandığını söylemek için kaldın ama anlamadım. Çok üzgünüm, Bree. Her şey için.”

Bree gülümseyerek, kaybolan eliyle Francine’in yanağına dokundu.

Sevgi ve hüznün iç içe geçtiği bir anda, bir esinti kız kardeşlerin etrafında dönerek onları okşadı.

“Seni özleyeceğim,” diye mırıldandı Francine. Fazladan zaman yoktu. Bree’nin rüzgârda örümcek ağları gibi parçalanana kadar gittikçe zayıflamasını izledi ve ayrılık acısı iliklerine kadar işledi. Ruhunun bir parçası da yok oldu. Dans eden esinti yaşlı meşe ağacını bir kez daha hışırdattı ve en güzel bahar kıyafetlerini giymiş budaklı dalları ürpertti. Kıvrılıp büküldü, neşeli bir kasırga gibi bir oraya bir buraya savruldu, sonra da sadece anılarını yanına alarak avlunun bir ucundan diğerine uçtu.

O anılar şimdi Francine’in zihninde tazeydi, çünkü Bree’nin hayaletini kaybetmiş olsa da kız kardeşini kazanmıştı; dehşet verici deneyimle birlikte hazine değerinde anılar da gelmişti. Kız kardeşlerinin ve küçük erkek kardeşinin anıları, daha mutlu zamanların anılarını hatırlıyordu.

Ancak bir anı her zaman diğerlerinden daha uzun hatırlanacaktı; Bree’nin ormana ve bahçeye doğru koşması, her zaman daha hızlı, her zaman daha güçlüydü. Kahkahaları on yıllar boyunca yankılanacak ve Francine’i daima gülümsetecekti.



SON SÖZ

İki kız kardeş gece yarısı bahçeye girdiklerinde ay ışığı her bir yaprağı ve yeni çiğlenmiş taç yaprağını soluk altın rengiyle parlatıyordu. Çimenlerde saklanan çekirgelerin sesi ve çiçeklere dalan güvelerin kurnaz çırpınışları havayı dolduruyordu.

Francine, artık her gece korunmak için etrafa bir şeyler saçmıyordu. Thwaite Malikânesi ve Lonehowe Ormanı'nın geriye kalan hayaletlerinden korkacak bir şey yoktu. Hâlâ her gece yatağında uyuyan Tibbles dışında Francine onları artık neredeyse hiç görmüyordu. Kalma nedenlerini bulmak için bir girişimde bulunmuştu. İlki, Francine'in her gece odasında gördüğü silindir şapkalı adamdı. Onun Thwaite Tarihi'nin yazarı merhum Jeremiah Thwaite olduğunu ancak şans eseri öğrenebilmişti. Çünkü sıkıcı kitabı okumayı bitirdiğinde onu bir daha hiç görmemişti.

Bu mehtaplı gecelerde âdetleri olduğu üzere kız kardeşler Thwaite mezarlığına kadar sessizce yürüdüler.

Francine artık mezarlıktan korkmuyordu. Bu, onun ve ondan önce gelen tüm nesillerin mirasıydı. Şimdi ise sadece hüznle

örtülüydü. Francine, Agnes, Viola ve Rosina'dan geriye kalanları Bree ve Montgomery'nin yanındaki küçük oyuğa gömmüştü. Beş mezar. Çok küçüktü. Şimdi bile çok anlamsızdı. Kayboluşlarının gizemi dinlenmeye bırakılmıştı. Bahar geldiğinde, Francine'in mezarlarına diktiği binlerce kardelen soğanı, bu beş hayatın kısalığını yansıtan sade ve saf bir halıya dönüşecekti.

George Thwaite'in mezarı artık nefretle kaplı değildi. Francine, korkunç mesajlar içeren o kara bitkilerin hepsini söküp atmıştı. Onların yerine affedilmeyi simgeleyen beyaz laleler ve mor sümbüller dikmişti.

Eleanor Thwaite'in mezarının yanında bir mezar daha vardı. Bayan Cavendish neredeyse bir yıl önce koltuğunda, çok sevdiği tepelere bakarken ölmüştü. Huzurlu bir ölüm olmuştu. Mezarlığa gömülmesi uygundu. Thwaite ailesindeki yerinin bir kanıtı olarak, kandan daha sağlam olduğu kanıtlanmış güçlü dostluk bağları vardı. Hiçbir ayin ya da ritüel yapılmamıştı. Bayan Cavendish'in dinle ilgili görüşleri vardı ve son günlerinde yaygara koparılmaması konusunda ısrarcıydı.

Madeleine, Francine'in elini tuttu ve tek kelime etmeden, ay ışığının yansımasında gümüş gibi parlayan seraya doğru giden patikadan aşağıya doğru yönlendirdi.

Küçük kız kardeşlerinin kemiklerinin bulunması Thwaite Malikânesi'nde değişime yol açmıştı. Bu değişimin en belirgin olduğu yer, yaz sonunda neredeyse eski ihtişamına kavuşmuş olan bahçeydi. Francine bahçenin orijinal tasarımına sadık kalarak zehirli bitkilerini yeniden dikmiş ve en beklenmedik yerlerde yeniden renk patlaması yaşanmıştı.

Malikâne daha yavaş bir değişim geçirmişti. Onarımlar aylar önce bitmişti. Saat kulesi düzeltilmiş, şişkin yan duvar onarılmış, kütüphane eski ihtişamına kavuşturulmuş ve merkezî ısıtma

sistemi can sıkıcı tıkırtı ve gıcırtiları ortadan kaldırmak için elden geçirilmişti. Ancak, daha hafif değişiklikler de vardı; atmosferde bir hafifleme, geçici bir umut duygusu.

En büyük değişikliği yaratan Madeleine olmuştu.

Madeleine ve Todd, Thwaite Malikânesi'ni bir otele dönüştürmesi için sürekli baskı yaparken Francine'in pek şansı kalmamıştı. Bu altı ay önceydi ve Madeleine'in rehberliğinde Thwaite Malikânesi seslerle yankılanıyordu. Yaşayanların sesleriyle. Francine'in hâlâ gizliden gizliye nefret ettiği, Thwaite Malikânesi'ne akın akın gelen, bir değil iki rahip deliği bulunan Britanya'nın en perili evinde bir gece geçirmeye can atan turist sesleriyle.

O kısa süre içinde Madeleine, Francine'in zar zor tanıdığı birine dönüşmüştü. Francine kız kardeşine büyümesi için alan ve zaman tanımış, bu yeni girişimin Madeleine'in Thwaite Malikânesi'nde kalacak kadar güvende hissetmesini ve burayı korkulacak bir yer olarak değil, evi olarak görmesini sağlayacağını ummuştu.

Ay sarmaşıkları ölümcül kokularını gece havaya salmak üzere oldukları kulübeye yaklaştıklarında, Madeleine, "Düşünüyordum da," diye mırıldandı.

"Evet?" dedi Francine ihtiyatla. Konu oteli işletmek ve misafirlerle ilgilenmek olduğunda Madeleine'in zekâsını asla sorgulamasa da, diğer konularda Madeleine'in düşünceleri her zaman iyi olmayabiliyordu.

"Belki de bir kedi almalıyız. Kedileri hep sevmişimdir."

Francine kız kardeşine yan gözle baktı. "Bu kesinlikle üstüne düşünülmesi gereken bir şey," dedi, kafası Thwaite Malikânesi'nde dolaşan yüzlerce kedinin hayaliyle dolmaya

başlamıştı bile. Madeleine'in bir taneyle yetinmeyeceğini biliyordu. Ayrıca kendisi de tepedeki perili evde yaşayan çılgın kedili kadın olarak etiketlenecekti.

Madeleine birden ona sarıldı. "Eğlenceli olacak!" diye bağırdı Francine'in kulağına. "Sen, ben ve Marmaduke ya da Churchill adında bir kedi."

"Bu Tibbles'ı üzebilir," dedi Francine, ihtiyatı telaşa dönüşmüştü.

"Belki de Tibbles'ın ihtiyacı olan şey budur. Belki de dinlenebilmek için evde bir kediye ihtiyacının olduğunu düşünüyordur."

Francine bunu düşündükten sonra omuz silkti. "Bir deneyebiliriz."

Madeleine'in gevezeliğe devam etmesine izin verdi, çünkü bu mehtaplı gecelerde kız kardeşlerin kesintisiz sohbet edebildikleri ender zamanlardan biriydi.

"Ee... Yarını iple çekiyor musun?" dedi Madeleine, kurnazlık yapmaya bile kalkışmadan.

Gafil avlanan Francine kızardı. Sonra gizlice tebessüm etti.

Francine de değişmişti. Geçmişinin karanlık sırları umut verici bir gelecekle harmanlanmış, ona hayal etmeye bile cesaret edemediği bir hafiflik hissi vermişti. Yarın cumaydı ve Todd eve dönecekti. Karar vermesi bir ay sürmüştü ama gerçekten de Todd sorduğu andan itibaren cevabının ne olacağını biliyordu.

Dünyanın tek renkli bir güzelliğe büründüğü bu mehtaplı gecelerde Madeleine ve Francine hayaletlerin anısıyla yürüyorlardı. Eleanor Thwaite ve kayıp çocuklarının hayaletleri. Kız kardeşinin hayaletinin huzur içinde göçüp gitmesinin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen Bree'nin kaybı

hâlâ içlerini sızlatıyordu. Ama anıların ipliği artık bir boğma teli gibi gergin değildi; bunun yerine Francine'i eski, örme bir atkının rahatlığıyla sarıyorlardı.

Bu rahatlatıcı anılar bahçeyi dolduruyordu: Viola bir çiçek tarhının kenarında çömelmiş, keşfettiği bir şeyin heyecanıyla kıpır kıpırdı; Agnes bir kez olsun kaşlarını çatmamış, iğne ve ipliğe eğilmiş, yırtık pırtık mavi-beyaz köpeğine bir dikiş daha atıyordu; Monty o tuhaf yengeç sürünüşüyle çimenlerin üzerinde sürünerek Rosie'ye yaklaşıyor, saçını çekiyordu. Anneleri başını kaldırmış, genç Rosie'nin içten kahkahasına sırtarak öyle bir gülüyordu ki, anılar solup gittikten sonra bile uzun süre akıllarda kalmaya devam ediyordu. Yine de en çok hatırlanan Bree'ydi, elbisesini külotunun içine sıkıştırarak orman güllerinin labirentine doğru kaçan tatlı Bree.

YAZARIN NOTU

Dile karşı sonsuz bir hayranlığım var ama özellikle hiç konuşulmayan, sadece az sayıda kişinin anlayabildiği sembolizmle dolu gizli diller ilgimi çekiyor.

Jean Marsh'ın *The Illuminated Language of Flowers* adlı güzel kitabını keşfettiğimde, ilk satır anında ilgimi çekmişti: “Kelimeler yerine çiçeklerle iletişim kurmak ne kadar büyüleyici bir yöntemdir.”

Çiçeklerin diliyle ilgili bayıldığım her şey bu tek cümlede saklı. Birinin sadece o kişiye yönelik bir mesajı iletmek için özel çiçekler seçmeye zaman ayırmasının güzelliği; manolya, bardak menekşe ve güllerle yazılmış bir aşk mektubu, sevilen birinin mezarı başında ağlayan porsuk ağacının hüznü; turuncu zambaklar veya fesleğenlerle düşmanlara yönelik karanlık bir nefret mesajı.

Çiçeklerin dili, pek çok kişi tarafından bilinmese de firavunlara kadar uzanır. O zamandan beri, çağlar boyunca ve çeşitli kültürler arasında değişime uğramıştır,

ancak Viktorya Dönemi İngilizleri, duyguları ifade etmenin hoş karşılanmadığı bir dönemde duygularını iletme için yeni yöntemler arayışında bu dili sanat seviyesine yükselterek ona özel bir ilgi göstermişlerdir.

Sırları kim sevmez ki? Sırlarda bir kibir, başkalarının bilmediğini bilmenin verdiği bir kendini beğenmişlik vardır. Bu ister aşıklar arasındaki gizli aşkın simgesi olarak bir gardenya, ister rakipler arasındaki gizli bir savaşta atılan bir solucan otu ya da anneyle çocuk arasındaki menekşe bağılılığı olsun.

Sırlara ve tuhaf, her zaman zehirli olan bitkilere olan tuhaf tutkumu da hesaba katarsak, çiçeklerin dili kısa sürede hikâye boyunca şaşırtıcı derecede önemli bir tema hâline geldi, ancak olay örgüsüne ve karakterlere uyacak şekilde şekillendirildi.

Hazır sırlardan bahsetmişken, İngiliz tarihinin karanlık ve acımasız bir dönemini hatırlatan rahip delikleriyle ilgili bir not eklemek istiyorum. İnsanların dinlerini yaymak için ne kadar ileri gidebilecekleri beni her zaman hayrete düşürmüştür. Bu durum özellikle de Protestan bir kraliçe olarak Katoliklere, tıpkı Katolik kız kardeşi Kanlı Kraliçe Mary'nin Protestanlara yaptığı gibi zulmeden Kraliçe I. Elizabeth'in hükümdarlığı sırasında görülmüştür. Ciddi anlamda sapkın bir aileydi.

Katolikler, özellikle de varlıklı aileler, dinlerinden vazgeçmeyi reddediyor ve rahipleri evlerinde tutmak için büyük çaba sarf ediyorlardı. Elizabeth rahipleri ya-

sakladığında, dinden dönen Katolikler evlerinin içine sahte odalar inşa ederek duvarların arkasında ve zeminlerin altında saklanma yerleri ve kaçış yolları inşa ettiler. Bu rahip delikleri, rahip avcıları kapıyı çaldığında ev sakinlerini saklamakta genellikle başarılı oluyordu.

Nicholas Owen adında bir marangoz olan bir Cizvit rahip, hayatının büyük bir bölümünü rahip delikleri tasarlamakla geçirdi, öyle ki bu delikler İngiltere’de Elizabeth döneminden kalma görkemli evlerde hâlâ zaman zaman keşfedilmektedir ve bu da onun yaratıcılığının bir kanıtıdır. Owen birçok rahibin hayatını kurtardı ancak sonunda 1606 yılında yakalandı ve Londra Kulesi’nde işkence edilerek öldürüldü. Kendisi 1970 yılında kutsanmıştır.

TEŞEKKÜRLER

Her kitabın arkasında, onun şekillenmesine büyük ya da küçük ölçüde yardımcı olan bir kitle vardır. *Onun Küçük Çiçekleri* de aynı şekilde doğdu ve büyüdü. Yıllar önce sarhoş geçirilmiş bir akşamda bir fikriyle başlayan bu kitapta katkıları, zamanları ve hevesleri paha biçilmez olan bu harika insanlardan sadece en sonda küçük bir söz edildiği için kendimi oldukça suçlu hissediyorum.

En iyi arkadaşım ve beni hâlâ hıçkırıklara boğacak kadar güldürebilen tek kişiye, kocam Anthony'ye teşekkürler. Yirmi yıldan sonra hiç de fena gitmiyor.

Ve güzel oğullarım Rory, Nathan, Owen ve Luke'a, beni aynı ölçüde hem eğlendirdikleri hem de rahatsız ettikleri için. Kafamın içinde kilitli kaldığımda ve sizi her zaman duymadığımda kırılmadığınız için teşekkür ederim. Sorun sizde değil, bende.

Çok küçük yaşlardan itibaren bana okuma sevgisini aşılayan ve berbat bile olsa yazdığım her şeyi beğenen annem Zoë Fourie'ye teşekkürler.

Yazarlar ailelerinin desteğine sahip olsalar da, yazmak yalnız bir uğraştır ve bazıları yazar olan bazıları olmayan arkadaşlarım olmadan kaybolurdum. Belirli bir sıralama olmaksızın, teşekkür ve minnet borçluyum:

Yargılamadan bana eşlik ettiği için Melanie Michael'a ve son zamanlarda İtalya'da hızlı bir tempoda araba kullanırken ve Pitigliano'nun ihtişamına hayran kalırken bana eşlik ettiği için Melanie Michael'a. İçkili ve cinli bir gecede söylediğin çarpık sözlerden sonra OKÇ'nin ne kadar ilerlediğine bir bak.

Michigan Goose'um, Karen (K.K.) Edwards, yıllar boyunca sadık yoldaşlığın, desteğin ve ilhamın için. Hem yayınlanmış hem de henüz yayınlanmamış pek çok harika öykü kaleme aldın ve hepsini kitap raflarında görmek için sabırsızlanıyorum, böylece başkaları da benim gibi senin dehana hayran kalabilir.

Tokenler'e, Haaniem Smith, Nicole Clark ve Barbara Toich'a, yıllar boyunca bitmek bilmeyen kahve, dedikodu ve kahkahalar için. Dünyanın dört bir yanına dağılmış olsak da dostluğumuza her zaman değer vereceğim.

Meme kanseriyle mücadele eden ve bu deneyimden daha güçlü ve daha güzel bir şekilde çıkan Barbara Toich'a, OKÇ'nin birçok baskısını okuduğu için özel olarak teşekkür ederim. Sayısız tuhaf ve şaşırtıcı yeteneğinin yanı sıra çizimler ve yaratıcı resim fikirleriyle tutkunu sürekli olarak paylaştığın için sana minnettarım.

Norfolk'ta Wash'a bakan bir bentin üzerinde oturup üç saat boyunca aylarca aklımdan çıkmayan olay örgü-

sündeki bir boşluk hakkında gevezelik etmemi dinledikten sonra basit bir çözüm bulduğu için Catherine Johnson'a teşekkür ederim. Sen çok özel ve eşsiz bir insansın, benim gözlerim çok yorgun düştüğünde senin gözlerinle dünyayı yeniden görmemi sağladın.

OKÇ'nin ilk yazılı sözcüklerinde yanımda olan ve Ulusal Roman Yazma Ayı sırasında kelime sprintlerinde beni her zaman yenen Jesse Q. Sutanto'ya. Yazılarında elde ettiğin başarıdan dolayı gurur duyuyorum. Bunu fazlasıyla hak ettin.

Yayıncılık sektöründe, yabancılara eserlerine sayısız saatlerini, sevgilerini ve bağlılıklarını adamalarına rağmen çoğu zaman fark edilmeyen çok sayıda istisnai birey var. Çoğu yazar için bu oldukça ürkütücü dünyaya atılan ilk adım bir edebiyat ajansıdır ve ben Belcastro Ajans'tan Kaitlyn Katsoupis'e rock yıldızı ajansım olma şansına eriştim. Detaylara gösterdiği titizlik, hızlı düşünme yeteneği, sektördeki uzmanlığı ve bitmek bilmeyen aptalca sorularıma gösterdiği hoşgörü için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Yayıncılık dünyasına bir diğer adım da bir editör ve vizyonu benimkine çok yakın olan ve istemediğim bir şeyi kabul etmem için beni asla zorlamayan Kensington Books'tan Elizabeth Trout'un nezaketine minnettarım. Uzlaşma konusunda çok iyi! Ayrıca, kendileriyle tanışmamış ya da sohbet etmemiş olmama rağmen, bir şekilde OKÇ'yi yayın sürecinden geçirip okuyucuların eline ulaştıran Kensington çalışanlarına da teşekkür etmek isterim.

Shannon Morgan

OKUMA GRUBU REHBERİ

ONUN KÜÇÜK ÇİÇEKLERİ

REHBER HAKKINDA

Önerilen sorular, grubunuzun Shannon Morgan'ın *Onun Küçük Çiçek* kitabını okumalarını zenginleştirmek için eklenmiştir.

TARTIŞMA SORULARI

1. *Onun Küçük Çiçekleri* 'nde işlenen temalardan biri de çiçeklerin dili. Romanı okuduktan sonra bu konuda daha fazla şey okumak istediniz mi? Eğer öyleyse, sizi en iyi hangi çiçek temsil ediyor?
2. Çay yaprağı okumak Francine'in hayatı boyunca yaptığı bir şey. Siz hiç çay yapraklarınızı okuttunuz mu? Eğer okuttuysanız, tahminlerden herhangi biri gerçekleşti mi?
3. Kız kardeşlik ve kardeş ilişkileri *Onun Küçük Çiçekleri*'nin ana temalarından biridir. Francine ve Madeleine'in ilişkisi ile Francine ve Bree'nin ilişkisi (her iki zaman diliminde de) arasındaki farklar nelerdi?

4. Cansız nesnelerin kişileştirildiği hikâyelerden hoşlanırmısınız? Malikânenin kişileştirilmesi karakterleri ve hikâyeyi anlamınıza daha zengin, katmanlı bir duygu katıyor mu? Hangi bakımdan bir duygu katıyor?
5. *Onun Küçük Çiçekleri* 'nin çoğu anılarla ilgili; bazıları unutulmuş, bazıları değişken, bazıları parçalanmış, bazıları ise yanlış hatırlanmış. Hatırlamanın bu şekilde kullanılmasının gerilimi artırdığını ve olay örgüsünün ilerlemesini sağladığını düşünüyor musunuz?
6. Rahip delikleri romanın ilginç bir unsuru ve pek bilinmiyorlar. Rahip deliklerini daha önce duymuş ya da okumuş muydunuz? Bunların tarihi hakkında bilginiz var mı? İnançları yüzünden bu kadar zulüm gören insanların bu şekilde saklanmak zorunda kalmaları hakkındaki düşünceleriniz neler?
7. Hayaletler, bir hikâyede ister gerçek ister hayal olsun, muhteşem bir edebi araçtır. Bree'nin bir hayalet olması ve daha sonra Francine'in onunla gerçek bir kız olarak tanışması hakkında ne düşündünüz? Onu gerçek bir insan olarak tanımak, hayalet olarak onunla daha derin bir empati kurmanızı sağladı mı?
8. *Onun Küçük Çiçekleri*, olağanüstü güzellikte bir bölge olan İngiltere'nin Göller Bölgesi'nde geçiyor. Daha önce oraya gittiniz mi? Betimlemelerden bölge hakkında bir fikir edindiniz mi? Ortam olay

örgüsü ile uyumlu muydu? Mekan hikâyeyi zenginleştirdi mi?

9. *Onun Küçük Çiçekleri*'nde çiçeklerin dilinden çay yaprağı okumaya ve hayaletlere kadar pek çok sembolizm var. Bunun hikâyeye daha katmanlı bir hava kattığını düşünüyor musunuz? Eğer öyleyse, ne şekilde?
10. *Onun Küçük Çiçekleri* çift zaman çizelgesinde anlatılıyor. Hikâyeyi bu şekilde örmek sonunu daha tatmin edici hâle getirdi mi? Bu yapının roman için iyi işlediğini düşünüyor musunuz?
11. Hikâyede değiştirebileceğiniz bir şey olsaydı, bu ne olurdu?
12. Francine, elinden geldiğince kendini dünyadan soyutlamış, travma geçirmiş bir kadın. Todd Constable'ın Francine'e ihtiyacı olan nezaketi gösterdiğini ve aynı zamanda ona olan ilgisini zorlayıcı olmadan gösterdiğini düşünüyor musunuz?
13. Kitaptaki hangi sahne sizi daha çok etkiledi?
14. Romanın adı olan *Onun Küçük Çiçekleri* 'nin hikâyeye uygun olduğunu düşünüyor musunuz?



